Paul Goma

JURNAL

2006

I A N U A R I E

Duminică 1 ianuarie 2006

Am păşit în 2006. Să ne fie mai bine.

Luni 2 ianuarie 2005

Am început cu stângul anul: m-am certat cu Filip - pentru fleacuri, mă cert - electronic - cu Mariana Sipoş pentru nefleacuri; cu dânsa lucrurile se vor clarifica - prin abandon(ul) meu. Fuga e foarte ruşinoasă, ştiu. Dar…

Marţi 3 ianuarie 2006

Am fost iar la primăria 20ème - pentru o nouă procură. Pentru Apostilă m-a trimis la Ministerul de externe. Din fericire pentru mine, telefonînd ca să aflu când este deschis biroul de legalizări (de lângă Arcul de Triumf!), un drag de funcţionar m-a anunţat că pentru România de mult nu este necesară Apostila şi mi-a indicat şi Jurnalul Oficial în care a apărut desfiinţarea.

Drept care merg la culcare, frânt de oboseală. Şi mulţumit.

Miercuri 4 ianuarie 2006

Zi de odihnă. Cu cât de puţin se mulţumeşte omul: cu… iertarea de ultima pedeapsă… Vorbesc de faimoasa Apostilă…

Ia te uită, surpriză:

03 ianuarie 2006

Radio Romania International (RRI) a desemnat cei mai importanti oameni ai anului abia trecut - personalitati politice si culturale de pe mapamond care au contribuit la rezolvarea unor “mari provocari ale momentului”;. Astfel, noul lider al Bisericii Catolice, Papa Benedict al XVI-lea, si presedintele Romaniei, Traian Basescu, au primit titlul de "Om al Anului 2005", in urma unei traditionale anchete de opinie lansate de catre canalul amintit printre ascultatorii si utilizatorii sai de Internet din lumea intreaga.

Printre nominalizati s-au aflat si directorul Agentiei Internationale pentru Energia Atomica, laureat al Premiului Nobel pentru Pace, Mohamed el Baradei, noul cancelar german Angela Merkel, Printul

Albert al II-lea de Monaco, premierul israelian Ariel Sharon, regretatul Papa Ioan Paul al II-lea, presedintele Ucrainei, Viktor Iuscenko, Bill Gates, Mihail Gorbaciov, scriitorul Paul Goma si baroana Emma Nicholson, fost raportor pentru Romania al Parlamentului European.

Nominalizarile, se arata intr-un comunicat al RRI, au fost argumentate prin aportul celor propusi la rezolvarea unor mari provocari ale momentului privind instaurarea pacii si democratiei in lume, lupta impotriva terorismului, dezvoltarea relatiilor internationale, mentinerea sub control a arsenalelor nucleare, schimbarea mentalitatilor, fondurile pentru proiecte umanitare, situatia copiilor orfani. Papa Benedict al XVI-lea "este un succesor demn al Papei Ioan Paul al II-lea. Si-a facut un mare renume ca profesor universitar si cardinal. Orasele in care a activat - Regensburg, München si Roma - ies in evidenta si marcheaza fata Europei", a scris dr. Wolfgang Kuhn, din Germania.

Presedintele Traian Basescu a fost votat de catre Zhou Zhe, din China, drept personalitatea anului 2005 pentru modul in care a gestionat recuperarea jurnalistilor romani rapiti in primavara trecuta, in Irak. "Pe timpul crizei ostaticilor romani in Irak, presedintele Basescu a demonstrat puterea si inteligenta necesare unui sef de stat", a argumentar ascultatorul canalului Radio Romania International.

Comentariul meu, contrariat - în două puncte:

a. trecînd peste “amănuntul” (capital - dar neadevărat) potrivit căruia aş fi contribuit la “rezolvarea unor mari provocări ale momentului” - ce caut eu în aceeaşi categorie cu un criminal - şi de război şi de pace - ca Sharon?;

b. cum se împacă “contribuţia” mea cu acuzatia de antisemitism?

Mi-a trimis Nicolae Coande :

Un Institut pentru decomunizarea României

Este oare necesar un "Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice în România"? Sau mai poate aştepta încă o jumătate de secol - că nu dau turcii...?

(Paul Goma)

La nici două luni după ce Paul Goma a propus înfiinţarea unui Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice din România între 28 iunie 1940 şi iulie 1990, guvernul Tăriceanu ridică mănuşa şi dispune înfiinţarea „Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului din România”. Gestul premierului liberal se cuvine a fi înregistrat şi interpretat ca atare: ar putea fi o iniţiativă pentru care numele său va rămâne în posteritate, dincolo de rezultatele economice ale guvernării sale care s-au soldat, între altele, cu vânzarea BCR. Să vinzi bănci, chiar într-un mod transparent, nu este totuşi o acţiune care te poate mântui în viitorime, oricât de mult ai crede în economia de piaţă şi în

valorile acesteia. Fără transparenţă în abordarea trecutului, România riscă să-şi construiască un viitor direct pe o groapă comună: aceea în care 3 milioane de victime (după Cicerone Ioniţoiu) stau la temelia însângerată a regimului care a căzut la 22 decembrie 1989.

Opinez că fără iniţiativa lui Paul Goma, luată cu o zi înainte ca remarcabilul prozator să împlinească 70 de ani (2 octombrie), am mai fi avut de aşteptat până ce s-ar fi luat o decizie de asemenea factură, deşi aici nu trebuie neglijate eforturile unor istorici şi activişti ai drepturilor omului din ţară, cum ar fi Marius Oprea, actualmente consilier al premierului şi unul dintre cei mai curajoşi istorici tineri, sau din străinătate – şi îl voi numi doar pe lucidul Dan Culcer. Motivele pentru înfiinţarea unui asemenea Institut cred că le poate găsi orice român adevărat în forul său interior, dar asta nu înseamnă că ele nu pot fi prilej de dezbatere. În fond, noi aveam un Institut pentru studierea Totalitarismului, dar acesta nu şi-a atins scopurile pentru care a fost înfiinţat.

Iniţiativa premierului Tăriceanu, coroborată cu propusa Lege a lustraţiei, ar stârni, cum altfel, reacţii vehemente din partea nomenklaturiştilor de ieri şi de azi, ca să folosesc o expresie a lui Vladimir Tismăneanu. De altfel, remarcabilul analist al comunismului pur şi dur românesc observa recent într-un interviu acordat lui Armand Goşu: „Legea lustraţiei a fost şi rămâne suprema angoasă a nomenklaturiştilor de ieri şi azi. Să nu uităm cât de mult au detestat ei, de-a lungul anilor, atacul lui Milovan Djilas împotriva "noii clase". La noi, reacţia nomenklaturii rănite, însă nu lichidate, a luat forma reacţiei furibunde, în 1990 şi după aceea, împotriva Proclamaţiei de la Timişoara, pe care am numit-o, şi mă menţin pe această poziţie, adevărata "Cartă a Revoluţiei Române". În absenţa unui cadru legal al decomunizării, ne întâlnim cu acţiuni improvizate, cu forme de ultragiu individual, dar nu cu un demers sistematic al purificării morale. Se instaurează voluptatea uitării. Câtă vreme lustraţia este privită drept "revanşă", pot înflori formele otravite ale nostalgiilor populist-autoritare. În România, nici măcar sicofanţii de vârf, creatorii unui cult deşanţat al personalităţii, delatorii demascaţi public nu au fost sub nici o formă pedepsiţi. Dimpotrivă, cu sprijinul premierului fesenist din epocă, a putut apărea săptămânalul "România Mare", organ al reacţiunii comunist-naţionaliste de tipul Sutanelor Negre. […] Nimic din ceea ce a fost eroic în tradiţia rezistenţei anticomuniste nu a rămas neterfelit în paginile respectivei fiţuici. Poate este prea târziu să reluăm acţiunea lui Ticu Dumitrescu, poate este naiv. Nu ştiu, dar ceea ce sunt sigur este că, fără o dezbatere despre eroi şi călăi, fără o abordare deschisă a ceea ce s-a petrecut cu noi şi cu sufletele noastre vreme de patru decenii, nu vom putea ieşi din acest univers pervers al unei false culpabilităţi generale. Au existat vinovaţi şi ei pot şi trebuie să fie numiţi. Sunt de acord, aşadar, cu Adrian Cioroianu şi colegii săi care propun o lege a lustraţiei. Fie şi numai pentru că o asemenea discuţie îi va face poate să roşească pe cei care şi-au bătut joc în chip infam de vieţile atâtor milioane de oameni. Iar dacă ei nu vor roşi, poate că măcar copiii lor

o vor face". De altfel, Tismăneanu se întreba în acelaşi interviu dacă preşedintele Băsescu ar putea avea iniţativa numirii unor disidenţi români în fruntea unei comisii de tipul celei conduse de Elie Wiesel pentru studierea Holocaustului în România, şi se referea la Paul Goma sau Doina Cornea.

Tăriceanu are ocazia s-o facă el însuşi invitându-l pe Paul Goma să revină în ţară şi să repare astfel o mare nedreptate care i s-a făcut unuia dintre cei mai importanţi luptători români pentru libertate din toate timpurile. Atunci şi acum.

NICOLAE COANDE

Vineri 6 ianuarie 2006

Istovit de **Alte jurnale**. Nu mă mai slujesc ochii, nu mai suportă sufletul (am ajuns în blestemata vară a anului 1995).

Pentru recreaţie, trec aici alte texte, fie scrisori, fie articole.

O iau cronologic:

LIS - un mesaj comun, din 5 ianuarie:

"La Manolescu, editia 2006 - LIS

"La multi ani, sa va dea Domnul tot ce va doriti in 2006!

"Ma bucur de regasire. L-am rugat pe administratorul site www.viataromaneasca.ro sa posteze interviul semnificativ al Domnului Paul Goma, a venit la tanc. Din 27 decembrie 2005 n-am mai citit presa si nu m-am mai uitat la televizor (nici n-am ascultat radio) - la Manastirea Putna sunt scoase din uz aceste instrumente lumesti de smintire.

"Pentru joi, 5 ianuarie 2006, la ora 11, Nicolae Manolescu a convocat prin telefon toti redactorii revistei Viata Romaneasca (patru sunt de toti, inclusiv redactorul-sef) la sediul USR, prin secretara sa, "in legatura cu sarbatorirea celor 100 de ani ai revistei, in luna martie" (N. Manolescu e constient de prejudiciul adus revistei si incearca sa salveze aparentele). Am mers si eu astazi la intrunire - cu un singur scop, sa-i spun presedintelui USR sa-si ceara scuze public pentru instrumentarea Cazului VR-Goma-antisemitism-LIS. Si i-am spus fara introducere asta, intrand in biroul sau, unde se tinea intrunirea, intarziat un sfert de ora, dupa ce m-a invitat sa ma asez si eu am refuzat (am spus in fata secretarului USR Gabriel Chifu, a "directorului cu imaginea" Horia Garbea, a lui Caius Traian Dragomir, Vasile Andru si Petre Got). Ramas cu gura cascata, N. Manolescu a innebunit brusc: "N-am sa va cer niciodata nici un fel scuze, asta e o impertinenta, ne-ati facut nulitati morale si ati jignit grav Consiliul USR", a strigat domnia sa la mine. Daca nu va cereti scuze public, i-am spus mai departe eu calm, noi doi nu mai avem ce sa discutam - dar, am adaugat, sa stiti ca am stiut exact care e raspunsul Dumneavoastra, nu aveti atata onoare sa va cereti scuze... Urmarea? Nicolae Manolescu i-a anuntat sententios pe

cei de fata (si pe mine), negru de indignare, ca la prima sedinta a Comitetului Director si apoi a Consiliului USR va cere sa fiu dat afara din Uniunea Scriitorilor si de la redactia Viata Romaneasca! Pur si simplu. Incheind cu un fel de adio (nu mai tine minte exact formularea, gen "cu mine ati incheiat-o, adio"), dupa tipicul deja cunoscut, spus si Domnului Paul Goma. Am inchis usa si am plecat. La aceasta sedinta eu nu avea rost sa particip, nemaiavand nici un drept in redactie. I-am si specificat lui N. Manolescu asta: imi ajunge ca am un sef (Caius Traian Dragomir), imi va spune dansul ce ati hotarat aici, Dumneavoastra, Domnule Manolescu nu aveti cum sa-mi fiti mie direct sef, sa dati aici indicatii.

“Va dati seama, am inceput noul an cum nu se poate mai fericit.

“Ieri, in redactia Viata Romaneasca am fost pus la zid "ca intre colegi" de Petre Got (un sinistru "poet", dat de gol de Ileana Malancioiu ca a fost securistul revistei, dusman inversunat al meu si al Domnului Paul Goma; nu va puteti imagina cata ura a adunat la adresa noastra), ca vreau sa ingrop revista, ca anume am... provocat scandalul! Got cantand pe aceeasi voce cu Caius Traian Dragomir, care-mi tot reproseaza ca intentionat nu i-am trimis la Atena Jurnalul Domnului Paul Goma sa-l cenzureze el, etc. Nu pot decat sa ma inchin (degeaba m-am "sfintit" la Manastirea Putna), scarbit. Ar trebui sa parasesc redactia Viata Romaneasca - dar lucrururile nu sunt chiar asa de simple, stiti, incoltit cum sunt de viata.

“Mai rau, ieri a mai murit un "optzecist", poetul Valeriu Bargau (semnatar al Protestului Dumneavoastra), prieten din Deva de o rara generozitate (las la o parte faptul ca mi-a publicat mie un volum de versuri si sotiei, Doina Popa, un volum de proza), Dumnezeu sa-l odihneasca. M-a afectat, nu mai are iar nimic sens parca pe lumea asta...

“Cu omagii,

“LIS

“P.S. Il rog pe prietenul Ovidiu Nimigean, daca poate, sa-mi trimita pe e-mail articolul lui despre Domnul Paul Goma, aparut in revista Timpul (nu reusesc sa-l salvez corect de pe paginile pdf), sa-l postam pe siteul www.viataromaneasca.ro, daca nu are nimic impotriva. Multumesc.”

- Gabriel Pleşea (5 ian), din "ZIUA" 6 ianuarie 2006/ Paul Goma si Premiul Nobel (tot un mesaj comun):

“Dragii mei,

“Inca o data LA MULTI ANI, cu sanatate si succese in Noul AN 2006. De Sfantul Ioan - 7 ianuarie - (cred ca in lista aceasta doar Liviu Ioan Stoiciu se califica!) din nou La Multi Ani si multa sanatate.

“In continuare, iata ce am gasit in sectia CULTURA a cotidianului ZIUA sub semnatura vigilentului lefterist I. B. Lefter (sa nu cumva sa fie/sa se intample etc recunoasterea lui Paul Goma). Daca exista intr-adevar o asemenea initiativa si este de buna-credinta (v-as ruga pe cei mai aproape de "focar" sa cercetati) eu zic sa o semnam imediat, ba

chiar l-as ruga pe Dan Culcer sa straga semnaturi si de la altii, solidari in recunoasterea lui Paul Goma drept candidatul cel mai in masura sa reprezinte constiinta nepatata a spiritualitatii romane pentru Premiul Nobel.

“Gabriel Plesea”

ZIUA - CULTURA - Vineri, 6 ianuarie 2006

“Mobilizare inoportuna pentru Paul Goma

“Un grup de tineri scriitori a lansat o scrisoare de sustinere a candidaturii lui Goma la Premiul Nobel ASPRO l-a propus - insa - pe Goma inca din 1999 Alte candidaturi romanesti

“Scrisoare de sustinere a candidaturii lui Goma la Premiul Nobel

“De cateva zile circula prin Internet, transmisa prin posta electronica la liste lungi de adrese si accesibila direct la http://new.petitiononline.com/GomNobel/petition.html, o scrisoare deschisa catre Academia Romana, Uniunea Scriitorilor din Romania si Pen-Clubul Roman. Subiectul: transmiterea catre Comitetul Nobel, care acorda cel mai important premiu literar international, a propunerii ca Paul Goma sa candideze "din partea Romaniei". Pana ieri, scrisoarea fusese semnata de 81 de persoane, marea majoritate necunoscute. Initiativa apartine unui grup de autori tineri, animatorul fiind Razvan Tupa, care a si organizat recent, la inceputul lunii decembrie 2005, o seara Paul Goma la Club A (clubul bucurestean al Arhitecturii). Doar 3 scriitori cunoscuti apar deocamdata pe lista de sustinere: Nora Iuga, Marin Mincu si Octavian Soviany.

“In text se face o pledoarie pentru Paul Goma, pentru "recunoasterea oficiala a scriitorului si, mai mult, a instantei de constiinta pe care o reprezinta", cunoscutul prozator si fost dizident anticomunist fiind considerat "reprezentativ pentru supravietuirea literaturii de expresie romaneasca in ultima jumatate de secol". In consecinta, semnatarii cer celor trei institutii "autorizate" (calificativ inclus in text) sa transmita Comitetului Nobel - ca "gest de demnitate din partea Romaniei si o recunoastere a unei valori constitutive pentru constiinta scriitoriceasca din Romania" - propunerea premierii lui Paul Goma.

“Ignoranta procedurala

“Nobila ca gest in sine, scrisoarea dovedeste - din pacate - ignoranta initiatorilor in privinta procedurilor de acordare a Premiului Nobel.

“In primul rand, propunerile nu vin din partea unor institutii "autorizate". Dimpotriva, Comitetul respectiv evita candidaturile "oficiale", formulate ca din partea unor state ori a unor natiuni. Nu inseamna ca o academie sau o organizatie de scriitori nu pot face propuneri. Comitetul se adreseaza in fiecare an unui mare numar de institutii din toata lumea (mai ales asociatiilor literare si culturale independente), precum si expertilor (in cele mai multe cazuri, universitarilor cu prestigiu), solicitandu-le tuturor sa faca nominalizari. Cele trei institutii carora le este adresata petitia pro-Goma pot raspunde si ele, dar nu

asociindu-se pentru a formula o propunere "oficiala", "romaneasca".

“In al doilea rand, initiatorii si semnatarii scrisorii ignora faptul ca toate numele avansate de toate persoanele si institutiile consultate raman stocate in baza de date a Comitetului Nobel. Or, Paul Goma a fost deja propus! In 1999, daca nu vor fi existat cumva si alte initiative mai vechi (poate in anii '70-'80, cand Goma devenise cel mai important dizident anticomunist si apoi protestatar din exil impotriva regimului Ceausescu). Atunci, in februarie 1999, Asociatia Scriitorilor Profesionisti din Romania - ASPRO, prezidata de subsemnatul, i-a propus, la solicitarea Comitetului Nobel, pe Gellu Naum, Mircea Ivanescu si Paul Goma. Presa a preluat atunci informatia si a citat motivatiile Consiliului ASPRO. Iat-o pe cea privitoare la Goma (in versiune romaneasca):

“PAUL GOMA, cunoscut in Europa de Vest drept un "Soljenitin roman", este unul dintre cei mai importanti romancieri romani postbelici si cel mai important scriitor dizident anticomunist roman (nascut la 2 octombrie 1935 intr-un sat din Basarabia, partea Estica a provinciei romanesti Moldova, astazi Republica Moldova). Ajuns student la Bucuresti, Paul Goma a fost arestat dupa revolutia maghiara din 1956 si a petrecut 2 ani in inchisoare si 5 ani in deportare. Primul sau volum de povestiri a fost publicat in 1968, in timpul perioadei de "liberalizare" a regimului comunist. Dupa ce urmatoarele sale carti au fost impiedicate sa apara, Goma s-a hotarit sa le trimita in strainatate. In 1971, romanul sau Ostinato, aparut la Suhrkamp, in Germania, s-a bucurat de un mare succes la Tirgul de carte de la Frankfurt. Dupa ce a sprijinit public miscarea Chartei 77 din Cehoslovacia, Goma a fost silit sa emigreze. S-a stabilit la Paris, unde traieste si astazi, iar cartile sale au aparut in Franta, Germania, Olanda, Suedia, Italia s.a.m.d. Dupa caderea regimului comunist in 1989, cartile sale au fost publicate si in Romania. Multe dintre numeroasele sale romane sint inspirate de "Gulagul" romanesc, dar, spre deosebire de stilul clasic, de secol XIX al lui Soljenitin, Goma foloseste tehnici literare moderne si postmoderne. Oferind o imagine a profund impresionantei tragedii umane si morale a Europei Centrale si de Est sub comunism, scrierile sale au si o dimensiune experimentala radicala, ceea ce le confera o inalta valoare estetica.

“Asadar, Paul Goma nu mai poate fi o propunere noua pentru un "Nobel romanesc", intrucat a fost deja propus - ceea ce face superflua si ideea, formulata in scrisoarea de sustinere, ca, de cate ori vine vorba despre sansele noastre la un Nobel, "un nume este rostit in soapta sau, de multe ori, ocolit cu grija: Paul Goma": n-a fost nici rostit in soapta, nici ocolit, ci a fost transmis, cu motivatia citata, la Stockholm. Eventualele reluari ale propunerii se pot adauga in baza de date a Comitetului Nobel, dar nu mai pot adauga un nume nou. Fireste, tineretea initiatorilor scrisorii pro-Goma explica ignorarea precedentei. In presa de la inceputul lui 1999, si anume in paginile cotidianului "Adevarul", a existat si un schimb de replici intre Laurentiu Ulici, pe atunci presedinte al USR, si mine pe tema propunerilor ASPRO...

“Alte candidaturi romanesti

“De-a lungul anilor, Comitetul Nobel a primit si alte nominalizari de scriitori romani. Fara a mai reveni la "cazurile" mai vechi, precum cel al lui Lucian Blaga, o nominalizare certa a fost, la inceputul anilor '90, cea a lui Stefan Aug. Doinas, formulata de Uniunea Scriitorilor. Un candidat cu sanse este considerat Norman Manea, cel mai cunoscut in lume dintre scriitorii romani ai acestei perioade (si stabilit in Statele Unite). Anchetele cu tema "meritam un Nobel?", reluate obsesiv de presa romaneasca (de pilda, in ultimii ani, de revista "Cuvantul" si de ziarul "Cotidianul"), s-au referit frecvent la sansa reala pe care a avut-o Gellu Naum, stins in anul 2000, si il indica pe Mircea Cartarescu drept un candidat de viitor. Daca ar fi sa avansez acum alte nume, n-as ezita sa-i mai propun pentru baza de date de la Stockholm pe Mircea Horia Simionescu, cel mai mare prozator roman in viata, pe Petre Stoica, Serban Foarta si Emil Brumaru, o tripleta poetica de varf.

“Daca si cand va primi un roman Nobelul pentru literatura ramane - insa - o intrebare cu un raspuns greu de ghicit...

“Ion Bogdan LEFTER”

- Valerian Stan (6 ian) scrie:

Rép : Din "ZIUA" 6 ianuarie 2006/ Paul Goma si Premiul Nobel

“La multi ani tuturor!

“Cred ca dl Plesea are dreptate. Banuiesc ca Lefter (Popescu) a scris textul acesta dupa ce a citit Regulamentul Nobel - ceea ce ar trebui sa facem si noi. Eu, in orice caz, am nevoie s-o fac, si am sa-l caut cat mai curand. Si totusi, comentariul lui Lefter numai dorinta de a-l vedea in-Nobelat pe Goma nu tradeaza. Daca asa ceva s-ar intampla - ca sa ma refer doar la asta - n-ar ingrosa lucrul acesta pata de pe obrazul Observatorului cultural, revista pe care Lefter a pastorit-o atatia ani si care l-a tratat pe Goma cum l-a tratat? Sa spui, intre mai multe altele, ca daca un scriitor a fost propus odata nu mai poate fi propus dupa aceea e o prostie (rau intentionata, in speta) pe care Regulamentul Nobel nu are - sper - cum s-o contina. Chiar si numai pentru ca, dupa prima propunere, un scriitor isi poate imbogati opera intr-o masura care sa-l faca inca si mai propozabil si mai eligibil.

“Nu sunt deloc in domeniu, dar cred ca ar trebui sa ne gandim impreuna, si consiliati mai ales de scriitorii de pe lista, sa tratam ideea cu maxima seriozitate si profesionalism.

“Valerian Stan”

Sunt silit să reproduc aici mesajul trimis în 3 ianuarie iniţiatorilor de la Clubul Literar:

"Stimati Clubliterarioti,

am fost miscat de initiativa Dvs. si as fi un ipocrit dacà as afirma cà nu m-am gândit niciodatà la Premiul Nobel - ba, da, ba da, ca tot scriitorul…Însà stiind :

- eventualitatea primirii este cam cât eventualitatea câstigàrii la loterie;

- propunerile se fac "putin mai altfel" - cunosc "mecanismul" dinàuntru:

Prin 1979 (la un an dupà ce sosisem în exil) Academia Suedezà mi-a scris si m-a rugat (acesta era termenul) sà propun un candidat la premiul Nobel pentru literaturà si sà-mi motivez propunerea. L-am propus pe Eliade - apoi am asteptat rezultatele "tirajului": a fost încununat altcineva. Am asteptat o "explicatie" - de ce propunerea mea nu a fost luatà în seamà, eventual scuze, de ce nu? - atunci am învàtat cà Academia cu pricina solicità propuneri, dar nu acordà… explicatii.

Am crezut cà nu se vor mai adresa mie pentru… propuneri. Ei bine, da: de acea datà l-am propus pe Ionesco; a trei oarà tot pe Eliade, a patra tot pe Ionesco… La a cincea solicitare nu am mai ràspuns…

Asadar: propunerile nu vin din sânul… maselor. Iar dacà vin, sà fie sànàtoase. Sà fie sànàtoase si organizatiile culturale, nationale, literare… In secretul cel mai desàvârsit, acolo lucrează alte criterii, alte influente, solicitarea de propuneri este doar pentru ochii lumii. Care sunt acele criterii?

Dacà as sti - m-as propune (eu pe mine ! - ce, numai Breban e scriitor, care luptà pentru roman?). De aceea spuneam cà Nobelul este un fel de Lotàrie, cum scria Nenea Iancu, Nemuritorul.

Pentru o vreme mà voi hràni din altruismul Domniilor Voastre. Si imi va tine cald.

Và salut, cu prietenie,

Paul Goma

Luni 9 ianuarie 2006

Am terminat de corectat **Alte jurnale** şi "iulie-august 1997" din **Jurnalul unui Jurnal.**

Mi-a trimis Mihai Vakulovski trei texte despre cele trei cărţi apărute la Flux, semnate de fratele său, Alexandru Vakulovski. Foarte simţite. Nu am îndrăznit să scriu: "foarte bune", fiindcă despre mine scrie el.

Marţi 10 ianuarie 2006

Dimineaţă de iarnă. Mohorîtă, urâtă.

Aştept reacţia avocatului la primirea Procurii. Îmi va cere altceva? O altă apostilă?

Miercuri 11 ianuarie 2006

Fericit că am recuperat **Jurnal de apocrif** iulie-decembrie (minus 2 pagini…), ieri am lucrat ca un nebun, la corectat. Azi - ca trei nebuni - şi îl voi termina.

Joi 12 ianuarie 2006

Am dormit odihnitor, ştiind că am terminat cele două jurnale care lipseau de pe internet.

Pentru prima oară am în faţă **Populaţia evreească din România**, studiu statistic semnat de Sabin Manuilă şi W. Filderman, purtînd menţiunea: "lucrare prezentată la Congresul Institutului Internaţional de Statistică, Stockholm 8-15 august 1957" şi imprimată "New York 1958".

A fost izvorul ştiut, dar necunoscut cu ochii, ai mei, de când caut documente despre tragedia noastră, anterioară şi deloc neglijabilă în comparaţie cu cea a evreilor. Astfel am scris **Basarabia**, am continuat cu **Săptămâna Roşie**. Nu am putut să citez din Filderman decât indirect, din citatele altora, cu teama-nesiguranţei: citatorul citat de mine *va fi citat-copiat întocmai originalul?* Fiindcă eu nu sunt ca *ei*, de profesie falsificatori, inventatori de "citate", autori de rezumate abuzive, fanteziste, răuvoitoare la adresa noastră. Dealtfel, până la mine a ajuns mai degrabă legenda potrivit căreia Filderman ar fi scris oarecum *altceva* decât pretindeau gălăgioşii holocaustologi de la Wiesel încoace. Însă faptul că negatorii, contestatarii lui Filderman refuzau să dea citate din textele contestatului - după metoda tradiţională (iată chiar în acest început de an, 2006, *Le Monde… nouveau* publică măgăria numitului Emmanuel Faye: "Pour l'ouverture des arhives Heidegger", la care îi răspunde Hadrien France-Lavord, semnalînd exact aceeaşi tară: ne-citarea sau/şi traficarea citatelor…), m-au făcut să fiu convins, ca şi în alte "detalii": dacă holocaustologii evită să vorbească despre *ceva*, acel *ceva* este sigur adevărat, deci nefavorabil *lor*. Cum ar fi, de pildă cifra evreilor care in iunie 1940 trecuseră Prutul pe malul său stâng, în Basarabia ocupată de sovietici, să-i ardă ei o societate cu adevărat democratică, liberă, dreaptă, prospera: sovietica…

Aici însă intervine altceva. O simţeam, ştiam, o scrisesem de la bun început: când vine vorba despre morţi este indecent, trivial, nesănătos, păcătos să invoci cifre - fiindcă victimele se socotesc de la ***o*** (una) victimă, iar "bătălia cifrelor" într-o aseme-

nea tragedie este dovada indubitabilă a nesimţirii.

Adevărat: Manuilă şi Filderman sunt protejaţi: ei sunt statisticieni de formaţie, în statisticele lor introduc aproximări de genul: "nu există date precise", "aproximativ", "se va vedea când vom fi în posesia unor cifre excte"…

Eu nu sunt statistician. Nici holocaustolog militant-orbete (ca Wiesel, Rosen, Ancel, R. Ioanid, Shafir, Oişteanu, Al. Florian), care, animaţi de "adevărul sionist", aruncă cifrele în capul *goi*-lor ca pe nişte scuipaţi, pietre, blesteme (ei, da: oare nu organizaseră damele evreice, în sinagogile din Bucureşti, în iulie 1940 *slujbe-de-blesteme la adresa… românilor pe care îi umiliseră, maltrataseră, uciseseră, în timpul retragerii din Săptămâna Roşie?*) - însă dacă sunt puşi la locul lor, mai lasă din preţ.

Eu nu pot "trata" tragedia neamului meu martirizat de ruşi, prin auxiliarii zeloşi, fanatici: evreii, măsurînd-o cu numărul victimelor; şi nu-mi îngădui să măsor cu cifre tragedia evreilor provocată de *goi*-ii mei (la noi, românii, din **răzbunare**).

Aşa că nu ştiu dacă îmi va fi de folos statistica lui Manuilă-Filderman. Am senzaţia dureroasă că, pentru mine, un astfel de **document** a venit prea târziu.

Vineri 13 ianuarie 2006

Duş rece: Am tot aşteptat să-mi parvină înregistrarea pe disc a emisiunii "Strict secret". Prima, din decembrie, se va fi rătăcit pe drum sau nu a fost trimisă; a doua mi-a ajuns ieri. Pe loc i-am scris Marianei Sipoş că am primit-o, că îi mulţumesc, că Filip o va instala pe internet… Mă rezemam pe o cerere - adevărat, nu una pe hârtie, ci ca anexă la un mesaj destinat Marianei Sipoş, adresată, potrivit sugestiei sale, directorului RTV; deasemeni pe promisiunea că "aprobarea de principiu" o am - din partea sa…

Fireşte, eu port răspunderea faptelor mele : nu am făcut o adevărată cerere către Directorul TVR Titi Dincă; nu am întrebat-o pe M.S. dacă acea cerere prin ea este valabilă (îmi imaginam că, chiar de nu va avea valoare de act, domnia-sa o va, totuşi, transmite adrisantului); cum s-a mai întâmplat după alte "faze fierbinţi" (pentru domnia-sa, nu şi pentru mine care eram ţinut la o parte prin declaraţiile sale de… grevă); ocupată fiind cu sărbătorile, cu pregătirile de plecare, dânsa nu a mai pomenit nimic despre "asta": *aprobarea Direcţiei RTV dată mie*…

Drept care, ca răspuns la exclamaţia mea de bucurie anunţînd că, în sfârşit, a sosit prin poştă înregistrarea (şi că va fi instalată pe site-ul meu, de cum devine liber Filip), m-am pomenit azi dimineaţă cu un mesaj furios, încărcat de reproşuri,

acuzator: că eu nu înţeleg nimic; că eu nu respect nimic; că eu nu am voie să instalez-difuzez pe internet fără aprobare, doar mi-a spus, nu-mi dau seama că îi fac ei rău? Iar drept concluzie: *că de ce nu am privit înregistrarea, ca să-i spun ce cred despre ea?…*

Deci *asta* aştepta Mariana Sipoş? Din cauza *acesteia* nu luase în seamă rugămintea mea, anterioară: de a obţine aprobarea direcţiei RTV de a instala emisiunea-despre-mine pe site-ul meu? Deci eu aveam obligaţia de a-i comunica realizatoarei opinia despre o realizare care… nu-mi parvenise (fiindcă realizatoarea uitase, avea alte treburi mult mai importante)? Pe ce lume trăim?

Am pus un genunchi la pământ, copleşit de jale. După ce mi-am venit în fire, mi-am spus: aşa-mi trebuie, asta merit!: să mă las urecheat, în continuare, de M. Sipoş ca un şcoler nedisciplinat, ne-ascultător… Tot vina mea: nu reacţionasem la anterioarele manifestaţii autoritariste ale ei; nu-i atrăsesem atenţia asupra amănuntului: eu continuu a-i vorbi/ scrie cu "dumneavoastră", deci, dacă nu se înţelege că pretind reciprocitate, necesar ar fi fost să înţeleagă că pretind… ne-tutuitate şi ne-urecheală. Dar dânsa, pe cu totul altă lungime de undă, nu a înţeles.

În chestiunea emisiunii TV (din acest an, în fapt două), când mi-a propus-o, nu am fost de acord: aveam experienţa dezagreabilă de acum câţiva ani cu dânsa ca "partener de dialog" care nu te respectă, nu rămâne pe picior de egalitate, la ea "motorul" discuţiei este neacceptarea că ceea ce spune celălalt este adevărat, măcar probabil, nu cere argumente în sprijinul afirmaţiei, îţi dă peste degete şi peste gură cu întreruperi de genul: «Ce dovezi aveţi?» (din ton trebuie să înţelegi: Nu ai dovezi! - că Liiceanu mi-a distrus **Culoarea curcubeului** după ce fusese retrasă din librării); «De unde ştiţi?» (înţelege: De unde ai scos-o şi pe asta? - că emisarii lui Ceauşescu îl convinseseră, cu bani, pe directorul editurii Rizzolli să nu comercializeze **Ostinato** gata tradus în italiană de Marco Cugno); şi te aduce la ordine cu: «Haideţi, domnule Goma, cum nu puteţi publica în România?», cu: «Lăsaţi, domnule Goma, că avem destui cu care să ne luptăm…». Întrebări care, pe hârtie, arată a fi normale, puse de un gazetar care cere precizări, nu? Da, însă Mariana Sipoş trebuie auzită pentru a înţelege că dânsa cere, nu lămuriri, ci socoteală, exprimă nu îndoieli, ci certitudinea că nu spui adevărul, tonul său (ră)sună când ca al unui acuzator-anchetator, nu partener de dialog, când ca al cuiva care nu-l crede pe interlocutor şi i-o şi spune "verde, -n faţă", punîndu-l la locul lui prin: «Haideţi…», prin «Lăsaţi, că…». Să mai amintesc suprimările operate fără milă şi fără… urme din dialogul audio de acum 6-7 ani introdus în volumul "Destinul unui disident" (acolo vorbeam şi despre Marin Preda,

cu care avusesem conflicte literare, editoriale, nu pentru gagici…) Îmi mai exprimasem în jurnal, neplăcerea (faţă de varianta publicată în *Viaţa românească*, iar Domnia sa, citind, s-a supărat, a negat… Apoi în volumul "Destinul unui disident" a acceptat cu jumătate de gură că, da, aveam dreptate, atunci…

Aşadar nu fusesem deloc de acord cu această altă emisiune. Însă Ana atâta a insistat… încât am cedat în momentul în care ea a strecurat:

«De acord: tu n-ai nevoie de această emisiune, ori cu ea, ori fără ea tot una - dar dacă ea are nevoie…?»

La aşa ceva (când este vorba de "nevoile" altora) mă pricep - o-ho, cum mă mai pricep…

…Aşadar, citind mesajul prin care Mariana Sipoş mă bătea la palmă - pentru că nu înţelesesem ceea ce nu îmi spusese -, am luat o hotărîre: nici nu mai scot din ambalaj înregistrarea, o las aşa (ambalată) - dacă nu pot să o fac cunoscută pe site-ul meu… Reacţie copilărească - dar nu am alta de schimb. La urma urmei emisiunea - ca şi cartea - este lucrarea Marianei Sipoş, ea a făcut-o, eu fiind doar pretextul în jurul căruia realizatoarea şi-a realizat realizarea. O "discuţie" despre emisiune - prin e-mail!- fiind imposibilă, o las aşa, nediscutată. Că, în afară de laude (transmise prin e-mail, prin jurnal) aş fi avut şi "mici observaţii" - da, însă acestea pot fi comunicate numai atunci când te afli faţă către faţă cu celălalt, ca partener de dialog: tu zici, el răspunde, el zice, tu răspunzi - or în acest caz…

Şi pentru că o mulţime de alte frustrări în materie de comunicaţie s-au adunat în anul 2005; pentru că o "rezolvare" nu este posibilă, am ales calea englezului: fuga. Am anunţat-o că nu-i voi mai scrie, nu-i vor mai răspunde, i-am urat noroc în viaţă.

Nu sunt mândru de mine, dar nu am găsit o altă modalitatea de a-mi prezerva "liniştea" şi timpul rămas, decât închizînd uşa.

Fiind cu totul acaparat de corectarea, recalibrarea celor două jurnale (1997 şi 1998), nu am mai consemnat evenimente importante ca agonia lui Sharon, Războiul Gazului (rusesc), ca scandalurile în serie provocate de dezvăluirile politicii americane - Guantanamo, închisorile secrete, ca gripa aviară, etc. Nu cred că le voi rezuma - pentru cine: pentru… cititorii mei de pe internet? Pentru holocaustologii emeriţi, pentru proamericaniştii fără condiţii? Dar oricâte argumente le-ai propune, ei nu ţin seamă de ele, fiindcă ei nu sunt intelectualii care caută - şi apără adevărul - ei sunt "intelectualii" militanţi sionişti, apărători ai intereselor Israelului şi ale USA. Şi numai pe acelea.

Dar cei care chiar mă citesc - repet: pe internet - rar îşi exprimă opinia (lor, personală, căpătată citindu-mă - sic! -). În notaţiile din jurnalul 2005 comentasem evoluţia (re-sic) a forumiştilor care-şi dădeau cu părerea în jurul vreunui text al meu din *Ziua*. Cu una-două excepţii (excepţionale!) românii noştri se exprimau în deplină necunoştinţă de cauză.

Luni 16 ianuarie 2006

Două zile în care nu am însemnat nimic, ocupat fiind cu… dormitul. Am dormit ca un bolnav. De ce "ca un bolnav"? Mă alint şi eu, "ca un" putînd lipsi.

Marţi 17 ianuarie 2006

Ieri am început recondiţionarea (în alt format) a **Adamevei**.

Vineri 20 ianuarie 2006

Ziua aniversară (1909) a tatei. Mort fiind în 1967, îi urez: «La mulţi ani, tată!»

Duminică 22 ianuarie 2006

I-am scris Marianei Sipoş ultima (jurat!) misivă.

Luni 23 ianuarie 2006

Câteva ecouri din presă:

Al. Mihalcea în *Aldine - România libera* Vineri 20 Ianuarie 2006
"(…)…Schimband ce e de schimbat, nici in zilele noastre lucrurile nu se petrec altfel: cati dintre cei care-si asmut pana impotriva lui Paul Goma, acuzandu-l de antisemitism, nu incep prin a afirma ca nu l-au citit?!" (…)

Ziua, EDITORIAL - Luni, 23 ianuarie 2006 - contrapunct
Strict autentic: pe urmele lui Paul Goma Ioan GROSAN
Din exceptionalul documentar realizat de Mariana Sipos si reluat marti la TVR ("Strict secret: Paul Goma"), m-a uluit cu precadere un lucru, anume imensul aparat construit de Securitate pentru a anihila un SINGUR om, o SINGURA voce, un SINGUR condei. E vorba - si faptul e lesne deductibil din film - de sute de oameni, nu de doi-trei-patruzece; fiindca pe langa securistii propriu-zisi (generali, colonei, maiori, capitani, locotenenti), mai existau dactilografele care copiau documen-

tele, "masurile", notele informative, mai existau informatorii si informatoarele din diverse redactii si edituri (oare ce-o mai face omniprezenta "Ruxandra", care il "turuia" pe scriitor cat era ziulica de lunga? As fi curios daca Goma a identificat-o), mai erau ambasadorii si ceilalti functionari ai corpurilor diplomatice din tarile unde opozantul isi publica volumele incendiare, mai existau agentii culturali de influenta din strainatate (vai, multi din ei confrati cu autorul "Gherlei"!) s.a.m.d., toti acestia fiind prinsi, intr-un fel sau altul, in planul funambulesc nu numai de compromitere a celui care aderase la "Charta '77" si de insinuare a ideii parsive ca Goma nu e un scriitor "adevarat, ci unul submediocru, dar si de lansare a fumigenei ca ar fi chiar el agent al Securitatii (!!!). (Apropo de legenda "mediocritatii" lui Goma: acum cativa ani, aflandu-ma in China cu o delegatie a Uniunii Scriitorilor si fiindca tocmai aflasem ca un scriitor chinez, disident si rezident in Franta, luase Premiul Nobel, am sarit peste "protocol" si l-am intrebat pe un inalt oficial al gazdelor ce parere are despre conationalul lor. Din galben, omul s-a facut si mai galben si a susotit ceva cu translatorul. Acesta, baiat finut, cu studiile facute in Romania, bun cunoscator al realitatilor literare romanesti, s-a intors cam fastacit spre noi: "Cum sa va explic, ca sa va dati seama? Daca de pilda Paul Goma ar lua Premiul Nobel, nu-i asa ca sunteti de acord ca in tara exista scriitori mai valorosi decat el?" Quod erat demonstrandum).

Pe cat de ticalosi erau oamenii "Sistemei", pe atat erau de prosti. Fiindca numai niste imbecili nu si-ar fi dat seama ca gestul retragerii standului Romaniei de la Targul de carte de la Frankfurt, in 1971, in semn de protest fata de publicarea in Germania de Vest a cartii "Ostinato", nu face decat sa sporeasca faima scriitorului. Vorba ceea: multi, multi, da' prosti.

In rest, dle Goma, chit c-aveti uneori, pe nedrept, gura cam spurcata - chapeau bas!

Din Forumul provocat:

De la: Dan Bostan din USA (...@yahoo.com)Data: 2006-01-22 22:32:30 , IP: 69.110.69...GOMA- UN MARE ROMAN
Nu e de mirare citi securisti a avut pe urma, pentru ca a fost printre cei putini, care, prin caracter si vointa, ar fi putut schimba ceva din interiorul societatii romanesti, atacata de cancerul moral al comunismului.

De la: Pamatuf Milimon din Slanina & Cratita (...@home.ro) Data: 2006-01-22 22:57:25 , IP: 70.80.26...Re: GOMA- UN MARE ROMAN
Dar a avut si un pic de spate, nu? Ca iesirea si toata activitatea e dupa acea nu putea sa o faca fara suport. Ia sa fi muncit ca sofer, mai avatimp de gandeala? (…)

De la: underinfluence din bucuresti (...@hotmail.ro)Data: 2006-01-23 00:21:53 , IP: 68.156.6...Re: altii isi petrec toata viata prin universitati si devin profesori universitari de literatura cumparata si tot dobitoci sunt chiar daca au timp de "gandeala"

De la: Ion Caramache (...@aol.com)Data: 2006-01-22 23:23:14 , IP: 64.12.116...Strict autentic Ioan Grosan despre editorialistul zilier teolog Dan Ciachir: "....Pe cat de ticalosi erau oamenii "Sistemei", pe atat erau de prosti. Fiindca numai niste imbecili nu si-ar fi dat seama ca gestul retragerii standului Romaniei de la Targul de carte de la Frankfurt, in 1971, in semn de protest fata de publicarea in Germania de Vest a cartii "Ostinato", nu face decat sa sporeasca faima scriitorului. Vorba ceea: multi, multi, da' prosti. ..."

De la: Davidescu vasile din Bicaz (...@k.ro)Data: 2006-01-22 23:53:36, IP: 80.97.25... Pamatuf Milimon : noi muncim nu gandim… Iata un exemplar din ceea ce este mai reprezentativ pentru romanul mediocru si profunzimea gandirii lui:"noi muncim nu gandim" Dimensiunea grandorii lui Paul Goma nu poate fi stabilita astazi.Cei din exterior, se uita la Goma ca la orice strain,si-a facut datoria contra comunismului,acuma,treaba lui. Romanii nostri,in mediocritatea lor,in frunte cu elitele intelectuale fie nu inteleg maretia acestui titan umanist,fie ca orice mediocritate se simt unsultati ca cineva poate fi asa cum a fost Goma,ca poate scrie ce a scris Goma,ca a putut sa sfideze regimul totalitar cu pretul vietii lui,in timp ce noi ne-am protejat vietile pacatoase,ca sa nu mai vorbim de "Ruxanda" acest prototip al raului natiunii noastre. Basarabenii au initiat o miscare in care il propun pe Paul Goma pentru Premiul Nobel. Ar fi o recompensda tardiva dar meritata si o lectie si un model pentru tineretul Romaniei. Nu am auzit ca elita intelectualitatii din Romania sa sprijine acest apel,chiar daca Goma va ramane cu propunerea doar. Pe de alta parte,Dl.Basescu,de la care democratia romana asteapta atat de mult nu l-a invitat pe Goma pentru a-l recompensa onorific,nu si-a asumat in numele statului roman scuzele pentru maniera cum acest stat in perioada comunista a tratat dizidenta romana,Goma fiind un exemplu stralucit. In schimb,in presa zisa culturala au aparut,ca si in perioada comunista insulte si neadevaruri despre paul Goma, si asta acuma in anii 2000. Saraca Tara Romaneasca,o tara cum spunea un calator englez,acum un seciol si ceva,“o tara trista plina de humor". Si ne mai miram ca nimeni nu ne ia in consideratie,ca suntem ruda saraca a Europei,ca suntem ultimii la bine si pe primul loc la rele. Fara morala si moralitate,fara a ne stima eroii nu vom avea un tineret patriot si educat. Goma este un model in acest sens, POATE SINGURUL.

De la: laur din Bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2006-01-23 03:21:15 , IP: 218.17.3...de ce nu e apreciat Goma sau cin' ne sunt intelectualii ?
De ce Goma nu are parte de prtimire cu aplauze si ovatii istreice din partea "intelighentzei" romansti ? Ce ofensa a comis de Liiceni si Patapievicii si Mungii nu il ambartiseza frateste si i nu ii canta Osana sau acorda taote premioile dispopnibile ? Pa ia citizt voi "Atacul Goma " a aprut aici in Ziua asa ca putetzi da de el si o s avedetzi ca cel care a atacat miciuna comunista a atacat ulterior si o alta minciuna . Miciunna care a litera de lege pentru actualii tzucalari . Minciuna care odata deranjata l-a compromis si exclus dib cercul autioselect al academiei cu bani de la americani Mungesti a SOCIETATII CIVILE DEMOCARIOCE SI ILUMINATE CU GARGAUNI a lui Liiceani si ale caror ectoplasma bantuie fantomatic peste Romania imaginandu-si ca o reprezinta , Iaca aici "Atacul Goma Vineri 28 Octombrie 2005”

“De la Paris, scriitorul Paul Goma scruteaza departarea romaneasca ca pe un esichier de sah si muta piesele de joc intr-un atac ce nu se mai potoleste. Uneori devine si subsemnatul tinta sa de atac. In ultimele saptamani, dl.

Paul Goma m-a asociat grupului de "holocaustologi ticalosi" (Elie Wiesel, Radu Ioanid, Jean Ancel , Andrei Oisteanu, generalul istoric Mihai E. Ionescu etc), ca apoi sa ma admonesteze in aldine (nr. 490/14 octombrie a.c.) pentru articolul "Marele jaf sionist" (aparut in "Dosarele Ultrasecrete" ale cotidianului "Ziua"). Razboiul lui Goma cu "Holocaustologii" dureaza de mult, scriitorul, de origine basarabeana, nu iarta umilirea la care a fost supusa armata romana, in timpul retragerii din 1940, de catre evreimea basarabeana si bucovineana. Razbunarea romaneasca in anii maresalului Ion Antonescu ar fi fost, dupa Goma, o reactie naturala. Goma nu neaga Holocaustul, ii fixeaza insa izvoarele in acea epoca tulbure a retragerii armatei romane si a atitudinii mizerabile a evreimii basarabene. Un punct de vedere care ar putea fi benefic pentru istoriografia Holocaustului din Romania daca nu s-ar exagera, asa cum o face Goma, faptele. Am mai scris despre modul cum cateva pagini de "Jurnal" publicate de scriitorul Paul Goma in ultimul numar al revistei "Viata Romaneasca" (nr.6-7/2005) au starnit proteste, critici, emotii si cum din nou a aparut controversata tema a retragerii din Basarabia si Bucovina in vara anului 1940, implicit si a comportamentului neonorabil al evreilor fata de soldatii romani. Goma, saptamana rosie si evreii In acea "Saptamana rosie" a retragerii (28 iunie - 3 iulie 1940), cum o numeste scriitorul Paul Goma, au avut loc fapte antiromanesti grave, umilitoare, cu neputinta de a fi uitate sau iertate. Din nefericire, in aceasta tragedie au fost amestecati, cu sau fara voia lor, si evreii. Desigur, Stalin si Molotov nu au fost evrei, nici conducatorii politici si militari romani, in frunte cu regele Carol al II-lea, care s-au supus ultimatului sovietic, nu erau de religie mozaica, dar "tapii ispasitori" musai trebuiau sa fie evreii. Faptele ignobile petrecute in timpul retragerii au fost atribuite evreilor basarbeni si bucovineni, ei i-au ofensat si umilit pe soldatii romani, ei au rupt epoletii unor ofiteri romani si i-au maltratat, pe unii chiar i-au omorat, ei, evreii, au pus steagurile rosii pe cladiri si au distrus biserici romanesti, ei au fost primii care i-au primit cu flori si i-au imbratisat pe soldatii sovietici cotropitori. ...

“Presa ultranationalista si nu numai ea, prevestea sumbru si vremea razbunarii romanesti. Poate ca aceasta "razbunare" nu ar fi fost atat de cumplita daca cel care a aplicat-o n-ar fi fost un militar, generalul Ion Antonescu, pentru care onoarea soldateasca si uniforma militara erau mai presus de orice. Peste cateva luni, cand va cuceri puterea, generalul isi va aminti si ceea ce a urmat a fost groaznic.

“Un articol de TeSu Solomovici"

A se baga de sema ca am citat doar din critic si nu am adugat un cuvintzel.

De la: doctorul din Bucuresti (...@k.ro)Data: 2006-01-23 06:36:59 , IP: 85.186.235...Goma....Mandria mea e dubla : o data ca prietena mea il face cunoscut poporului roman - e vorba de Mariana Sipos - si ca asa parliti cum suntem, avem langa noi un MARE ROMAN : pe PAUL GOMA ! Dr. George Calalb dela ACTIUNEA POPULARA Relativ la eroare : NU ESTE ADEVARAT !!!

De la: GICA CONTRA (...@hotmail.com)Data: 2006-01-23 09:39:51 , IP: 207.200.116...STI DECE TE BATEM? D'AIA BA!!!
GOMA ESTE UN "LETOPISET IN VIATA. EU CRED CA MULTI SI-AR FI DORIT CA REGELE SA FIE PE TRONUL ROMANIEI DIN NOU DAR STIINDU-L PE GOMA MORT.

GOMA STIE UNDE A TRAIT SI NU POATE FI ACUZAT DE NIMENI CA NU SI-A DORIT CA TARA LUI SA FIE ALTCUMVA. ACUZAT DE PLESITZA GENERALUL CARE A RECUNOSCUT CA L-A BATUT SAU DE UN NICOLAE BREBAN CARE DOREA SA-L PALMUIASCA IN FATA UNIUNII SCRIITORILOR FACINDU-I O CORECTIE LA FAPTUL CA ACESTA CREIASE O MISCARE TOTAL IN CONTRADICTIE CU DIRECTIVELE LUI PINGELICA . ASA SE FACE CA DORIN TUDORAN I-A VENIT IN AJUTOR LUI GOMA DUPA CE ILIESCU I-A COMPUS O EPISTOLA DE TE TAIA LACRIMA NU ALTCEVA. NUMAI CA GOMA NU A MUSCAT DIN ACEST MAR OTRAVIT DAR PUDRAT VEZI DOAMNE DE INTENTII BUNE. "MEA CULPA" ZICE ILIESCU SI MAI TOATE RELELE LE RECUNOSTEA CA FUSESERA FACUTE DE MAI TOTI IMPOTRIVA LUI GOMA. ASA CA IL INVITA SA VINA IN TARA. NUMAI CA DORIN TUDORAN L-A RUGAT PE ILIESCU DACA ARE CUMVA INTENTII BUNE SA II FACA PE BREBAN SI PLESITA SA ISI CEARA SCUZE PUBLIC PE POSTURILE DE RADIO SI TV DE MAXIMA AUDIENTA. NORMAL CA NU S-A INTIMPLAT ASA SI IATA CUM GOMA REVINE CU UN FINAL LA ACESTE "AVANSURI" ILIESCINE. ERA AL DOILEA REFUZ DUPA REVOLUTIE CIND A TRANSMIS LUI ILIESCU CA NU VA VENI INTARA PENTRU CA NU POATE FI SUB ACELASI STEAG CU CEI CARE I-AU FOST CALAI. CALAI CARE ASTAZI IL IERTAU CHIPURILE. ACUM ADUCEA AMINTE LUI ILIESCU CUM I S-AU ARUNCAT LA FOC CARTILE DE GENUL "CULOAREA CURCUBEULUI" LA CARE SORESCU FOST MINISTRU AL CULTURII A PARTICIPAT FARA MILA. LA FEL SI LIICEANU CARE L-A DISCRIMINAT CLAR. DECE OARE? NICI CEAUSESCU NU FACUSE ASTA. CINE ORDONA ACESTE ACTE BARBARE? CRED CA STIM CU TOTII. ASA SE FACE CA ULTIMELE VORBE ALE LUI GOMA IN SCRISOAREA ADRESATA LUI ILIESCU SUNAU CAM ASA " STITI DECE NU VIN IN TARA? D'AIA BA!!!" ASA II SPUNEAU CIND IL BATEAU. "STI DECE TE BATEM BAI GOMA? D'AIA BA!!!"

APOI VAD CA SE SCRIE DESPRE GOMA SI PRCESELE CE VREA A LE INTENTA UNIUNII SCRIIOTORILOR SI EVREIMII DIN ROMANIA PENTRU CA L-AU ACUZAT DE MINCIUNA SI DE MULTE ALTELE. CE NU S-A MENTIONAT INSA IN COMENTARIILE PRECEDENTE ESTE FAPTUL CA SOTIA LUI GOMA (ATENTIE!!!) ESTE EVREICA. SI IN PERIOADA CIND A FOST INCHIS SI MALTRATAT NICI O ASOCIATIE EVREIASCA CARE AR FI APARAT DREPTURILE OMULUI NU I-AU SARIT IN AJUOTR. TOT GOMA EXPLICA CA ACESTIA NU AU DORIT SA DERANJEZE REGIMURILE COMUNISTE NICIODATA. GOMA ERA SINCER CIND EXPLICA CE S-A INTIMPLAT IN PERIOADA RETRAGERII ARMATEI ROMANE IN "SAPTAMINA ROSIE." DA, EXISTA SCRISORILE LUI ANTONESCU CATRE RABINUL SEF AL ACELOR TIMPURI UNDE IL DESFIINTA PENTRU CA EVREII ASTEPTAU ARMATA ROMANA ARUNCINDU-I IN AER SAU PUR SI SIMPLU FIIND KAMIKAZE. AR TREBUI SA FIE PUBLICATE ACELE SCRISORI ALE LUI ANTONESCU CEL CARE PUNEA PLACUTZELE DE GITUL EVREILOR CE ERAU TINUTI IN BUCURESTI MATURIND STRAZILE CAPITALEI PE ARE ERA SCRIS "SINT EVREU" SI TOATE ASTEA PENTRU A NU FI TRIMISI PE FRONT. RABINUL GENEVEI DETINE REABILITAREA LUI ANTONESCU DAR DIN MOTIVE DE

VIATA SI MOARTE TINE INCA SA NU FACA PUBLIC ACESTE FAPTE.
IATA CA GOMA DESFIINTEAZA TOT IN CALE PENTRU CA ACEST OM CARE POATE CA ARE O OBSESIE IN A ARATA CU DEGETUL NU ESTE TOTAL NEMOTIVAVTA. ACEST OM A FACUT CA DISIDENTA ROMANA SA RAMINA VERTICALA. ACEST OM NU A CAZUT LA PACE CA MULTI ALTII DE GENUL CELOR DE LA EUROPA LIBERA PRINTRE CARE MONICA LOVINESCU SI AL EI SOT VIRGIL IERUNCA CARE AU INCERCAT SA DISTRUGA SCRIITORUL GOMA DIN MOTIVE LESNE DE INTELES.
GOMA NU ESTE UN PACEPA CARE AI ACEASTA A AVUT MERITUL LUI APOI FIE VORBA INTRE NOI I-A DESCONSPIRAT PE AI LOR NU? GOMA ESTE O CU TOTUL ALTA FATA A ROMANILOR SI CARE AR TREBUI APRECIAT. ACEST OM ESTE CAPABIL SA FACA CURATENIE IN CULTURA ROMANEASA. POATE SI EL SITUINDU-SE CA ORICARE CRESTIN ADEVARAT IN PARTEA TOT A VINOVATILOR MAI MICI (SPUN PENTRU A NU-L IDENTIFICA CU UN SFINT PENTRU CA AM FI CU TOTII RIDICOLI) INSA NU POARTA PE UMERI MILOGEALA SI PUPISTINCURISMUL ALTORA DIN LITERATURA ROMANA.
INTELECTUALII ROMANI CARE DUPA UMILA MEA PARERE SINT VINOVATI DE TOT CEEA CE S-A INTIMPLAT MAI RAU IN TARA. PORININD DE LA APOSTOL, BIRLADEANU SI MAURER CARE L-AU INFIPT IN PUTERE PE ACEL CEUASESCU CREZIND CA IL VOR MANIPULA CUM VOR DAT FIIND INCULTURA PITICULUI PRESEDINTE. APOI TEAMA DE RUSI CARE IL OMORAU LA ACEA DATA PE DEJ.
GOMA AR MERITA O ADEVARATA STATUIE NU STEFAN BANICA CARUIA CU GRABA I S-A RIDICAT PE UNDEVA IN DIMBOVITA O STATUIE. GLUMEAM DAR ESTE RIDICOL CUM NE OMORIM SI NE BATEM JOC DE VALORILE ROMANESTI. "NEMERNICIA ROMANEASCA' ASA CUM SPUNEA NOICA SE PARE CA INCA EXISTA. SINT EXCEPTII CARE FAC REGULA SI ACEST ARTICOL ESTE UNUL CARE DIN FERICIRE VINE CIND TREBUIE. POATE ASA NU VA MAI FI DOBORIT NICI EMINESCU DE PE SOCLUL CEL MAI INALT AL POEZIEI ROMANESTI CE MULTI VOR SA -L DARIME.
VIATA LUNGA SI PLINA DE SANATATE DOMNULE GOMA!
SI EU LA RINDU-MI LE SPUN DECE NU VINE GOMA IN TARA. PE SCURT SCRISOAREA MEA SE REDUCE LA "D'AIA BA!!!"

De la: Inima-Rea din Bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2006-01-23 11:08:45, IP: 82.76.181...Atentie la neatentie!
Vedeti boieri Dumneavoastra, la Ion Grosan nu se scrie ca la SRS, Dan Pavel, unde-i doar politica, aia la care toti ne pricepem. Ca sa-ti dai cu parera despre Goma - de pilda - trebuie sa fi citit macar insemnarile lui autobiografice. Vizionarea interviului cu Plesitza nu ne-ntereseaza, vorba ardeleanului. Iar ca sa intelegeti dimensiunea efortului facut de RSR pentru anihilare lui Goma, trebuie sa aveti termen de comparatie, cum ar fi Jurnalul lui Saharov, Stejarul si Vitelul, al lui Soljenitin - macar atit.
Cred ca mai traiesc si astazi aceia care ascultau - la Europa Libera - lecturi ale lui Goma despre inchisoarea Pitesti. Citi din ei s-or fi dumirit ca aceea nu era "fictiune" ci marturie literara?

E adevarat, Romania nici acum nu este pregatita sa-l primeasca pe Goma. Nici Rusia nu l-a putut inghiti pe Soljenitin. E defectul lor miraculos incapatinarea cu care au tinut la adevarul lor, al lor nu si al celorlalti. Cum s-ar schimba ei la batrinete si de ce?

De la: serios-glumetul din tara desteptilor-prosti (...@yahoo.co.uk) Data: 2006-01-23 11:40:40 , IP: 195.160.204...Bre io-mi scosei caciula in fata valorii si suferintelor scriiorului-dizident Goma mult inaintea palariei matale bre!O merita cu prisosinta!

De la: gili din romania (...@yahoo.com)Data: 2006-01-23 12:08:57 , IP: 85.120.41.(…) daca o luam dupa cum zici se poa ca sa sa spuie ca :
1. Cuza a facut Unirea. 2. Carol I a facut Independenta. 3. Ferdinand a facut Reintregirea . 4.Ceausescu a facut Casa Republicii. 5. Iliescu a facut destule. Goma n-a facut d'astea. Da Goma e un reper moral pentru mine si pentru noi toti care ii suntem contemporani mai ales acuma ca a murit Coposu, n'asa? Nu ma intereseaza ce vor scrie la cartile de istorie despre Goma peste ani, poa sa nici nu scrie. Si am convingerea ca Goma arde atit de tare pentru timpul sau ca nici pe el nu il intereseaza nemurirea la care te referi.

De la: oreste (...@pcnet.ro)Data: 2006-01-23 14:04:28 , IP: 85.186.28... Re: Atentie la neatentie! La 2006-01-23 11:08:45, Inima-Rea a scris:
(…) Aveti foarte multa dreptate domnule. Nu Romania este nepregatita sa- l primeasca pe Paul Goma , ci primele randuri de fotolii din Academie si de la Uniunea scriitorilor care asigura onorabilitatea istorica . Cu Paul Goma acasa, multi se vor muta in ultimul rand ; cineva scria ca a avut „spate" , nu, a avut coloana vertebrala. Cu el intram in istorie, nu numai cu gena hotiei si a lasitatii cum vor unii sa ne explice, eu ca roman trebuie sa fiu mandru si plin de respect in fata omului si scriitorului Paul Goma.

De la: ursu livia (...@yahoo.com)Data: 2006-01-23 15:13:16 , IP: 86.124.104...OAMENI PENTRU ROMANIA Vedeti d-tra, daca n-ar exista un Paul Goma, Romania ar fi dispretuita in totalitate.Dar prin condeiul lui Paul Goma Europa intreaga afla despre crimele ciumei rosii care au transformat Romania intr-o tara ingenunchiata si ucisa sufleteste. In Paul Goma salasluieste o farama din elitele adevarate ale neamului romanesc.
Iata o apreciere relevanta a uneia din cartile lui Paul Goma,BONIFACIA
"Pagina cu pagina, Paul Goma reconstituie atmosfera tipica de la mijlocul anilor 60, prilejuieste o confruntare directa a cititorului cu dictatura si cu metodele ei...Bonifacia zugraveste cu o rara acuitate psihologica duplicitatea vital necesara in conditii de teroare, suspiciunea reciproca inevitabila si urmele pe care preocuparea constanta cu represiunea le lasa in viata sufleteasca a intelectualului" - Georg Focke Deutsche Welle

De la: Young-and-Happy din Canada (...@sympatico.ca)Data: 2006-01-23 15:29:20 , IP: 199.243.226...Oglinda Paul Goma
Dupa '89 intelectualii romani au schimbat directia pupatului in cur. Nu mai pupa-n cur cu fata la Rasarit. Pupa cu fata la Apus. Si o fac calcand in picoare istoria si suferintele romanilor. Iata o comparatie. Antonescu nu e nimic alteceva decat un Mannerheim al romanilor. Priviti cu e vazut Mannerheim in Finlanda si cum e privit oficial Antonescu in Romania. Cum sa-l invite si sa-l onoreze asa-zisii intelectuali romani pe Paul Goma ? Acest titan (cum

bine a spus cineva pe acest forum) e pentru intelectualii romani "Portretul lui Dorian Gray". Isi vad in el adevarata fata, nu cea oficiala, cea adevarata, schimonosita de jeg moral.

De la: March (...@yahoo.com)Data: 2006-01-23 16:29:38 , IP: 82.208.169... Goma si un nemernic de general ex-securist !
In loc sa fie dupa gratii este invitat nu de putine ori la anumite posturi tv sa ne spuna cum apara el "patria" (citeste regimul Cizmarului analfabet !) de "dusmani" precum Paul Goma. Si nu scapa prilejul acest netrebnic de Plesita sa ne bage pe gat minciuna securista cum ca Goma era omul lui la Paris !! Un nenorocit care profita cu nerusinare, fara nici o jena, de libertatea de expresie din democratia asta impotriva careia a luptat toata viata lui securistica !

De la: alwis46 (...@yahoo.com)Data: 2006-01-23 17:05:31 , IP: 82.78.124...Re: Goma si un nemernic de general ex-securist !Acest nemernic securist este expresia regimului criminal comunist de pana la 1989. Uite daia este necesar procesul comunismului. Pentru ca inainte de a construi blocuri si combinate, activistii bolsevici si complicii lor si-au scaldat mainile in sange, si nu in sangele dusmanilor din afara ci al unor oameni simpli, nevinovati, care erau omorati numai pentru "vina" de a nu crede in comunism.

De la: Adrian v.D.Data: 2006-01-23 18:08:02 , IP: 84.162.103...
Si totusi....Am cateva nelamuriri in privinta celui mai mare dizident roman.
De la inceput trebuie sa spun ca inteleg atractia de care se bucura Paul Goma printre romanii ramasi in tara, chinuiti si rabdatori, chinuiti de o dictatura cumplita,de tranzitia care se pare ca a ramas intr-un tunel , la cheremul imbogatitilor fara lege.Rabdatori, pentru ca UE promite o luminita la capatul tunelului, insa si justitia romana trebuie sa faca mai mult.Paul Goma ramane figura carismatica care spala tacerea celor multi,celor fricosi, celor care se aranjasera cu pcr, cu partidul "unic si vesnic"...Dar Paul Goma este un alibi si pentru diaspora,caci se vorbeste de exilati mai mult decat se crede...Si, (mai) de curand, Paul Goma este romanul mandru de istoria sa, dar si constient de conotatiile unor etnii in ceea ce priveste cel putin istoria moderna a Romaniei....Vreau sa spun , "de curand" este (pare)inteles.....
As putea spune ca de la dreapta(spectrului politic) pana la stanga,chiar si extremistii , se simt bine si intelesi sub aripa Goma...Toti nemultumitii, amagitii, scarbitii de tranzitie zeifica o personalitate, care este cel putin controversata.("Poate doar el stie de ce ne merge rau"...)
Mai mult, oameni apartinand unei elite absolute, precum Virgil Ierunca, Monica Lovinescu, Ana Blandiana,Cartarescu, Liiceanu(si multi altii) devin cei atacati de domnul Goma. Am impresia ca avem de-a face cu o elita romaneasca compusa doar dintr-un singur individ.....deoarece, pe o parte a baricadei sta doar Goma, de cealalta parte ....restul! Fie fosti securisti, comunisti, dizidenti, exilati, mari poeti, scriitori, pictori sau critici, toti devin o "apa si-un pamant".... Scriitorul din Paris demistifica mistificarea mistificarilor (formula apartinand lui E.Ionescu)istorico-politica, insa intr-un mod personal, ceea ce in Germania nici n-ar putea fi acceptat "bun de tipar".... Istoria unui neam nu poate fi scrisa de neistorici, constituita doar din trairile personale....(Oricum o dam, mai intai a fost antisemitismul.) Cel mai mult ma surprinde insa, pasivitatea domnului Goma fata de patria sa, dupa 1990.O figura atat de carismatica, atat de cunoscuta in tara si peste hotare,sa stea departe de tara in numele careia analizeaza si scrie "istorie"....Ce sa spun de

Nicolae Balcescu, care a avut mai multi dusmani in tara decat poate avea Goma in doua vieti?! Dar gestul lui Balcescu de a reveni in patria lui, nu avea de-a face cu problemele sale personale. Din contra!Era un gest simbolic! Din pacate i s-a refuzat revenirea in tara, ca si lui Brancusi....care si el a vrut sa revina in tara, si asta cand?!In timpul barbariei staliniste.....Dar Coanda?! A acceptat mana intinsa de javrele comniste, tot din dragoste pentru tara.... Macar in cercul restrans de prieteni a mai schimbat unele optici staliniste.... Paul Goma va fi mereu in inima mea pentru suferintele sale din lagarele comuniste. Si pentru curajul sau demonstrat in tara si la Paris.Numai el?! Totusi.....in lagarele mortii ale comunistilor au murit mii de oameni, iar zeci de mii au scapat de acolo mai mult morti!(v.Memorialul durerii)
Inca o data, raman surprins de usurinta cu care se accepta un personaj controversat, stiind ca acest gest inseamna, implicit, si recunoasterea propriei neputinte, din moment ce Goma analizeaza pe romani la ....gramada, si, implicit, recunoasterea unui vid cosmic in Romania in locul unei elite atotprezente in viata culturala.....Ce nu poate fi, nu poate fi adevarat. Adrian v.D.

De la: Giuseppe Cocos din Wanderland (...@yahoo.com)Data: 2006-01-23 18:45:46 , IP: 146.95.132...Re: Si totusi....gili Pai vezi ca Goma nu este bun pentru unii ... pentru ca s-a legat de niste evrei ....si ca espuns a fost etichetat drept antisemit ...

De la: Aladin din york (...@optonline.net) Data: 2006-01-23 19:26:46, IP: 69.123.167...Re: Ca Goma si Anna Frank a scris un jurnal
La 2006-01-23 17:18:49, Pamatuf Milimon a scris: > Azi putem spune cu sigurantza ca fetita aceia Frank, a invins > Frankenstein-ul. Si tot asa putem spune aproape cu siguranta > ca cititorii l-au ucis pe Goma. Ce a ramas din dansul, omul > Goma, este o entitate pe care nu o cunosc, not my business. > Ii doresc insa sanatate in numele unor amintiri.
==========
Numai ca Ana Frank a avut in spate o uriasa publicitate folositoare.
Paul a avut si are o armata de dusmani, unii fiind si prietenii primei.
Securistii si prieteni primei erau de multe ori aceiasi.
In ce priveste dusmania lor fata de Goma e ceva ce Ii uneste puterea ce au avut-o, o au, si o doresc perpetuu in labele lor.

De la: Giuseppe Cocos din Wanderland (...@yahoo.com)
Goma a fost un dizident si la fel ca oponentii lui Bush au telefonul ascultat de catre Secu (NSA) (...)

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2006-01-23 21:26:52 , IP: 85.186.129... Re: Si totusi....gili Nu-l iau securistii pe Goma in brate orice-ar fi. E prea mare ura contra lui. El este marginalizat acum din mai multe motive. Evreii reprezinta un motiv, il urasc ca si securistii (ca doar au fost in aceeasi tabara la un moment dat, cea a instrumentului de represiune), iar pentru intelectualitatea romaneasca "evreii" reprezinta un bun pretext. Pretextul unor ipocriti.

S-au manifestat 65 intervenţii dintre care doar jumătate la obiect, restul: întâlniri-pe-internet-după-slujbă.

Marţi 24 ianuarie 2006

Ei, da: 24 ianuarie. Românii s-au unit - dînd mână cu mână - ce s-a ales din Unirea de acum 150 ani…

După ce mă voi întoarce de la doctor - la mama dracului, pe Bd. Bizot - mă voi culca; să dorm, să dorm…

Miercuri 25 ianuarie 2006

M-am întors viu şi nevătămat de la doctor. Însă epuizat. Încă nu mi-am venit în fire.

Continuă scandalul cu "închisorile CIA". Bine, bine: pe polonezi nu-i vor da afară din UE - însă România va avea mari dificultăţi la o eventuală primire.

Ai noştri: tot tolomaci; tot păguboşi. S-au lăcomit la cei câţiva dolari promişi de americani, marii-ştabi au pus banii în buzunarul lor (personal), iar la o adică vor explica: «Păi ce, nene, nu suntem noi aliaţi - chiar prieteni buni cu americanii? Le-am făcut un mic serviciu…».

"Un mic serviciu" americanilor, unul mare cât România, românilor. Dar îi interesează pe "români" soarta României? L-a durut pe Iliescu? Pe Constantinescu? Îl doare pe Băsescu? Da' de unde! Cât despre puradelul komsomoleţ-utecist Ungureanu - iată de ce-l pupase Condoleezza Rice! De-aia - care *asta* este ea: închiriere de locuri pentru închisori (secrete - mie-mi spui?!).

Ce javre, ce neam de slugi, românii noştri! Şi ce măgari, văcarii americani!

Olmert face apel la palestinieni să aplice "foaia de drum"…

Ca să vezi cine vorbeşte, despre ce! Ai crede că Arafat şi nu Sharon a provocat ultima Intifada, cu morţii, răniţii, tragediile ei! Acelaşi just tovarăş Olmert îi invită pe Palestinieni să… participe la trasarea frontierei, neuitînd să ameninţe: dacă vor refuza, israelienii o vor trasa singuri, ca nişte băieţi mari. Şi să nu uităm: aceiaşi palestinieni sunt poftiţi "să facă şi ei ceva concesii în chestiunea naţională - cum au făcut israelienii…" Despre care concesii ale israelienilor vorbeşte Olmert (cel mai "moderat" dintre israelieni…, suntem asiguraţi)? Despre faptul că nu au lansat o bombă atomică - "în mod preventiv" asupra Gazei?; că nu i-a ucis chiar pe toţi băştinaşii - altfel cine ar fi lucrat pământul furat de israelieni, "în virtutea drepturilor biblice"?

Miercuri 27 ianuarie 2006

Tragedie planetară: Hamas a câştigat alegerile în Palestina!

Întrebare de bun simţ (dar "profund antisemită"): cine să le fi câştigat: Fatah, uzat(ă) de corupţie, de colaboraţionism cu ocupantul israelian?

Israelienii au intrat în panică, le-au sărit în ajutor americanii cu declaraţiilor lor: că ei nu tratează cu Hamas, organizaţie teroristă care urmăreşte distrugerea Israelului. Europenii sunt mai înţelepţi (nici nu e greu, în comparaţie cu bush-ii): aşteaptă să vadă rezultatele "exerciţiului puterii". Aşa s-a întâmplat chiar pe pământul Palestinei, în urmă cu peste jumătate de secol: ultra-terorişti ca Beghin, ca Shamir au devenit - "în exerciţiul puterii" - nu doar oameni cu care se putea dialoga (s-a uitat întâlnirea Beghin-Sadat, din chiar momentul plecării noastre din România: 22, 23 noiembrie 1977?), dar şi oameni onoraţi cu premiul Nobel pentru pace - acelaşi Beghin…?

Nostimadă - însă neobservată, din cauza panicei: Olmert îi invită pe Palestinieni să… aplice "foaia de drum", cum ar veni: să dialogheze cu israelienii despre problemele păcii.

Ce neruşinare! Dar cine a refuzat dialogul atâţia ani, atâtea decenii? Palestinienii sau israelienii? Cine a ignorat prevederile Acordului de la Oslo? Palestinienii? Nu: israelienii, cu Sharon în frunte. Cine a "uitat" soarta Palestinienilor depinzînd de acest Acord? Palestinienii? Nu: Americanii care le-au cântat în strună israelienilor. Acest tovarăş-just Olmert, demn continuator al sharoniadei, ameninţă de pe acum că… dacă palestinienii nu vor accepta dialogul (!), Israelul va lua unilateral hotărîrile! Care "dialog", oameni buni? Dar ce este - în principiu - de negociat în, de pildă… amplasarea Zidului Ruşinii (israelienii l-au botezat, drăguţ, eufemizant: "Bariera de securitate")? Eventualii zece-cincizeci de metri "cedaţi" de Marele şi Generosul Israel cerşetorilor palestinieni băştinaşi, ca pe o mare favoare (de tip rusesc: ţi se ia şi ultima cămaşă, apoi hoţul "negociază" cu păgubaşul: «Dacă eşti cuminte, uite, îţi dăruiesc o jumătate de mânecă…» - au învăţat unul de la altul tot ce poate fi mai mizerabil, mai inuman, în… atâtea secole împreună, vorba lui Soljeniţîn).

Sâmbătă 28 ianuarie 2006

Israelul a mai câştigat un duşman: Spielberg, din pricina filmului "München". Ei, da: evreii practică *răzbunarea* cu metodă - "Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte" - însă au instituit monopol pe ea, pe răzbunare, deci o interzic *goi*-lor…

…Cum au făcut cu mine, pentru **Săptămâna Roşie**. Au urlat în cor că nu din *răzbunare* (pentru ce făcuseră evreii timp de un an - 28 iunie 1940-15 iulie 1941 - în Basarabia şi în Bucovina) i-au căsăpit românii pe evrei începînd din 23 iunie 1941, ci din "antisemitism istoric"! Iată-i şi acum mobilizaţi cu mic cu mare împotriva filmului (cică ar fi "chiar mai antisemit decât Patimile lui Gibson"!), şi, evident, împotriva "trădătorului" Spielberg.

Doamne, Doamne: evreii sunt, nu doar mai deştepţi decât românii mei, dar, adeseori muuuult mai imbecili decât ei.

Duminică 29 ianuarie 2006

M-am trezit azi-dimineaţă cu un mesaj de la Florin Gabrea:

"Dragi prieteni,
cititi si spuneti-va parerea, atit cu privire la continut, cit si la finalitatea demersului. Daca sunteti de acord, semnati si trimiteti mai departe. Cred ca sucesul actiunii, daca este intemeiat, depinde de numarul cit mai mare de semnaturi. Intentionam, ca, dupa definitivarea formei plingerii penale in cauza, sa o dam publicitatii, odata cu trimiterea ei la Parchetul General.

"Salutari si astept sugestii si pareri!"

"PLÂNGERE PENALĂ ÎMPOTRIVA SENATORULUI P.R.M., CORNELIU VADIM TUDOR

"Societatea civilă, reprezentată prin subsemnaţii, aduce la cunoştinţa Parchetului General următoarele:

"In ediţia, din 27.01.2006, a ziarului Cotidianul, se menţionează faptul că în scandalul bazelor secrete ale CIA-ului, devenit de notorietate în plan european si transatlantic, punctul de pornire al întregului tăvălug mediatic l-a constituit conferinţa de presă a lui Corneliu Vadim Tudor, ţinută în ziua de 4 moiembrie 2005, prin care senatorul anunţa că, „în România, americanii torturează prizonieri străini. Vadim a fost citat, prezentînd mai multe «note speciale», pe care spune că le-ar fi primit de la «un serviciu secret»: una dintre aceste baze, este în mod sigur (subl.nstr.) cea de la Mihail Kogălniceanu, unde, pînă acum, au fost deţinuţi 23 de cetăţeni străini aduşi de avioane americane din Afganistan, Irak şi Liban".(Cot. 37.06.06)

"Cum scandalul a ajuns să figureze în raportul Consiliului Europei, prin raportorul elveţian Dick Marty, şi România a fost insistent somată să facă publice locaţiile unde s-ar fi petrecut asemenea flagrante încălcări ale drepturilor omului, preşedintele României a luat poziţie oficială, susţinînd lipsa oricărui temei de veridicitate în afirmaţiile ce au ţinut capul de afiş al presei în ultimele săptămâni. Uniunea Europeană a afirmat în mod neechivoc, în contextul acestor alegaţii, că dacă suspiciunea vehiculată se dovedeşte a fi adevărată, atunci aderarea României de la 1 ianuarie 2007 va fi în mod cert pusă

sub semnul îndoielii. Aşa dar, România, aflată într-un moment crucial al existenţei sale, este bănuită de obscure manevre militaro-ilicite, derulate sub umbrela parteneriatului cu S.U.A, în urma cărora toate demersurile politice, economice fli diplomatice, întreprinse în decursul ultimului an, şi-ar putea pierde credibilitatea şi finalitatea, spre paguba întregii ţări şi a poporului român.

"Conform comunicatului de presă dat publicităţii, senatorul Vadim Tudor i-a mărturisit preşedintelui Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, d-l Rene van der Linden, că domnia sa „ca un bun creştin, nu poate minţi şi că aceste lagăre de tortură au existat în mod categoric, dar li s-a şters orice urmă." (0p.cit.)

Preşedintele Traian Băsescu a spus că România nu a găzduit pe teritoriul ei centre de detenţie clandestine ale CIA. Or, cine socoteşte că Preşedintele ţării a spus un neadevăr este obligat, mai ales dacă ocupă un scaun de parlamentar, aflat în slujba ţării şi a intereselor ei, să aducă probele irefutabile ale acestui neadevăr. Dar senatorul Vadim Tudor nu a prezentat nici un fel de probe materiale, privind „notele speciale, pe care le-ar fi primit de la un serviciu secret", şi, prin aceasta, folosindu-se, în mod fraudulos, de calitatea de senator, se face vinovat de folosirea şi traficarea unor informaţii false, la adăpostul imunităţii parlamentare, deconspirînd surse (imaginare) ale serviciilor de informaţii şi inducînd ideea că aceste servicii nu ar lucra în interesul României, ci ar contribui la destabilizarea climatului politic intern şi extern, fapt care ar aduce, în mod evident, grave prejudicii României şi ar pune în pericol aderarea ei la Uniunea Europeană.

"Societatea civilă este hotărîtă să nu accepte nici un demers de compromitere, stopare sau deturnare de la scopurile vitale pentru poporul român, fie ele venite din partea unui parlamentar, care ascunde sub masca patriotismului şi a iubirii aproapelui, intenţii destabilizatoare şi defăimătoare, evidente pentru orice om de bună cuviinţă şi credinţă.

"Credem, de aceea, că se întrunesc condiţiile pentru chemarea senatorului Corneliu Vadim Tudor în judecată şi depunem această plîngere penală.

"Bucuresti, 27.01.2006

"Semnează:

"Florin Gabrea, arhitect, membru al U.S.R."

Pentru a suta-mia oară m-a copleşit jalea: şi Florin Gabrea, oameni buni?

Sunt, iată, 40 de ani de când ne cunoaştem şi chiar de n-am fost noi prieteni la toartă, nici duşmani-la-cuţite nu am fost. Ba chiar, de când a dat Rivuluţia peste români, Florin Gabrea a scris şi publicat două texte în care mi se arăta favorabil - ultimul în chestiunea Pleşiţă…

Ce l-a apucat, tocmai acum? Cum de a putut concepe un asemenea text - demn de un Gabriel Andreescu, de un Oişteanu,

de un Al. Florian (ca să nu mai vorbesc de Shafir)?

Care "Societate Civilă" ? Cea cu… Oişteanu, cu Lăzescu, Mititelu, Goşu, I. Vianu? Dar ce a făcut "Societatea Civilă" atunci când a avut loc "dezbaterea" despre Pleşiţă la GDS? A scos un mieunat? Sau acum, când la Parlamentul European s-a încercat - cu câtă întârziere! - readucerea pe tapet a crimelor comuniste, vigilentul Florin Gabrea şi "Societatea (lui) Civilă" trâmbiţează mobilizarea împotriva lui… V.C. Tudor? Asta este prioritatea Societăţii Civile? Şi dacă se va dovedi azi-mâine că putoarea securistă avea dreptate, după cum spun, de multă vreme, ziarele şi oamenii politici americani? - deci nu V.C. i-a… informat pe occidentali, ci… americanii (şi) pe el? Şi că România lui Băsescu-Tăriceanu-Ungureanu i-a asigurat pe americani că are specialişti în "anchete-avansate", doar mai trăieşte Pleşiţă şi ai săi, marii specialişti în tortură…? Altfel ce semnificaţie a avut pupatul în piaţa-camerelor de luat vederi al Condoleezzei cu utecistul sovietist Ungureanu (ei, da: caută USA şi vei da de URSS!)? Nu acceptarea-asigurarea că românii vor reuşi să-i facă pe cei încredinţaţi lor, întru anchetare… "să spună şi laptele supt de la mamele lor", după expresia securiştilor carpatodanubieni?

Ce ruşine ! Şi ce neruşinare a lui Gabrea! Ce diversiune purtînd marca holocaustologilor fără frontiere!

Într-un mesaj trimis în jurul-imediat am comentat:

Să mă ierte cinstita "Societate civilă" însă eu nu voi adera la astfel de plângere. Uniunea Europeană nu l-a aşteptat pe V.C. Tudor ca să informeze despre ceea ce informaseră jurnalele americane, europene, oamenii politici americani, europeni. Deşi sunt în "război" cu acest securist (V.C.Tudor), de prin 1975-1976, când mă ataca în "Săptămîna" lui Eugen Barbu, fără ca eu să pot răspunde, apoi din 1984, când a izbucnit scandalul Pordea - individul susţinut de I. Ratiu, de Novacovici, de Boutmy, de Poghirc - nu tot ce afirmă această lepră este în mod necesar neadevărat. A-l ataca pe VC Tudor, ca… unic împiedecător al "intrării României în Europa" este o diversiune grosolană. Nu V.C Tudor va împiedeca România să fie acceptată în Europa - ci România lui Basescu, a lui Tariceanu, a lui Ungureanu (cel care s-a pupat în văzul lumii cu Condoleezza - au oare de ce?), România care nu a făcut curăţenie în justiţie, în securitate, în economie, în relatiile cu Rusia.

Deocamdată, atât. Astept reacţiile Domniilor Voastre

[Paul Goma]

Am primit reacţii asemănătoare de la Valerian Stan, de la Mircea Stănescu, de la Dan Culcer…

Marţi 31 ianuarie 2006

O lună cu neplăceri, nemulţumiri, confuzii - tristeţe.

Ieri mi-a scris nepoata Angela Goma-Trubceak, răspunzînd la o re-întrebare:

"Am vorbit cu tata la Craciun si iata ce si-a amintit:

"- Bunica Feodora/Tudora Goma a mers la bunelul Ion Goma in 1944, care se afla intr-un lagar foarte mare de concentrare a prizonierilor romani si germani, care se afla la Floresti (foarte aproape de Balti). Chiar s-au vazut si au vorbit, bunelul a cerut de la bunica ca la intilnirea viitoare sa-i aduca un cleste pentru a taia sirma ghimpata si gardul de sirma ce inconjura lagarul, ascunzindu-l intr-o piine coapta de casa. Bunica asa a si facut, dar... prea tirziu, cind a mers sa-i duca cele cerute bunicul deja era evacuat impreuna cu toti ceilalti prizonieri undeva in Rusia mare, de unde nu a mai avut nici o veste. Impreuna cu bunelul acolo mai era inca 2 consateni de ai lui, si bunica a fost la lagarul din Floresti impreuna cu sotiile celor 2. Sotii lor deasemenea nu s-au mai intors acasa.

"Asta e tot. Imi pare rau ca stim doar atit. Asta nu e ceea la ce te asteptai, probabil."

Am spus: re-intrebare, fiindcă mai întrebasem, prin 1991-92, Angela îmi răspunsese, în esenţă, cele de mai sus, apoi Nina, căsătorită Dulgher - mătuşa Angelei şi verişoara mea (soră cu Ştefan Goma) îmi scrisese acelaşi lucru…

Numai că în capul meu adunător de memorie s-a petrecut o tulburare:

Încă de pe când trăia tata, ştiam de la el (el de la basarabenii noştri) că frate-său, Ion Goma, fusese internat ca… "prizonier de război" (nu oricum, ci ca "trădător de patrie", citeşte: basarabean care luptase în armata română), într-un lagăr din împrejurimile Chişinăului. Mai târziu, vestea a căpătat precizarea: "La *Cotiugeni*, probabil în curtea-grădina Azilului de Alienaţi, unde, înainte de 1940, fusese medic sau chiar director tatăl Magdei Isanos".

În legătură cu Spitalul de nebuni îmi amintesc de zisele unor măneni care când se certau cu câte cineva îl trimiteau - nu "La Socola", ca moldovenii, nu "La Numărul 9", ca bucureştenii - ci, tot pe la noi, astfel: «Du-te la *Costijăni*!» - adică la spitalul de nebuni. Nu am la îndemână o hartă a Basarabiei, ca să caut Costiugeniul de lângă Chişinău, însă există o localitate *Cotiugeni*(i Mari) în nordul judeţului Orhei, acolo unde Răutul, curgînd, de la Bălţi, pe linia vest-est, face un cot de 90 grade şi coboară spre sud (spre Ciocâltenii tatei, la vrea 40 km.).

Am scris în mai multe rânduri - înainte de 1989 - că unchiul meu Ion Goma a murit "într-un lagăr de prizonieri de război români - trădători" - din apropierea Chişinăului sau de pe la Făleşti (la jumătatea drumului între Ungheni, pe unde se intra în Basarabia ocupată şi Bălţi). Voi fi confundat "Floreşti" cu "Făleşti"? Posibil. Nina Goma, fiica lui Ion, a însoţit-o pe mama sa, Tudora/Feodora la "Floreşti" ori la "Făleşti"? În asta nu mai există îndoială: la Floreşti.

Mult mai târziu (în urmă cu 5-6 ani), navigînd pe internet în căutare de referinţe pentru **Săptămâna Roşie**, am dat peste un text care vorbea de "Movila Oaselor", de "Biserica Oaselor", ce s-ar fi ridicat pe locul unui imens lagăr de prizonieri (români - cu precădere "trădători de patrie sovietică"- germani, italieni, unguri, slovaci…). Din el şi din altele asemenea am alcătuit un text: "Lagărul de exterminare Bălţi", instalat pe internet ca atare, introdus în **Săptămâna Roşie**, alături de "Masacrul de la Fântâna Albă".

Azi, la întrebarea: "În care lagăr fusese internat unchiul meu Ion Goma, din septembrie 1944?" - pot răspunde: "În lagărul de la Floreşti" (localitate aflată la cca 30 km de Bălţi, spre est, pe linia ferată ducînd la Rezina, pe malul drept al Nistrului - din-colo începînd, pentru basarabeni, Siberia). Înţeleg că întrebările pe care ni le pusesem de prin 1946-47 - de atunci datau primele zvonuri - apoi din 1961-62; când bunica Natalia Goma fusese în vizită în Ardeal, la fecioru-său mijlociu, tata (şi când porcul de securist Livescu de la Feteşti nu-mi aprobase o învoire de câteva ore în Gara de Nord, ca s-o văd) nu pot conţine, în răspunsuri conjuncţia "sau"; ci trebuie să folosesc "şi"-urile. Aşadar, fuseseră lagăre de "trădători" *şi* la Ungheni *şi* la Făleşti *şi* la Bălţi *şi* la Floreşti *şi* la… Astea doar pe o fâşie de pământ întinsă - îngust - între Prut şi Nistru, avînd în centru oraşul Bălţi…

Angela Goma-Trubceak mi-a dat adresele e-mail ale soţiei lui Ionel (Goma, frate-său), Ludmila şi ale fiicei lor Daniela - în vârstă de 13 ani împliniţi acum câteva zile. I-am scris adineauri stră-nepoatei.

Abia acum dau peste o carte preţioasă: **Chişinăul în 1941**, ediţie îngrijită de Dinu Poştarencu, scoasă în 1996 (!) de Iurie Colesnic la Museum. Nu mai ştiu cine mi-a adus-o (surorile Griţcan?), de la cine - de la Colesnic? - oricum, vine cam târziu pentru **Săptămâna Roşie** în care aş fi introdus câteva informaţii preţioase. Dar nu-i nimic: le voi folosi în viitoarea ediţie…

În afara Introducerii semnată de Dinu Poştarencu şi de o Încheiere, autor: Iurie Colesnic, volumul cuprinde:

Raportul Administraţiei Basarabiei nr. 721 d in 7 august 1941.

Între 25-30 iulie 1941 o Comisie de ingineri şi arhitecţi conduşi de : Pr. M. Hanganu, prof. arhitect A. Simotta, ing. Gh. Petrescu-Prahova şi ing. C. Popovici a constatat distrugerile pricinuite de ruşii în retragere, iar administratorul Basarabiei, generalul C. Gh. Voiculescu a adresat acest raport lui Antonescu însoţit de anexe.

Mai întâi o scurtă notă cronologică:

- 28 iunie 1940: ultimatumul rusesc, ocuparea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herţei;

- 22 iunie 1941: România declară război URSS şi trece Prutul;

- la 29 iunie potrivit hotărîrii C.C. al PC(b) al Moldovei şi a Sovietului Comisarilor poporului din RSSM sunt create, *pe lângă secţiile raionale şi orăşeneşti al NKVD* ***batalioane de distrugere.*** *Cel de la Chişinău, era comandat de I.A. Muhin şi cuprindea 480 de dinamitori* (subl. mea);

- 2 iulie: trupele româno-germane liberează oraşul Cernăuţi, iar la 12 iulie întreaga Bucovină de Nord;

- 3 iulie: discursul radiodifuzat al lui *Stalin, care ordonă "tactica pământului ars"* (subl. mea);

- 4 iulie: ocupanţii sovietici încep "evacuarea populaţiei şi a intreprinderilor industriale"

- la 7 iulie ostaşii români liberează oraşul Bălţi, iar în 12 Soroca;

- la 10 iulie românii opresc ofensiva din Masivul Corneşti ("cheia strategică a Basarabiei"), datorită rezistenţei îndârjite a sovieticilor;

- ofensiva a fost reluată în 13 iulie;

- la 15 iulie ruşii sunt alungaţi din oraşul Orhei;

- la 16 iulie sovieticii au dinamitat, incendiat zeci de clădiri din Chişinău - istoriografia bolşevică a pretins că aviaţia română şi germană a(u) bombardat oraşul - până în 1988, când unul dintre dinamitori, V. Mednec (arhitect de meserie!) a povestit: "…eu cu mâna mea am aruncat în aer clădirea Băncii din Tighina", astfel executînd "*ordinul lui Stalin, de a distruge totul în calea duşmanului"* (subl. mea);

- în 16 iulie corpurile de armată 3 român şi 54 german intră în Chişinău;

- la 24 iulie, la Cernăuţi, Ion Antonescu declara jurnaliştilor

români şi străini:

"Au rămas urmele unei barbarii fără precedent, cum nici hoardele hunilor nu au lăsat în urma lor".

Aşadar Raportul:

"Domnule General,

"Am onoarea a Vă prezenta (…) o scurtă situaţie aflată la venirea noastră în Basarabia (…), în intervalul de timp de la 20 iulie [1941] până în prezent.

"A. SITUAŢIA GĂSITĂ

"Aproape toate centrele importante erau lipsite de populaţie, care fie că s-au retras odată cu trupele bolşevice, fie că s-au refugiat în păduri şi vii din cauza ororilor săvârşite de ruşi.

"Populaţia Basarabiei la data de 1 iunie 1940 [înainte de Cedare, nota mea, P.G.] se cifra la 2.164.402 suflete. (…) [din rezultatele recensământului, neverificate încă] se deduce că numărul populaţiei a scăzut în mod simţitor, al oraşelor în special reducîndu-se la jumătate. - Determinată de:

"a/ Refugierea populaţiei româneşti cu ocaziunea cedării Basarabiei, circa 120.000, după datele de la Bucureşti (…).

"b/ Deportarea populaţiei în timpul dominaţiei sovietice.

"c/ Mobilizarea tineretului în armata sovietică şi retragere unui număr însemnat din populaţia civilă, în special evrei, cu ocaziunea plecării trupelor sovietice.

"d/ Repatrierea Germanilor (…) cca 110.000.

"e/ Dispariţia unor locuitori.

"Pentru aflarea numărului exact al evreilor rămaşi în această Provincie, am ordonat întocmirea unei statistici care este în curs de executare. În prezent evreii rămaşi sunt adunaţi în anumite centre şi ţinuţi sub supraveghere. În sate nu se mai găseşte nici un evreu. Populaţia oraşelor şi în prezent este străină (…) Chilia: din 15.000 locuitori numai 3.400 sunt români. Cam aceeaşi situaţie în Ismail, Cahul. Toate oraşele din Basarabia au fost distruse în bună parte de bolşevici, cu ocaziunea retragerii. În special instituţiile publice şi cartierele comerciale şi industriale au fost distruse în întregime. Uzinele de apă şi electricitate au fost distruse în tot locul. Mai crunt au suferit (…) Municipiul Chişinău, cum şi oraşele Bălţi, Tighina, Cetatea Albă, Orhei, Cahul şi Soroca.

(…) "e/ Situaţia proprietăţilor rămase de la Germani

"În urma repatrierii Germanilor au rămas (…) 453.760 ha.

"Aceste proprietăţi au fost lucrate în (…) sovhozuri. Inventarul agricol, viu şi mort este complect dispărut, satele germane prezentînd azi un aspect pustiu. Gospodăriile, grajdurile hambarele sunt într-o stare jalnică (…)"

"ANEXA (la Raport)

"(…) unde au fost colonii germane, sub stăpânirea bolşevică pe proprietăţile românilor şi germanilor au fost aduşi colonişti ucraineni şi polonezi (…)

"Coloniştii ruşi s-au retras cu trupele sovietice, moldovenii au rămas pe loc.

"(…) În com. Tarutino din 6.000 locuitori, 3.000 erau germani care au fost înlocuiţi cu ucraineni (…) Ucrainenii s-au retras, rămânînd 2 familii, în prezent arestate.

"În com. Paris în locul germanilor s-au colonizat ucraineni şi polonezi. Ucrainenii s-au retras; *polonezii au rămas pe loc, nevoind să plece*. *În com. Berezina au fost aduse cca 150 familii poloneze ce au rămas pe loc* (…)

"*Unde au fost aduşi polonezi nu s-au putut forma colhozuri, deoarece ei au refuzat fiind mereu în conflict cu conducerea rusească* (…)

"În concluzie: *În toate regiunile unde au fost aduşi colonişti polonezi nu au părăsit nici unul satul, ucrainenii s-au retras odată cu trupele ruseşti* (sublinierile mele, P.G.).

"GENERAL C. Gh. Voiculescu"

"Anexa nr. II

"RAPORT"

asupra stării clădirilor din Municipiul Chişinău (…)

"1) Aspectul general al oraşului. La plecarea din Chişinău a Armatelor URSS majoritatea clădirilor publice, multe clădiri particulare, precum şi toate clădirile industriale şi comerciale au fost distruse prin minare şi incendiere (…). Zona care a suferit cele mai mari distrugeri este (…) Alexandru cel Bun, unde era şi centrul comercial, strada Carol Smidt şi str. Ştefan cel Mare, zonă care prezenta la data cercetării aspectul unor vaste ruini, pe alocuri încă fumegînde.

"Străzile şi liniile de tramvai au suferit în general mai puţine stricăciuni. Liniile telefonice, liniile de curent electric şi conductele de apă sunt întrerupte; materialul lor este utilizabil, însă punerea în stare de funcţionare (…) se va face cu greutate din cauza distrugerii uzinelor, astfel că oraşul este lipsit de lumină electrică şi de apă. (…) Se poate aprecia că 40% din totalitatea clădirilor oraşului şi 100% din instalaţiile industriale sunt complet distruse sau grav avariate prin minare şi incendiere.

"2. Starea clădirilor publice

"(…) cele mai distruse sunt clădirile Administraţiei cari, la plecarea administraţiei româneşti [în 28 iunie 1940, n. m. P.G.] cuprindeau: Directoratul Basarabiei, Primăria oraşului, Prefectura judeţului, Banca Naţională, Palatul Metropolitan, Casa Eparhială, Localurile militare, Poşta, Telefoanele, Postul de radio, etc, precum şi clădirile industriale proprietate a oraşului şi statului, Uzina electrică, Uzina de apă, Cazarmile Comunale, Fabrica de ţigări şi Depozitele de tutun

CAM, Magaziile şi Depoul de locomotive CFR, Depoul de tramvaie, etc. Deasemeni au fost distruse prin minare şi incendiere morile mecanice, cinematografele şi teatrele. (…)

"8) Probabilităţi de dezvoltare a oraşului în viitor

"Oraşul Chişinău avea înainte de ocuparea Basarabiei de către trupele sovietice [28 iunie 1941, n. m. P.G.] o populaţie de cca 110.000 locuitori, din care 30.000 români. În timpul acestei ocupaţii, prin mutarea capitalei Republicei Moldoveneşti la Chişinău, se pare că această populaţie a crescut la aproape 300.000 suflete (…) Astăzi apreciem că populaţia oraşului ar fi de 30.000-40.000 locuitori care ar putea locui în clădirile ce au rămas nedistruse.(…)

"În lumina acestor consideraţiuni este absolut necesară alcătuirea unui program general detaliat de refacere a întregului oraş, încadrat în programul general de refacere a ţării"

"Prof. Ing. M. Hanganu

"Prof. Arh. A. Simotta

"Ing. Gh. Petrescu-Prahova

"Ing. Const. Popovici" [semnăturile ologrefe pe documentul dactilografiat - nota mea, P.G]

Din "Anexa nr. III, Tablou nr. 1, cuprinzînd evaluarea distrugerilor aduse clădirilor şi instalaţiilor publice":

"1. Liceul "Alexandru Donici (…) - *Etajul dărâmat şi parterul deteriorat* (…) Observaţii: *trebuie să se dărâme complet şi să se facă altă clădire* [sublinierile mele, P.G.]

"2. Liceul "Mihai Eminescu (…) - *Minat şi devastat* [subl. mea]

"(…) 7. Postul de radio - Complet distrus. Clădirea distrusă, un pilon doborît, al doilea avariat.

"8. Şc. Normală de fete [nota mea: acolo a învăţat mama, înainte de 1930]

"11. Şcoala primară (str. Tighinei)

"12. Capela militară - Mici avarii, geamuri sparte. Obs.: *a fost transformată în club* [subl. mea]

"13. Biserica "Adormirea Maicii Domnului" (str. Gl. Dragalina) - Mici avarii, geamuri sparte

"14. Şc. primară băieţi No. 1 (str. Mareşal Badoglio) - Deteriorată

"15. Biserica Cimitirului ortodox - Mici avarii

"16. Spitalul de ochi (M. Kogălniceanu) - Mici avarii, geamuri sparte

"17. Centrul de Ocrotire (Orfelinat) - Mici avarii, geamuri sparte

"18. Directoratul Basarabiei - Minat, incendiat. Obs. Corpul principal complet surpat

"19. Liceul "Alecu Russo" - Mici avarii, geamuri sparte

"20. Seminarul teologic - Mici avarii, geamuri sparte (…)

"21. Muzeul de Istorie Naturală - Avariat de cutremur [nov. 1940] Obs.: *probabil minat* [subl. mea].

"24. Facultatea de Agronomie - Mici avarii, geamuri sparte (…)
"26. Spitalul de ochi (I.C. Brătianu) - Mici avarii, geamuri sparte
"(…) 43. Şcoala comercială - Parţial distrusă (…)
"46. Liceul Militar (Str. Alexandru cel Bun) - *Minat şi distrus* [s.m.]
"47. Cercul Militar - *Minat şi distrus* [subl. mea] (…)
"49. Catedrala oraşului - Incendiată
"50. Palatul Metroploitan - Minat, incendiat (…)
"52. Primăria oraşului - Minată, incendiată (…)
"57. Manufactura de tutun (Gl. Dragalina) - Minată, incendiată
"(…)64. Uzina electrică (Gl. Broşteanu) - Incendiată, distrusă
"(…)67. Poşta Centrală (Universităţii) - Incendiată, distrusă
"68. Gara Chişinău - Minată, incendiată, parţial distrusă (…)
"75. Uzina de apă - Minată, distrusă (…)
"79. Depozitele CAM (tutun) - Minate, complet distruse (…)"

Raportul - facsimilat - este completat de 72 fotografii ale unor distrugeri din Chişinău.

Nu mă pot stăpâni de a face apropiere între două texte:
Primul aparţine comisarului regimentului NKVD de distrugere din Chişinău, I.A. Muhin şi cuprinde amintirile - înlăcrimate, consemnate în 1965, despre retragerea *lor* din 1941:

"Ziua de 16 iulie a fost cea mai grea din viaţa comuniştilor regimentului. În ochii noştri ardeau zeci de clădiri de pe străzile Lenin, Kiev. Pâlcuri de avioane ale inamicului bombardau oraşul. Tancurile fasciste se apropiau de oraş. Regimentului i s-a ordonat să se retragă spre Bender. Cu lacrimi în ochi părăseam oraşul natal. Mulţi dintre noi sărutam caldarâmurile, iar în batiste luam cu sine o mână de pământ natal".

Al doilea text este semnat de Andrei Oişteanu, holocaustolog emerit - tovarăş de prezidii, de tot felul de comiţii (şi de tăcere înţeleaptă, de complicitate etnică a lui Ion Vianu în cazul unor "cestiuni arzătoare") - şi a apărut în *Supliment cultural* nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005. Citez:

"M-am născut la Bucureşti, dar primii şase ani de viaţă (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuţi; compusă din cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe uliţa ceasorinicarilor (…) cărei i se schimbase numele cu cel al comunistului Karl Liebknecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică îşi oblojea rănile. Era un amestec de mîndrie şi sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (şi ocuparea Europe est-centrale) hrănea sufletele, dar nu şi trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mîncare. Ca să supravieţuiască cernăuţenilor li se

dădea în folosinţă cîte o bucată de pămînt pe care o cultivau de regulă cu cartofi […] Devenit şomer, tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism declanşat la începutul anului 1953 de batiuşca Stalin însuşi (procesul "asasinilor în halate albe"). Abia după moartea lui Stalin părinţii mei au reuşit să emigreze în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubeau şi urau mai mult. Fratele meu (11 ani) şi-a luat puţin pământ într-o punguţă legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat.

"La Bucureşti am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situaţie simetrică cu cea din Cernăuţi Dar statutul social şi starea materială s-au îmbunătăţit substanţial. Problema mâncării nu se mai punea în termeni de supravieţuire. Şi totuşi, în fiecare dimineaţă se derula un ritual culinar sărăcăcios. Toată familia se aduna la masă, mama punea solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierţi în coajă. Suflînd în mâini, decojeam cartofii fierbinţi, îi mărunţeam în farfurie şi adăugam sare, ceapă tocată şi untdelemn. Apoi mâncam în tăcere, ca într-o agapă mistică. Trecuseră mulţi ani de la părăsirea ghetoului din Cernăuţiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămânal, în amintirea paradisului/infernului pierdut", dar noi continuam să practică".

În purcoiul de minciuni pe care le debitează A. Oişteanu, fiul lui Mişa Oigenstein, activist bolşevic în Basarabia ocupată după 28 iunie 1940, ofiţer NKVD, venit în România "pe tancuri", sfârşind ca director al Academiei "Ştefan Gheorghiu"- şi al Bellei Iosovici, dârză supraveghetoare sovietică a Agerpres -, nepot al sinistrului Lev Oigenstein, cunoscut sub pseudonimul Leonte Răutu - sare din pagină… pământul luat în punguliţe… Dacă la Muhin - care pretinde a fi nativ din Chişinău - se mai înţelege înduioşarea bolşevică pricinuită de ordinul de retragere de pe un pământ… românesc, de el şi de ai săi martirizat, tot din ordinul lui Stalin minat, incendiat, devastat - incoerentul A. Oişteanu, la plecarea din Cernăuţi, ia şi el pământ într-o punguţă, cu toate că se născuse în România, fratele său Valery în Kazahstan, zicînd că familia sa "emigrează" în România (din URSS). Se vede că bolşevicii, în taină, sunt mistici - oare câte "pământuri" vor fi purtînd cei care au martirizat Basarabia şi Bucovina sub steagul bolşevic? Multe, domnule.

Rămâne să aflăm că şi R. Ioanid poartă pământ românesc într-o punguţă atârnată de gât. De ce nu? Şi el a dovedit prin scrierile sale cât de mult iubeşte această ţară, acest… pământ, pe după cap cu alţi iubitori de Românie: Serge Moscovici, profesorul său de sociologie (specialitate şi a lui A. Oişteanu), cu Elie Wiesel, superiorul său la Centrul holocaustologic de la… Sighet.

F E B R U A R I E

Vineri 3 februarie 2006

Surpriză: am primit un plic de la Bucureşti. La expeditor : nimic (secret mare!, conspirativitate lată). Înăuntru: un volumaş de dimensiunile plicului (1/3) şi o scrisoare. De la Paul Everac!

Cartea (**Mic breviar despre politică** - eseu -, editura Semne) nu am citit-o. Scrisoarea, da. Şi oricât de chinuitor îmi va fi, din pricina vederii deficiente, am să o copiez. Merită.

Scrisoarea, dactilografiată extrem de îngrijit (va fi fost bătută la maşină de o profesionistă?) nu este datată - dealtfel în P.S., de mână, stă scris: "Am ţinut în plic această scrisoare mai bine de două luni". De la Bucureşti a plecat încoace în 24 ianuarie 2006. Pe ultima pagină - din trei - câteva sublinieri, le voi semnala. Par a fi fost "operate" de o mână, alta decât a autorului. Au a fost *cealaltă mână a aceluiaşi autor*? Mai ştii? Aşadar:

"Stimate Domnule Goma

"Trimiţîndu-vă tam-nesam cea mai recentă carte a mea, fără să fi avut nici o abordare prealabilă, mă simt dator cu o scurtă însoţire explicativă.

"Am pentru DVoastră o reală stimă, ca pentru un om care a înfruntat exemplar persecuţii politice, mânat de imperativul libertăţii şi demnităţii omeneşti. Preţuiesc de asemenea pe scriitor, considerîndu-l unul dintre cei mai buni. Vă apreciez şi singularitatea campaniei pe care o duceţi, odată instalată platforma 'libertăţii', pentru a demasca pe cei căldicei şi fofârlicoşi chiar în rândul celor ce se drapează în însemnele dizidenţei anticeauşiste, dar care s-au dovedit friabili la unele ispite munificente, devenind pensionari închiaburiţi ai frondei. Însă admiraţia cea mare v-o acord pentru osârdia cu care, printre foarte puţini, apăraţi substanţa şi virtutea românească de pretenţiile holocaustologice ale noilor stăpâni ai lumii, proclamând cu înverşunare adevăruri trăite cu sângele Dvs. basarabean.

"De pe această platformă de admiraţie, căptuşită cu confraternităţile de român şi de scriitor, încep să-mi fac rezervaţii mentale. Evident, eu nu am suferit în aceeaşi măsură, nu am fost un libertar, ba aş putea spune că regimul ceauşist a coincis cu cea mai mare abilitare a mea ca dramaturg, fără să fi decăzut nici în slugărnicie, nici la apolog, nici măcar la adeziune partinică. Am găsit compatibilităţi cu unele tendinţe strategice ale acelui regim, şi am denunţat incompatibilităţile într-un limbaj măsurat, credibil. Nu mi-am radicalizat rezervele până la a-l nega făţiş sau a-l părăsi, şi n-am suferit, ca persecuţie decât concedierea mamei mele şi arestarea pe doi ani a tatălui meu la Piteşti, Jilava, Caransebeş şi Aiud, lucruri pe care nu înţeleg să

le capitalizez.

"Admiraţia mea nu vine deci de la un combatant şi nu se adresează întru totul idealurilor dizidenţiale pe care le-aţi slujit. De altfel admiraţia nu se suprapune totdeauna cu corpul ideologic al celui admirat. Poţi să ai o idee înaltă despre însuşirile unui Cezar, Napoleon, Antonescu sau Lenin, fără să le împărtăşeşti cu totul corpul de doctrină. Îmi place Paul Goma pentru cât de extraordinar s-a zbuciumat pentru libertatea şi demnitatea omului, a intelectualului în primul rând, fără să împărtăşesc iluzia că democraţia este într-adevăr eliberatoare, chiar mântuitoare.

"În percepţia mea o asemenea libertate, cel puţin pentru noi, rămâne o gogoriţă. Ba, ca să-mi spun gândul până la sfârşit, derapajele democratice de azi ale ţării mele, parte din stângăcie şi prostie, parte din rapacitate greţoasă, şi în cea mai mare parte dintr-un calcul al adevăraţilor hegemoni combinatori de aiurea, ne fac, prin abandonuri şi prelevări, situaţia mai insalubră şi mai primejdioasă decât înainte, proiectînd-o într-un declin ireversibil al identităţii naţonale. Statul lui Ceauşescu - cel care v-a chinuit pe DVoastră - păstra mai sus ambiţia independenţei şi orgoliul românismului (împins până spre marginea absurdă a autarhiei economice) decât democraţia servilă şi vânzătoare de azi.

"În forma asta, dârza DVoastră luptă de ieri capătă azi aura tragică a *inanităţii* (subliniat de mână, n.m., P.G.). În cartea pe care v-am trimis-o încerc să arăt că eliberare nu există, cum nu există nici dreptate, nici frăţie, ba nici măcar adevăr, ci doar manipulare exploatatorie a celui mic şi slab de către cel mare şi puternic. Patetismul DVoastră opţional, demn de toată stima, sgâlţâie nişte fantoşe. Aţi scăpat într-un mod miraculos de patriotul Ceauşescu, acela care voia să vă omoare în numele unui anumit ideal; dar idealurile DVoastră n-au devenit operante, întrucât ţara a intrat în alte robii, mai astuţioase, sub ampriza indelebilă a celor de care Ceauşescu s-a emancipat. Astăzi pletora de negatori care au rostit cândva un nu evaziv, au vorbit de pisici, au sabotate din lene sau proastă deprindere, sau au tras cândva un vânt împotriva vântului, s-a instituţionalizat acaparator şi-şi trăieşte gloria din vânzarea patriei?

"Degeaba vă agitaţi, admirabil de singur, pentru a demonstra unele legitimităţi ale Basarabiei şi ale Bucovinei în problema Holocaustului. Pe acest teren minat vă vor ţinti din spate propriii DVoastră compatrioţi, temători să nu-şi piardă reputaţia şi privilegiile de la Marele Stăpân. Vă vor face în continuare, nebun, pornit, fără talent, lipsit de diplomaţie, ingrat; râşnind în van. Ei nu mai sunt în stare decât să joace "celălalt joc", cel pentru care v-aţi expus viaţa şi *care e tot atât de înrobitor, dacă nu mai mult* (subl. de mână). Vă vor trimite în marginea uitării, ca să-şi poată încasa caniota. Stăpânii lumii nu se uită la argumentele DVoastră, în timp ce Ceauşescu se mai sensibilizase. Ce-aţi numit atunci nelibertate şi nedemnitate se cheamă azi inegalitate şi dispreţ, Frauda s-a înzecit, s-a însutit. Ţara se goleşte, dar scriitorii pot bestecăi în voie, căci *nu-i mai ascultă nimeni* (subl. de

mână). Mici sau mari polemici gazetăreşti 'libere' iar avanscena, ascunzînd, sub mici dichisuri stilistice, dezastrul de fond.

"*V-aţi bătut cam degeaba, domnule Goma!* (subliniere de mână). Le-aţi făcut multora averi. Le-aţi pus multora în mână cuţite cu care să hăcuie şi limbi cu care să spurce şi să vândă.

"Cartea mea vă mai oferă încă un cutremur, chiar două: că aţi acţionat *opţional* (subl. de mână), devenind român aleatoriu şi şi patriot aleatoriu; cu aceeaşi uşurinţă puteaţi deveni fanatic de stânga sau de dreapta, dacă nu fundamentalist islamic. Şi că există şansa, în final, să fi fost mereu *condus* (subl. de mână), ineluctabil, de un Manipulator mai mare decât toţi, Primordial. Să fi fost o gâză dirijată.

"Oricum, vă rog să contaţi pe sentimentele mele cele mai bune.

"Paul Everac

"P.S. (scris de mână - nota mea, P.G.): Am ţinut în plic această scrisoare mai bine de 2 luni. Între timp episodul Stoiciu vine să mă confirme."

Aceasta este scrisoarea lui Paul Everac. De ce îmi scrie Paul Everac ? ; de ce tocmai mie, care în ţară, nu jucam în aceeaşi divizie, ne vom fi salutat, atât? Nu-mi pun această întrebare, fiindcă răspunsul este ştiut: Everac este un om singur, este un om dezamăgit, un om bătrân (peste 80 ani). Şi ce face un bătrân singur, dezamăgit de "prezent"? Se adresează altui bătrân singur-dezamagit. De ce? Altă întrebare inutilă. Poate fiindcă el va fi crezînd-sperînd că două singurătăţi, două dezamăgiri, două bătrâne'… (care va fi pluralul gramatical? sau pentru că *bătrâneţea* este singurătate, nu are decât singular?) - continuu: va fi crezind că şi noi doi ne putem pupa Piaţa Endependenţi? Îndedoi? Nu cred. Are Everac alte, multe des-calităţi, dar lipsit de inteligenţă nu este. Dovadă chiar scrisoarea de faţă.

Îmi rezerv plăcerea de a o comenta pe sărite mâine, poimâine, peste o lună. Peste un an.

Sâmbătă 4 februarie 2006

Valerian Stan mi-a transmis:

"Romania libera ne anunta ca Guvernul a decis: Din Consiliul Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania fac parte vor face parte Doina Cornea, Elvira Bianu (sa fie oare distinsa Doamna Stefana Bianu?), Petre Mihai Bacanu, Dennis Deletant, Ticu Dumitrescu, Radu Filipescu, Radu Ioanid, Gabriel Liiceanu, Marius Oprea, Cristian Parvulescu, Andrei Plesu".

Se miră că nu-l vede pe P. Goma? De ce ? Doar se vede - şi cum! - prezenţa lui R. Ioanid. Să nu se mire nici atunci când în Consiliul Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului - botezat, simetric celui al holocaustului: "Radu Ioanid"…- vor apărea alţi vânjoşi anticomunişti: A. Oişteanu, Anca Oroveanu (verişoara lui, deci fiica lui L. Răutu), Shafir, Al. Florian (fiul lui Radu Florian), Lya Benjamin, Jean Ancel, Andrei Cornea… - şi, de ce nu, ca membru de onoare Neasemuitul anticomunist (din ilegalitate) Wiesel?

Duminică 5 februarie 2006

Linişte radio - vreau să spun: răsunătoare tăcere mail-istică. Ieri am primit un singur mesaj - de la V. Stan. Explicaţii: gerul; sfârşitul de săptămână care în România pentru mulţi înseamnă şi privare de internet; saţul, greaţa, indiferenţa faţă de ce se întâmplă în afara bătăturii propriei locuinţe (şi o garsonieră poate avea "bătătură", doar şi ea este adăpost). Mai bănuiesc şi năuceala (K.O. pe picioare) provocată de anunţarea componenţei comisiei Institului pentru Cercetarea Şiaşamaidepartelui.

Am fost scutit (de o parte din) surpriză:

Încă de când a fost anunţată intenţia guvernamentală (s-a observat că am evitat "hotărîrea"?) de a - în sfârşit! - înfiinţa Institutul, marcat, chiar deformat de atâtea alte "surprize" (neplăcute, fireşte), m-am exprimat temerea că, dacă până acum se făcuseră planuri din cuţite şi păhară, fiecare pe conta lui, cum şade bine românului, din momentul în care "Însuşi Guvernul" a luat iniţiativa (sic) - şi mai ales: din moment ce "Însuşi Guvernul" avea să aprobe, să dezaprobe "schema" şi salarizarea, unul ca mine nu mai avea ce căuta: rolul meu se încheiase: dădusem şi eu din gură şi din condei, propusesem şi eu alcătuirea necesarului Institut, însă… Însă acum venea faza împărţelii prăzii: a scaunelor.

Este adevărat, nici în cele mai negre previziuni nu avansasem cooptarea (să zicem: doar propunerea de cooptare) a unuia ca Radu Ioanid. Fiindcă ştiam: în săptămânile din urmă, când Marius Oprea şi Stejărel Olaru fuseseră la Paris dar nu găsiseră de cuviinţă să-mi dea măcar un telefon (ziceam că Stejărel încă mai este "împuternicitul" meu în procesul cu Iliescu şi cu Pleşiţă"), necum să mă anunţe că organizaseră o "întâlnire de lucru". Chiar mă miram că de vreo zece zile nu reuşisem să o contactez pe Ştefana Bianu, apoi, când, în cele de urmă ne-am întâlnit, ea mi-a spus că fusese Oprea la Paris, că fusese propusă şi ea în Comitet; că nu mă anunţaseră şi pe mine, fiindcă "Marius

şi Stejărel" aveau să mai vină la Paris; dar că să fiu sigur: lucraseră bine, cu folos…

Nu: Ştefana Bianu nu a spus că - ei - lucraseră bine şi cu folos *chiar în absenţa mea*…, cum îmi spusese Monica Lovinescu la telefon, în februarie 1990, după întâlnirea cu Liiceanu, la care şi eu fusesem mereu poftit, însă nu şi anunţat că va avea loc la data cutare, la ora cutare… Atunci Monica mă "consolase": ei lucraseră atât de bine - şi fără mine - încât (sic) îmi propuseseră spre publicare 'Culoarea curcubeului' şi 'Gherla' - ce mai vreau?

Ştefana nu mă consolase cu nimic (ba da: ca de obicei, îmi spusese că arăt foarte bine, deşi se vedea foarte bine cât de foarte-rău arăt).

Am simţit la ea jena de a discuta despre cestiunea-arzătoare… De aceea am am schimbat vorba la altceva: despre copiii noştri, despre faptul că eu, aflat în cvasiimposibilitatea de a mă exprima în presa scrisă din România, rămânînd, în continuare, un scriitor internetizat, m-am gândit că aş putea "lărgi" aria "cititorilor" mei, prin înregistrarea video a unei serii de "autointerviuri". Drept care tare aş avea nevoie de un camescop adevărat, fiindcă "ochiul" împrumutat de Filip de la un amic al său dă imagine-sunet de foarte modestă calitate…

Mai departe am lucrat pe conta mea (în sinea mea) cu păcătoasa-mi de intuiţie: băieţii organizatori (Marius Oprea, acela care, acum vrei 12 ani scrisese un articol jenant de ditirambic pentru mine, fiindcă purta titlul "Preşedintele Goma", de fiecare dată când a venit la Paris evitase cu o înţelepciune tipic ardelenească de a mă contacta, măcar prin telefon, deşi îmi trimisese, cu dedicaţie, cărţi ale sale - fatalitate!: Patapievici, deşi ne-ardelean, ba chiar din contra, foloseşte exact aceeaşi metodă: conspirativitatea…) se vor fi gândit că Goma, fie şi pe un loc onorific, ar face mai mult rău decât bine Institutului. Adevărat, are el niscai merite în "lupta cu fiara", a continuat şi după "revoluţie" să ceară dezvăluirea adevărului despre crimele comunismului, a scris şi câteva cărţi despre chestiune…

…Numai că Goma are un handicap hotărîtor:

«*Prea înjură pe toată lumea*».

Caracterizare care, în imaginarul meu vine direct din gura de *gargouille* şi din capul de gorgonă a(l) Getei Dimisianu, "herghelia lui Paler", cum îi bine-spunea Sorin Titel, şi de acea dată traducînd în bănăţeană franţuzescul "égérie", inspiratoare, consiler-special - feminin - al unei personalităţi poetice, politice… . Nu spun că ea a fost prima care să mi-o aplice iar ceilalţi s-au luat după ea ca viţeii după vacă - nu: expresia este… expresia

românismului din noi - şi nu doar de la venirea comunismului:

Dacă X spune/scrie despre Y că este cam (trăiască Ardealul Sânjeros şi Mult Relativizator!) mincinos, cam slugarnic, cam-foarte-foarte înclinat spre trădare-vânzare de frate, Y nu-i răspund cu neaoşa: «Ba a mă-tii!» sau cu «Cine zice ăla îi!»; ci cu nevinovata, îndurerata: «De ce mă înjuri, Gicule?», fiindcă în capul lui cel tricolor, a spune adevărul este, nu doar o gravă… abatere socială, ci o insultă - o înjurătură! «Doamna-nvăţătoare, Gicu m-a-njurat!», «Cum anume te-a-njurat, Nicule? - de mamă?» «Nu - mi-a zis că l-am pârît la Dumneavoastră…» «Dar l-ai chiar pârît la mine…» «Da, Doamnă, dar de ce s-o spună el în gura mare, de s-audă toată lumea că-s pârâcios?…»

Asta fiind "înjurătura": nu un neadevăr, nu o calomnie, ci un adevăr…- dar spus în gura mare, de s-audă toată lumea, îşi pierde valoarea de adevăr pe meleagul mioritic. Căci noi, daciişiromanii suntem educaţi, discreţi, îndelicaţi, ne spălăm rufele în familie (de să nu se vază izmenele căcate de frica-la-român), nu în piaţa mare…

Despre Goma se ştie de multă vreme că… *prea-înjură-pe-toată-lumea* (fireşte: lumea bună). Nimic nou sub soare? Da' de unde! Ceva nou (sub soare) este, dar el este acel ceva care nu se spune, căci noi suntem discreţi, bine-crescuţi, neînjurători: umblăm toată ziua cu pizda-n gură, dar adevărul nu-l spunem, căci el nu se aruncă-n faţă, el se lasă subînţeles, nu?; ceva care, fie se deduce, decodifică chiar când nu funcţionează făcutul cu ochiul, nici cu ironia noastră naţională, neoşă, atât de subţire, încât rămâne invizibilă pentru muritorul de rând, doar spiritele alese o pot descifra. Ca de-o pildă "bătaia de joc" la care se dedase G. Călinescu, atunci când, la Atheneul Român îl proclamase pe A. Toma cel puţin egal al lui Eminescu…- cum să fie un A. Toma comparabil cu Eminescu!?; ca de pildă caracterul hotărît anticomunist al poeziei Blandienei, cea cu arpagicul… Ceva care se spune cu gura strâmbată de mare-secret-mare şi numai între patru ochi, recomandabil la bucătărie, cu aparatul de radio pus tare, pe Bucureşti, la o "Sârbă în căruţă" (deşi mai bine la closet, fiindcă acolo - în principiu - nu sunt microfoane, că ruginesc…). Acolo - şi nici acolo, vorba Scripturii - se deconspiră teribilul adevăr despre Goma:

«*Prea se dă la ovrei*».

Asta era. Cu atât mai asta, cu cât Goma acela nu se afla la întâia dare?, dădere?, dădut-la…? Marin Preda, în prea-frumoasa primăvară a anului 1970 mi-o spusese cu nesfârşită bărbăţie anticomunistă, el fiind scriitorul cel mai curajos dintre pământeni:

«Prea te-ai dat la tovarăşa…»

Prea mă dedesem, vorba Morometelui, la Ceauşeasca.

Adevărul - atunci - era că nu mă dasem (dădusem?) la nici o Ceauşească; această acuzaţie idioată, veninoasă, profund ticăloasă fusese lansată de prietenul meu şi colegul de celulă, Ivasiuc - în deplină necunoştinţă de cauză: el nu citise **Uşa noastră cea de toate zilele**, prinsese din zbor o frântură din discuţia dintre Geta Dimisianu şi Paleologu, o prefăcuse fulgerător în *lèse majesté* la adresa… tovarăşei, ştiind el bine că o asemenea acuzaţie nu are nevoie de a fi dovedită - cu citate, de pildă… - dar cu efect mortal asupra acuzatului. Şi aşa a fost, ghilotina interdicţiei totale de a publica atunci mi-a retezat capul - pentru 20 ani încheiaţi (până în 1990). Complici: Marin Preda, Gafiţa, dar şi prietenul meu bun, Ţepeneag, el fiind singurul dintre redactorii care citiseră **Uşa**… - dar nu cârâise, nu mormăise, măcar cât o făcuseră Geta Dimisianu şi Paleologu: să fi spus că nu există nimic din ceea ce ivasiuceà Ivasiuc…

…Dar ce: în fragmentul de jurnal publicat de LIS în *Viaţa românească* era "ceva antisemit"? Nu prea - vorba Manolescului acuzator după metoda Ivasiuc - să mai pretindă unii, dar mai ales alţii că exagerez, ba chiar îl calomniez pe Niki al Monicăi atunci când susţin că el a crescut între Ivasiuc şi Ivaşcu…

Şi iată, la distanţă de 35 ani (atâta să fie din 1970?), se reeditează… haşcéméul de breaslă, "legea" căzîndu-mi "la nivelul gâtului", vorba unei gazetărese culte, prin:

«*Prea se dă la (tovarăşii) ovrei…*»

Ca un făcut, incriminarea a venit dinspre un, dacă nu prieten, oricum, neduşman (până în iulie 1990, când l-am "înjurat" pentru interviul criminal luat criminalului Iliescu, după Mineriada Sângeroasă, cea cu "Omul cu ***o*** mare…") - vorbesc tot de Niki al Monicăi, altfel Manolescu.

Recunosc cu tristeţe: N. Manolescu, atunci când, în editorialul din decembrie 1998 al *României literare* prezicea:

"*Dl Goma a devenit un banal caz patologic. I se va da tot mai puţină importanţă, cu timpul. Cîndva, la o curăţenie generală, va fi scos pe făraş. Ca gingania în care s-a metamorfozat comis-voiajorul din Kafka.*

Adio, domnule Goma !" ...,

...ştia el ce ştia. Am fost scos pe făraş, ca gângania lui Kafka.

Deci iată pentru că de ce fata morarului este şchioapă - şi nu am fost măcar pomenit în propunerile pentru consiliul onorific al unui institut pe care îl cerusem şi eu - oricum, eu îl cerusem, spre deosebire de Pleşu, de Liiceanu, care, înţelepţi şi pânditori - ca şi la "revoluţiune" - aşteptaseră să le cadă para mălăiaţă în gură. Şi chiar ceva mai mult decât… R. Ioanid.

Am mai zis-o, o repet: dacă Institutul Holocaustului se

numeşte “Elie Wiesel” de ce să nu fie botezat cestălalt - în mod cu totul natural: “Radu Ioanid”? Iar pentru că acesta din urmă nu va fi altceva decât primul, ci doar o ramură a lui, să fie găzduit în acelaşi local - şi această propunere fusese făcută… de mine.

Luni 6 februarie 2006

Orele 3 noaptea: m-am trezit din somn, cu certitudinea: dacă voi căuta încă o dată în traista ordinatorului, (poate că) voi găsi **Jurnal de Căldură Mare** în format lucrabil, nu în pdf ca până acum. Eram amărât, otrăvit de “pierderea” acestui text. Mă bătea gândul să mă aştern pe re-dactilografierea lui.

Şi am reuşit, oameni buni! Nu din prima, ci din a doua încercare.

Să-mi fie cu folos!

Îmi trimite Dan Culcer din *Adevărul*:

“Pleşu, Cornea şi Băcanu, printre investigatorii crimelor comuniste. Premierul Călin Popescu Tăriceanu a aprobat componenţa Consiliului care va conduce Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România. Printre membrii noii structuri se numără personalităţi ale societăţii civile precum Doina Cornea, Andrei Pleşu, Gabriel Liiceanu, Petre Băcanu. Pe lista completă semnată de premier se mai află Elvira Ruxandra Bianu, Dennis John Deletant, Constantin-Grigore Dumitrescu, Radu Filipescu, Radu Ioanid, Marius-Gheorghe Oprea, Cristian-Romulus Pîrvulescu. Institutul a fost înfiinţat de guvern la sfârşitul anului trecut ca o structură care va analiza regimul comunist şi sistemul de putere din acea perioadă din punct de vedere instituţional, va prezenta activiştii de partid, ofiţerii şi magistraţii care lucrau în cadrul aparatului de represiune şi va identifica abuzurile şi crimele săvârşite, ordonate sau inspirate de către aceştia. Noul institut va funcăiona, pe o perioadă de şase ani, în subordinea Executivului şi în coordonarea premierului, fiind condus de un Consiliu alcătuit din 11 personalităţi ale societăţii civile, desemnate prin decizie a premierului.”

Din comentarii:

“**Plata si rasplata** Trimis de: COSTICA la data/ora 2006-02-06 15:35 Acest I.I.C.C.R. nu este decat o forma mascata prntru rasplatirea serviciilor aduse in timp, de catre cei nominalizati, aliantei sau P.N.L. Prea multi scosi de la naftalina. Si, atentie, pe langa cei nominalizati trebuie sa fie angajati si oameni care stiu si pot sa munceasca. Altfel, vom avea aceleasi rezultate "marete" pe care le avem si de la cadavrul viu C.N.S.A.S. Maimutoiul asta de P.M. BEREVOIESTI ce rol are in acest I.I.C.C.R.?”

“Si Paul Goma? Trimis de: un roman la data/ora 2006-02-06 13:38 Daca chiar se doreste sa se afle adevarul despre acea perioada tulbure a istoriei, de ce nu sunt chemati cei care au avut de suferit direct de pe urma sistemului de opresiune comunist, asa cum a fost de pilda cunoscutul dizident Paul Goma? sau parintele Gheorghe Calciu? Ei au deja multe informatii despre structura acestui sistem criminal si in plus o mare motivatie ca acesta sa fie cunoscut de intreaga lume. Daca acestia nu sunt invitati sa participe la cercetari, inseamna ca povestea asta va fi doar asa un praf in ochi.”

“Burse de merit!!! Trimis de: ilieprooroc la data/ora 2006-02-06 12:45 Acest asa zis institut, infiintat prin H.G.,este un mod de a rasplati cu lefuri grase pe activistii portocalii si pe ciracii lor. Ca platitor de impozite sunt curios sa aflu salariile acestor mari "cercetatori". (…)

“**Pleşu, Cornea şi Băcanu, printre investigatorii crimelor comuniste.** Opinia cititorului De formă, nu de ... re-formă Trimis de: Vladimir la data/ora 2006-02-06 10:59 Alt lung prilej de vorbe şi de ipoteze şi de salarii grase în această perioadă de crasă sărăcie pentru 80 la sută din populaţie.N-au decât, pot să-l facă... Dar v-aţi uitat la Doina Cornea cum arată? Poate să depună ea muncă de cercetare? Va încasa nişte bani şi încă mulţi, iarăşi acelaşi, omniprezentul Pleşu, amator de pleşti bănoase fără muncă; el singur a declarat că nu renunţă la tabieturile sale ca să vină la serviciu. Luaţi-i pe toţi şi gândiţi-vă la scandalurile şi vendetele ce vor urma. Nu ajungea CNASul ăla nu se ocupă tot cu aşa ceva? Unii îşi pun mari speranţe în această nouă construcţie birocratică de tocat banii statului român. Din partea celui care scrie aceste rânduri n-au decât să pornească la drum pentru că vor fi unii vigilienţi care vor vedea în autorul acestor rânduri pe unul care şi a început să tremure de frică. Nu sunt decât un SCEPTIC, care vede că tot ce se face în ţara asta este numai şi numai de FORMă...şi nu de RE-FORMA!” (…)

“Înca un cor de babe? Trimis de: seful lui tariceanu la data/ora 2006-02-06 10:12 Slaba miscarea. Unde esti tu Tepes doamne? Adica inca un cor de babe o sa-l injure pe ceausescu, si gasca lui. Iar toti smecerii copos, voiculescu, tarata, oprisan, pascariu, popescu, nastase, iliescu, patriciu, basescu, si toatea liota de ligeoane (…) Si tu popescule tariceanu, hm cum ai facut averea?” Solutia: Haga sa va manince pe toti”

“Ati uitat de Goma? Trimis de: Gheorghe F. la data/ora 2006-02-06 07:12 Unele articole ale lui Bacanu demonstreaza clar o pozitie de stanga, nu tocmai potrivita cu studiul propriei extreme stangi. Sper sa nu se cada in greseala Europei, si rezultatul acestui institut sa urmeze linia calaie impusa de socialistii/comunistii europeni in votul rusinos din 25 Ianuarie 2006 de la Consiliul Europei. Cred ca Paul Goma ar avea o pozitie de drept si autentica in dezbaterile acestei institutii nou creata, a fost in centrul actiunii in 1977/78, cum nu au fost multi altii. Ce ziceti, domnule prim-ministru liberal, nu-l invitati si pe el sa faca parte din cercetatori?”

Marţi 7 februarie 2006

Ce am aflat ieri, de la o dezbatere televizuală? Că Ungaria "este singura ţară din Est care nu şi-a deconspirat Securitatea"!

Ei, bravos! Vasăzică aşa: Ungaria a intrat, nu doar în NATO, dar şi în UE cu "Aparatul Represiv" intact!

Au oare de ce? Au nu ştiu de oare-de-ce. Să fi fost lobby-ul americanist, cu Tom Lantos în frunte care a lucrat puternic pentru "ştergerea Trianonului"? Mai ştii…

Ştiu însă ce surpriză mi-a pricinuit Ferenc (François) Fejtö acum aproape treizeci de ani. Ne aflam între patru ochi - de altfel, în timpul întrebării mele («Cum se explică faptul că ungurii, rămaşi până la urmă aliaţi ai Germaniei, se bucurau într-atât de încrederea ruşilor, încât le-au "încredinţat" lor poliţia politică din România - şi nu doar din Ardealul de Nord care avea încă un statut aparte? Şi nu doar comuniştilor şi evreilor, dar şi multor salossysti, foşti poliţişti persecutori ai comuniştilor şi ai evreilor?») eram într-un grup, la un colocviu, aşa ceva, ne aflam în pauză, el m-a tras de-o parte şi, după ce s-a asigurat că nimeni nu ne aude, a spus cam aşa:

'Pentru a repara în parte injustiţia de la Trianon, ungurii au acceptat să facă pactul cu comuniştii, cu sovieticii - fireşte, cu consimţământul lor - mai ales în ce priveşte România…'

Să zicem că pe asta o ştiam: spre deosebire de poliţiştii, siguranţiştii români dispuşi la colaborare cu… comuniştii, însă concretizată colaborarea doar la informaţiile furnizate (şi la câteva cazuri de comisari mărunţi deveniţi securişti fioroşi), ungurii aveau o strategie, o politică a colaborării obediente, entuziaste cu duşmanul nostru comun: Rusul - în nobilul scop de a sluji interesele Marii Ungarii. Astfel s-a realizat "ajutorul internaţional" oferit cu generozitatea de Ungaria - la ordinul Ruşilor - între 1946-1956, prin miile (se vorbea de 100 000) de unguri şi ceva cehi - cam jumătate din ei evrei şi nu din Ardealul de Nord, ci din "interiorul" Ungariei - care au populat Aparatul, în general, nu doar de poliţie - din România - care, biata, nu avea suficiente şi demne de încredere cadre… (se zicea că exista o deosebire sensibilă între evreii români şi evreii maghiari în privinţa cruzimii, ultimii arătîndu-se chiar mai huni decât Atila).

În momentul 1956, când un număr nu foarte mic de "cadre" din Securitatea lor fusese atârnat(e) de felinare la Budapesta, a fost rândul României să acorde un "ajutor frăţesc şi dezinteresat surorii sale Ungaria sângerândă" - pe plan practic: trimiterea în Ungaria a câteva mii de securişti "români" (majoritatea evrei sau

căsătoriţi cu evreice, ca belgianca mea), iar pe plan… diplomatic prin ajutorul neprecupeţit pe care românii Valter Roman (sic) şi Ardeleanu (sic-sic) l-au dat pentru atragerea în capcana lui Hruşciov a lui Imre Nagy şi alor săi.

…Dar nu ştiam că Ungaria de azi - decomunizată, democratizată, europenizată - nu a făcut curăţenie în Aparatul de Represiune, măcar să fi dezbătut în presă chestiunea, chiar dacă nu ar fi fost urmată de fapte - ca în România. De ce?

Avansez o ipoteză - nu chiar fantezistă: pentru a nu se afla - mai ales în România, unde Ungaria are interese majore, în "recuperarea Ardealului" despre contribuţia ungurilor la martirizarea românilor (într-o primă fază: septembrie 1940 - mai-iunie 1945, sub guvernarea maghiară a lui Horthy, apoi al lui Szalossy; din 1946 până în 1956, sub guvernarea… ruşilor - ca şi cum România nu ar fi fost şi ea ocupată de aceiaşi ruşi… Se vede că nu erau chiar aceiaşi…

Miercuri 8 februarie 2006

Ieri am primit vizita a cam jumătate din cititorii mei aflaţi în Franţa: surorile Violeta şi Elvira Griţcan. Ca de obicei, o gură de aer proaspăt.

Dan Culcer îmi transmite, însoţit de comentariul său:

"Fireste tortura este, în sine, ceva cumplit, dar, atunci cand aceasta pare a fi singura cale de a extrage informatii care sa salveze sute, poate mii de vieti ale unor civili, mai poate fi ea condamnata cu aceeasi vehementa?"

Andrei Cornea

Iata logica lui Andrei Cornea. Dar cind e vorba sa se salveze vietile unor militari, ale unor activisti, ale unor militieni, ale unor securisti, ale unor nkvdisti, capitalisti, comunisti, nu-i oare tortura tot asa de recomandabila? Pentru a "extrage" informatii, ca si cum ai extrage dinţi. Cornea pare convins ca angelicul guvern american e in Irak pentru a se razboi cu Al Qaeda si nu pentru a controla resursele petroliere.

Dan Culcer

"Revista 22 Nr. 830 EDITORIAL

"Circumstantele conteaza (ANDREI CORNEA)

"Dupa destule dezbateri si controverse, Consiliul Europei a adoptat o Rezolutie care condamna fara echivoc crimele regimurilor comuniste "justificate în numele teoriei luptei de clasa si al dictaturii proletariatului". Rezolutia, propusa de deputatul conservator suedez Göran Lindblad, recunoaste ca "prabusirea regimurilor comuniste tota-

litare din Europa Centrala si de Est n-a fost urmata nici de o ancheta internationala, nici de o dezbatere asupra crimelor comise de aceste regimuri. De asemenea, crimele în discutie n-au fost condamnate de comunitatea internationala, asa cum a fost cazul cu crimele oribile comise de nazism". Foarte bine!

"In momentul însa cand s-a propus adoptarea si a unei "recomandari" suplimentare, care, printre altele, ar fi cerut fostelor state comuniste sa înfiinteze comitete care sa stabileasca numarul victimelor comunismului, sa permita liberul acces la arhive si sa duca o campanie de informare si educatie a publicului (asemanatoare celei legate de Holocaust), nu s-a mai gasit majoritatea de doua treimi necesara adoptarii "recomandarii". S-au opus, bineînteles, mai ales deputatii comunisti din diferite tari. Pe scurt, tot ceea ce a reusit CE e publicarea de vorbe frumoase si adevarate, dar a esuat lamentabil în a materializa intentia de a cere de la state si fapte care sa corespunda vorbelor.

"In schimb, printr-o întamplare sau o fatalitate, tot zilele acestea CE a continuat sa se arate foarte preocupat de presupusele închisori secrete ale CIA de pe teritoriul unor state europene, unde ar fi fost anchetati si torturati presupusi teroristi din Afganistan sau Irak. Simplificand putin situatia, dar nu chiar prea mult, întreb: ce justificare morala are un for democratic sa investigheze, sa ceara explicatii de la statele membre sau sa condamne violari ale drepturilor omului, care, chiar daca sunt reale, privesc cateva zeci, poate sute de oameni, antrenati sa ucida cu sange rece civili, atunci cand n-a reusit sa ceara masuri concrete, fie si educative, împotriva autorilor a circa 100 de milioane de victime (dupa cum precizeaza proiectul esuat de "recomandare")? Cum sa credem ca CE este cu adevarat interesat în apararea drepturilor omului, si nu în urmarirea agendei antiamericane - actuala mare a obsesie a Europei?

"Stiu ca destui vor replica: apararea drepturilor omului este indivizibila. Raspund: fals, este divizibila sau, mai precis, a înlatura consideratiile circumstantiale în favoarea unei tratari în bloc este o mare eroare. Caci circumstantele (de numar, motivatie, modalitate etc.) trebuie sa conteze. Fireste tortura este, în sine, ceva cumplit, dar, atunci cand aceasta pare a fi singura cale de a extrage informatii care sa salveze sute, poate mii de vieti ale unor civili, mai poate fi ea condamnata cu aceeasi vehementa? Puneti-va în situatia celui care are responsabilitatea de a decide. Oare ce ar face în aceasta situatie chiar cei de la Amnesty International? Regimurile comuniste au întemnitat, torturat, ucis, persecutat nu pentru ca populatia s-ar fi aflat în pericol, ci pentru ca decisesera, din considerente pur ideologice, ca o parte a populatiei este daunatoare si ca deci trebuie redusa la tacere, închisa sau exterminata. Se poate atunci face paralela între KGB, STASI, Securitate etc. si CIA? Putem sa condamnam guvernul american, aflat în razboi cu Al-Qaeda, atunci cand s-a facut atat de putin împotriva khmerilor rosii, care au exterminat o cincime din populatia Cambodgiei? Asemenea paralelisme nu sunt acceptabile decat pentru cineva care pune pe acelasi plan regimurile respective. Ca sunt destui

care se arata dispusi sa insinueze astfel de asemanari o stim prea bine.

"Trebuie sa începem sa avem curajul sa le dam replica. Iar prima propozitie a acesteia ar putea sa fie (în pofida imperativelor nobile ale unei "etici integriste", pentru care, dupa formula lui Kant, orice om este "si un scop în sine, si nu numai un mijloc") o platitudine: da, circumstantele conteaza!"

Prin comentariul său Dan Culcer m-a scutit de al meu - care s-ar fi rezumat la:

"Ticălos neruşinat!"

Joi 9 februarie 2006

Judecarea judecătorului Burgaud - deşi luătorii la cuvânt au pretins (şi au cerut victimelor) să nu transforme "audiţia" lui în proces. Victimele, cele prezente, au tăcut, cu demnitate şi cu durere. Vor fi fost şi ele şocate, dezechilibrate de "transformarea" Inchizitorului, Atotputernicului Burgaud: un adolescent abia ieşi de pe băncile şcolii - dar de o încăpăţânare demnă de o cauză mai bună. Rar - probabil niciodată - nu am văzut un om-de-piatră. Ei bine, l-am văzut ieri. Chiar dacă arăta ca vai de capul lui, nu a dat măcar un semn că ar fi regretat ceea ce făcuse - din prostie, din răutate, din conştiinţa atotputerniciei sale (nu băgase el, pentru câte trei ani în puşcărie 17 persoane, nu decisese zmulgerea copiilor (care nici acum, după achitare, nu au fost… reintegraţi). Fără tresărire; fără remuşcări - fără măcar indoiala la care era obligat prin meserie, prin funcţie.

Pe scurt: un monstru. La noi oamenii se temeau să intre pe mâna unor măcelari-torţionari ca Enoiu, Goiciu, Maromet, Nikolski. Fiindcă aceia uneori te băteau până te omorau.

Dar căcâcea ăsta, din inima Occidentului civilizat, cu o justiţie… justă? A distrus viaţa a 17 oameni şi a copiilor lor - dealtfel un acuzat a murit în detenţie, altul, liberat, a făcut repetate tentative de sinucidere.

Continuă scandalurile cu caricaturile lui Mahomed. Manipulare din ambele părţi. Greţoasă şi criminală.

Şi descurajantă.

M-am apucat de corectat **Ostinato**, varianta ultrascurtată, cea pentru internet.

Vineri 10 februarie 2006

Dacă spun că sunt bolnav de oboseală nu fac decât să trompeţesc "Deşteptarea" - şi în acelaşi preţ să melancolizez bacovian "Stingerea". Oboseala mea, tenace de atâţia ani, a devenit handi-

capantă în ultima vreme: îmi minează eforturile din viaţa "inconjurătoare", domestice, să le zic, fără a se atinge de scris - deocamdată, bat în lemn, deşi vor fi legioane "prietenii" contradictori. Scrisul mi-a rămas singura activitate în care nu-mai-uit-cheile (nici chiar ochelarii!), în care nu-uit-numele-cuiva (să uit, eu?, ca să se bucure Liiceanu-Adameşteanu-Manolescu? Doamne fereşte!).

Bine-bine, dar la ce slujeşte neuitarea-din-urmă - repet: singulară în această fază finală ?

Ce întrebare! La nimica!

Să slujească la ceva neuitarea, într-o lume zidărită pe «Să întoarcem pagina!»?; tencuită grijuliu - şi să recunosc, eu care mă pricep la… tencuieli - cu : «Ce-a fost a fost - contează ce va fi!», lume al cărei acoperiş este încheiat cu: «Trecutul? Pe cine mai interesează trecutul? Pe istoricii de meserie (şi nici pe aceia, chiar dacă au deschis ochii după 1989, tot prin ochii părinţilor - striviţi de frică de a deschide gura despre ceea ce a fost - tot cu gândirea de piatră a profesorilor Roller, Radu Florian "gândesc ei)? Noi nu suntem istorici, ca să ne ocupăm de trecut, noi suntem oameni politici, deci discutăm de viitor!» - ultima perlă aparţine lui Băsescu, tremurînd de spaimă că îi va scăpa o vorbă (ca la Luxemburg, astă-vară, despre Pactul Stalin-Hitler, despre Ialta) şi se vor supăra cumplit ruşii».

Nu, dragă, nu, măi tovarăşi! Neuitarea la om este dăunătoare, tulburătoare, îmbolnăvitoare. Ca ce chestie să te zgândări singur pe la "amintiri" - ca, din una în alta să treci de la aia-cu-când-te-a-bătut-securistul la aia-cu-când-ai-dat-tu-o-micuţă-notă-informativă despre colegul de slujbă, iar de-acolo rişti să treci la ce-ai-informat(niţăl)-despre-frate-tău?

Neuitarea la care m-am dedat, iată, o viaţă de om, neuitarea căreia m-am dedicat - în loc să "procedez" ca tot românul-de-veacuri: să fiu atent unde pun piciorul, *în prezent* - nu a slujit la nimic, nimănui.

Cum aşa? Uite cum-aşa:

- Pe de o parte românul fiind om şi el, omul fiind ruşinos, mie-mi spui, nu acceptă că el - despre care nutreşte o excelentă impresie - a avut şi "momente mai aşa"; că fuseseră împrejurări grele pe care le biruise făcîndu-se frate, nu cu codrul, ci cu dracul; făcuse… - ei, ce crimă făptuise?, că îşi salvase familia, îşi salvase slujba, apartamentul, volumul - pe scurt: situaţia?;

- Pe de altă parte - fără a nega adevărurile din partea primă, precedenta - românul Liiceanu a observat (i s-a observat!) că editînd, în 1990 o carte de mărturii despre 1977, precum **Culoarea curcubeului**, comite o greşeală cu grave consecinţe pentru sine

şi pentru mediul său: în ea - în carte - se vor vedea, ca într-o oglindă atât foştii-tovarăşi (cei extrem-de-tovarăşi în 1977), nu doar aparatişti, securişti, dar şi intelectualişti-conştienţi, cărora li se scrie numele, citeţ, în text, cât şi… rezistenţii-prin-cultură, autonumiţii anticomunişti, anticeauşişti, anticenzurişti care, clătitinaţi (ca să mă exprima aşa) în tigaia evenimentelor şi aruncaţi în sus, căzuseră pe cealaltă parte a lor, devenind "noii-răi": Buzura, Liiceanu însuşi, Pleşu, Dinescu, Manolescu, Blandiana, Sorescu, Adameşteana, Eugen Simion… Bine şi înţelept consiliat de Monica Lovinescu, Liiceanu a distrus, trimiţînd la topit *Culoarea curcubeului*, din instinctul intelectualului fără pereche, cel cu gândire magică: spargi oglinda, dispare şi realitatea oglindită.

Astfel s-a realizat… ne-neuitarea mea: prin lucrarea colegilor, foştilor prieteni, intelectualii români cotidiani. Recurgînd nu doar la interdicţie de a publica şi mai ales de a fi comentat, însă şi punînd la cale ultima campanie de "lichidare" a mea, pentru crima de antisemitism. Cum unirea face puterea, în această acţiune a fost mobilizată cvasi-integralitatea Uniunii Scriitorilor, de la Manolescu la Cistelecan, de la Mihăieş la Marta Petreu, de la Doina Cetea la Poetul Got… Fireşte, artileria grea: holocaustologii, cu Corul Armatei Roşii de la Tel Aviv, răcnind din inimă - ba chiar şi din posteriturul nădragilor: KaKalinka Kakalomniei.

Sâmbătă 11 februarie 2006

Ziua de azi (sic) publică acest text de Bedros Horasangian:

"Ţara lui Paul Goma

"Destinul unui disident: Paul Goma" este o recenta aparitie (Editura Universal Dalsi, 2005), sub semnatura unei active jurnaliste, publiciste si viitoare diplomate. Mariana Sipos dedica un prim volum personalitatii scriitorului care a produs atatea bataie de cap autoritatilor, atat inainte de 1989, cat si dupa. Volumul mai beneficiaza si de un studiu, "Paul Goma - Dosarele de Securitate", sub semnatura lui Iuliu Cracana, in timp ce pe coperta a patra stau doua prezentari, apartinand lui Eugen Ionescu si Tiei Serbanescu.

O lucrare binevenita, credem noi, tocmai in aceste zile, cand se resuscita, si nu doar la Strasbourg, ci si la Bucuresti, procesul comunismului. Paul Goma este o figura binecunoscuta si marcanta a opozitei fata de sistemul comunist care a dominat rasaritul Europei bune decenii. Avem de-a face nu cu o monografie de scriitor, in sensul clasic, precum cele dedicate de G. Calinescu lui Eminescu si Creanga sau de Z. Ornea lui Dobrogeanu-Gherea si Stere, ca sa dam cateva exemple notorii: viata si opera ingemanate si incastrate in istoria traita de autor.

Mariana Sipos opereza jurnalistic, aglutineaza informatii biografice cu cele existente in imensul dosar alcatuit de organele de represiune din Romania. Cladeste in jurul dialogului-interviu luat scriitorului de la Paris un "portret in farame", ca sa folosim o sintagma a lui Eugen Ionescu insusi. O ancheta in jurul unei aparitii la televiziune a unui sinistru personaj actualizeaza cazul Goma. Stim si nu stim cine este Goma. Am citit sau nu ce a scris Goma. Am participat sau am ridicat din umeri la ce a facut Goma. Si inainte de '89 si dupa. Conturarea unui portret, cat mai veridic, al scriitorului, se face pe nesimtite. Tribulatiile unei biografii pline de drame se conjuga cu dramele pe care sistemul comunist le administreaza unui popor. Dubla, tripla suferinta pentru Goma: ca basarabean, ca roman, ca scriitor. Este Goma scriitor? Da, este un foarte important scriitor al literaturii romane. Am recitit recent cateva din cartile lui, inclusiv volumul de debut, "Camera de alaturi" - un exmplar cu dedicatie catre Traian Iancu, au si cartile destinul lor, ca si oamenii... - si am avut si confirmarea a doi dintre tinerii critici carora le-am propus volumul pentru lectura. Goma este mult mai mult citat, comentat sau hulit decat citit si analizat. Ca a zis, ca n-a zis. Din pacate. Biografia copleseste bibliografia lui si voaleaza importanta operei. Din pacate. Mariana Sipos vrea sa aduca nu doar lumina asupra acestei vieti exemplare dedicate scrisului, ci si sa ordoneze perceptia publica a unui spirit rebel. Putin dispus la compromisuri, putin atent la propriile erori. Interviul de la Paris prezinta un om care a implinit (intre timp) 70 de ani - cumva ocolit si boicotat de colegii de breasla, pe care si i-a pus in cap dupa publicarea unui jurnal extrem de subiectiv - si, ni se pare noua, ar fi dispus sa se impace si cu el insusi, si cu cei din preajma. O unda de melancolie si regret pentru "boacanele" administrate unor prieteni/ apropiati/ colegi, oricum-nu-dusmani, de care s-a despartit, multa caldura si, de ce nu, candoare pentru un om "rau", cum e perceput. Cartea merita o lectura atenta si pentru teribilele extrase din dosarele de Securitate ale lui Goma. Citim, reflectam si nu ne vine sa credem cand aflam cum functionau personajele si mecanismul terorii. Care l-au agresat pe Goma si ne-au afectat pe toti. Victime sau calai, oameni de spirit sau mediocritati, precum acel general Plesita, care isi poate permite, si in 2005, sa improaste cu noroi in toate partile. Procesul comunismului devine cu atat mai necesar pentru a limpezi si a decolmata apele tulburi in care traim/ supravietuim de 16 ani. Locul lui Goma este la Bucuresti si nu la Paris. Goma ar putea sa se impace cu toti cei pe care i-a jignit sau atacat cu o violenta ce i-a speriat pe compatriotii nostri, mai repede disponibili pentru negocieri si compromisuri, decat pentru intransigente ultimative.

Am recitit "Adameva": o excelenta carte de proza, unde notatiile diaristice se intrepatrund cu secvente epice consumate candva, unde clipele de fericire furate in D.O. (domiciliu obligatoriu) pot fi pline de miez si culoare, fata de cele traite de noi in asa zisa libertate. Manuind o exceptionala inventivitate lexicala, avand o usurinta uriasa a relatarii epice - totul curge natural si firesc in fraza lui contorsionata, unde memoria si participarea directa se confrunta permanent in text -, Goma

are deja o importanta opera. Care merita mult mai multa atentie din partea literatilor. In acelasi timp, intransigentele lui Goma vizavi de istoria romaneasca recenta ar fi utile unei reale reevaluari a ceea ce sistemul comunist a lasat in Romania. Mariana Sipos relanseaza bine-venit "povestea unui om adevarat" si chestiunea asumarii vinovatiilor/ responsabilitatilor mecanismelor terorii comuniste din Romania. Poate nu ar fi stricat ca Goma sa fi fost invitat sa faca parte din acea comisie-institut de investigare ce va analiza crimele comunismului din Romania. Alaturi de Doina Cornea, Radu Filipescu, Liiceanu, Plesu si alte personalitati ale societatii civile. Ar fi fost, poate chiar este, de ce nu, o ocazie unica de a-l impaca pe Goma cu cei din tara si cu el insusi.

Tara lui Paul Goma este literatura romana, care are nevoie si de Paul Goma, si de cartile lui.

Bedros HORASANGIAN

O supriză nemăsurat de oblojitoare: nu mai ţin minte când am citit un text atât de bun - nu doar pentru că Horasangian mă laudă, ci, pretind eu, fiindcă, este drept.

Câteva comentarii - să se observe cine, de unde - trage prima salvă - de baraj:

De la: barbu din israel (...@bezeqint.net)Data: 2006-02-10 23:46:34 , IP: 82.80.19...dezidentul securitatii. dupa 89 cam toti s-au intors la placinte , cu talent, fara talent , important ca au fost afara .... romanii i-au primit asa cum au primit toate gunoaiele de marfuri din turcia....Goma a ramas la coada mesei , nu are nici-un ciolan si se da de ceasul mortii asa-zisul dezident, lipsit total de talent scriitoricesc tot pune fel de fel de ilustrii necunoscuti sa-i faca cariera.bine ca nu reusesc

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2006-02-11 01:39:58 , IP: 207.200.116...Saul Goma La 2006-02-10 23:46:34, barbu a scris: > dupa 89 cam toti s-au intors la placinte
Saul Goma a devenit socialist. Chiar scria in jurnal ca relele vin toate din..... US. In loc sa se ocupe de viata de pensionar (dus dupa lapte, umplut butelia, jucat sah pe la Nottre Dame, reperat umbrela, etc) el se baga unde nu-i fierbe oala.

De la: Rocky (...@hotmail.com) Data: 2006-02-11 03:26:21 , IP: 82.224.94...Tara lui Paul Goma (ma uit *.* si nu vad decât ...) o lifta fals revansarda ce din PCR isto - KGB ist s-a izraelit si scuipa bale pe ce-i ce s-au tavalit in baia lor de sânge Paukerista ! dar si un boulean transformat în tractorist, descreerat prin spalare de cerebel de aceeiasi de mai sus
Gen Plejnitza este si el asteptat sa-si dea cu verdictul lui AKM 7,62
Nu va mai satura lumea ! Lasati-l domne sa joace sah pe Notre Dame ca voi numai acolo nu v-ati gândit vreodata sa spurcati cu balele voastre infame !
In plus omul acesta de curaj pe lânga care scuipatii vostri trec alaturi tine cu cununie o vrednica fiica a adevaratului popor al lui Izrael si nu o vânduta

Iadului Rosu in care a-ti jucat kazaciocul pâna v-ati izraelit !

Dar fiti linistiti, unul de al vostru e la cenzura si aste rânduri nu vor trece! Le voi trimite oricum maestrului ca el are situl lui si publica tot
Mosheneagul

De la: Rocky (...@hotmail.com) Data: 2006-02-11 03:57:14 , IP: 82.224.94... Daca tot cenzureaza izraelitul rosu de serviciu Atunci intrati dragi necunoscatoti (inca) pe :http://paulgoma.free.fr/
Veti intelege poate mai mult decât as fi vru eu sa spun in câteva neghioabe fraze cenzurabile si acelea !

De la: doctorul din Bucuresti (...@k.ro)Data: 2006-02-11 06:51:52 , IP: 85.186.235...Tara lui Paul Goma.....
...este si tara mea. Marele romancier are dreptul castigat sa locuiasca unde vrea el si sa spuna ce-are chef.Mandria mea de-a fi contemporan cu el,este dublata de faptul ca o cunosc bine pe Mariana Sipos, viitoarea ambasadoare. O cunosc de pe vremea cand scriam regulat la DREPTATEA,si in multe privinte impartasim aceleasi crezuri si azi.... George Calalb

Duminică 12 februarie 2006

Azi am înregistrat un episod video pentru UE. Am fost într-o zi proastă pentru franceză - dar, aşa, cu greşeli de franceză, cu "belgianisme-elvetisme" în materie de cifre (de la 70 la 99) - sper că m-am făcut înţeles.

Luni 13 februarie 2006

Am mai înregistrat un episod pentru Bruxelles. Urmează ca Filip să calibreze, tundă, re-înregistreze.

Duminică 19 februarie 2006

Săptămâna care a trecut am fost prins mai cu seamă de monologul autofilmat pentru Bruxelles. Şi cu **Jurnalul de Noapte Lung**ă - pe acesta nu l-am dus nici măcar la jumătatea lui. Probabil săptămâna ce vine îl voi sfârşi de corectat, calibrat (nu am mai găsit varianta pusă pe internet, a trebuit să iau o "brută" şi s-o debrutizez).

Miercuri 22 februarie 2006

Acum, la orele 7,45 dimineaţa am terminat - în sfârşit! - corectarea **Jurnalului de Noapte Lungă**.

Din păcate, din fericire, în această perioadă de robire nu am

mai luat în seamă ce se petrecea în lume.

Ieri am avut o revelaţie: nu am o "Autobiografie"! Există pe internet una alcătuită de O. Brega, cică ar fi şi pe site-ul Wikipendia (? să fie tot de O. Brega făcută?), la Bruxelles mi-au cerut una, pentru proces este iarăşi nevoie…

M-am hotărît să preiau "Cronologia" (până în 1992) din volumul **Culoarea**… editat de Familia, la Oradea, să o continuu cât voi putea…

Joi 23 februarie 2006

Ieri Flori Stănescu în câteva ceasuri mi-a trimis - lizibilă - "Cronologia" din **Culoarea**… - Oradea.

O lucrez, a completez.

Vineri 24 februarie 2006

Lucrez la "Bio-bibliografie". Mai greu decât îmi imaginam.

Azi, în principiu, la Bruxelles, colocviul la care particip şi eu, de la distanţă, prin mesajul filmat "Europa, dragostea mea".

Sâmbătă 25 februarie 2006

Deprimat. Iar s-au năpustit necazurile. De toate felurile.

Cel mai rău m-a afectat vestea venită de la studenţii basarabeni de la Cluj care au de gând să sărbătorească Unirea (cea din 1918) cu Patria Mumă ; m-au contactat, rugîndu-mă să le trimit un exemplar din **Basarabia** - li l-am trimis însoţit de un exemplar din **Soldatul câinelui**… Plicul cu cărţi a sosit foarte târziu, iar înainte au primit "vizita" şefului poliţiei. Organul ştia de colocviu şi de cartea în jurul căreia avea să fie organizat… Iar asta în februarie 2006, când România vrea să intre în Europa…

În rest…

Luni 27 februarie 2006

Alaltăieri şi ieri am trudit pe ogorul bio-bibliografiei. Au ieşit 28 pagini. Fiindcă un C.V. este util la casa omului, am să-l trec aici, în jurnal - mai ştii: poate va fi util cuiva, cândva:

Marţi 28 februarie 2006

Instalasem, ieri, aici Bio-Bibliografia.

Am suprimat-o - va fi pe site-ul meu, la "Biografie". Avem necazuri cu OFPRA. (în 17 noiembrie 2005)

M A R T I E

Vineri 3 martie 2006

Am fost ocupat până peste guler cu OFPRA.

Ca să mă odihnesc, trec aici un "cuvânt" al unui evreu, luat de pe un forum neidentificat.

"Ecouri Goma ca o g(l)um? (de Eugen GALATEANU)
Zob Gheorghe:

"Paul Goma este un fragment de istorie. Paul Goma este mostra esecului socialist si a esecului capitalist in Romania. El stie ca este la intersectia fortelor contemporane dar este prea mic pentru a le da alta directie. Meritul oamenilor ca el este ca s-au situat preponderent in "inima" contradictiei politice contemporane. Si acest lucru este deja mult fata de faptele lingailor si fricosilor pe langa care a trecut. Daca el si-a consumat toata energia in drama contemporana putem afirma ca si-a facut datoria. Scandalul Goma este scandalul specific al cetateanului in secolul XX. Nu ne intereseaza scriptologia ci aceasta existenta individuala ca act autentic uman. El a simtit marea vibratie a timpului sau si s-adus la ea cu riscul de a fi zdruncinat de miscare. Ceea ce noi altii ma tem ca nu am facut. In esenta el este un om social este omul problema; un tip caracteristic secolului XX."

Dan Teodor Pohic:

"Draga domnule Zob

"Paul Goma e un scriitor fascist. Antisemit inveninat. Imi pare rau ca ati publicat ecoul de mai sus, inseamna ca simpatizati cu el.

"Ce ati scris mai sus e regretabil. Ziarul asta e un ziar de "prietenie" cu Israelul. Paul Goma e un antisemit.

"Am citit in revista Minimum din Israel ca fiul lui Paul Goma ar vrea sa vina sa-si faca serviciul militar in Israel ca sa spele pacatele tatalui. Fiul lui Goma e evreu avind mama evreica. Iar tatal, un antisemit inrait. (i-o fi mincat ea ficatii insa nu cred ca trebui sa urasti un popor intreg pentru asta :-) ...asta a fost o gluma.)

"Prin fascismul si antisemitismul lui, Goma isi anuleaza orice valoare de scriitor care trebuie respectat. Incercarea multor simpatizanti ai fostilor legionari de a-l readuce in "actualitate", unii chiar sugerind propunerea lui pentru premiul Nobel, e ridicola si nu face cinste nimanui din Romania."

Riscînd să mă repet (unde este Monica Lovinescu, să-mi dea peste repetiţie?): or fi proşti, de rag, românii - dar să-i vezi pe ovrei!

Duminică 5 martie 2006

Am lucrat la augumentarea-corectarea Bio-Biblio.

Marţi 7 martie 2006

Am fost prins cu Podcast-ul. Filip a lucrat ca un disperat. În curând îl va instala pe site-ul meu.

Tot el a avut ieri o idee salutară: să deschidem o rubrică "Arhivă" unde să punem documentele deja scanate pentru Mariana Sipoş, dar şi altele - mai sunt, mai sunt… M-am gândit mai ales la **Dosarul de presă** alcătuit în urmă cu vreo 12 ani - fatal, mergînd doar până prin 1993. Repertoriasem acolo titlurile articolelor (uneori cu citate) despre mine.

O să vedem.

Am dat peste următorul text de pe internet:

(Ronin Blog ?)
SîmbĂtĂ, 21 Ianuarie, 2006
PAUL GOMA
Din poezia Trisca (Arghezi) am priceput eu ca agresiunea asupra firescului este reala, in sensul ca se tinde a se institui un monopol exclusiv al formalului asupra neformalului, a gandului, a cugetarii, a exprimarii...Adica sa te fereasca Dumnezeu de mânia specialistului in sapte gauri, in dezlantuirea acesteia asupra omului simplu cand acesta cuteaza a-si spune parerea...Si d-aia m-am hotarat eu, sa vorbesc aici, despre Paul Goma... ca un triscar...
Dar inainte de asta, sa amintesc putin si de Coelho, un scriitor pe care nu dau doi bani... Omul asta a spus ca la el, cel putin, toata cartea sa regaseste in prima fraza sau propozitie cu care isi incepe lucrarea...
Nu ca as fi de acord cu Coelho, ca n-am cum, dar eu as spune ca mai exact, stofa unui scriitor se vede din prima fraza sau propozitie cu caresi incepe lucrarea... Asta e parerea mea...
Si ideea asta, de mai sus, mi-a venit dupa ce am citit ceva vreme Dostoievski... (paranteza - nu exista recenzie mai exacta si mai plina de miez, la Dostoievski, decat ceea ce a facut Albert Kovacs)
La subiect, care va sa zica, mi-a picat in mana 'Culorile Curcubelui' a lui Paul Goma...Paul Goma seamana cu Dostoievski. Fiindca Paul Goma stapaneste perfect arta introductiunii, dar mai cu seama, acea echilibristica perfecta, aproape neomeneasca, permanenta, intre redarea unor intamplari si trairi, subiectii relatarii si consideratiile sale personale: un veritabil psiholog... un psiholog nativ... si din cauza asta nu are cum sa fie "pseudo"... niciodata...Numai Dostoievski excela la acest capitol, fiind un scriitor pentru urmatorii 500-1000 de ani, parerea ungurului Kovacs la care eu ader neconditionat.

Goma nu este Dostoievski, dar seamana cu acesta, fiindca... fiindca... fiindca nu minte!
Goma insa este cu mult mai aproape de ceea ce se cheama a fi neverosimilul!
Da. Goma, basarabeanul nostru, peste care se vrea a se scuipa o uitare bolnava de o rapiditate care se poate solda cu insasi imbatranirea uitarii... prematura, imbatranirea...
Paul Goma este astazi obiectul unei "amnezii" sau "omisiuni" a celor instariti in ale luptei contra bolsevismului: pseudodizidentii nostri de doi lei...
Zilele acestea am aflat, de exemplu, cum in anul 1977 la comanda ministrului securitatii de atunci, Ion Stanescu, s-a elaborat un amplu proiect de defaimare a celui care publicase deja la Paris, sub editura Gallimard, cartea "Les Tremblements des hommes"....
Un proiect din care reiesea ca:
- Paul Goma e jidan
- Paul Goma e antisemit (probabil ca se urmarea o paralela cu teoria conform careia cei mai abominabili antisemiti au fost tot evreii... "evreii" Hitler, Himler...)
- Paul Goma e fascist si legionar
- Paul Goma este colaborator al securitatii si fusese inchis tocmai pentru a nu compromite operatiunile securitatii si cate alte nazdravanii... ca sa oripileze Occidentul...
Si cine credeti ca sprijinea, cu exces de zel, acest circ al securitatii: floarea scriitorimii de atunci... care si astazi, se pretinde la fel de proaspata, si numind tineretea a fi, frustrare si non-valoare... Dar paltinul e floare? Mira'm'as... Mai ales ca si asa, acceptand, singurul paltin a fost Noica (Noica, acel Noica, care spunea ca "Eminescu este arhetipul limbii si culturii romane... osatura acesteia...)
Dar ziceam ca Goma seamana, dintr-un important punct de vedere, cu Dostoievski, fiindca nu minte; mincinosii nu sunt niciodata analitici in sensul real al cuvantului, ci mai degraba sunt caracterizati de un anume soi de ezoterism si de manii ale unor veritabile amestecuri de antropolatrie, teism si politeism...si mai nou stangism... si totusi acestora din urma repugnandu-le Albert Camus... si placandu-le lor, doar segmentoidal si putin din putin, jegosul de Malraux... acel Malraux ale carui inflexiuni ale vocii le imita intocmai Calinescu.
Mincinosii fiind preocupati de arta inducerii in eroare nu acorda atentie cel putin micilor amanunte... Minciuna se spune ca are picioare scurte intrucat este o ofensiva purtata mereu - acesta este blestemul ei - cu un instrumentar mereu deficitar: LIPSA DE COERENTA, lesne sesizabila sub biciul antinomiilor!!!
Minciuna este lesne de a fi descoperita, la fel si cu crima... rareori, scapa faptasii, dar si aia au parte de o moarte launtrica lenta... fiind doar niste morti vii, si atat... si respirand doar ura si pricepere in a elucubra asupra nebuniei, dementei, frustrarii si alte alea...
Spunea Paul Goma ca, el cand se uita in oglinda o face doar pentru ca se barbiereste...

Un blazat. Si totusi el n-a renuntat, desi astazi nimeni nu-i recunoaste ANTICOMUNISMUL! DIZIDENTA REALA!
De coletul cu bomba trimis in Franta, pe adresa lui Goma, tocmai de la Madrid... coletul care a ranit seful artificierilor francezi... fiindca Goma a avut un "delir" de neincredere ... si bine a facut...
De numitul Haiduc (Soldatul Cainelui) trimis de Secu sa-l lichideze... pe Goma... si care Haiduc a declarat totul in fata presei franceze...
De concesiile fara obiect facute securitatii, de catre tovarasii scriitori... elitele noastre, de astazi... in ceea ce-l priveste pe "nebunul" Goma...
De Liiceanu care in 1990 a dat l-a topit tocmai cartea editata de Gallimard... Culorile Curcubeului...
De Andreescu, "inginerul in drepturile omului", prietenul absolut al urinaro-mesiano-pedofilului Grig... incriminandu-l pe Goma...in revista 22... care revista nu aproba dreptul la replica al lui Goma... Care 22? Ca revolutia din dec' 89, a fost si ea, tot o replica...De Manolescu, strigandu-i "Adio" lui Goma... tot intr-un 22 fara replica...
De toate astea, a auzit careva? Nu! Fiindca urechile se astupa, continuu, intr-un necontenit si gandacesc instinct de conservare... de tradare... de crima, chiar, de ucidere a realitatii...
Imi vine sa rad, cand ma gandesc de cate ori am putut vedea hahalerele vremii actuale inscaunate gregar pe tronul Minervei... Imi vine sa rad, la vederea acestor potai care striga cum niste umbre "ii urmarea, ii belea empatic si ezoteric", si atat...Si cat au suferit ei... nu ca nebunul de Goma... (Moamaaaaaaa, si ce suferinte au fost si cu MISA, cand cu denuntarile reciproce ale elitelor acesteia; elite care mai tarziu faceau un apel candid la judecata geniului carpatin, pe principiul conform caruia "ala care tradeaza primu' iese basma curata")
Dar Goma, astazi, este o palma data tuturor acelor excroci sentimentali care si-au insusit suferinta mucenicilor anticomunisti, si care ragaie zgarmandu-si raturile hidoase, la tot soiul de ospete...
Omisiune in cazul Goma? Aiurea: FRICA SI RUSINE... si... CRIMA....
Paul Goma face insa o greseala, faptul ca insistand a sesiza Neverosimilul este tot mai aproape asezat de ceea ce se cheama a fi nebunia!
Ce diferenta este intre Plesita, batausul, si Liiceanu care-i trimitea in vara anului 1990, lui Goma, cartile la topit: FARA SA LE FI TRIMIS IN LIBRARII!
Goma spune singur, ca pe langa toti "prietenii" sai scriitorii, Plesita este cel mai moral,dintre toti! Adica, dusmanul vazut era clar Plesita... si ca orice dusman, merita respect...dar prietenii, erau dintotdeauna dusmanii sai nevazuti... ca niste duhuri de draci... niste strigoi... moroi beliti cu tuica covasita... puitori de araci prin balegarul unor boi de plai... scuipatori de dispret infernal peste Eminescu...
La final: ma bucur ca am avut onoarea sa-l descopar pe Paul Goma, URIASUL PAUL GOMA!

Precum şi un dialog Diana Iepure-Florin Hălălău de pe Agonia (am să verific dacă nu-l reprodusesem în jurnalul pe decembrie 2005):

Tristorii cu Paul Goma la Club A articol [Evenimente]
Dialog Diana Iepure-Florin Hălălău
- -
de Diana Iepure [Veverita]
2005-12-11

"D. Din câte ştiu, discuţia despre Paul Goma, care a avut loc la 8 decembrie în cadrul Poeticilor Cotidianului de la Club A, este una dintre puţinele dezbateri în public pe această temă. A răspuns invitaţiei lui Răzvan Ţupa, Mariana Sipoş, cea care s-a întâlnit cu Goma la Paris şi a realizat pentru TVR documentarul "Strict secret: Paul Goma."
Tu când ai auzit prima oară de Paul Goma?

F. Prin anii '80, la Europa Liberă, când ascultam actualitatea românească, seara la şapte, cu Neculai Constantin Munteanu. Acordurile Rapsodiei a doua a lui Enescu ne adunau în faţa aparatului de radio pentru a afla adevăratele ştiri. Numele lui era adesea invocat, atât în emisiunea lui N.C. Munteanu, cât şi în "Teze şi antiteze la Paris" a Monicăi Lovinescu.

"D. Eu pe la începutul anilor '90, citind un interviu luat de Leo Butnaru în revista Basarabia. Nu ştiu dacă există un personaj mai controversat în viaţa literară românească. Am impresia că ani lumină despart Parisul de Bucureşti şi împiedică întoarcerea scriitorului în ăară.

F. Cu siguranţă, mulţi se bucură că Paul Goma nu s-a întors. Prezenţa lui aici ar fi o perpetuă aducere aminte a laşităţii de care au dat dovadă majoritatea intelectualilor români în anii dictaturii ceauşiste.

"D. Documentarul "Strict secret. Paul Goma" al Marianei Sipoş încearcă să rupă tăcerea şi să ne prezinte istoria vieţii scriitorului, o temă tabu în revistele literare şi în emisiunile de la radio sau televiziune. M-am convins că întâmplările lui Goma pot fi şi subiectul unui film artistic, atât de vii, cinematografice sunt scenele descrise cu amară ironie de protagonist.

"F. Explicaţia faptului că numele lui Paul Goma e ocolit în saloanele literaturii române contemporane este caracterul său intransigent care l-a făcut să se certe atât cu cine trebuia, cât şi cu cine nu trebuia.

"D. În documentar, am descoperit însă în Goma un interlocutor deschis, paşnic, deloc agresiv sau dificil. Eu aşteptam să-l văd încruntat şi supărat pe toată lumea.

"F. Avea toate motivele din lume să fie aşa. Securitatea nu numai că l-a hărţuit, l-a chinuit şi l-a izgonit, în cele din urmă, din ţară, dar a şi alimentat falsa idee că este un scriitor mediocru pe care editorii occidentali l-au publicat exclusiv pentru opoziţia sa la regimul comunist.

"D. Avea şi are în continuare toate motivele. Observ la unii tine-

ri scriitori o repulsie faăă de tema Goma. Afirmă că nu-i priveşte.

"F. Oare câţi dintre aceştia, în cazul în care s-ar trezi peste noapte prizonierii unui sistem totalitar, ar avea curajul lui Goma şi tenacitatea lui de a lupta pentru libertate.

"D. Uneori îmi vine să cred că planul diabolic al securităţii de a-l discredita şi îndepărta total de lumea românească a avut succes. Scriitorul parcă nici nu ar exista. În momentul când apare, este imediat etichetat, iar cei care au îndrăznit să-l publice sau să-l susţină – apostrofaţi.

"F. Iată că şi în anul de graţie 2005, Paul Goma continuă să işte controverse şi scrierilor sale să li se pună căluş la gură. În Jurnal rememorează nişte fapte reale despre evrei, fără resentimente sau ură de rasă, încercând să spună unor lucruri pe nume. Liviu Ioan Stoiciu a găsit de cuviinţă să-i găzduiască aceste opinii în revista "Viaţa Românească", crezând că trăim nişte vremuri în care cenzura nu mai există. Demiterea abuzivă a acestuia din funcţia de redactor-şef adjunct al revistei ne demonstrează contrariul. Corectitudinea politică înţeleasă prost bagă pumnul în gură unui scriitor şi om de cultură remarcabil, ca o atenţionare pentru cei care gândesc la fel şi au de gând să o spună public.

"D. E absurdă învinuirea de antisemitism, atâta timp cât oamenii care l-au susţinut cel mai mult, l-au ajutat şi l-au sfătuit în toate, au fost soţia lui, Ana şi socrii lui, evrei.

"F. Da, în 1977, când a încercat să solidarizeze intelectualitatea românească împotriva regimului comunist (ceea ce au reuşit să facă cehii cu Charta '77), Paul Goma s-a trezit singur împotriva unui sistem criminal, care l-a obligat doar la exil, întrucât uciderea lui ar fi însemnat un prea mare scandal internaţional, dată fiind amploarea cazului.

"D. Până şi aberaţia că Paul Goma nu ar fi un scriitor valoros a prins rădăcini.

"F. Oricât de mult s-a străduit Ceauşescu să demonstreze ruptura politicii sale de modelul sovietic, modul în care Goma a fost urmărit de securitate şi toată maşinăria pusă în mişcare pentru a-l distruge copiază literă cu literă manualul KGB. Faptul că un torţionar ca generalul Pleşiţă declară cu seninătate că l-a anchetat şi bătut pe Paul Goma şi nimeni din justiţie nu se autosesizează reprezintă o sfidare nemaiîntâlnită.

"D. Propunerea ca Paul Goma să candideze la Premiul Nobel pentru literatură ne poate reabilita în propriii noştri ochi.

"F. Câteva dintre cărţile lui Goma pot oricând rivaliza cu romanele aflate în canon şi doar adversitatea pentru omul Goma le împiedică să ajungă unde le este locul. "Arta refugii", de pildă, ar trebui să intre în manuale. Dar până la Premiul Nobel e o cale foarte lungă şi nu ştiu dacă ar găsi susţinerea necesară.

"D. Mă întreb, dacă s-ar fi întors, ar fi putut schimba ceva în societateă Ori ar fi rămas decepţionat şi s-ar fi retras cum a făcut-o Mario Vargas Llosa. Poate lipsa din vârful politicii româneşti actuale a personalităţiolr de rangul lui Constantin Stere sau Paul Goma face

imposibilă repetarea unui eveniment similar celui din 1918.

"Şi mă mai întreb de ce n-avem noi, românii, bunul simţ să-i recunoastem unui scriitor meritul de a-şi fi păstrat demnitatea în timpurile în care foarte puţini se pot lăuda că ar fi făcut la fel? N-avem că n-avem, cum ar fi spus mama lui Paul Goma."

Miercuri 8 martie 2006

Mă aflu într-o stare proastă: confuză, contrariată: doctorii mă asigură că totul e normal, iar când eu întreb: «Dacă totul-e-normal, adică: a-normal, de ce mă simt rău?», ei răspund: «Nu ştiu» - ceea ce, să recunosc, mă linişteşte în primul moment, însă în al doilea… Da, asta este starea mea: confuznică.(!)

M-am apucat de corectarea-revizuirea **Patimilor**…

Vineri 10 martie 2006

Bolnav de supărare, de disperare. Am făcut o neobişnuită la mine criză de depresiune: «La ce a slujit tot ce am făcut, tot ce am suferit - nu doar eu, ci şi soţia mea şi copilul meu?»

La nimic. La ni-mic. A fost de parcă nici n-aş fi făcut ceva-ceva pe lumea asta: de parcă nici n-aş fi existat.

Îmi zic: «Măcar îmi rămân cărţile…»

Mie, care nu cred în posteritate, îmi este interzisă şi această consolare:

Cum adică : îmi rămân cărţile? Când prietenii (Liiceanu) şi ne-duşmanii (Sorescu) mi-au distrus cărţile? Mi le-au sugrumat prin salamizare, apoi prin nedistribuire (Viorica Oancea, Silviu Lupescu)? Şi au tăcut răsunător, ştiind bine că sunt victimă, nu calomniator al Liiceanului şi al Soresculi, aşa cum răsunător au tăcut în aceşti din urmă 15 ani tovarăşii de la GDS - în frunte cu Ion Vianu, cu Filipescu, Palada - ce să mai vorbesc de Adameşteanca, organizatoare a campaniilor de presă împotriva mea şi a cărţilor mele, cu binecuvântarea-instigarea Monicăi Lovinescu. Cât despre iubitorul de cărţi Manolescu… Ce ordură, Niki al Monicăi. Ce puturoznic, ce băşiene(s)tetic!

Dar ce turmă, Turma Scriitorilor Români luată, behăhăind, după Berbecul canonist, justificator al turnătorului Uricariu şi pedepsitor nedrept, isteric, aiurea al lui L.I. Stoiciu: "Antisemitul Goma"!, cum au făcut prietenii mei (sic) Marta Petreu, Al. Cistelecan/ Mândrul ardelean…

(Continuarea însemnării - şi din 11 martie - a trecut în textul înregistrat la data de 14 martie).

Marţi 14 martie 2006

DOLIU PENTRU BASARABIA

în 27 martie, când se vor împlini 88 ani de la Unirea Basarabiei cu România, în 1918.

Paris, 11 martie 2006

Se poate muri de supărare?, de disperare?, din sentimentul zădărniciei ? De incapacitate de a răspunde la întrebarea:

«Sunt eu a-normal - sau *ei* sunt ne-normali?»

Ieri, 10 martie 2006, am mai murit o dată (pe lângă morţile nedesăvârşite, cele de la Gherla din 1958; de la Rahova, 1977; de la Paris, 1982 - bomba în carte; 1983: otrava lui Haiducu; 1990: distrugerea graţie prietenului Liiceanu a cărţii **Culoarea Curcubeului**; 1997: "*Îmi pare rău că l-am cunoscut pe P.G.*", citat din decretul-lege al Monicăi Lovinescu; "Adio domnule Goma", operă nemuritoare a lui N. Manolescu din 1998; în fine, în 2005: certificatul de deces semnat de procurorul Eduard…): ieri, când am citit Apelul iniţiat de cică Sorin Ilieşiu.

(În treacăt: la 21 septembrie 2005 publicam în *Ziua* "Propunere"(a), afirmînd: "*De ce n-am alcătui şi noi, indigenii, băştinaşii, majoritarii români - ne-americani, ne-israelieni - un* ***Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice în România de la 28 iunie 1940****? Nu sunt primul care (şi-)a pus această întrebare îndurerată şi, după cum merg treburile în România, nu voi fi ultimul"*).

Nu m-a izbit textul însuşi al Apelului de la 10 martie 2006 (un extemporal corectat înainte de a fi redactat), ci *"programul" propus spre cercetare (sic), identic până la confuzie cu cel anunţat de Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului.*

Profet al catastrofelor, de cum Guvernul anunţase marea vestemare: înfiinţarea I.I.C.C., intuisem făcătura: cine să fie de acord cu criminalizarea comunismului: Tăriceanu? Băsescu, cel care cere… "dovezi"? Iar când s-a comunicat componenţa Con-siliului de Onoare, am început a zice - pe când trăgeam să mor:

«Dacă Institutul Naţional pentru Studierea Holocaustului din România a fost botezat "Elie Wiesel", potrivit logicei dâmboviţene, Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului - tot din România - se va numi: "Radu Ioanid". Cum, de ce!? Pentru că printre desemnaţii a cerceta crimele comunismului împotriva românilor a fost "cooptat" vlăstarul unui clan de bolşevici securişti care numai bine nu au făcut românilor şi României după ocuparea ţării de către sovietici - cine? Consilierul de taină al lui Iliescu, al lui Petre Roman, colaboratorul lui Rosen în stabilirea "statisticelor" Holocaustului în ţara noastră, adjunct al istericului antiromân Elie Wiesel (falsificator-şef al

istoriei în general, în special a românilor în orbitor contrast cu cea a ungurilor) : tovarăşul "Radu Ioanid", iată de ce!»

Să nu ne mirăm când vom afla că Marius Oprea consilier primministerial va solicita de la Washington, tovarăşului nostru de veacuri R. Ioanid, nu "consilii" de specialitate (în tehnica minciunii, a statisticilor trucate, a documentelor inventate), ci directive: pe cine să mai coopteze I.I.C.C.: pe Anca Oroveanu?, pe Oişteanu?, pe J. Ancel?; pe cine să dea afară ca, zi-i pe nume: "antisemit" (pe Liiceanu!). *Istoricul* Marius Oprea, va aplica întocmai, dimpreună cu *istoricul* Stejărel Olaru (în treacăt: împuternicit al meu în procesul intentat lui Pleşiţă şi lui Iliescu) directivele de-sus-de-tot privitoare la cronologizarea Istoriei României.

La urma urmei, de mirare (pentru românii care mai sunt capabili să se mire) nu este confecţionarea unor oarecari texte de propagandă comunistă în slujba puterii actuale. Ci nepăsarea, ci aroganţa, ci dispreţul neo-boieresc, marcă indelebilă a ţoapei căţărată pe movila cadavrelor nefericiţilor compatrioţi - aceia lipsiţi de talentul de a fi stat, ca ea, "pe timpul dictaturii" pitită sub ţol, de a fi colaborat cu puterea (citeşte: "de a fi rezistat prin cultură"), iar după-război dînd lecţii de vitejie, chiar de morali-tate - de la balconul Universităţii. Un text de propagandă ar fi fost un "articol" de gazetă de perete: nimeni nu l-ar fi citit. Pe când acesta de la 10 martie 2006 izbuteşte să împace capra "opiniilor personale" (a personalităţilor ilustrate în cei 16 ani de tranziţie-spre-îndărăt, prin peste-noapte cariere de profitori, de hoitari) cu varza liniei - "juste", ieri; azi: abject-corectitudinale. Un text dorit-sugerat-corectat-răspritocit de tovarăşii-de-sus - cei care ne reprezintă - sprijiniţi din inimă şi în-alb de intelectualii îndrăgiţi ai naţiei, cei cărora, prin tradiţie, puţin le pasă de vrerile, de durerile maselor-largi. Oricum, Puterea şi Neadevărul ştiu că "poporul" (a se rosti silabisit, pârţâind din buze), chiar dacă vede aţa cât odgonul cu care e cârpită ruptura-n turul guvernanţilor, reeducat, piteştizat fiind la scară naţională, nu îndrăzneşte să atragă atenţia Tovarăşului Rege asupra curgolismului Majestăţii Sale. Dovada: "programele" sunt identice (doar strămorţii nu văd asta): exact aceeaşi concepţie-despre-lume-şi-istorie care ne-a marti-rizat, ne-a des-creierat o jumătate de veac - prin Roller, Chişinevschi, Răutu - sub Dej; sub Ceauşescu: prin Giureşti, Berindei, Pascu, Condurachi, Dan Zamfirescu, I.C. Drăgan, Păunescu, Sergiu Nicolaescu.

Este suficient să zăbovim cu privirea asupra "porţiei de timp" *recomandată şi gata subliniată* a fi cercetată, pentru a înţelege *cine* şi *pentru ce* se opune demersului normal, nu doar ştiinţific, dar şi moral (există pe lume, oricât de incredibil ar părea la Bucureşti, chiar şi demnitate naţională, nu doar mândria-de-a-fi-român) : acela potrivit căruia istoria României cere a fi tratată ca istorie şi nu ca vulgară, murdară, condamnabilă propagandă părtinitoare (de clasă, de clan, de rasă), iar istoricilor să facă muncă de istorici, nu de salamizatori stahanoveţi.

Îmi cer iertare pentru personalizare: respectînd un astfel de "program", istoricii vor face o treabă asemănătoare cu cea a lui Silviu

Lupescu, directorul Polirom, care mi-a…decapitat-des-piciorat volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**: a suprimat, fără voia mea, autor "Introducerea" (ca să nu fie calomniaţi "intelectualii de vârf ai ţării") şi "Anexa": să nu iasă cartea prea… groasă.

Aşadar, după comanditarii Istoriei României "crimele comuniste din România" vor începe fix la…

…"În 1945…"

De ce abia în 1945? Iată de ce:

1. [Fiindcă] "Nu este bine să aducem vorba - acum, când intrăm în Europa! - despre Ocupaţia brutală, barbară, asiată din 28 iunie 1940, de către URSS a Basarabiei, a Bucovinei de Nord a Herţei; nu este bine să vorbim - chiar acum! - despre tragedia românilor din România, fugiţi în panică de Raiul Comunist, ori surprinşi pe loc şi transformaţi în "cetăţeni sovietici" - cea din **Săptămâna Roşie:** aceasta trebuie cu orice preţ contestată vehement, tratată de "antisemită", de "fascistă" - în vederea ocultării, a uitării ei şi răzuită de pe retina sufletului supravieţuitorilor, din viscerele urmaşilor - de ce? Pentru a nu atinge fie şi cu o floricică pe fraţii noştri ruso-ucraineni - altfel ne-am trezi vorbind şi de **Anul Roşu** : iulie 1940-iulie 1941, când bolşevicii (ruşi, de-altenaţionalităţi) au căsăpit o bună parte dintre români, o altă bună-parte au deportat-o în Siberia.

Aşadar tovarăşii noştri istorici vor avea sarcina de onoare de a nu se mai rezema pe *memorie*; de a nu face, de voie, *aşa-zisă-istorie*, ci de-nevoie curs-scurt şi instrucţie militară la cataramă în vederea însuşirii (!) *amneziei generalizato-disciplinate*.

Guvernanţii ţin musai să-i oblige pe români să uite că există o Basarabie, o Bucovină, un Ţinut al Herţei. Prin decret vor să facă să fie ca şi cum nici nu ar fi existat vreodată…:

…nici Problema Tezaurului, nici a Tatar-Bunarului, nici a Pactului Stalin-Hitler, nici a Hăcuirii Teritoriului Moldovei istorice de creionul lui Molotov care ne-a lăsat fără Hotin, fără Sud, fără ieşire la mare, fără mal la Dunăre; să nu mai rămână în amintiri Problema Insulei Şerpilor, nici a Canalului contemporano-ucrainean, nici a Pactului cu Ucraina, nici a Tratatului cu Rusia, nici a violenţelor împotriva românilor din URSS, din partea ruşilor şi a ucrainenilor; şi nici a despăgubirilor ruso-ucrainene pentru jefuirea României vreme de decenii";

(Citat din Apel: "Unii dintre semnatarii importanţi consi-deră că referirea într-un asemenea Apel la Basarabia nu este posibilă în acest an, inainte de integrarea României în UE". Ia te uită: care-cine or fi "importanţii-consideraţionişti": Blandiana?; Oişteanu?, Radu I. Feldman?, Liiceanu?, L. Pintilie?, Pleşu?, Marko M. Katz?, N. Manolescu-Unesco, Şora, Paler, I. Vianu?).

2. "Nu este momentul «în acest an», când intrăm în Europa" - alt citat - să pomenim de Cedarea Transilvaniei de Nord Ungariei, la 30 august 1940 ; momentul este să tăcem masacrele ungurilor asupra românilor, discriminarea cruntă răzbunînd… "nedreptatea de la Trianon") - până taman în 1945!; în schimb, momentul fiind pentru

ştergerea din memorie (ca să nu-i jignim pe fraţii unguri, cei ce se topesc de dragoste fierbinte de oláh) şi să fie ca şi cum nimica nu s-ar fi petrecut, niciodată, niciunde";

3. "Nu este deloc «momentul»" (ah, nu-i-momentul-la-intelectualul-român, dezertorul, laşul, pitulatul, altfel semnatar-important!) să amintim Cedarea Cadrilaterului la 7 septembrie 1940: îi ofensăm de moarte pe fraţii bulgari!, care, ei, totdeauna, de veacuri, e-he-he…

Să fie la ai noştri dacişiromani doar grija prudentului suflător în iaurt de a nu atinge măcar cu o… suflare suprasensibilităţile fraţilor ruşi, unguri, bulgari? Da de unde!

Ci nenumita, nerostita spaimă de avioane - citeşte: de Israel, de SUA: aceste două *forţe teroriste*. Ele ne împiedecă, ne interzic să vorbim şi noi, românii, despre *holocaustul nostru, anterior celui cunoscut de evrei (al lor a durat cinci ani, iar de jumătate de secol funcţionează* ***copyrigt-****ul pe suferinţă).* Al nostru a început la 28 iunie 1940, a durat o primă parte până în 15 iulie 1941 (dînd, în 12 luni, în jur de 300 000 victime), pricinuit de bolşe-vicii invadatori, dintre care foarte mulţi evrei; apoi din 23 august 1944, când ne-au-liberat-ţara-ocupanţii-sovietici (şi vorba ceea: uitaseră să ne libereze şi de ruşi…), în primele rânduri ale lor fiind foarte marele număr de evrei originari din România, dar şi din Rusia. Iar din 1945 nesfârşitul calvar cauzat, nu în ultimul rând de "ajutorul frăţesc, internaţional": cel puţin jumătate din cei 100 000 unguri şi cehi trimişi de ruşi în România, să organizeze ei poliţia de tip NKVD erau evrei, nici măcar din Transilvania de Nord. Ei ne-au hăituit, ne-au arestat, ne-au învinuit, boscorodindu-ne (în înţelesul de origine, adică într-o limbă necunoscută nouă), ne-au umilit, ne-au belit, ne-au torturat ca la ei, în Asia, ne-au acuzat că… îi trimisesem la Auschwitz! Efortul (patriotic, de mare-maghiar) al lui Wiesel de a diminua substanţial "contribuţia" Ungariei la masacrarea evreilor a dat rezultatele scontate: bilanţul publicat de el şi de ai săi al victimelor a fost translat fără strop de ruşine de la Maghiaria în rubricile ţărilor parţial ocupate: Slovacia, Iugoslavia, România - însă, doamne-fereşte să fi amintit ei, eterne victime de ne-evreii (slavi, valahi) victime ale politicii de feroce purificare etnică impusă de Horthy, amiralul deloc mai angelic decât mult hulitul mareşal Antonescu. Astfel a apărut inscripţia de la Coral, operă a lui M. Rosen, E. Wiesel, R. Ioanid: "*400 000 evrei victime ale Românilor"*.

Am mai spus, re-spun: victimele se numără de la unu/una - dar "statisticienii" Wiesel, R. Ioanid, Ancel, Benjamin nu s-au sfiit să fixeze ei cifre astronomice - ca să aibă de unde lăsa.

"…până la 1989, «la revoluţie»"!, indică guvernanţii punctul terminus (al mersului Istoriei). Acolo va trebui ca cercetătorii să coboare, să se oprească din cercetat, să pună punct călătoriei prin istoria pătimirilor noastre sub comunism. Ca şi cum printr-o minune, începînd din ziua de l ianuarie 1990 fix, printr-un *decret al lor, al comuniştilor,* ar fi încetat crimele… comuniste…

… Dar tulburările interetnice de la Târgu Mureş puse la cale de tovarăşul I. Iliescu? ;

… Dar *mineriadele ?* - ce au fost ele dacă nu război civil caracterizat, declanşat de comunistul I. Iliescu - "Omul cu ***o*** mare" al lui N. Manolescu (vezi interviul legitimator al criminalului şi al crimelor sale în *România literară* din iulie 1990)?;

… Dar situaţia generală a ţării continuînd a fi ceea ce era înainte de 1989 (cu două excepţii: dreptul de expresie şi dreptul de circulaţie): altfel de ce Caraman, celebrul spion al ruşilor a rămas, din umbră, la cârma Securităţii?; câţi securişti vinovaţi de crime (ca N. Pleşiţă) au fost pedepsiţi pentru faptele lor, măcar împiedecaţi de a ocupa platourile televiziunilor, lăudîndu-se cu "faptele patriotice" ale lor, totodată ameninţînd, insultînd victimele, chiar morţii ("Banda lui Arnăuţoiu")?

Să vedem cine a semnat Apelul din 10 martie 2006:

Mai întâi să-i remarcăm pe cei care… - ca din întâmplare! - fac parte şi din staff-ul I.I.C.C. (în ordine alfabetică):

Ştefana Elvira Bianu, Doina Cornea, Radu Filipescu, Gabriel Liiceanu, Stejărel Olaru, Marius Oprea, Cristian Pîrvulescu, Andrei Pleşu.

Ai zice că primiseră dispoziţia de a întări şi poziţia vecină - şi soră, cum ar veni: ambele capete ale viţelului de aur (şi de stat):

Să aruncăm o privire *în urmă cu 7 ani la cei care semnaseră şi Apelul Ruşinii, cel pentru realegerea lui Iliescu* :

Gabriela Adameşteanu, Ana Blandiana, Doina Cornea, Anca Oroveanu, Smaranda Vultur, Carmen Muşat, Marta Petreu, Ruxandra Cesereanu, Magda Cârneci, Dan Culcer, Liiceanu, N. Manolescu, Mircea Martin, Mihăieş, Oişteanu, Leonard Oprea, Pleşu, Paler, Patapievici, Mihai Şora, Alex. Ştefănescu, Stelian Tănase, Tismăneanu…

Revenim la Apelul din 10 martie 2006 - semnat de:

Sorin Antohi, Georges Banu, Adriana Babeţi, scriitor, Victor Babiuc fost ministru, Teodor Baconsky, diplomat, Gh. Boldur Lăţescu, prof. univ., cibernetician, Ioana Brătianu, Maria Brătianu, Emil Brumaru, poet, Iaşi, Ion Caramitru, Costin Cazaban, Smaranda Cazan-Livescu, Matei Călinescu, Mircea Cărtărescu, Vitalie Ciobanu, preşedinte PEN Club (Organizaţia Mondială a Scriitorilor, Rep. Moldova)(?!)**, Livius Ciocârlie, scriitor, Adrian Cioroianu, Denisa Comănescu, Rodica Culcer, Dan Culcer, Nicolae Dima, Andrei Dimitriu, fost preşedinte director general al Societăţii Române de Radiodifuziune, Sorin Dumitrescu, pictor, Tudor Dunca, Smaranda Enache, Dan Erceanu, Constantin Eretescu, Anneli Ute Gabanyi, Georg Gane, scriitor, München, Sanda Golopenţia, prof. univ., scriitor, Providence, SUA, Vasile Gorduz, sculptor, Sergiu Grosu, Ioan Groşan, scriitor, Stere Gulea, Cristian Hadji-Culea, Anca**

Haţiegan, Alexandru Hâncu, Alexandru Herlea, fost ministru al Integrării Europene, Lucia Hossu Longin, realizator TVR Valentin Hossu-Longin, scriitor, *Sorin Ilieşiu, iniţiatorul prezentului Apel, vicepreşedintele Alianţei Civice, Marco M. Katz, preşedinte, Centrul pentru Monitorizarea şi Combaterea Antisemitismului în România*, Thomas Kleininger, Gabriel Liiceanu, Silviu Lupescu, director Editura Polirom, Norman Manea, Nicolae Manolescu, preşedintele Uniunii Scriitorilor din România, Viorel Marineasa, Aurel Sergiu Marinescu, Mircea Martin, Claude Matasa, Irina Mavrodin, Sorin Mărculescu, Teodor Mărieş, preşedinte "Asociaţia 21 Decembrie 1989", Octavian Mihăescu, scriitor, München, Germania, Ilie Mihalcea, jurnalist, Paris, Mircea Mihăieş, Dan C. Mihăilescu, Paul Miron, Christian Mititelu, Ioan T. Morar, Maia Morgenstern, Mona Muscă, Carmen Muşat, Bujor Nedelcovici, Radu Negrescu-Suţu, Virgil Nemoianu, *Ambrozie Nicolae Nicoară, preşedinte, filiala Braşov, Asociaţia "Pro Basarabia şi Bucovina"* (?!?); Adrian Niculescu, istoric, dr. lect. univ. S.N.S.P.A., Alexandru Niculescu, prof. univ., Paris, Cornel Nistorescu, Viorel Oancea, deputat, fost primar al Timişoarei, Andrei Oişteanu, preşedinte, Asociaţia Româna de Istorie a Religiilor, Stejărel Olaru, director, Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, Leonard Oprea, scriitor, SUA, Marius Oprea, preşedinte, Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, Anca Oroveanu, Ion Mihai Pacepa, general, Octavian Paler, Horia-Roman Patapievici, preşedinte, Institutul Cultural Român, Dan Perjovschi, grafician, Lia Perjovschi, Marta Petreu, Monica Ioana Pillat, Ioan Pintea, scriitor, preot, Bistriţa, Lucian Pintilie, regizor, Cristian Pîrvulescu, preşedinte, Asociaţia Pro Democraţia, Gabriel Pleşea, Andrei Pleşu, Ion Pop, prof., Universitatea "Babes-Bolyai", Cluj, Radu Portocală, scriitor, director, Institutul Cultural Român, Paris, Florin Postolachi, preşedinte "Asociaţia 15 Noiembrie 1987 – Braşov", Nicolae Prelipceanu, Cristi Puiu, regizor, Silvia Radu, Tania Radu, vicepreşedinte, Institutul Cultural Român, Ştefan Racovitză, Geneva, Elveţia, Nestor Rateş, Constantin Răuţă, om de ştiinţă, Victor Rebengiuc, Ioan Roşca, cercetător, Teleuniversitatea din Montreal, Canada, Romulus Rusan, scriitor, Lavinia Stan, director, Centrul de Studii Post-comuniste, St.Francis Xavier University, Canada, Petre Stoica, poet, Valeriu Stoica, avocat, fost ministru al Justiţiei, Liviu Ioan Stoiciu, scriitor, Ovidiu Şimonca, redactor şef adj. "Observatorul Cultural", Ana Şincai, Mihai Şora, Alex Ştefănescu, scriitor, Domnica Ştefănescu, director Ed. "Maşina de scris", Stelian Tănase, analist politic, Alin Teodorescu, sociolog, Vladimir Tismăneanu, profesor de ştiinţe politice, University of Maryland, SUA, Cornel Todea, regizor, Alexandru Tomescu, editor "Alternativa", Toronto, Canada, Lucian Turcescu, preşedinte, Societatea Canadiană de Studii Patristice, Concordia University, Canada, Florin Ţurcanu, istoric, Cornel

Ungureanu, scriitor, Timotei Ursu, Anca Vasiliu, Ion Vianu, dr., membru - Senatul Alianţei Civice, Sorin Vieru, preşedinte, Fundaţia "Gheorghe Ursu", Daniel Vighi, Smaranda Vultur, Dinu Zamfirescu, preşedinte, Institutul Naţional pentru Memoria Exilului Vlad Zografi, scriitor, Şerban Rădulescu Zoner, preşedinte Alianţa Civică, Alexandru Zub, academician…

Întrebare (a mea şi doar a mea) naivă: ce vor fi căutînd în acest demers onest, legitim (şi atât de întârziat: 16 ani!, de către "democraţiile" ilieşti, de două ori şi constantineasca) al condamnării crimelor comunismului verii Oigenstein: Anca Răutu, fiica monstrului cu acelaşi pseudonume: Leonte Răutu şi Andrei Oişteanu, fiul politrukului NKVD Mişa Oigenstein, ultimul director al Uzinei de activişti de-stat-şi-de-partid "Ştefan Gheorghiu" - şi nepot al lui L. Răutu? Este normal (pentru noi, nu şi pentru *ei*, apostoli ai *terorii generale de tip sovietic*): nici Anca nici Andrei nu pot fi acuzaţi pentru *crimele* comise de părinţii lor (atât în Basarabia, pământ românesc, răpit de URSS în 1940), cât şi în restul României ocupat de tancurile sovietice, pe care veniseră *ei*, de la Răsărit, după 23 august 1944, să ne aducă lumina bolşevismului). *Fiindcă noi nu suntem ca* ***ei.*** Dar ***ei***, ca trăitori pe pământul României, şi trăind bine de când se ştiu, nu se simt obligaţi de a declara audibil, citibil că dezaprobă faptele murdare, criminale, că nu (mai) împărtăşesc ideologia părinţilor?, deşi se impărtăşesc, în continuare, din supraavantajele elitarzilor colonizatori sovietici? În Franţa: nepoţi ai unor fideli ai lui Pétain îşi fac *mea culpa* pentru colaboraţionism de rând, însă în România descendenţii direcţi ai unor criminali precum fraţii Oigenstein, îşi văd de viaţa lor prosperă în desăvârşită şi batjocoritoare la adresa noastră nesimţire etică. Şi etnică. Şi în deplina nepăsare a victimelor părinţilor lor.

Acest Oişteanu, vânător de "antisemiţi", a avut neruşinarea să scrie în revista *22* din 28 ian.-14 febr. 2005:

"*Un caz insolit este cartea lui Paul Goma,* **Săptămâna roşie sau Basarabia şi evreii** *(Editura Vremea XXI, Bucureşti, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulţumeşte să fie, ca alţii, negaţionist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege"*.

Dacă teoria mea ar fi fost "pedepsită de lege", Andrei Oigenstein s-ar fi îmbogăţit cu încă 10 000 dolari de la Ephraim Zuroff (din "fondurile de recuperări"), pentru "demascarea" mea! O asemenea creatură s-a strecurat şi pe o listă de semnatari care (în principiu) cer condamnarea comunismului! De ce s-a băgat şi aici, nesimţitul? Pentru că nimeni dintre victime nu i-a spus: «Locul tău nu-i aici, locul tău e printre slugile ruşilor!»; sau pentru că, la întrebarea: «Ce cauţi tu aici?», el să răspundă senin: «Să vă consiliez! Să aflaţi şi voi cum arată comunismul pe dinlăuntrul Cartierului Primăverii»…

Ce am învăţat din lecţia primită ca o un pumn între ochi la 10

martie 2006? Nimic nou, din nefericire pentru neamul românesc, doar confirmări:

- Solidaritatea este necunoscută pe meleaguri (vezi şi teoria Anei Blandiana : 'La noi, în timpul tiraniei nu era posibilă solidaritatea'- citeşte: dacă Stăpânirania nu-i dădea bilet de voie…).

În schimb funcţionează din plin mioiericul spirit de turmă: dacă românul (şi româna, tricoloră şi dânsa) vede o coadă, nu întreabă ce *se dă* acolo, se aşează numaidecât. Şi aşteaptă, cu conştiinţa datoriei împlinite (Căci, ce face Românul - în afară de faptul că el este etern? Românul aşteaptă - să vină "americanii"). De aici, din coada cozii, a văzut că celor din faţă nu li se întâmplă nimic rău: nu sunt bătuţi, înjuraţi, nici măcar certaţi: înseamnă că e voie de la Primărie să semneze-la-coadă ce-o fi de semnat - apoi nu se poate să nu *se dea* ceva…

- Nu mai este valabilă capacitatea (sic) intelectualilor de a citiscrie. Ştiutorii de carte (unde mai pui: scriitorii!) dacă de scris, scriu, de citit ce au scris alţii… Cum adică: să abandoneze ei scrierea propriilor opere nemuritoare, pierzînd timpul cu citirea a ce au scris alţii? «Ce, eş' nebun?», vorba personajului caragial'.

"După revoluţie" din ce în ce mai rari au devenit recenzenţii cititori ai cărţile recenzate; criticii literari care, înainte de a se rosti despre o carte, consimt la sacrificiul de sine: citirea cărţii lăudatonimicite au părăsit acest obicei păgubos: nu citesc decât o singură pagină scrisă de "celălalt", numai că prezentarea de pe pagina a IV-a nu aparţine totdeauna autorului, ci editorului.

Cum să se comporte *altfel* aceşti oameni de carte români faţă cu un Apel ca cel discutat? Adică să-l citească întâi, abia apoi să-l aprobe-dezaprobe? Să piardă ei timp cu… cititul? Dar omul de carte român, în majoritate zdrobitoare, deşi nu are încredere nici în nevastă, nici în frate, nici în mamă, nici în tată - în cazul unei manifestări a spiritului de turmă se năpustesc după Berbecul Imaginar: Iliescu, Becali, Manolescu (vezi ultima "unanimitate" a scriitorimii române…). Şi consimt. Şi aderă. Şi semnează (cu drag). Dacă au semnat alţii înaintea lui…

Dacă vreun nebun - oricum: un ne-român - atrage atenţia amicului că nu citise ceea ce semnase (am făcut, neintenţionat, experienţa în legătură cu Apelul discutat) - acela reacţionează curat-româneşte:

- fie recunoaşte-cinstit că nu citise, că nu ştia "ce conţine hârtia", însă cum i-o recomandase un vecin, cum o semnaseră şi alţi colegi-debreaslă - semnase şi el. A, da: a fost omisă chestia cu Basarabia… El e oltean get-beget, pandur, nu vrea să aibă nimic în comun cu basarabenii înapoiaţi, rusofili…;

- fie admite că citise textul, însă cum era grăbit, nu observase că lipsea "problema Basarabiei"; apoi el, ardelean, are probleme cu ungurii care vor Ardealul, "problema Basarabiei" să şi-o rezolve basarabenii singuri, ca nişte băieţi mari, cum făcuseră ardelenii: ei singuri, cu mâna lor se liberaseră de unguri;

- fie - minune: există, totuşi, români care, călcîndu-şi pe inimă, murmură:

«Da, dragă, iar am făcut o nefăcută… Îmi pare rău că am pus semnătura pe o… injustiţie, dar, spune: tu ce-ai fi făcut în locul meu? Uite: istoria pe care o ştiu e cea pe care am învăţat-o la şcoală şi pe care părinţii, bunicii nu mi-au contrazis-o - ca să nu păţim cu toţii ce mai păţisem. Aşa că nu cunoşteam amănuntele cu Basarabia, cu Bucovina, cu Herţa, cu Cedarea, cu Retragerea Armatei - de unde să le cunosc, dacă…? În ultima vreme am auzit ceva, dar nimic nu mi-a rămas. Iar cărţi… Şi azi simt, aşa, un fel de jenă - spune-i frică, dacă vrei - de cărţile pe ne-linie; ştii că frate-meu cel mare a fost anchetat pentru "Doina" lui Eminescu, pentru Goga şi încă pentru alţi autori epuraţi… Bunicii dinspre mamă sunt din Basarabia, bunelul a fost deportat în Siberia, mama era copilă când s-a refugiat în Regat - câte necazuri a îndurat în Oltenia, în Banat, apoi în Bărăgan, cu "titoiştii" - eu acolo m-am născut, într-un bordei… Atunci s-a jurat că nu va face nimic ilegal care să pericliteze viitorul copiilor»…

Ce mai poţi spune faţă cu astfel de, nu neapărat adevăruri (ce-i acela adevăr?), ci cu asemenea crâncenă *realitate*? Ce poţi face decât să-ţi înghiţi lacrima cât o gutuie înţepenită în gât?

Unii dintre cinstiţi gândesc că o casă se ridică în etape; că încetul cu încetul se face oţetul; că nu este înţelept să ceri totul dintr-o dată, ci azi una, mâine alta - până la urmă ajungem cu casa gata, întreagă!

Dacă ar fi aşa… Dar nu este - aşa:

Noi, Românii nu trebuie (ba chiar: să ne interzicem şi să ne supraveghem îndeplinirea) să ne milogim. Noi nu cerşim, nu implorăm să ni se arunce un oscior, o cojiţă de pâine. Noi cerem, nu drepturi, ci respectarea drepturilor noastre. Inalienabile. Şi întregi! De la care neam de robi, de slugi au învăţat ai noştri să nu ceară, azi, *şi* cutare şi cutare - «întâi să ne vedem în Europa, apoi o să cerem, he-he-he, şi luna de pe cer, nu doar Basarabia-aia…»?

Românii nu au cerut (de la cine, pentru Dumnezeu?) *şi* Basarabia-aia, nu pentru că Basarabia-aia ar fi greu de obţinut (de la cine, oameni buni?).

Ci pentru că românul nu are coloană vertebrală. Iar când vrea să recupereze un drept furat, o trage pe milogeală, pe cerşetoreală, recurge la bacşiş - de parcă ar cere cine ştie ce favor.

11 Martie 2006: zi de pre-doliu naţional - adevăratul Doliu va fi în 27 martie, când se vor împlini 88 ani de la Unirea Basarabiei cu România, în 1918.

În aceşti 88 ani s-au adunat trei cedări, trei vânzări:

Prima: la 28 iunie 1940;

A doua: imediat după "revoluţie" când, basarabenilor veniţi fuga-fuga, să ceară Unire cu Patria Mumă li s-a răspuns că Muma Patrie nu are nevoie de încă trei milioane de minoritari - altfel românofoni…;

A treia: cea din 10 martie 2006.

Ne-aţi vândut, fraţilor, ne-aţi "tratat" ca în Mioriţa. Nu mai rămâne decât să ne crăpaţi capul cu un pietroi în timp ce dormim.

Ziua de 27 martie va fi o aniversare fără sărbătoare.
Va fi un Prohod.
Paul Goma

Am impresia că am impresia că…

Auzind cu un sfert de ureche (nu ascultînd) la radio, am reţinut: La "Bruxelles" cel mai fidel susţinător al României în UE este Pierre Moscovici - cu o condiţie: "*să nu se mai vorbească despre Moldova*" (citeşte: Basarabia).

În capul meu harababurizat de vârstă, de oboseală, de mânie au început a se face oarecari legături. În semi-trezie (sau semi-dormìe), am avut următoare "revelaţie" - statică, nu în mişcare, de parcă era scrisă la tablă, cu nume încadrate, cu săgeţi…

Când m-am trezit (de-a binelea), rămăsesem cu următoarea schemă:

- Existenţa şi intervenţia fulgerătoare a lui Pierre Moscovici în vara anului trecut, după ceremonia de la Luxembourg pe lângă guvernanţii de la Bucureşti - împotriva discursului băsescian - şi împotriva discursatorului (când Băsescu a vorbit limpede despre dorinţa românilor de a fi anulate prevederile din Pactul Stalin-Hitler şi din cel de la Ialta). Aşa se va fi explicînd "tăcerea" din ţară asupra acestor chestiuni;

- Decizîndu-se, în sfârşit, să se prefacă a condamna comunismul, Tăriceanu (cel care pare a fi fost releul lui Moscovici), i-a dat instructiuni lui Marius Oprea în acest sens: pentru a avea sprijinul "Bruxelles"-ului în chestiunea intrării în EU, trebuia să menţină, chiar să întărească legătura cu Pierre Moscovici).

- Cum Pierre Moscovici este de multă vreme în strânse legături cu "R. Ioanid" - care l-a avut profesor pe tată-său, Serge Moscovici -, Tăriceanu i-a sugerat-ordonat lui Oprea să-l… coopteze pe acesta în Consiliul de Onoare al viitorului Institut pentru Investigarea Crimelor Comunismului.

Terenul era pregătit de ani de zile: în jurul lui Serge Moscovici s-au ţinut toate-toate şedinţele de antisemitizare, atâta ale lui Eliade şi Cioran, cât şi a mea - ca singurul viu. Participanţi: membrii celulei bolşevico-sioniste: M.D. Gheorghiu, Lavastina, Maria Mailat (ei, da, Mailata!)…

Iată căci pentru de ce fata morarului şchioapă este ea!

Miercuri 15 martie 2006

Astă-noapte am dormit 9 (nouă!) ore, dar tot obosit sunt. M-a atins, m-a pălit, m-a pus în genunchi Apelul ilieşiesc - în fapt efectele lui. Mai întâi printre prietenii care au semnat: Ştefana

Bianu, Dan Culcer, LIS, Pleşea, Nicolae Dima, Suţu; apoi printre ne-duşmani: Nedelcovici, Portocală, Maria Brătianu, Costin Cazaban, Ruxandra Cesereanu, Annely Ute Gabanyi, Anca Haţiegan, Ilie Mihalcea, Stejărel Olaru, Dan Perjovschi, Vladimir Tismăneanu…; chiar dintre duşmani: Gabriela Adameşteanu, Vitalie Ciobanu, Smaranda Enache, Gabriel Liiceanu, Nicolae Manolescu, Mircea Mihăieş, Dan C. Mihăilescu, Daniel Vighi, Smaranda Vultur… - iată: pe Oişteanu nu l-am pus la nici o categorie, lui i-ar necesita un tron doar pentru el: al nesimţitoriei.

Avînd o oareşcare experienţă în materie, mă abţin de a întreba, desigur, retoric : «Ce-i mâna pe ei în luptă?». Fiindcă nu s-ar ajunge la nimic. Ba da, s-ar ajunge: la nimic.

Oricât ar pretinde duşmanii mei - şi neduşmanii cei neinformaţi - că eu am atacat primul, totdeauna, violent şi nedrept…, adevărul este că (aproape) totdeauna am răspuns unor atacuri, am dat replica, uneori cu întârzere de multe luni (lui Breban şi lui Ţepeneag după un an şi jumătate de atacuri neîncetate, imbecile).

Până la 10 martie acest an cunoscusem: excluderi, expulzări, trădări - dar câte una; câte unul (mă trădase). Or acum mi s-au prăbuşit în moalele capului, nu o avalanşă de zăpadă, ci una de pietroaie. Adevărat, unii cu sfert, cu jumătate de gură recunoscuseră că se înşelaseră, alţii continuă a pretinde că… poate nu greşiseră întru totul, în fine, cei mai mulţi tac. Ceea ce înseamnă că sunt români adevăraţi: n-ar recunoaşte pentru nimic în lume că au greşit, acest "act" în concepţia lor rurală (şi eterno-veşnică, altfel cum dracul să-i spun?) ar dovedi o mare slăbiciune, chiar o negare a lor.

Joi 16 martie 2006

Istovit. Şi… uluit: chiar nu am dreptul la măcar două zile una după alta de… linişte? De ne-hăituială? De veşti ne-proaste-proaste? De ne-catastrofe de toate felurile, de toate… naturile?

Se vede că nu.

Ieri am scanat, totuşi, presa din clasorul "1990". Azi mă voi ocupa de cele două cu "1991". Îmi urez curaj.

Altfel spus: o eficace strângere din dinţi; şi din buci.

Vineri 17 martie 2006

Am dormit două ceasuri: degeaba. Oboseala va fi venind, nu de pe-la-trup.

Ieri Ilieşiu, ca de obicei, pieziş, adică nu mie adresîndu-se, a tentativat să polemizeze cu mine. Să tot tentati'… -etcetereze.

Acum, dimineaţa am găsit în cutia de scrisori un mesaj de la Dan Culcer. El mă anunţase de alaltăieri că îmi scrisese un răspuns la textuletele trimis înainte de textul mare ("Doliu pentru Basarabia"). Dar că renunţase. Înregistrasem, fără comentarii. Iată însă că nu l-a răbdat inima se ţină de cuvânt. Nu ştiu dacă ceea ce mi-a trimis este răspunsul anunţat dar renunţat (sic), ori ceva nou - cu ceva vechi.

Mai bine l-ar fi trimis pe primul. Acela ar fi fost, dacă nu mai adevărat, atunci mai autentic.

Oricum, Dan Culcer - în mesajul său - nu vorbeşte nici din întâmplare de "cestiune": semnătura lui pe un apel din care Basarabia şi Bucovina erau excluse, evenimentele cu pricina fiind, vai, "înainte de 1945" (această dată va deveni piatră de hotar în cercetarea istorică, precum: "înainte/după 23 august 1944") apel care încă opreşte evenimentele - şi culpabilitatea comuniştilor - la "momentul revoluţiei", decembrie 1989. Aşadar, nici o urmă-umbră de măcar jenă că aderase la un astfel de program (în textul "Doliu…" amintisem oportun că mai semnase acum un septenal Apelul Ruşinii, cel pentru re-alegerea lui Iliescu)…

În schimb, ca să zic aşa, foloseşte metoda: «Tu vorbeşti, care linşezi negri?», pentru că dădusem şi exemplul unui ardelean în nepăsarea lui etnicistă faţă de Basarabia şi de Bucovina… Da de unde!, cărţile mele sunt pline de astfel de "exemple", pentru că de la 9 ani am trăit în Ardeal şi am trăit pe proprie piele "sensibilitatea" localnicilor faţă "vinituri" ca noi, faţă de oamenii din alte provincii… Or, întâmplător, în ardeleanul din text nu îl văzusem pe Dan Culcer. Aşa. Am cunoscut şi alţi, mulţi-alţi ardeleni.

Ceea ce însă m-a întristat: în loc să se privească în oglindă, să se cerceteze, să afle dacă nu cumva a greşit el pe undeva (poate da, poate ba), Dan Culcer mi-o întoarce astel:

"Apelul (Iliesiu) poate fi vazut si ca un proiect cu voie de la "politie" (…) altfel nu se explica discursul - doar aparent necoordonat - al unor publicisti si *fosti politisti* (Pacepa doar "fost politist?", calificativ folosit de Andrei Cornea despre securşitii-toată-ziua - nota mea, P.G.), de la Michael Saphir la Vladimir Tismaneanu, de la Mihai Pacepa la unii din colaboratorii Revistei 22, din care v-am trimis recent mostre. Gasiti numitorul comun! Ghici ciuperca, ce-i?

"Ceea ce nu insemna ca trebuia lasat pe mina lor. *Daca Paul Goma ar fi semnat, poate ca toti "acuzatorii" sai ce vor citati in proces s-ar fi retras si cine stie daca nu era mai bine* (subl. mea. P.G.). Astfel nimeni nu mai putea cere aminarea tactica a afirmarii chestiunii Basarabiei pina dupa "integrare"."

Ce să mai spun? Deci prietenul Dan Culcer mă învinovăţeşte că nu am semnat şi eu Apelul Ruşinii Naţionale! Şi ca să nu rămână doar la culpabilizarea (mea!) îmi explică ce bine ar fi fost dacă aş fi semnat - repet: "*nimeni nu mai putea cere aminarea tactica a afirmarii chestiunii Basarabiei pina dupa"integrare*"!

Ei, bravos!

Sâmbătă 18 martie 2006

Veste încurajatoare despre/asupra lui M. Stănescu. De-ar fi şi confirmată.

Am aflat că Andrei Vartic (se) mişcă încă. Basarabeţii-bieţii: ei mişcă, fiind încă vii.

Cum nu se poate mai bine a căzut peste sufletele noastre chircite de depresiune mesajul trimis de Flori Stănescu. Si Anei şi mie ne-a fost balsam. După ce ne-am bucurat, am gustat şi calitatea textului: scrie foarte bine Madam Stănescu. Mai bine decât mulţi bărbaţi.

Destinul lui Paul Goma – onoarea sentimentului de a fi român
Flori Stànescu

Mariana Sipos, Destinul unui disident: PAUL GOMA, cu un studiu de Iuliu Cràcanà: „Paul Goma – Dosarele de securitate", Bucuresti, Editura Universal Dalsi, 2005 .

„…acest fel teribil si tragic în care un popor întreg abdicà de la dreptul lui de a rezista la ceva atât de inuman, atât de crud si de degradant cum este o dictaturà totalitarà."
(Mario Vargas Llosa)

„Paul Goma este unul din oamenii minunati ai acestui pàmânt si nici un efort fàcut pentru el nu e prea mare. E chiar un privilegiu càrora nu multora le e dat. " (Mariana Sipos)

Primul citat reproduce spusele celebrului scriitor, în interviul acordat Marianei Sipos la Madrid, în august 2005. Cel de al doilea redà o parte a unui mesaj electronic al Marianei Sipos càtre mine (23 februarie 2006), în care îi spuneam, printre altele, cât de bunà este cartea dedicatà lui Paul Goma.

În iulie 2005, la Paris, Paul Goma îi ràspundea jurnalistei: „Dacà spunem mereu, cu bunà dreptate, cà Securitatea este criminalà, se pierde din vedere contributia noastrà, chiar a victimelor."

Iatà trei citate suficiente pentru a amorsa discutia noastrà în jurul càrtii de fatà.

Destinul unui scriitor este acela de a depune màrturie. Càci, cine

este acest Paul Goma, după cum se întreba Eugen Ionescu? El este, după cum ràspunde tot Ionescu, nici mai mult nici mai putin: „pur si simplu un scriitor, acest animal care povesteste ceea ce stie…”. Adicà ceea ce ar fi trebuit sà facà scriitorii generatiei sale (sau, în chiar stilul lui Paul Goma, putem spune: hai, nu toti, màcar 20; dar ne-am fi multumit si cu trei!)

În scrierile sale, Paul Goma vorbeste despre martori si a depune màrturie, ca si despre normalitatea scriitorului care a ràmas ancorat cu demnitate în realitatea zilelor lui. Ca orice muritor, omul demn este supus greselii, dar sà faci din când în când aprecieri eronate nu-i totuna cu a oculta si deforma intentionat adevàrul.

Îmi permit sà spun: dacà Paul Goma nu ar fi suferit atât de mult, încà din copilàrie, dacà nu ar fi fost atât de nedreptàtit de fratii lui români, nu am fi reusit sà constientizàm cât suntem de meschini, cât de puternic este spiritul nostru de conservare, cât de mult ne dor ochiurile din plasa relatiilor sociale si profesionale, cât suntem de principiali doar atunci când nu avem nimic de pierdut – ba, chiar dimpotrivà! Si cât de incapabili suntem sà reactionàm ferm, fàrà sà stàm prea mult pe gânduri, atunci când gravitatea momentului o cere.

Pe màsura trecerii timpului devenim mai constienti, stàm mai bine pe picioarele noastre si suntem din ce în ce mai multi aceia care ne comportàm în acest fel. Unii se conving cà au gresit votându-l pe Iliescu (pentru cà C.V.T. ar fi fost mai ràu!!!); altii cà l-au schimbat cu Bàsescu, si, ce pàcat, cà nu mai existà partid national-tàrànesc în arena politicà etc. etc. Însà memoria noastrà este precum tàrâna drumurilor de tarà sub arsita verii: îi frige pe multi la tàlpi dar nu tipà decât câtiva. Si toate riscà sà se cufunde în uitare.

Mereu ne lipseste ceva… Acel ceva care nu se pipàie, care nu se contabilizeazà în kilograme de carne si brânzà, în toale de import, în numàrul càrtilor scrise, al rebusurilor completate în autobuz si al càlàtoriilor în Occident. Ceva ce îi face pe cehi, polonezi, unguri sà se simtà mai bine propria piele atunci când sunt în tàrile lor, dar si când le trec granitele comunitare.

Poate cà tocmai ceva-ul care a determinat-o pe Mariana Sipos sà scrie prima – si singura pânà acum – carte despre Paul Goma. Este un sentiment înàltàtor sà recunosti cà cel mai curajos om din România la ora actualà, când Paul Goma este acuzat de antisemitism, este o femeie! (Sà nu mai spuneti domnilor vreodatà cà femeile sunt „sexul slab” sau c-ar fi „slabe de înger!”) Pentru cà în România postcomunistà a anului 2006, sà scrii de bine despre Paul Goma este un act de curaj, de demnitate, de solidaritate, de normalitate.

„Cu alte cuvinte, o carte despre Paul Goma.

Nu o monografie în genul càrtilor didactice, rigide, consacrate scriitorilor clasicizati, pe care ni le impunea bibliografia scolarà, ci o carte accesibilà tuturor, cu un minim de informatie despre Paul Goma: parte (importantà) din istoria noastrà recentà si scriitor despre care au fost puse în circulatie atâtea dezinformàri si mistificàri ale Securitàtii, într-un mod atât de diabolic si de pervers, încât persistà si astàzi. Chiar

si acolo unde te-ai fi asteptat cel mai putin. Adicà în elita intelectualà postdecembristà. (…) Cà Paul Goma merita mai mult? Bineînteles! Dar, dintr-un motiv sau altul, nu a fost sà fie!"

În felul acesta delimiteazà autoarea càrtii termenii si stilul în care a conceput cartea. Grabei în care a fost finalizat proiectul i se datoreazà numàrul mare de greseli de literà si câteva nepotriviri, care însà nu afecteazà nici continutul si nici lectura. Acestea au fost, cu sigurantà, remediate în suplimentul de tiraj.

De ce o carte despre Paul Goma? Iatà o întrebare care ar putea fi pusà si la care Mariana Sipos ràspunde consistent, dinamic, cu talent literar si jurnalistic si, în primul rând, cu multà responsabilitate. Redesenarea traseului biografic al scriitorului, dialogurile cu acesta, argumentarea afirmatiilor cu documente din arhivele Securitàtii, ajungând la opinii exprimate despre Paul Goma si la rezultatele unei anchete jurnalistice din ianuarie 2005, fac în permanentà trecerea spre subiecte grave, importante, care ar trebui sà iste ample dezbateri nationale. Cartea curge cu nerv, asemenea unui film de actiune, în care regizorul stàpâneste arta filmàrii si conceptul scenariului.

Ca mesaj, marele merit al acestei càrti rezidà în recuperarea umanitàtii scriitorului si opozantului anticomunist, a luptàtorului de o viatà pentru drepturile omului – Paul Goma. Cel care a fost acoperit pe nedrept, resentimentar si jalnic, de atâtea ràutàti si acuze, cu precàdere în ultimii ani. Iar noi, din vremea comunistà, ne-am obisnuit sà reactionàm mimetic la clisee, uitând sà ne întrebàm din când în când: Omul acesta– Paul Goma – are sau nu dreptate?

Cartea Marianei Sipos rotunjeste preocupàrile sale anterioare: discutiile – pe bandà audio si video –, documentarea în arhive, vizita în satul natal al lui Paul Goma, ancheta de presà ocazionatà de aparitia televizatà la OTV a sinistrului securist Nicolae Plesità, reconstituirea momentului 1977 prin vizitarea fostului apartament al familiei Goma din cartierul bucurestean „Drumul Taberei".

M-a impresionat foarte mult o propozitie din Argumentul càrtii, care indicà imboldul intim al autoarei: „Pentru cà eu mereu aveam ceva de povestit despre Paul Goma." În timp ce lumea bunà nu vrea decât sà-l tacà, atunci când nu aruncà vorbe iresponsabile. Ifosele, cu pretentii aristocratice, mofturile de vedetà si bocancii autoritari (zvârliti de la înàltimea diverselor scaune profesionale) ne împing pe unii dintre noi – destul de multi – sà nu mai citim 22-uri, Dileme, Observatoare culturale si alte Românii literare. Pentru cà nu mai stim cui se adreseazà: autorii îsi scriu unii altora si se citesc între ei. În orice caz, ei nu ni se adreseazà si nouà, celorlalti, la fel cum eludeazà si propria-ne realitate. Tràim într-o tarà în care personalitàtile lipsitei de modestie culturi române si VIP-urile (din politicà, mass-media, fotbal etc.) au iesit la suprafatà ca uleiul. Au acelasi tip de comportament: le place foarte mult puterea-cu-orice-pret. Pe parlamentari i-am ales noi, pe principiul reprezentativitàtii (asa suntem, asa ne reprezentàm!), dar pe liderii culturnici, nu! Ei îsi ridicà singuri statui. Sà si le ridice, dar sà nu mizeze cà vom pune umàrul ca sà nu li se clatine soclul.

În ultimul numàr al Dilemei vechi (110/3-9 martie 2006), cunoscutul psihiatru si scriitor Ion Vianu spune: „În 1977, faptul cà am putut vorbi liber a fost extraordinar. O usurare fantasticà, o plàcere în sensul cel mai strict al cuvîntului. Atît de mare încît, la un moment dat, desi eram pe plecate, nu întelegeam de ce mai vreau sà plec. Atît de bine mà simteam, ca om liber, într-o tarà a constrîngerii." Pentru a configura mai bine atmosfera de „libertate" a anului 1977, continui tot cu I. Vianu, citat de Mariana Sipos: „Începui a mà duce zilnic la sotii Paul si Ana Goma. A mà putea apropia de ei, oameni care de ani de zile ispràviserà cu ambiguitatea, care aveau curajul în acea societate contaminatà de minciunà pânà în ultima ei fibrà sà spunà ce gândesc si sà actioneze precum vorbeau era pentru mine o supremà consolare; Paul era un om despre care puteai spune, în primul rând, cà ceea ce îl caracteriza era iubirea adevàrului [subl. m.]." (p. 237)

Revenind la discutia reprodusà în Dilema veche, trebuie sà citez si întrebarea Simonei Sora, care a generat un ràspuns cel putin bizar:

„S.S.: Dvs. întelegeti, ca om care a fost foarte apropiat de Paul Goma, ce se întîmplà cu el acum? Cred cà, asa cum nu a fost înteles atunci, probabil nu este nici acum înteles. Sau e ruptura atît de mare…

I.V.: Sînt dezolat de ceea ce se întîmplà cu Paul Goma, pentru cà, atunci, în 1977, demersul lui Goma mi s-a pàrut salutar. Dar faptul cà acum adoptà teze de extremà dreaptà si cà este într-o opozitie sistematicà cu absolut tot ce se întâmplà diminueazà valoarea actelor lui anterioare. Spunem despre el cà e un Neinsager, un negator total, universal. Deci asta introduce un dubiu asupra negatiei lui de atunci, ceea ce pe mine mà afectează…"

Este greu de pàtruns cum poate diminua atitudinea actualà (în fapt, dintotdeauna aceeasi!) a lui Paul Goma „valoarea actelor lui anterioare". Aceasta poate sà însemne douà lucruri: cà autorul citat interpretează trecutul în functie de idiosincraziile prezente sau cà ne invità sà ne însusim etichetele lipite de Securitate: „Goma nu reprezintà nimic/prin spiritul de frondà afisat urmàreste realizarea unor interese personale dubioase/Paul Goma nu este o personalitate în lumea scriitorilor/ în mediocritatea lui/ indivizi de teapa lui Paul Goma etc." (documentele din care am citat sunt incluse în cartea M. Sipos).

Nu cumva este obligatoriu sà ne întrebàm de ce a construit Securitatea un dispozitiv atât de impresionant pentru anihilarea unui singur individ: neînsemnat, dubios, lipsit de talent, … nebun? Cu alte cuvinte: Paul Goma în 1977 nu a fost un apàràtor veritabil al drepturilor omului, ci un negator total, asa cum astàzi este „diagnosticat" ca antisemit.

Sà ne mai întrebàm?

„De ce este atît de urît Paul Goma de càtre intelighentia românà? Ce nu i se poate ierta? De ce, de la injurie, delatiune, conspiratia tàcerii si retur, s-a încercat si se încearcà orice mijloc de anihilare simbolicà (anihilarea fizicà a încercat-o, din fericire fàrà succes, Securitatea, prin agentul Haiducu)? Insistînd în anihilarea lui Goma, intelighentia îsi dezvàluie un enorm complex. L-as numi complexul reprezentati-

vitàtii ilegitime pentru societatea civilà. (…) Autoritatea lor moralà e subredà, se bazeazà pe consensul tacit de a nu tulbura apele de dinainte de '89 (si, vai, de dupà). Paul Goma le-a tulburat, dezvàluind lasitàti de nebànuit la fete atît de subtiri, egoisme care au nàruit orice sperantà de solidaritate, ignominii frapante într-o relatie de presupusà prietenie, pàcate omenesti, prea omenesti, poate acceptabile, de iertat într-o lume normalà, dar care, în comunism, au descurajat miscàrile de anvergurà, làsîndu-i singuri si la discretia regimului pe initiatori. Lucrul acesta nu-l uità nici Goma – cum sà-l uite? ar fi similar cu a-si bate joc de sine însusi – , nici inamicii sài. ” (O. Nimigean, Goma. Paul Goma. Nici mai mult si nici mai putin, în revista electronicà „Tiuk!”: www.tiuk.reea.net si în revista „Timpul”, dec. 2005)

Ca si în 1977, Paul Goma ràmâne un solitar. Pentru cà firavele semne de solidarizare sunt mai degrabà recuperàri ale unei demnitàti individuale, terfelità – cu voia noastrà – înainte de 1989. Decizia Marianei Sipos de a publica în cartea de fatà ràspunsurile primite cu ocazia anchetei de presà din ianuarie 2005 (care a fost initiatà de jurnalistà în urma emisiunii televizate din 19 ianuarie, în care generalul de Securitate Nicolae Plesità a fost làsat de càtre moderator sà se làfàiascà precum patrupedul, fàrà nici o constrângere impusà de deontologia jurnalisticà) mi se pare salutarà. Majoritatea celor care au dat curs cererii sunt scriitori, câtiva ziaristi/scriitori, patru analisti politici, un medic, un medic-scriitor, un om politic (dar nu de la rampà!) si un profesor universitar. Din cei aproximativ 70 de contactati prin e-mail, au ràspuns numai 21. Toate ràspunsurile sunt la obiect, referindu-se la prestatia securistà a securistului Plesità. Câteva sunt mai supàrate. Singurul care aduce vorba, în context, de relansarea „Punctului 8 de la Timisoara” este Andrei Dimitriu, vicepresedintele PPCD (punct introdus în platforma-program de PNT, pe vremea când încà mai era... un partid), convins fiind cà acesta ar putea contribui la „igienizarea” societàtii românesti.

Apoi, spune unul dintre repondenti, scriitorul Daniel Vighi: „Avem obligatia moralà si civicà sà recunoastem cu totii faptul indiscutabil cà Paul Goma este cel mai redutabil si curajos disident anticomunist pe care l-a avut cultura românà. (...) m-am multumit sà rezist cultural, mi-am construit un alibi asemenea colegilor mei de generatie, si am petrecut dupà aceea ani de zile în urà si dispret neputincios la marginea orasului si am tot încasat pumni în constiintà si constat cà-i încasez si azi. (...) Bàtaia administratà lui Paul Goma a fost doar fizicà, a noastrà a fost una moralà. Nici màcar nu simt nevoia sà-i întorc lui Nicolae Plesità vorbele cu care el «a insultat, calomniat si înjurat la propriu pe Paul Goma» pentru cà acesta nu poate fi insultat, calomniat si înjurat de tortionarul sàu, futu-i mama ei de viatà pe care am tràit-o.” (p.200-202) Acesta nu este un simplu ràspuns punctual la un chestionar care functioneazà, vrând-nevrând, dupà reguli statistice. Ci un admirabil act public de càintà din partea unui om care se face vinovat de „admiratie vinovatà” si care îsi îndeamnà confratii sà depàseascà „principial animozitàti sau inconforturile pe care pozitiile transante ale

lui Paul Goma le-au putut stârni în anii de dupà revolutie în mediile culturale."

Dar sà nu ne mai miràm cà Goma este unic. La mai putin de o lunà distantà, scriitorul Daniel Vighi a alunecat din pozitia de principialitate, descoperind cà „cel mai redutabil si curajos disident anticomunist" a devenit „antisemit".

Spune Radu Portocalà în ràspunsul sàu la ancheta initiatà de Mariana Sipos: „Prea multe acceptàri s-au acumulat din 1990 încoace, prea multe legi proaste, prea multi indivizi murdari au fost iertati sau chiar spàlati (si, nu o datà, cu ajutorul inconstient al «societàtii civile»), prea des memoria s-a làsat condamnatà la tàcere. Am fost, împreunà cu altii si în repetate rânduri, acuzat de intransigentà. Adevàrul e cà, în România, intransigenta a fost ocupatia semi-clandestinà a unui grup mult prea restrâns – un fel de club al pestiferatilor. Un Plesità nu putea, astfel, decât sà se simtà asigurat." (p. 215)

„Intransigent – care nu se abate de la o anumità linie adoptatà, care nu acceptà concilieri sau compromisuri; incoruptibil. V. neînduplecat. – din fr. intransigeant. (Cf. DEX)"

Asadar, gesturi care nu reusesc, iatà, sà se închege într-un proiect alternativ viabil, pornind de la principii si urmàrindu-le tot pe acestea. România este o tarà a gàstilor, a cluburilor gàscoase, a matrapazlâcurilor si intereselor gàinàresti, a idealurilor spulberate, în care azi spui una si mâine fumezi alta. (Singurul „club" onorabil în care am pàsit, neavând nevoie de legitimatie de membru, de tinutà obligatorie sau de fasoane, este „Club A"!)

Acasà – la Paul Goma – este cald si primitor, este înmiresmat si profund, te simti ca într-un castel fermecat, invincibil, care impune teamà si, deopotrività, respect. Nu mai ai sentimentul unei limbi insuficient lucrate, limba unui popor mic si lipsit de ambitii. Càci el împinge în marea literaturà.

Cartea Marianei Sipos reconstituie, cu multà càldurà si fior liric, acel acasà al copilàriei basarabene, atât de scurtà si de necàjità, dar, totusi, atât de vie si bogatà, luminatà de multiplele perspective oferite de calidor. Memoria lui Paul Goma este ocrotità cu tandrete si sperantà de românii basarabeni care stiu cine este acesta si cine sunt ei însisi. Asa cum este Valentina Saviţchi. O necunoscutà profesoarà din satul basarabean, pràfuit si uitat de lume – Mana, care le vorbeste copiilor despre Goma si despre ce reprezintà el pentru satul lor. Unde este asteptat în fiecare an pe 2 octombrie, chiar dacà aceastà asteptare nu este decât o duioasà, o fireascà si legitimà formà de identificare în absentà. Asa cum o fac si Andrei Vartic si Oleg Brega. Asa cum o fac alti multi basarabeni si bucovineni, necunoscuti nouà, românilor din România, pentru cà nu ne pasà de soarta lor.

„Tara lui Paul Goma este literatura românà, care are nevoie si de Paul Goma, si de càrtile lui.", spune atât de frumos Bedros Horasangian în recenta recenzie dedicatà càrtii Marianei Sipos.

Iar pentru Paul Goma acasà este în limba românà, nàscàtoare de literaturà si de istorie, deopotrivà! Atunci când tara nu i se mai întinde

până în calidorul casei din Mana, el se simte acasà pe balconul cu flori si leustean al apartamentului închiriat din cartierul Belleville al Parisului. Pe care si-o poartà în el, pentru cà vorbeste graiul universal al demnitàtii umane si al libertàtii. Amintindu-ne, repetând-repetând-repetându-se din ’90 încoace: acasà este atunci când dobândesti constiinta cà apartii unui popor care a avut bàrbàtia sà-si asume greselile propriei istorii, fie cà le-ai comis tu, fie înaintasii tài. Acasà este atunci când te simti solidar cu semenul tàu, în ciuda oricàrei oprelisti, acasà este atunci când reusesti sà salvezi o fàrâmà de umanitate prin sacrificul tàu zilnic, atunci când faci bine celuilalt ca si când ti l-ai face tie. Când nimic din toate acestea nu se (mai) întâmplà, nu-ti ràmâne decât sà te muti cu totul în limba românà.

Literatura românà, în forma ei „institutionalizatà”, nu si l-a asumat pe Paul Goma. Riscând sà o contrazic pe Mariana Sipos, trebuie sà spun cà personajul istoric a pàtruns în manualele de istorie. Stiu cà lumea pare de-a-ndoaselea, cà era firesc sà întâlnim numele si scrierile lui Paul Goma si în manualele de Limba si literatura românà purtând girul Ministerului Educatiei si Cercetàrii – poate în primul rând acolo! –, dar nu este asa: istoriografia – cât de (ne)oficialà ar fi ea – functioneazà totusi pe criteriul „separàrii puterilor în stat”. Pentru cà autorii manualelor de istorie îsi iau, în genere, libertatea de a trata subiectele asa cum cred de cuviintà, si nu în functie de vulgata în uz. Pozitiile istoriografice sunt mult mai nuantate, spre deosebire de câmpul literar în care Paul Goma este un subiect tabu. Nu poate exista o tratare a istoriei postbelice românesti, în general, si a dizidentei românesti si europene, în special, fàrà consemnarea Miscàrii Goma, în ciuda faptului cà perspectiva literarà îl ocultează ostentativ. Se pare cà sintagma securistà „Goma este lipsit de talent” („Goma nu este scriitor”) le mai tine încà de cald celor care hotàràsc soarta limbii si literaturii române, celor care stabilesc obiectivele învàtàrii în România postceausistà si competentele cu iz integrator care trebuiesc exploatate pe seama copiilor nostri. Autoritàtile în materie de stabilire a calitàtii de scriitor si a ierahiilor în literaturà îi intimidează si pe cei care sunt pusi în situatia de a elabora manuale si, mai grav, pe marea masà a profesorilor din sistem care le folosesc (si doar ca pe simple instrumente de lucru, insuficiente singure în orice sistem educational performant). As face pariu cà un profesor de istorie stie mai multe despre scriitorul Paul Goma decât majoritatea profesorilor de limba si literatura românà, a càror culturà asupra subiectului se opreste, eventual, la vorbe de genul „Aa, àla care se ia de toatà lumea; pài prea se ia si el de toti, o fi reprezentat el ceva înainte de ’89 dar pânà si de Manolescu, de Liiceanu... de toti cei buni?” De parcà ar mai avea nevoie de argumente?! Sau, cum mi-a spus, cu jumàtate de gurà, un bun profesor: „Vedeti, el are dreptate dar... acum cu tabla asta de antisemit care i s-a agàtat de gât... ei conduc doamnà, peste tot!” Si profesorii (buni!, sau, mai ales ei!) au prejudecàti, întretinute de sferturile de adevàruri si de nemultumirile care ràzbat din atare situatii.

„…Liiceanu a distrus, trimitând la topit Culoarea curcubeului, din instinctul intelectualului fàrà pereche, cel cu gândire magicà: spargi oglinda, dispare si realitatea oglindità. Astfel s-a realizat… ne-uitarea mea: prin lucrarea colegilor, fostilor prieteni, intelectualii români cotidiani." (Paul Goma, Jurnal, Vineri, 10 februarie 2006, editie electronicà, accesibilà la www.paulgoma.free.fr)

Lucrez într-o editurà, am vorbit cu oameni de meserie. Gestul lui Gabriel Liiceanu nu are acoperire financiarà, practicà, managerialà, oricum o dai. (Nu, moralà nici atât! Când? În postcomunism, în postceausim? Când noi eram însetati de adevàr, sà topesti cartea atât de asteptatà a unui clasic, a primului, celui mai consistent si consecvent apàràtor al drepturilor omului, a celui mai normal dintre români?) Dar în încàsecurism perspectiva se schimbà. Dacà ar avea vânà de român în ei (màcar unul!) editorii de soi ar trebui sà se gândeascà la o editie completà a scrierilor sale. Fie si numai ca imagine (a lor) ar da bine, ca sà nu vorbim de înàltimea gestului, de recuperare a marelui scriitor si om care este Paul Goma.

Cum sà retragi de pe piatà si sà topesti o carte-document, o carte-màrturie care a zguduit Europa înainte de 1989? Le tremblement des hommes, în traducerea editurii pariziene Seuil, a cutremurat multe constiinte, unele vinovate-pur-si-simplu, altele amnezice. Ne referim aici la o carte care cuprinde o întreagà istorie – o scurtà si tragicà màrturisire, o secventà cronologicà restrânsà dar care în economia, interpretarea si întelegerea marii istorii este esentialà: Anul 1977 – Miscarea Goma, cutremurul de pàmânt, Greva minerilor din Valea Jiului. Trei seisme care au zdruncinat regimul de la Bucuresti, singurul care i-a cutremurat cu adevàrat pe români fiind catastrofa naturalà. Si aceasta spune multe despre rezistenta fibrei noastre morale, ca indivizi si ca popor.

„Momentul nasterii dizidentei în România îl reprezintà scrisoarea lui Paul Goma, din ianuarie 1977, càtre reprezentantii a ceea ce avea sà se numeascà mai tîrziu Primàvara de la Praga. (…)

Bresa fàcutà de dizidentii din România în discursul de monolit al regimului a fost atît de importantà, încît minerii din Valea Jiului revoltati în 1 august 1977 îl vor lua ca reper pe Paul Goma si se vor declara solidari cu actiunea initiatà de el (…)

Dizidentii sînt aceia care au înteles un adevàr pe cît de simplu, pe atît de fundamental: cà într-un regim al terorii simpla tàcere îi transformà pe oameni în colaboratori ai regimului, càci dupà expresia Regimului Minciunii si al Terorii, «cine tace, consimte». Ei sînt cei care nu doar cà rup acest «pact al tàcerii», ci încetează lantul de ambiguitàti si compromisuri cu Puterea. Apoi, ei au demonstrat cà împotriva logoreei si logocratiei deversate de Partid prin limba de lemn singura victorie posibilà nu poate fi decît aceea prin cuvînt. La acest nivel poate fi stabilità fàrà gres victoria lor asupra regimului: aceea a cuvîntului purtàtor de sens, în totalà opozitie cu neantul limbii de aparat.

Asumîndu-si în mod constient riscurile de a sustine niste principii si a se lupta în mod transparent si nonviolent pentru ele – de cele mai

multe ori împotriva oricărei sperante –, ei au arătat nu doar că rezistenta împotriva Răului este posibilă, ci si că este singura atitudine morală si eficace din punct de vedere politic fată de un regim care nu-si alege mijloacele pentru a-i distruge." (Mircea Stănescu, Despre dizidentă în România comunistă: 1977-1989, Sfera Politicii, nr.106/2004, citibil si pe www.gid-romania.com)

De aceea, o concluzie se impune de la sine (este chiar la îndemâna oricui a citit cu responsabilitate si bună credintă scrierile lui Paul Goma): dacă regimul comunist, Ceausescu însusi!, s-a simtit destabilizat în tragicul an 1977 de un singur om, este oare necesar să ne mai întrebăm de ce acum, la mai bine de 16 ani de la căderea oficială a comunismului, spuma intelectualitătii rezistente prin cultură, devenită protipendada culturii postdecembriste, se întrece pe sine în a-l face una cu pământul pe singurul „Soljenitîn român"? Cred că este. Tot ceea ce a spus Paul Goma despre ei si relatia lor cu Bestia comunistă este confirmat acum de dosarele Securitătii.

Si, apoi:

„Ce ne-am face fără Goma? Uzînd de autocronie, am rescrie mereu si mereu trecutul în mod avantajos pentru noi, am inversa raporturile dintre cauze si efecte, am modifica proportiile, ne-am substitui unor personaje care nu am fost niciodată. Dar, din fericire, Goma există, cărtile sale există, acum există si această admirabilă Adameva. (...) Cînd Goma vorbea, noi tăceam cu vehementă. Cînd Goma intra în puscărie – si sub Dej, si sub Ceausescu – noi ăstialalti «rezistam estetic». Si, iată, acum, Goma care a rezistat pur si simplu, e valabil si estetic! Si, atunci, cum să nu ne apuce disperarea? Cum să nu fie Goma insuportabil? El este un repros viu – nu degeaba se autonumeste ironic 'Mos Repros' – la adresa jumătătilor noastre de măsură, a lasitătilor, cedărilor si chiar porcăriilor noastre." (Liviu Antonesei, Ce ne-am face fără Goma? Exercitiu de admiratie în chip de prefată la Adameva I, 1995)

Iată un mesaj de actualitate, dincolo de orice idiosincrazii omenesti.

Înainte de a-l psihiatriza si psihanaliza pe Paul Goma ar fi mult mai sănătos si mai decent să privim în noi însine si să ne întrebăm: ce am făcut noi, părintii si fratii nostri mai mari ca să nu abdicăm, să nu ajungem în starea degradantă în care ne-a prins decembrie 1989, asa cum ne-a diagnosticat Llosa? Avem a ne reprosa ceva? Si dacă da, atunci ce? De ce ne împiedicăm de Paul Goma? O să vină, fără nici un dubiu, vremea când el va fi un reper esential, atât în istorie cât si în literatură. Nu am nici o teamă: vrând-nevrând, mistificatorii, interesatii de toate nuantele, topitorii de cărti si tortionarii nu ne vor mai sufoca, iar Paul Goma va pătrunde în constiinta românilor si va fi pentru noi ceea ce, poate, nici nu meritam.

Duminică 19 martie 2006

Ceva mai odihnit. Reiau scanarea - am ajuns la 1995. 1996.

Luni 20 martie 2006

Am terminat relaţiile şi cu "editorul" Gabriel Stănescu. Acum câteva zile (1 martie) îmi scria ca o floare, de parcă nu ar fi rămas totul de rezolvat între noi:

"Stimate domnule Paul Goma, am primit si citit bio-bibliografia Dvs. Astept vol. 9 al Jurnalului spre publicare si eventual INFARCT. Incerc sa va trimit bani (nu prea multi) din cei primiti de la Biblioteca Universitara Cluj, care mi-a cumparat 5 exemplare din cele doua Jurnale si din ce s-a vandut la Libraria Muzeului Lit. Rom.
As putea sa va trimit cateva intrebari pentru un interviu?
Toate cele bune, sanatate si putere de munca!
Gabriel Stanescu"

La19 marie revenea astfel:

"Domnule Paul Goma, am citit cu atentie CV -ul Dvs. Imi cer iertare dar nu am vazut mentionata cartea dnei Elvira Iliescu Paul Goma 70 , aparuta anul trecut la Criterion Publishing si nici Saptamana rosie aparuta la Criterion Publishing. O mentionati doar pe aceea de la Vremea. Va rog sa faceti adaugirile necesare.
"Eu plec in cateva zile in tara si as vrea sa stiu daca pot prelua in nr. 1-2-3 din ORIGINI scrisoarea Dvs. din 11 martie sub forma de articol. Totodata as vrea sa stiu daca imi dati acordul sa public volumul 9 al jurnalului Dvs.
"Cu alese ganduri, Gabriel Stanescu"

Tot în 19 martie îi scriam:

"Intr-adevàr, am omis în Bio-Biblio cartea Doamnei Elvira Iliescu (i-am trimis un exemplar din BB - abia acum realizez gafa - îmi imaginez ce surprizà neplàcutà [va avea], îi voi scrie, cerînd scuze, promiţînd remediere grabnicà); din acelasi motiv, obosealà nu am trecut nici S[aptamana].R[osie]. apàrutà la Criterion. Iertare, voi corija cât de curând (dealtfel am omis si alte càrti - acelea apàrute la alte edituri decât Criterion).

Aveti un talent nemaipomenit în a ocoli cestiunile arzàtoare:

- Ràmàsese stabilit: normalizarea relatiilor noastre va trebui sà înceapà prin normalizarea chestiunii drepturilor de autor - nu?

Or Dvs., în loc sà începeti cu aceasta, ca o conditie prealabilà, normalà, sàriti peste… contradictii drept în mijlocul drumului, prefàcîndu-và cà toate litigiile au fost rezolvate, deci sà-i dàm înainte,

ce sà mai pierdem timpul!

Nu-mi plac oamenii care încearcà sà-i tragà pe sfoarà pe altii. Deloc. Nu doar pentru cà mà ating la buzunarul meu cel gol, neonorînd promisiunile, ci pentru cà, procedînd astfel, mà ofenseazà: oi fi eu atât de idiot pe cât mà crede supra-desteptul Gabriel Stànescu?

Dânsia Sa a fost ultragiat de faptul cà l-am tratat de înselàtor, de profitor, de mincinos.

Sà fie sànàtos - pe mine unul, m-a mintit tot timpul si m-a înselat:

De ce sàriţi cu "discuţia" la ce vom face în viitor, când mi-ati ràmas dator cu bani? V-am comunicat, v-a instiintat si Damaschin nepotul meu: întâi và plàtiti datoriile bànesti fatà de mine, abia apoi vom discuta viitorul de aur…

Và plângeti cà nu se vând càrtile mele. Dacà mà prefac a fi de acord cu afirmaţia Dvs., nu mà prefac atunci când và întreb;

- Dacà nu se vând cele deja editate, de ce mai cereti altele? - sà le editati si pe acelea care… nu se vând? Ce fel de logicà este aceasta?

V-am mai scris:

Incetez orice fel de colaborarea cu Dvs. - editorialà, si colaborare la Origini - fiindcà v-ati purtat nedemn cu mine: m-ati mintit, nu mi-ati plàtit ce îmi datorati.

Deci nu veţi reproduce în Origini nici un text al meu. Dacà ardeti de dorinta de a edita càrti care… nu se vând - îi plàtiti lui Nicolae Damaschin suma pe care v-a indicat-o anul trecut. Dar fàrà târguialà, fàrà… «N-am la mine decât zece dolari, ia-i pe àstia, restul de 990 ti i-oi da cu prima ocazie…»

Altfel nu vom putea dialoga.

Paul Goma"

A venit şi răspunsul lui - azi, 20 martie. Definitiv:

"Stimate domnule Paul Goma, va multumesc pentru raspuns. Sunt de acord sa nu mai colaboram.

GS"

Uf! Mărturisesc, umil: am răsuflat uşurat.

Şi când mă gândesc…

Da, oameni buni: şi aseară, până am adormit, şi în pauzele dintre două plaje de dormit, *gândul* se făcea tot mai reliefat. Iar când m-am deşteptat definitiv, în timp ce îmi făceam toaleta, pregăteam mental scrisul în jurnal - cam aşa-cumva:

"M-a fulgerat o dorinţă năpraznică de a-mi edita cărţile".

Vestea de la Gabriel Stănescu nu mi-a moderat, nuanţat… dorinţa; ba chiar a făcut-o mai concretă, mai pământească, trecînd în domeniul… hranei, al îndestulării obşteşti: dorinţa - năpraznică - vizà mâncarea, înfulecarea, năpustirea asupra conţinutului gamelei (proprii, se înţelege de la sine, nu am privit vreodată cu poftire gamela celui de alături).

Da, oameni buni. Aşa, astfel, ăsta am ajuns - la vârsta mea (peste 70 ani!), vorba tinerelului Manolescu: .

Formularea "dezvoltată" a dorinţei păstrează forma obişnuită la mine:

«Vreau *şi eu* să-mi editez cărţile…»

Peste o vreme, când eu voi fi oale şi ulcele, vreun cercetătoar (deşi prefer ***o*** cercetătoare), citind rândurile de mai sus are să se întrebe:

«Dar de unde până unde această "dorinţă năpraznică", soră cu foamea din închisoare? Ce se petrecea în anii aceia, de un scriitor nutrea un asemenea gând, era bântuit, mistuit de o asemenea dorinţă? Ce fel de regim-politic era în ţara noastră, în acea vreme şi care erau oamenii care îl împiedecau pe acest scriitor - unul dintre mulţi - să-şi editeze *şi el* cărţile?»

Va afla că "regimul" era democrat, că tirania căzuse de multă vreme, cu tot cu activiştii, securiştii, turnătoriştii aferenţi; că Ţara era cu un picior în Europa, că se zbătea să convingă Occidentul că noi suntem europeni din moşi-strămoşi, că numai dominaţia ruşilor ne împiedecase de a avea un comportament normal, fiindcă noi - e-he! Va mai afla cercetătoarea (dorită de dincolo de mormânt…) că pe scriitoraşul acela îl împiedecau să publice în reviste, să se exprime în presă, să-şi editeze cărţile - nu monştri bolşevici ca Răutu, Chişinevski, Vitner *i drughie*, nici casapi din "noua generaţie autohtonă": Dumitru Popescu-Dumnezeu, Ghişe, V. Nicolescu, I. Brad, Stroia, apoi "alexandrinişti" ca Dulea, ca Gâdea… Ci colegi de-ai săi, mulţi foşti prieteni - oricum, nu duşmani de moarte - începînd cu…

Cu cine să (re)încep lista cenzuratorilor mei?

Cu, desigur, Monica Lovinescu şi cu Virgil Ierunca. Ei se manifestaseră ca prieteni înainte de Marea Revoluţie din Decembrie, cea care stricase multe destine : încă din vara anului 1989, când cu "Uniunea Scriitorilor" pusă la cale de Ţepeneag şi de Breban, "de la care erau excluşi Monicii, Raicii, Paruit, Goma…" - în realitate Monicii nu erau excluşi, însă aşa pretinseseră, dîndu-i de înţeles boului de Goma, că ei (Monicii) se află în primejdie de a fi înlăturaţi de la cârma exilului, iar Goma sărise la gâtul complotiştilor… cei pe care îi indicau ei, "victime ale complotului", în timp ce ei, victimele erau informate despre… complot şi tratau cu complotiştii Ţepeneag şi Breban…

Iar "după revoluţie" prieteni buni şi foarte buni: Liiceanu, Adameşteanu… Iar de curând, în "campania antisemitizării" mele neduşmani ca Marta Petreu, ori de-a dreptul prieteni (s-o cred eu!) ca Al. Cistelecan - ce să mai vorbesc de Manolescu…

Şi se va întreba cercetătoarea (îndrăgită), pe bună dreptate:

«Dar ce aveau de împărţit aceştia cu acela?»

Ce îşi va răspunde - nu mai are vreo importanţă pentru mine care, acum, încă în viaţă ard, mă perpelesc, sunt sfâşiat, obsedat de… gândul editării cărţilor (şi ale mele).

Marţi 21 martie 2006

Azi: Echinoxul de Primăvară. Nu-mi dau seama dacă mă întăreşte ori mă din-contra.

Pregătesc ultima variantă din "Doliu…"

Imi trimite Valerian Stan acest text pescuit pe site-ul Senatului, rostit de Adrian Păunescu la 13 martie 2006:

"În ceea ce mă priveşte, vin la acest microfon cu autoritatea fostului scriitor tânăr român, care şi-a propus un ideal concret, în 1971, şi anume, ca atunci când a avut o bursă din partea statului american, să meargă, să descopere calea către Mircea Eliade şi să-l convingă să vină în ţara lui. Condiţia pe care o punea Eliade a fost de neacceptat în ţară. El cerea să nu vină ca un necunoscut, să i se tipărească opera, măcar cum era ea tipărită în Polonia, ţară, de asemenea, socialistă. Încăpăţânări şi dogme de la Bucureşti, ca şi un anumit spirit revanşist al extremei dreapta româneşti din America [? extrema dreaptă din America se opunea lui Eliade?] şi din Germania, au blocat drumul marelui scriitor şi i-a stins şi această flacără care pâlpâia de dorul de casă.

"Avem încă, astăzi, scriitori români care, în anii '60 - '70, au fost obligaţi să plece din ţară şi cărora, pentru a se întoarce, li se cere să solicite ei revenirea în ţară, ca şi când ei ar fi solicitat plecarea din ţară. Este vorba de Paul Goma şi de Dumitru Ţepeneag, scriitori valoroşi, cărora drumul către casă ar trebui, mai degrabă, să le fie facilitat decât blocat."

Vineri 24 martie 2006

Continuă, continuă, continuă. Nu ne lasă. Măcar o gură de aer să tragem. Nu. Acum am intrat într-o fază de aşteptare, nu mai uşoară decât una de agitaţie, mânie, disperare. Tot mai des şi mai des îl evoc pe Iov. Cel chinuit fără răgaz, fără milă, cu o încrâncenare diavolească, nu dumnezeiască. De ce, Doamne, de ce nu mă laşi măcar o clipă să răsuflu, de ce mă hăituieşti mereu, mereu cu pedepsele Tale strâmbe, aiurea, prosteşti? Nu te întreb care-i motivul "tratamentului", fiindcă ştiu: nu există un motiv. Ci o încrâncenarea prostească, senilă din partea Ta: fiindcă ai mai lovit cândva aici - atunci din greşeală - Te încrâncenezi să loveşti tot aci, de parcă ai căuta, astfel, iertarea - Tu.

Operaţia de scanare a devenit şi ea izvor de suferinţe: în

aşteptarea înregistrării unei "hârtii", o pregătesc pe următoarea şi, fatal, o citesc în diagonală. Sunt enorm de multe "hârtii" - ieri şi alaltăieri am acoperit cele patru clasoare pentru 1997. Din enorm de multele hârtii cel puţin trei sferturi sunt atacuri, care de care mai violent şi mai aiurea. Bine-bine, era momentul Jurnalului apărut la Nemira, dar-însă-totuşi. Aş vrea - şi acum - să pot spune că nu mă afectează "criticele" criticilor mei… Dar se poate?

Există şi aici mecanismul propostă-ripostă. Eu am început (sic) prin a-i ciupi, a-i ataca, a-i "demasca" - ei ripostează, unii cu rezonul şifonat, alţii cu ba-a-mă-tii! La urma urmei la ce trebuia să mă aştept, după o proposta ca **Jurnalul I-II-III**? La behăituri jălalnice ale bieţilor miei - ei bine, nu: trebuia să ştiu (de la Baranga!), că voi avea de a face cu miei turbaţi. Care mi-au dat înapoi cu vârf şi îndesat! Căci aşa-mi trebuie! Căci, citînd-o pe Geta Dimisianu (ba chiar şi pe Dana Dumitriu…): «Dacă şi tu…»

Dacă-şi-eu. Atunci, în 1997 am încasat loviturile (repet: ripostele) în-direct, parvenindu-mi pe rând, după cum apăreau în presă, efectul fiind împrăştiat; acum, prin forţa împrejurărilor, îmi cad în cap grămadă. Rezultatul fiind…

Bineînţeles, pe lista agresorilor în frunte o pun pe Monica Lovinescu. După ea vine, firesc, Gabriela Adameşteanu - ca materializatoare a campaniei, prin *22*, prin găzduirea, dar şi comandarea unor texte. În rest… Doar n-o s-o bag în seamă pe Bianca Marcu-Dumitraşcu-Balotă. Nu, dar pe D.C. Mihăilescu - da. Şi pe Buduca şi pe Groşan şi pe Iorgulescu şi pe Dimisianu şi pe Al. Ştefănescu şi pe…

Aşa-mi trebuie, dacă în loc să scanez fără să privesc textele, le-am privit… Ce să fi făcut? Scanerizarea însăşi avea, în capul meu rolul de a abate atenţia de la evenimentele-zilei. A avut cât a avut, acum însă…

Doamne, Doamne, lasă-mă să răsuflu.

Sâmbătă 25 martie 2006

Să văd: ce Bunăvestire îmi bunăvine, azi…

Scanerul: mă torturează, în continuare. Am încercat să nu-mi arunc ochii pe tăieturile de presă pe care le înregistrez. Imposibil. trec peste (deci: nu le scanez) cele semnate de mine, acelea, oricum, se află fie în volume (publicate ori ba - deci pe internet), fie în jurnale. Însă celelalte… Din an în paşte câte o timidă "apărare" a devenitului de-ne-apărat.

Încolo: pustiu.

Duminică 26 martie 2006

Presimţiri negre în privinţa avocatului: după ce de câteva ori a contramandat întâlnirile cu M. Stănescu şi cu V. Stan, ieri, deşi rămăsese ca ea să le dea de ştire - a fost tăcută… Deie Domnul să nu fi fost şi ea băgată în boale de holocaustologi.

Luni 27 martie 2006

Ziua nu a publicat "Doliu…", cum promisese Roncea. Se vede că iar va fi plecat - de astă dată în Tasmania. Sau, mai comod: a uitat. Sau a dictat Roşca-Stănescu ce i s-a dictat la telefon de la Tel Aviv - cum să publice un text unde era "insultat tovarăşul R. Ioanid"?

Nu mi-a făcut bine pe la suflet ne-publicarea.

Marţi 28 martie 2006

Aseară am văzut prima parte din filmul "Le Grand Charles" (De Gaulle). Combinaţie abilă între documente de epocă şi "reconstituiri" - cu documente. Nu despre calităţile lui artistice, de adevăr îmi propun să notez câte ceva. Ci despre câteva personaje (istorice), pe care le-am cunoscut şi eu - am mai scris, acum repet:

Michel Debré - fidelul între fideli ai lui De Gaulle, "tatăl Constituţiei", de mai multe ori prim-ministru. El nu apare "încarnat" (poate în partea a II-a, ce va fi difuzată în astă seară), doar în documentul ultracunoscut al "coborîrii Champs Elysée"(ului), cel în care cu un gest ciudat - dar se vede, uzitat în epocă: amândouă mâinile întinse, se mişcă doar degetele, solidare, cerînd celor din faţă (probabil gazetari) să facă loc, să se dea la o parte… Pe Michel Debré l-am văzut la câteva întruniri politice la care participam şi eu - printre alţii, ca martor-din-Est - dădusem mâna cu el, dar la-grămadă, atât noi, martorii, cât şi ei, beneficiarii: Poniatowski, Guichard, Guéna… Cu atât mai mare a fost surpriza: mă aflam în aşteptarea terminării unei emisiuni (de radio), din cabina operatorului asistasem la ultima ei parte, în care Michel Debré fusese atacat din toate părţile, atât de cei din opoziţie, cât mai ales de către gazetarii "mediatori". Emisiunea s-a terminat, uşa studioului s-a deschis, participanţii au ieşit, eu am intrat, pentru emisiunea următoare… Când Michel Debré, m-a văzut, a venit spre mine cu amândouă mâinile întinse (dar nu pentru gestul: «Faceţi loc!», ci pentru…). Credeam că mă confundă, avea privirea rătăcită, însă nu: mi-a spus pe nume, m-a îmbrăţişat

şi a început a plânge pe umărul meu. Nu ştiam ce să fac, deci am făcut ce nu ştiam face: am bolborosit câteva cuvinte de consolare-încurajare. El nu se mai putea opri din plâns, din lamentări: am înţeles doar că "ei" îl trataseră ca pe "ultimul dintre ultimii", acuzîndu-l de toate păcatele… Nu-mi mai aduc aminte cum a decurs despărţirea de bietul bătrân, dar ţin minte privirile gazetarilor: mă compătimeau şi în acelaşi timp mă suspectau pentru plânsul pe umărul meu a "reacţionarului"…

Fireşte, în film nu apare fiul lui Michel Debré, Jean-Louis Debré, actualul preşedinte al Parlamentului dar îl amintesc: el a fost judecător de instrucţie în 1982, în "L'Affaire Tanase-Goma", oricum, el mă convocase, după "desnodământul" lamentabil, pricinuit de interesele lui Mitterrand, de a băga în faţă provocarea cu "teroriştii irlandezi". Atunci mi-a spus că din această cauză, dezgustat, părăseşte magistratura. Tot atunci mi-a "divulgat" buletinul analizei laboratorului Prefecturii în care era descrisă otrava adusă din România de Haiducu, în vederea lichidării mele: *aconitina*. Îl întrebasem dacă pot folosi informaţia în cartea pe care o scriam despre "afacere" - mi-a răspuns că pot folosi şi informaţia şi sursa, adică el…

Al doilea personaj istoric pe care l-am cunoscut şi eu; Claude Mauriac. În film (numai în reconstituiri) apare imediat după 23 august 1944 (sic), venind pe bicicletă la Prefectură, unde îşi instalase De Gaulle sediul - şi căuta un secretar. Ştiam că fiul marelui François fusese - printre altele - şi secretar al lui De Gaulle, dar cum nu i-am citit Memoriile, nu ştiam că îi fusese, nu doar secretar, ci şi confident (unul din foarte puţinii) iar în perioada numită "Traveraserea Deşertului" (1947-1950?), cu excepţia unui aghiotant, acceptat în familie, atât la Marly, cât şi la Colombey le Deux Eglises.

Ciudat, dar aşa s-a întâmplat: în 1977 el mă cunoştea (din auzite, eu nu ştiam decât că este fiul lui François Mauriac). Însă în manifestaţiile organizate de Ţepeneag, Marie-France Ionescu, Berindei, Anne Planche (şi atâţia alţii), mai ales în "înfruntările" cu poliţia din faţa Ambasadei RSR, el a fost lovit în obraz, a sângerat, aşa a fost fotografiat (am revăzut pozele de când scanez presa)… Informat de prieteni, când l-am întâlnit, i-am mulţumit pentru că… îşi vărsase sângele pe altarul României (cam aşa cumva, oricum, folosisem o formulă tandră-ironică), el mi-a răspuns în acelaşi ton… Ne-am mai văzut pe la manifestaţii, colocvii, conferinţe…

În fine, un personaj care apare în ultima parte a primului episod: Jacques Baumel. Se înţelege că acesta îl urmase pe De Gaulle din primele momente, însă nu am reţinut dacă fusese şi el

la Londra ori rămăsese în Franţa, unde s-a manifestat ca unul dintre remarcabilii rezistenţi. Am dat şi cu el mâna…

Pe Malraux nu am avut fericirea să-l cunosc. Dar pe Claire Malraux: da. Pot pentru ca să spun că am mers de braţ cu dânsa (şi cu Marie-France Ionesco) vreo sută de metri, până la Ministerul Culturii! Unde/când Kundera şi Argentinianul (i-am uitat numele! Ca la cei răi!, cel care mă turna la Claude Gallimard ca fascist! ba nu: Cortazar) au fost făcuţi cetăţeni francezi de Mitterrand (prilej cu care Jack Lang până în ultimul moment mă îndemnase să spun "da", ca să fiu şi eu încetăţenizat…)

Miercuri 29 martie 2006

Am înţeles din ne-publicare în Ziua a textului "Doliu pentru Basarabia" că iar sunt săpat la rădăcină. Acum aşteptarea mea se îndreaptă spre soarta *proceselor*: a) împotriva securiştilor (în frunte cu Pleşiţă) şi împotriva lui Iliescu, cel încredinţat "împuternicitului meu", Stejărel Olaru şi b) procesul împotriva antisemitizatorilor mei, la care au trudit Mircea Stănescu, Valerian Stan şi Niculiţă Damaschin. Proces care pare… suspendat.

Este necesar să trec aici, în jurnal mesajele trimise ieri, atât lui Stejărel Olaru cât şi Eugeniei Crângariu:

De : paulgoma@free.fr
Objet : Stimata Doamna Crângariu
Date : 28 mars 2006 18:56:29 HAEC
À : avocati.crangariu.dragoi@b.astral.ro

Vestile dinspre D-nii Mircea Stànescu si Valerian Stan - ei mijlocind contactul cu Dvs. - au devenit de la o vreme îngrijoràtor de… evazive. Le-aţi fixat câteva intâlniri - finale, speram eu - care nu s-au concretizat si nu au primit vreo explicaţie.

Và rog deci sà-mi comunicati mie, direct-interesatului unde anume, în ce "haltà" se aflà procesul nostru.

In asteptare, và asigur de stima si de pretuirea mea.

Paul Goma

De : paulgoma@free.fr
Objet : DOMNULE STEJAREL OLARU,
Date : 29 mars 2006 08:23:37 HAEC
À : stejarelo@yahoo.com

Ultimul mesaj din partea Dvs.: 26 septembrie 2005. Ceea ce zice: peste sase luni de tàcere.

Và rog sà-mi comunicati - dupà sase luni:

- situatia procesului contra lui Plesità si contra lui Iliescu - a fost îngropat, odatà cu mine?
- care mai este situatia Dvs. în raport cu mine: continuati a fi

"împuternicitul lui Goma"?

- dacà da: pentru ce, aflat la Paris, nu ati catadicsit sà-mi dati màcar un telefon? Cine si ce v-a împiedecat sà và dedati la acest minim semn de civilitate?;

- dacà nu (mai sunteti împuternicitul meu), de ce nu-mi comunicati noua Dvs. stare?, noile Dvs. convingeri de i s t o r i c, nu de prieten? De cine và temeti : de mine? Dar eu nu am nici o putere, iar de 6 luni, de când cu "antisemitizarea" mea, nu mai am acces nici màcar la "Ziua". Nu mà mai pot exprima decât pe internet (dar cine mà citeste?: doar urmasii celor care, înainte de 89 ascultau Europa liberà si ziceau cà ei rezistà puternic prin… cultura audio).

Astept din partea Dvs. làmuririle la care am dreptul. Faceti un sacrificiu, rupeti din timpul pretios închinat IICC (si altfel ce mai face tovaràsul R. Ioanid? tot cu consiliile sale pretioase: pe cine sà mai "cooptati", pe cine sà dati afarà? din… rândul celor care vor cerceta crimele comunistilor, precum cei din familia sa?)? Si - totusi - ràspundeti-mi.

Astept cu încredere.

Al Dvs… împuternicizator,

Paul Goma

Va veni momentul în care voi scrie un text - numai pentru internet - despre situaţia de faţă.

Însă deocamdată aştept: răspunsuri. Mă tem însă că răspunsurile de la Stejărel Olaru şi de la Eugenia Crângariu vor "suna" ca şi cel de la Ziua: o lungă tăcere - altfel românească.

Joi 30 martie 2006

Mi s-a luat o piatră de pe inimă: recitind-corectînd **Ostinato**, în vederea imprimării pe hârtie a 2-3-4 exemplare, m-am poticnit de… lipsa exemplelor (partiturilor) din Passacaglia de Bach - nu izbutisem să le trec pe varianta pentru internet. I-am comunicat lui Filip dorinţa mea fierbinte… Cât ai zice: «Bach!» mi-a le-a făcut. Ce grozav fiu este fiul meu, Filip!

Nici o veste dinspre avocat. Nici dinspre Stejărel Olaru - că de la Ziua mi-am luat gândul, chiar dacă Filip rămâne pe mai departe indignat, în stilul lui Horia Popescu: «Dar cum este posibil, domnilor…?» Ei, uite, că e posibil - domnule!

Mă anunţă "un băiet" (din Basarabia, se înţelege) că Everac a publicat ceva despre mine, mi-a indicat un ziar, "Naţionalul", dar eu l-am găsit pe un "site oficial al lui Adrian Păunescu"!:

"Barba lui Goma sau dialectica patriotismului

Ma folosesc de barba lui Goma, altfel bogata, impresionanta, ca

sa vorbesc despre patriotismul romanesc, intr-un fel impresionant si el, dar la modul tragic. Goma vine din Basarabia si e hartuit in fel si chip, gasind sporadic vreo baza de existenta. Nu stiu daca s-a apropiat sau nu de partid, dar, dupa o vreme, e nemultumit de restrangerea libertatilor si de cultul personalitatii, un adevarat pat al lui Procust pentru orice constiinta libera. Murmurele sale dizidente ii atrag atentia Securitatii Statului si in curand el devine un urmarit si un persecutat, ba si un batut. Generalul Plesita ii baga vanjos mana in barba, iar mai tarziu, daca e adevarat ce se spune, umbla sa-l suprime. Facand asa, generalul Plesita se inchipuie patriot, in slujba tarii si a lui Nicolae Ceausescu, patriot infocat si el, lucru pe care nu sunt in stare sa-l contest. Dar si Goma se simte patriot, dorind tara sa investita cu mai multe libertati si cu mai putina atarnare. Securitatea, ea insasi, cuprinde de la un moment dat romani care sunt convinsi a lucra, pana la sacrificiu, ca patrioti in favoarea tarii lor, oriunde s-au aflat sau se mai afla in lume. Ii dusmanesc, in teorie, pe cei ce se opun "coerentei statale", romanismului cu un cuvant.

"Coerenta statului" a vrut s-o apere, se pare, si Armand Calinescu, atunci cand a suprimat, intr-o noapte, conducerea Legiunii Sfintilor Mihail si Gavril, in cap cu Corneliu Zelea Codreanu, patriot inversunat, doritor de romanism. Dar aceeasi Legiune il suprima mai tarziu pe marele patriot Nicolae Iorga, al carui verb a inflacarat atatia romani, mai ales in ceasurile de restriste din 1917, si a carui opera a ilustrat o capacitate de mare savant european. Iata ca domnul Boeriu duce "patriotismul" pana la a-l impusca pe Iorga in creier (desi, dupa ultimele informatii si automarturisiri, domnul Boeriu nu era chiar roman de bastina, ci infiltrat - ceea ce schimba lucrurile). In 1940, patriotii s-au rafuit cu patriotii, le-au bagat contondent mana in barba, i-au prigonit si i-au omorat. Banuiesc ca tot un patriot l-a asasinat in 1864 si pe marele conservator Barbu Catargiu. S-a aparat "coeziunea statala" si in 1907, desi la originea revoltelor nu dominau autohtonii. Patriot e pana la urma si Marghiloman, "sacrificat" in 1918, dar si filogermanii Carp si Slavici, care voiau in felul lor binele Romaniei. Dialectica "patriot contra patriot" a functionat mereu, cu efecte ravasitoare. Ionel Bratianu a sucombat, cam subit, din patriotismul lui "Prin noi insine", ca si Octavian Goga. De Antonescu sa nu mai vorbim, caci nu e voie!
Acum, o parte din fostii securisti au gasit alte forme sa-si exprime grija pentru tara lor. Unii au publicat si publica o suma de carti demascatoare si foarte documentate. Altii gestioneaza "patrimonii", impiedicand instrainarea lor. Altii, dupa cum ne spune generalul Plesita, sunt buni acolo unde sunt, ajutand hotarator Romania in diverse imprejurari, cum a fost si criza ostaticilor din Irak.

("Patriotii", pana la un punct, se pot chema, prin extindere, si suma de fosti studenti bursieri, in special din Asia si Africa, din cei ce au invatat sa ne iubeasca din vremea comunista, si se inflacareaza pentru noi de cate ori vine ocazia.)

Acum, paradoxal, Paul Goma, care a scapat de persecutiile lui Plesita, cu barba scarmanata, are in barba mana altcuiva. Patriotismul

lui e pus la indoiala si rafuit dintr-un unghi cu totul opus. I se interzice sa gandeasca, despre ce a vazut si a trait, asa cum gandeste. E lapidat si ostracizat, dar in sens invers. Iar cand cineva, un redactor, ii publica, intr-o tara devenita "libera", fara cenzura, un fragment de memorii personale, in care el isi apara "nevoile si neamul", acel cineva e luat la intrebari, hulit si zvarlit afara de la conducerea unei reviste de catre starostele scriitorilor romani, cu valiza facuta pentru un post la Paris. Dl Manolescu baga si el, indirect, mana in barba lui Goma, mai strasnic decat generalul Plesita, anuntat ca raufacator si amenintat cu puscaria. Sa credem ca dl viitor ambasador Manolescu o face, si el, din pur patriotism?

Ori sa credem mai degraba ca orice prilej de a te rafui cu barba patriotismului romanofil e acum binevenit, si ca pana la urma, uzand de briciul unui anumit tip special de globalism, Goma si sprijinitorii, sau admiratorii sai, vor trebui sa se rada? ”

Vineri 31 martie 2006

Mi-a atras atenţia Valerian Stan asupra:
(*Timpul,* februarie 2006, dialog N. Coande - V. Tismăneanu)

“Doua pagini de interviu gazduiesc un dialog intre Vladimir Tismaneanu si Nicolae Coande. Cunoscut acum ca un reputat politolog american, Vladimir Tismaneanu este laureat al Premiului „Barbara Jelavich“ al Asociatiei Americane pentru Avansul Studiilor Slave, Boston, 2004: „Premiul primit [...] este pentru mine o recunoastere a unui efort intelectual care s-a intins de-a lungul a peste doua decenii. [...] Structura mea mentala esta, intr-adevar, una a nelinistii si a refuzului certitudinilor inghetate. [...] Ma exaspereaza orice provincialism indigest, orice forma de ingradire a libertatii mele de a fi cetatean al lumii“. In ceea ce priveste societatea civila si rolul intelectualului implicat in viata politica, Vladimir Tismaneanu e de parere ca „Intelectualii critici sint cei care pot pune stavila, prin cuvinte, prin analize riguroase si persuasive, ispitelor autoritare, inclusiv celor izvorite din motive inteligibile (dezgustul in raport cu coruptia si minciunile dominante)“.

“- Controversele Goma

“Paul Goma a fost dintotdeauna un personaj controversat in lumea literara si culturala romaneasca, stirnind fie un entuziasm fara retinere, fie, dimpotriva, o respingere totala. Portretul sau alb-negru trebuie insa imbogatit cu tot felul de nuante de cenusiu. De o parte se afla cei care clameaza: Goma Disidentul, Goma Exilatul, Goma Nedreptatitul, de cealalta parte, detractorii sai sustin ca acesta n-ar fi decit un scandalagiu, un romancier lipsit de orice valoare si un antisemit. De curind, in urma eseului publicat de scriitor in Ziua, nr. din 24 februarie a.c., intitulat Sa invatam de la evrei?, polemica s-a reaprins (Gabriel Andreescu, Dan Pavel, Radu Portocala, in Ziua, 24 februarie

a.c., 28 februarie a.c. si 1 martie a.c.), aducind in actualitate o problema delicata, aceea a antisemitismului.

"*Paul Goma, siciit de atentia de care se bucura comunitatea evreiasca, deranjat de comemorarea la nivel mondial a Holocaustului, isi doreste ca de aceeasi atentie sa se bucure si victimele bolsevismului. Aceasta forma de gelozie etnica e foarte greu de inteles. Da, arhivele fostei Securitati sint inca in mare parte la secret, da, victimelor comunismului din Romania si din Basarabia nu li s-a facut dreptate, iar lucrurile sint departe de a se fi limpezit, dar asta nu inseamna ca trebuie sa lasam frustrarea si resentimentul sa ne intunece discernamintul si decenta umana in fata suferintelor altora. Generalizarile si acuzele nefondate la adresa evreilor din Basarabia, care s-ar fi dezis de Romania Mare, care ar fi participat la impunerea fortata a comunismului si ar fi devenit, incepind cu 1940, „calaii" romanilor din Basarabia si Bucovina de Nord si apoi, din 1944, ai locuitorilor din Romania* ***sint manifestari clar antisemite*** *care nu-i fac nici o onoare disidentului Paul Goma. Pe de alta parte, aceasta grava deraiere a scriitorului nu trebuie sa gireze detractori de teapa generalului de securitate Plesita, fostul sau tortionar, care i-a negat lui Goma orice activitate anticeausista."* (subl.îmi aparţine, P.G.)

Este pentru prima oară când V. Tismăneanu mă blagoslo-veşte cu: "*manifestări clar antisemite*". Până acum se abţinuse.

Probabil: nici nu credea…

Deduc motivul schimbării atitudinii - publice, fiindcă adevăratele sale opinii mi-au rămas necunoscute:

Între noi existau relaţii de curtoazie: prieteni nu eram, de vizitat el nu mă mai vizita de prin 1990 - când eşuînd în demersurile de a-i propune pentru traducere în franceză şi editare lui Christian Bourghois ultima sa carte, încercasem să-l consolez pe autor cu cuvintele editorului respingător - ceva în genul:

'Deşi eşti futurolog atitrat, nici tu nu ai prezis căderea Zidului Berlinului. Se vede că futurologii se ocupă cu prezicerea trecutului'.

Cuvinte proaste, pe care le-am regretat (nu mai ţin minte dacă am făcut-o pe loc). Oricum, de atunci relaţiile noastre s-au răcit simţitor. Chiar de nu ne-am frecventat prin corespondenţă decât în mod excepţional - între noi se stabilise o atmosferă "împăciuitoristă", ca să mă exprim în limbajul tatălui său, şeful catedrei de marxism-stalinism de la Universitatea Bucureşti: nu ne atacam, ne menajam (ba, din an în paşte ne între-lăudam).

În urmă cu vreun an, un an şi jumătate, îl rugasem prin poşta electronică să mă ajute în mereu-scrierea **Săptămânii Roşii**, unde persistă o pată-albă (pentru mine: neagră): Cu o excepţie-excepţională (Gr. Vindeleanu, a cărui mărturie o citez în eseu), nu (se) cunosc alte nume de evrei comunişti care, după Cedarea

Basarabiei şi a Bucovinei de Nord, în 28 iunie 1940, au trecut Prutul pe malul stâng, pentru a construi cea mai dreaptă dintre orânduiri: comunista. Făceam apel la el în dubla sa calitate: de istoric al comunismului şi de fiu al unor militanţi de frunte pentru cauza comunismului - să-mi scrie, dîndu-mi atât nume dintre "trecuţii dincolo", deveniţi după august 1944 figuri de frunte în România ocupată de sovietici, cât şi detalii din "activitatea" lor pe teritoriul devenit sovietic, depusă între iunie 1940 iulie 1941.

[În acel moment - oricum, înainte de ianuarie-februarie 2005 - holocaustologii de profesie minimizau numărul evreilor "trecuţi dincolo", dînd cifre de ordinul câtorva mii. Până la o emisiune bucureşteană în care tronau Miniştrii Adevărului: R. Ioanid, J. Ancel, Lya Benjamin şi când, invitat să spună ce crede el, un istoric de la Chişinău - să fi fost A. Moraru? - a scos nişte foi de hârtie şi a rostit blasfemia: «În jur de 150 000 - după sursa NKVD»]

Sincer să fiu: aşteptam de la Vladimir Tismăneanu *un răspuns*. Îmi spuneam : imposibil ca el să nu fie în posesia acestor informaţii. Ştiam - atunci, deci înainte de emisiunea amintită mai sus - de la basarabenii mei că există o interdicţie-totală (dar ne-oficială…, citeşte: nemărturisită), impusă de evrei în privinţa accesului la "arhivele sensibile" ale "Moldovei", începînd cu adevărul despre "Pogromul de la Chişinău" pus în spinarea… indigenilor, ca să nu-i ofenseze, mă rog frumos pe ruşi şi pe "cazaci" (ei fiind autorii adevăraţi - atât ai fabricării pretextelor, cât şi ai masacrelor rezultate), dar mai ales al adevărului-adevărat al "implicării" totale a comuniştilor evrei în exercitarea Terorii Bolşevice în Teritoriile Ocupate.

Nu a venit răspunsul aşteptat - de la un prieten, de la un istoric, de la un cunoscător al fenomenului.

Ci o "explicaţie": părinţii săi, din Spania (neadevărat: în 1940 nu mai puteau fi în Spania; nici în 1939) au trecut direct la Moscova, unde au lucrat la postul de radio de sub conducerea lui L. Răutu. Deci el, fiul nu ştie care erau evreii…

M-a amărât "răspunsul". În primul rând fiindcă era neadevărat: L. Tismăneanu nu putea trece, fără zdruncin, din Spania direct în URSS. Probabil-sigur poposise (legal? clandestin?) în Franţa - până la ocuparea ei de către Germani - oricum Cehoslovacia, refugiu consacrat în aşteptarea rotirii… plăcii turnante, nu mai exista, fusese ocupată şi ea, tot de Germani. Dar România (vorbesc de prima jumătate a anului 1940)? Este perfect posibil ca "voluntarii" din Spania, ajunşi apoi în URSS să fi stat o vreme în România, judecînd după… practicile - nu după legile! - în vigoare: în lunile mai şi iunie 1940 fuseseră puşi în libertate

o sumă de comunişti (vezi mirarea lui Gr. Vindeleanu, ajuns la Chişinău *înainte de momentul intrării Armatei Roşii,* văzînd-o pe "Rozenberg, cea roşcată" pe care el o ştia în închisoare. Dealtfel se înţelege, din articolul unui ziarist, că şi avocatul Sternberg, cel care pregătise lozinca de întâmpinare a sovieticilor: "Bine aţi venit! V-am aşteptat 22 ani!" era un proaspăt liberat.

Deşi, cronologic, am primit de la Gh. Copil "Listele" pe care le-am instalat pe internet la 5 mai 2005 - deci după "răspunsul" lui V. Tismăneanu - prezenţa tatălui său în fruntea Tabelului nr. 4, cuprinzînd: "Membri PCR, basarabeni, bucovineni, sosiţi în URSS în calitate de emigranţi politici (foşti voluntari în Armata Republicană în Spania) pe care CC ai PCR îi recomandă a fi transferaţi în PCb din toată Rusia": "1. Tismeneţki Leon Moiseievici" - spune multe (am fost tentat să corijez: "În schimb ascunde esenţialul").

A trecut de atunci (de la "răspunsul" său) peste un an, când, în 17 noiembrie 2005 mi-a scris, întrebîndu-mă ce ştiam eu, ca student al lui Leon Tismăneanu, despre tatăl său:

"Stimate domnule Goma:

"Am vazut in textul Dvs din Aldine o referinta la profesorii denuntatori. Il mentionati si pe tatal meu. Cum stiti, m-am delimitat fara vreo ambiguitate in raport cu rolul sau de ideolog al PMR. Am scris in repetate rinduri despre duritatea sa. Era un leninist convins, cel putin pina in 56 chiar un fanatic, a platit intii in Spania pierzindu-si bratul drept, apoi, fiind exclus din PMR drept "fractionist". Nu a detinut vreodata o functie in aparatul sectiei de propaganda (precum Ofelia, Rautu, Ioska, Roller, Tugui, Goldberger).

"Vreau sa-i inteleg destinul, atit cit se poate. Din cite stiu, implicarea sa in universitate era secundara in raport cu pozitia sa de director adjunct la Editura PMR (Politica), unde director ea Valter Roman. LT era seful catedrei de marxism-leninism (apoi socialism stiintific) la Universitatea numita atunci "C. I. Parhon", de unde a zburat in 1958. Evident, era unul din tartorii ideologici, ma intreb daca era si unul dintre activistii care supervizau represiunea? Stiu de pilda ca Tamara Dobrin ca a fost factotum in aceste sinistre inscenari.

"A fost direct implicat in sedintele de demascare?

"Cind aveti o clipa, poate imi spuneti ce va amintiti.

"Salutari Anei si pe curind,

"Vladimir"

După discuţii cu Ana în care întrebarea noastră - retorică - era în trei puncte:

a) Vladimir Tismăneanu chiar nu ştia ce făcuse Leon Tismăneanu, tatăl său?

b) În cazul în care nu ştia - sau ştia prea puţin - Vladimir

Tismăneanu va suporta *adevărul* despre tatăl său, cel pe care i-l voi repeta?

c) Ce să-i comunic lui Vladimir Tismăneanu: *adevărul* (subiectiv, se înţelege, cunoscut de mine, direct, apoi indirect de la colegii mei de facultate, apoi de închisoare, apoi de d.o.)? Sau o variantă edulcorată, "tunsă" de tot ce ar putea răni sensibilitatea şi dragostea unui fiu?

Mărturisesc: eu înclinam spre un ne-răspuns. Ana însă era pentru adevărul-subiectiv-al-meu. Argumentele ei - pe care le-am adoptat pe dată (nici nu era greu) fiind şi ele sub formă interogativă:

- Este posibil ca un Vladimir Tismăneanu, politolog, istoric, publicist - şi care a dovedit că nu este un oarecare pui de bolşevic evreu fanatic-fanatizat (ca Al. Florian, fiul lui Radu Florian) - să nu fi aflat până acum şi partea… umbrită, ba chiar neagră a biografiei tatălui său?

- Este posibil ca Vladimir Tismăneanu, analistul cel mai lucid al fenomenului comunist să rămână robul mitologiei familiale, în virtutea căreia doar *ceilalţi* evrei bolşevici (R. Florian, L. Răutu, Roller, Ofelia Manole, Goldberger, Chişinevski…) fuseseră răi, spre deosebire de părinţii săi, de neamurile sale: aceştia: buni, curaţi, animaţi de idealuri înalte şi numai de acelea?

- Restrîngînd sfera la doar "relaţiile" V. Tismăneanu-P. Goma: este posibil ca el, V. Tismăneanu să nu fi citit - pe hârtie, pe internet - ceea ce scrisesem eu în general despre comportamentul evreilor bolşevici în Basarabia ocupată (din iunie 1940), apoi în România ocupată, din august 1944 - în special despre Leon Tismăneanu? Dealtfel îl rugasem şi pe el să-mi furnizeze informaţii despre evreii care alergaseră în Basarabia şi Bucovina de Nord, ocupate, pentru a construi, în sfârşit, raiul pe pământ. Imi răspunsese că nu ştie nimic, întrucât părinţii săi, din Spania se duseseră direct la Moscova… Dar ce scrisesem - şi nu eu, pentru întâia oară - despre sora mamei sale Cristina născută Marcusohn, căsătorită Luca apoi Boico, "eroină a rezistenţei franceze" alături de un criminal dovedit ca "Roger"-"Holban"-Boris Bruchmann? Când ambii fuseseră expulzaţi din Franţa după încheierea războiului pentru spionaj în favoarea Moscovei - şi nu doar ei, ci şi Mihai şi Mariana Şora, Endre Herskovits, tatăl lui Alain Paruit, "Muşat" (Glantzmann), trotskistul-sionist implicat în atacul Băncii Naţionale din 1959 - , reveniseră după decenii la Paris, unde şi muriseră, ca "pensionari ai rezistenţei"… antigermane, când toată lumea ştie: agenţii Moscovei - printre ei şi Cristina Marcusohn-Boico şi "Holban"-Bruchmann, militaseră (sic), în Franţa pentru interesele… Germaniei, din septembrie

1939, de la izbucnirea războiului, apoi după mai 1940 (ocuparea Franţei de către germani) - până, hăt, în 22 iunie 1941, când Hitler, atacînd URSS, Stalin dăduse alt cuvânt de ordine ("dim-potrivnicul"), acela de a-i ataca şi asasina pe ocupanţii germani?

O ultimă întrebare pe care Ana şi cu mine am formulat-o - cu participare, cu prietenie, fiind eram convinşi că prietenul nostru Vladimir Tismăneanu va primi informaţiile date de mine despre tatăl său, nu ca pe o calomnie, ci ca pe un adevăr-subiectiv:

«După această scrisoare a mea el va continua a-mi scrie - eventual cerîndu-mi noi amănunte?» m-am întrebat.

Am sperat. Am aşteptat. În van.

Dar iată ce îi scrisesem - la solicitarea sa (tot în 17 noiembrie 2005):

"Dragă Vladimir Tismàneanu,

"Cred cà "profesorii denunţàtori" este - în textul meu - o contaminare de la Tesu [Solomovici]. Pentru mine si pentru colegii de generaţie L. Tismàneanu era, nu un oarecare denuntàtor, ci o persoanà mult mai periculoasà; era un fanatic "intransingent" care te putea trimite fàrà clipire la zid, convins cà acesta este adevàratul umanism socialist: ne-mila, neîndurarea fatà de "dusmanul de clasà" care trebuia nimicit, nu reeducat (slàbiciune burghezà).

"Am cunoscut in aceeasi perioadà un alt fanatic comunist, Mihai Novicov. L-am avut profesor doi ani si douà luni. Misha Novicov era apucat, era fanatic - dar, spre deosebire de L. Tismàneanu, cu el puteai discuta - în contradictoriu, chiar dacà "concluzia" îi aparţinea. Desi el a fost cel care dàduse telefonul decisiv la securitate, în privinţa mea, nu i-am purtat vreodatà picà. Poate fiindcà despre mine zicea, cu accentul lui de rusoi: «Goma ieste un riactianar - dar el un riactianar cinstit ieste!" In anume momente avea chiar umor (un umor… special, noi îi spuneam; "de stepà").

"Cu L. Tismàneanu eu nu am putut sà dialoghez - desi am încercat, mai ales la acel "proces" de la decanat, din iunie 1956. De fapt, de L. Tismàneanu îmi era o fricà grozavà, el gândea "ca un tanc sovietic" - fàrà nuanţe, fàrà înţelegere, dacà nu a adversarului, màcar a situaţiei. Stiam de la alţii, am simtit atunci: cu L. Tismàneanu nu se discuta - el nu accepta sà discute, ci sà decidà (nu am spus: sà ordone).

"Nu pot spune cà acum regret cà vorbesc astfel despre tatàl unui prieten (în fine, asa mà încàpàtinez eu sà cred). Eu, prin forta împrejuràrilor, nu am avut nici tatà nici mamà nici unchi nici màtusà care sà fi fàcut ràu altora, doar pentru cà ei, "revolutionari de profesie" asa stiau cà… se face lumea nouà. Insà nici nu voi învinovàti vreodatà pe copiii revoluţionarilor bolsevici pentru pàcatele pàrinţilor - grele, monstruoase. Ci - am si spus-o, în legàturà cu Oisteanu: le cer (urmasilor) sà-si asume pàrinţii, sà accepte - cu durere - cà acestia nu fuseserà îngerasi, cà nu pot fi absolviţi doar pentru cà fiii stiu cà pàrinţii lor erau plini de iubire în familie - fiindcà iubirea în familie nu

sterge deloc ne-iubirea lor în nefamilie.

"Si asa cum atâţia copii de nazisti s-au târît în viatà càrînd povara teribilà a tatàlui SS-is sau doar (sic)… membru al partidului lui Hitler, asa sà suporte si urmasii bolsevicilor faptul cà pàrintii lor nu fuseserà, vai, eroi de benzi desenate.

"Cred cu putere cà aceastà "echilibrare" este necesarà, atât pentru noi, eternele victime, cât si pentru urmasii celor care nu se purtaserà cu noi cu mànusi (observi eufemismul?). Or noi suntem milioane - numai în România. Si nimeni dintre vinovaţii de martirajul nostru nu a fost màcar obligat sà trecà prin fata unui tribunal - fie si postum.

"Nu stiu dacà L. Tismàneanu "superviza represiunea". Judecînd însà dupà "aperitivul" administrat mie în iunie 1956 (in plinà "destindere a Genevei", nu cred cà a devenit mai… crestin în timpul represiunii din momentul Revoluţiei Maghiare.

"Stiu cà Vladimir Tismàneanu este un om tare si va rezista la adevàrurile care nu sunt doar ale mele - ci si ale lui.

"Te salutà

"Paul Goma"

Judecînd după rezultate, dorinţa-urare a mea nu s-a împlinit:

De aici trag concluzia:

Înainte de a mă contacta prin e-mail, cerîndu-mi amănunte (pornind de la ceea ce publicase sub semnătura mea *Aldine*), Vladimir Tismăneanu, fie nu ştia nimic-nimic-nimic (despre tatăl său), fie refuzase să accepte ceea ce aflase.

Desigur, nu este uşor să ţi se spună (adevărat, fără "probe") că părintele tău, despre care păstrezi imaginea din familie, a unei persoane protectoare, iubitoare, apoi (după 1956) a cuiva nedreptăţit de puterea pentru care îşi sacrificase viaţa (şi un braţ, în Spania), persecutată, hărţuită de Securitate. Însă nu şi arestată; nu şi alungată din casă - a cui casă? casa "duşmanului de clasă" pe care ei, veniţii pe tancurile sovietice o ocupaseră cu forţa, aruncîndu-i pe drumuri pe proprietari?; nu fuseseră pedepsiţi nici membrii familiei: soţia dată afară din slujbă, copiilor interzicîndu-li-se frecventarea, nu doar a cursurilor universitaren dar şi a celor secundare, etc etc.

Interlocutorul meu nu era doar fiul lui Leon Tismăneanu "şeful catedrei de marxism-*stalinism*", aşa îi spunea atunci, nu "marxism-leninism", cum încearcă fiul să dreagă busuiocul tatălui - ci un analist al "fenomenului comunist", un istoric:

Să nu ştie el că "Revoluţia îşi devoră copiii"?;

Să nu ştie Vladimir că Leon Tismăneanu, tatăl său nu fusese primul "revoluţionar" dat jos de pe scaunul pe care-l credea ocupat pentru eternitate, acuzat de câte în lună şi în stele, anchetat de Organul Terorii pe care până atunci îl credea în slujba Binelui şi împotriva Răului?;

Ce fel de *istorie* ştie Vladimir Tismăneanu, *azi,* dacă, orbit de durerea celor aflate despre tatăl său - totuşi: un ne-sfânt…- a uitat că, înainte, în timp, alţi "revoluţionari", alti "devotaţi" fuseseră debarcaţi, anchetaţi de Instrumentul Revoluţiei: Securitatea, creată după modelul NKVD? Dacă nu vorbim de Pătrăşcanu, un ne-evreu - pe care şi el, L. Tismăneanu îl înfierase, bolşeviceşte - hai să vorbim de Ana Pauker: s-a "delimitat" tovarăşul Leon Tismăneanu de Tovarăşa Ana Pauker, în şedinţele de demascare-înfierare? Bineînţeles, cum altfel - ar mai fi rămas şeful catedrei de marxism-stalinism şi director adjunct al Editurii Politice - sub şefia altui monstru bolşevic, avînd acelaşi "dosar": Valter Roman? Dar de socrul meu, Petre Năvodaru, nimerit ca musca în lapte în "cazul" (nu în "lotul") Pătrăşcanu, încă din 1949? Sau Năvodaru era prea mic pentru un tovarăş atât de mare ca Tismăneanu? Dar de Chişinevski - dat jos în 1957 (pe când eu mă aflam în anchetă, la Interne)? El, L. Tismăneanu a fost "zburat" (expresia aparţine fiului) în 1958. Nu ştiu dacă tot atunci subalternul său de la Universitate Radu Florian fusese "îndepărtat" - însă deziluzia: chiar dacă după răspunsul meu nu am citit vreun text despre tatăl său, Vladimir Tismăneanu se comportă taman ca fiul lui Radu Florian, Alexandru: detestabil; neintelectual, ne-normal: nu acceptă că tatăl său "a avut şi lipsuri". Aşa cum nu acceptă că iubita sa mătuşă Cristina Marcusohn (căsătorită Luca, Boico) a jucat un rol nefast, mizerabil, de bolşevic fanatic executant orb al ordinelor Moscovei - atât în Franţa, cât şi în "surghiun" în România; rolul, nu doar de persecutor al nevinovaţilor, ci şi de trădător, atât al democraţiei "burgheze" deci a Franţei, cât şi a României, ca stat care, de voie, de nevoie, îl:/o acceptase ca cetăţean/că (ba chiar ca supracetăţean - altfel ce-ar fi căutat în moţul Agerpres-ului?).

Şi degeaba declară el în dialogul cu Nicolae Coande:

"Structura mea mentala esta, intr-adevar, una a nelinistii si a refuzului certitudinilor inghetate",

certitudinile sale au rămas cum fuseseră: îngheţate.

Şi el - ca Oişteanu, ca Anca Răutu-Oroveanu, ca Al. Florian, ca R. Ioanid - şi alţii din aceeaşi…făină - este un autentic pui de bolşevic.

În ciuda aparenţelor.

A P R I L I E

Duminică 2 aprilie 2006

(…)

Marţi 4 aprilie 2006

Am fost la neurolog, să citească rezultatele examenelor. Cică: «Totul e normal».

Ce spuneam! Eu mă simt rău, din ce în ce mai rău - doctorii mă asigură că "totul e normal"!

A, da: ei sunt doctori de trupuri, nu de suflete.

Miercuri 5 aprilie 2006

Încercînd să fac puţină ordine în textul romanului **În Cerc**, chiar de nu am citit cursiv, tot am constatat că uitasem acest roman. Uite-aşa: Îl uitasem! Este adevărat: varianta asta, penultima datează din, scrie limpede : "22 aprilie 1971". Ceea ce face… - să socotesc: 35 ani! Nu este el, **În Cerc**-ul, mai bătrân decât altele: **Ostinato**: 40 ani de la varianta predată editurii, dar şi **În Cerc** a avut o soartă ingrată (măcar pentru că ultima variantă, cea adevărată, după care a fost făcută traducerea de la Gallimard, nu mai este de găsit: la o mutare Ţepeneag a aruncat dactilograma la gunoi). Este probabil că la această "uitare" a autorului un rolişor să aibă şi amărăciunea (eu aş fi aruncat la gunoi o dactilogramă de-a lui Ţepeneag?) dar şi îmbătrâneţizarea.

Joi 6 aprilie 2006

Ieri - în 5 aprilie - am primit de la V. Tismăneanu un mesaj invitîndu-mă să-fac-parte (dintr-o comisie):

"[…] salutari din Washington, nr de telefon
Date : 5 avril 2006 18:30:30 HAEC
À : paulgoma@free.fr

"Draga domnule Goma: Va scriu in legatura cu formarea comisiei prezidentiale pentru analiza dictaturii comuniste, anuntata astazi, in urma cu o ora. Deopotriva presedintele Basescu si subsemnatul (care voi coordona comisia) am fi onorati daca ati accepta sa faceti parte. Dl. Basescu ar dori sa va caute personal la telefon si sa va invite.

"Consilierul prezidential Claudiu Saftoiu mi-a cerut nr Dvs de

telefon. Nu l-am putut gasi (Grig Culian, editorul lui NY Magazin nu avea decit e-mailul).

"Va rog asadar sa-mi dati acest nr de telefon. Cred ca o discutie cu dl. Basescu ar fi utila.

"Am acceptat sa coordonez comisia ptr ca sint convins ca putem construi un document indispensabil pentru generatiile viitoare.

"Lista membrilor propusi include nume cu care uneori putem fi, Dvs sau eu, in dezacord (ori chiar mai mult). Doresc insa sa fie o comisie cu o diversitate reala. Vreau sa spunem adevarul, fara patima, dar cu neclintita onestitate. Repet, pentru mine, ca istoric al comunismului, prezenta Dvs in Comisie ar insemna enorm. Sint convins ca acesta este si punctul de vedere al d-lui Basescu.

"Comisia va avea un numar de experti. Ideea ar fi sa producem un document de circa 50 de pagini, plus anexe. Va pot da detalii cit de curind.

"Salutari Anei, cu prietenie,

"Vladimir"

Îmi trimite alături şi:

"COMUNICAT DE PRESA (5 aprilie 2006)

"Presedintele Romaniei, Traian Basescu, a decis astazi, 5 aprilie a.c., infiintarea Comisiei Prezidentiale pentru analiza dictaturii comuniste din Romania, comisie care va fi condusa si coordonata de istoricul si politologul Vladimir Tismaneanu.

"Scopul Comisiei este elaborarea unei sinteze stiintifice privind crimele si abuzurile regimului comunist din Romania de la infiintarea sa si pana la Revolutia din decembrie 1989. Comisia va pune in analiza principalele institutii care au facut posibila perpetuarea dictaturii comuniste, incalcarile flagrante ale drepturilor omului si rolul unor personalitati politice in mentinerea si functionarea acestui sistem, in perioada mentionata.

"Comisia va fi compusa dintr-un grup de experti din care vor face parte personalitati de varf ale dizidentei si opozitiei anticomuniste, personalitati ale societatii civile si personalitati stiintifice - din Romania si din strainatate - recunoscute si validate pentru contributia lor la analiza fenomenului comunist.

"Departamentul de Comunicare Publica 05 Aprilie 2006"

Surpriză mare. Şi mari nedumeriri:

- De ce încă o Comisie-pentru…? Prezidenţială, asta. Cealaltă, guvernamentala Tăriceanului Oprea nu e bună? Nu mă întreb pe mine de ce nu e bună aceea, doar am scris în "Doliu pentru Basarabia" pentru ce cred eu că şi aceea era gata-decapitată-despiciorată. Însă în ceastălaltă fiind invitat - spre deosebire de cealaltă - sunt muuult mai îngăduitor. Căci, vorba tovarăşilor de toate gradili: oameni suntem: *i*egoişti (cealaltă, inspirată de

Inspiratorul National Ilieşiu de care am fost ţinut la distanţă, prietenii Oprea şi Stejărel al meu - istorici, nu tufă, nici nu au pomenit Propunerea mea, nu prima, dar sigur anterioară variantei blandiene împinsă prin dejapomenitul Ilieşiu - revin: am fost, nu doar evitat, dar de-a dreptul temut, ca nu care cumva să le stric jocul molipsindu-i cu niscai lepră sau chiar sida…). Re-continuu: am tot dreptul - şi îndatorirea - să mă întreb dacă acestea două: guvernamentala şi prezidenţiala vor fi complementare? Vrăjmaşe - pentru că, fiind ele româneşti, indiferente nu pot fiinţa cu niciun chip?;

- Dacă ziceam că este necesară o altă daravelă pentru, zi-i pe nume, cercetarea comunismului, pe sub poale, fiind ea iniţiată de Băsescu, presupun că scopul va fi… căutarea "probelor"; care probe, după înalta sa opinie: nu există! porniţi la căutarea probelor (care nu există!), tovarăşi!

Să auzi, să te iei cu mâinile de cap şi să ţi-l izbeşti de primul stâlp întâlnit (ba să şi-l izbească el: bietul stâlp !): cum adică: nu există probe că bolşevismul nu a fost el chiar dulce-dulce-dulce? Ba chiar amar de tot?

Întrebarea pe care şi-o va pune fiecare român de bună credinţă, victimă (cu probe!), el sau/şi părinţii, sau/şi bunicii:

De ce Dumnezeu în fruntea ei este pus Vladimir Tismăneanu? Care este raţiunea numirii lui? Bine-bine, V. Tismăneanu este o persoană de o cu totul altă calitate decât R. Ioanid - nici nu-i greu! V.T. măcar ştie carte, deţine multe informaţii, chiar dacă nu le divulgă, nu le pune la treabă. Dar ceea ce şi la el este jenant: el nu vorbeşte-scrie despre tot ce ştie, "alegerea temelor" fiind la el o artă, o taină-"personală" ca într-o familie de bolşevici evrei, complotişti împotriva României ca unitate naţională, filoruşi (Tismeneţki), filosovietici ("Ioanid") care multe şi murdare treburi au a ascunde. Bine-bine, prin "contribuţiile" sale la Europa liberă (înainte de decembrie 1989), V.T. contează ca puţinii evrei avînd o "activitate anti-comunistă". Dar oare să fie suficientă aceasta - câtă este - pentru a fi pus în fruntea unui organism de importanţă istorică şi mai ales morală pentru români şi pentru România - de azi, de ieri, dar şi de mâine?;

- În fine: care va fi programul prezidenţialului băsesc? După primele semne (enunţul: "de la 1946 până la revoluţia din decembre 1989") este taman cel al guvernului tăricenesc, executat de Marius Oprea după directivele lui Radu Ioanid, atât prin "scopurile fixate", cât mai cu seamă prin graniţele în timp stabilite: «Băieţi, conspectaţi de la pagina cutare până la pagina cutare, nu înainte, nu după…» - ai zice o incintă limitată de Zidul Ierusalimului.

Nu am reuşit să fac lumină în capul meu (şi în al familiei) - însă ca om chiar şi eu, ca român - până şi eu! - am tras mortul pe Academiei, că-i mai uşor de citit-scris şi mi-am zis, cu o lipsă de modestie care… nu mă caracterizează:

«Dacă V. Tismăneanu - care nu-mi este duşman, deşi nici prieten ; persoană căreia i-am "răspuns" în Jurnalul pe martie curent, în termeni deloc tandri - mă pofteşte să-fac-parte…; dacă Băsescu, iniţiatorul Comisiei a încuviinţat invitarea mea… înseamnă că…»

…Înseamnă că această Comisie şi programul ei va putea fi adaptat/ă la teren, pentru a cerceta cu oarecare onestitate *ororile comuniste şi din Basarabia şi din Bucovina, începînd din 28 iunie 1940 şi cele de după data-frontieră stabilită de… stabilitatorii noştri dragi, adică (după) decembrie 1989.*

Am discutat în familie "problema". Am căzut de acord să răspund afirmativ la invitaţie.

Aveam, în sfârşit, ocazia de *a face* ceva, nu doar mereu, mereu, de a *des-face*, de a critica…

Joi 6 aprilie 2006

Am răspuns - tot prin e-mail:

"Paris, 6 aprilie 2006

"Draga Domnule V. Tismaneanu:

"Ma bucura vestea. Dar, de la veste la poveste - mai va.

"Raspund sugestiei:

"- Da, sunt de acord "sa fac parte" ;

"- Nu, nu sunt de acord "ca presedintele Basescu sa ma caute personal la telefon si sa ma invite…" - fiindca:

"- la telefon nu-l vad pe interlocutor;

"- ca un batran meserias al scrisului, propun sa folosim traditionala hartie-scrisa: presedintele Basescu imi trimite, prin posta, prin curier o scrisoare prezidentiala (pe adresa: 27-29 rue Bisson, 75020 Paris), eu tot pe hartie scrisa voi raspunde.

"Nu este orgoliu de scriitor, dar constat ca nu se stie :

"- Atat eu cat si sotia, Ana Maria, cat si fiul Filip Ieronim nu mai suntem cetateni romani: ni s-a luat cetatenia inca din vara anului 1977 - pentru "tradare de patrie";

"- In aprilie 1977 (pe cand eu ma aflam arestat la Rahova), Uniunea Scriitorilor a hotarît excluderea mea "din randurile"… - pentru "tradare de patrie…"

"- Din 1970 pana in 1990 (20 ani!) am fost un scriitor samizdatizat; din 1994 am devenit un scriitor… internetizat, interzicindu-mi-se accesul la presa de hartie si la edituri (totusi: sunt autorul a peste 60 titluri).

“De aceea il rog pe Vladimir Tismaneanu sa explice presedintelui cine am fost, cine sunt.

“Daca presedintele Basescu gaseste ca sunt susceptibil de a face parte dintr-un astfel de organism, sa hotarasca el repararea injustitiilor ale caror urmari le-am indurat atatea decenii, atatea decenii. Dar sa nu mi se ceara sa fac “o mica cerere”…

“Vom discuta amanuntele (cele extrem de importante, pentru istorie ca istorie, pentru istoria Romaniei, ca adevar contemporan) dupa aceasta prima luare de contact.

“Telefonul meu la Paris: 01 43 58 30 44.

“Salutare!

“Paul Goma”

Abia acum aflu: Dialogul (cu Nicolae Coande) în care Tismăneanu mă antisemitizase a apărut în februarie 2005, nu în 2006! Valerian Stan greşise, indicîndu-mi-l ca apărut în acest an… O fi fost şi el obosit.

A ajuns Niculiţă la Paris. Ne-a telefonat. Îl aşteptăm cu drag să ajungă şi la noi. Cu părerea de rău că nu a putut veni şi Aura - ce bine i-ar fi prins şi dragei de ea trei guri de aer de Paris!

Vineri 7 aprilie 2006

Aseară a fost Niculiţă. Mare bucurie ne-a făcut. Ne-a povestit poveşti de-“acasă”, ne-a adus şi un filmuleţ cu Aura, cu Andra, cu socrul - la Tunari. Ne-a adus brânzuri bune (Filip, înfulecînd de zor: «Toate brânzeturile din România sunt atât de foarte-bune? Aşa erau şi pe când mai eram noi în România?». Maică-sa l-a asigurat că chiar şi atunci, “pe vremea noastră” existau brânzeturi minunate (nu suntem noi, din negura veacurilor, ciobani?), atât că erau foarte scumpe. Ca şi acuma. Ne-a mai adus de la Stăneşti ziare şi leuştean (nu mai ştiu care, de unde este: a adus şi răsad şi seminţe, toate binevenite şi binecuvântate, întru îmbălsămarea supelor de orice - dar bune!).

Tismăneanu mi-a scris aseară:

“[…]Objet : Rép : salutari din Washington, nr de telefon

“Date : 6 avril 2006 18:43:20 HAEC

“À : paulgoma@free.fr

“Draga domnule Goma:

“Cu sincera emotie va multumesc pentru raspuns. Am trimis informatiile consilierul prezidential care se ocupa de Comisie. Il voi suna de indata ce-mi revin dintr-o bezmetica raceala (ultimul lucru de care aveam nevoie acum).

“Sper din suflet sa se faca necesare si atit de normalele "reparatii" (nu stiu ce cuvint sa folosesc).

"Cu calda si veche prietenie, Vladimir"

Seara târziu, după plecarea lui Niculiţă, am găsit în cutia de scrisori a ordinatorului:

"[…]
"Objet : Rép : raspuns pe tema Timpul
"Date : 6 avril 2006 21:21:12 HAEC
"À : paulgoma@free.fr […]
"Stimate domnule Goma:
"Nu am vazut textul in revista. Il voi cauta. Se poate sa fi scris asa ceva, desi acest lucru s-a intimplat cu cel putin un an in urma (iar dialogul a fost prin e-mail). Era probabil imediat dupa ce citisem un text al Dvs care mi-a provocat aceasta reactie. Porobabil inaintea reluarii legaturii noastre care a lamurit pentru mine multe lucruri.
"Trebuie deci sa verific.
"In genere, pozitia mea a fost sa ma pronunt pe acest subiect (PG, Basarabia, comunism, evrei) numai dupa ce voi fi avut o discutie personala cu Dvs. Consider ca nu trebuie sa existe teme tabu.
"Ceea ce regret profund este simplismul acestor formulari. Iar simplismul din partea unui cercetator este un lucru profund intristator.
"De indata ce voi vedea textul, ii voi scrie lui Liviu Antonesei un mesaj exact in acest sens. Ceea ce scrieti, inclusiv lucruri cu care pot fi ori chiar sint in dezacord, nu merita un asmenea grabit tratament. Iar eu unul am gresit punind o eticheta fara a zabovi asupra implicatiilor ei. Va sint dator cu scuze si vi le transmit acum".

Urmează citatul din jurnalul meu - citat din el însuşi - apoi acest adaos strident - însă eu, obosit, fleşcăit fiind, am trecut fără reacţie peste… "*regimul comunist de la înfiinţare sa şi până la Revoluţia din decembrie 1989*":

Scopul Comisiei este elaborarea unei sinteze stiintifice privind crimele si abuzurile regimului comunist din Romania de la infiintarea sa si pana la Revolutia din decembrie 1989.

Apoi un alt mesaj:

"[…] Objet : un articol din 2005, JN
"Date : 6 avril 2006 21:34:06 HAEC
"À : paulgoma@free.fr […]
"Stimate domnule Goma: Nu am exact data, acest articol a aparut anul trecut, cred ca in primavara, in Jurnalul National.
"Este inclus in volumul meu "Democratie si memorie" in curs de aparitie la Ed. Curtea Veche.
"Dialogul cu N. Coande a avut loc evident inainte, cind intre noi se lasase tacerea. Lipsa de comunicare poate duce la pareri eronate.
"Cu bune ginduri, Vladimir"

Aici intervin eu, cu o corectare emailată:

"Paul GOMA <paulgoma@free.fr> 04/06/06 3:54 PM >>>
"… [TEXTUL CU PRICINA] a aparut, nu in februarie 2006, cum am scris eu (dezinformat fiind, insa nu il acuz pe informator), ci in februarie 2005 - tot in Timpul.
"Paul Goma"

Însă între timp mai venise un e-mail:

"[…]Objet : Rép : TEXTUL CU PRICINA*
"Date : 6 avril 2006 22:25:41 HAEC
"À : paulgoma@free.fr
"Cum v-am spus, desi nu-mi recunosc exact stilul (nu utilizez cuvintul "siciit"--eu as fi spus "exasperat"), este posibil sa fi trimis acel raspuns ca parte a unui interviu prin e-mail.
"Era oricum inaintea reluarii relatiei noastre. Repet, consider ca am simplificat excesiv si am pierdut, in graba, nuantele atit de necesare. In istoria politica, si nu doar acolo, lipsa de nuante este periculoasa. Voi incerca sa obtin de la N. Coande originalul corespondentei ptr acel interviu.
"Va exprim scuzele mele.
"Nu doresc sa comentez scrierile Dvs pe subiect in chip public pina nu ne intilnim si vorbim direct. Pentru mine unul, PG este prea important ca sa gresesc in acest fel.
"Va asigur ca stiu bine ce inseamna asemenea situatii. De asemenea, nu va ascund ca primesc intrebari legate de Comisie si invitatia catre Dvs. Chiar azi, la radio guerrilla, cu Carol Sebastian, am spus ca eu nu pot concepe o asemenea Comisie fara invitarea Dvs si a lui Dorin (am mentionat momentul Agora).
"Cum v-am mai spus, vor fi si persoane cu care nu aveti comunicare (si viceversa). Important este sa avem un document final pe baza caruia Traian Basescu sa condamne sistemul comunist.
"Cu bune ginduri,
"Vladimir Tismaneanu"

Ciudat: eu nu îi reproşasem lui V.T. "antisemitizarea" mea (nici n-aş fi avut, material, timp). Observînd că el aduce vorba - şi insistă - am crezut că omul era în cunoştinţă de cauză, citise însemnarea ultimă din Jurnalul ian-mart 2006. Am făcut doar îndreptarea cuvenită, după ce Valerian Stan îmi atrăsese atenţia asupra… anului apariţiei atacului.

Pauză binevenită. Din depărtare (din Ţara lui Columb-Vodă) primesc bibliografie:

"[…]Objet : daca nu ati citit in Cotidianul
"Date : 7 avril 2006 02:16:00 HAEC
"À : paulgoma@free.fr

“Mai sint sase luni pina la condamnarea comunismului

Simona Popa (553 vizualizari)

“Vladimir Tismaneanu a fost numit seful Comisiei prezidentiale de analiza a dictaturii comunismului. El ne-a acordat un interviu.

“Cind ati fost contactat si de cine pentru a conduce aceasta comisieă

“Am fost contactat joia trecuta, de la cabinetul presedintelui Basescu, si mi-a spus scurt: “Am nevoie sa creez o sinteza care sa documenteze de o maniera irefutabila crimele si restrictiunile comuniste, de la lagarele de concentrare pina la crimele legate de avorturi. Eu stiu ca au avut loc, dar sint mai multe materiale, unele dau o cifra, altele dau alta cifra, eu am nevoie de un raport plin de autoritate”. Noi ne cunoastem, ne-am vazut aici, la Washington, am scris despre domnul Basescu, sint unul dintre cei care cred in vocatia politica democratica a domnului Basescu, asta e… Zic, bun, cu ce va pot ajuta eu? Si mi-a spus: “Vreau sa va rog sa prezidati aceasta comisie”.

“Deci veti fi presedintele comisieiă

“Dar nu pot sa o conduc eu, ca e comisie prezidentiala si o conduce el. O coordoneaza presedintele tarii. Plus ca eu nu ma pot pune presedinte, ca i-am invitat pe Sorin Antohi si pe Horia-Roman Patapievici, cum sa fiu eu presedintele loră Voi fi coordonator.

“Pe cine ati mai contactat pina acum in echipaă

“Pe Sorin Iliesiu, care a acceptat, pe Mircea Raceanu, fost diplomat din perioada Ceausescu, arestat pentru tradare de patrie si condamnat, care a acceptat si el, pe Marius Oprea, care nu mi-a raspuns inca, dar am citit ca isi va da tot sprijinul, pe Dragos Petrescu, reprezentantul CNSAS, pe Romulus Rusan, pe Dorin Tudoran si pe Paul Goma. Vreau sa avem reprezentanti care sa ancheteze si crimele care s-au comis impotriva populatiilor minoritare, maghiare sau germane. Si vreau sa-l invite si pe IPS Nicolae Corneanu, mitropolitul Banatului. Si pe un tinar istoric, Cristian Vasile, ca secretar stiintific. Eu am venit cu o lista de nume, presedintele a facut si el niste adaugiri, dar a fost un consens.

“Pe cine a recomandat domnul presedinte?

“Eu uitasem de Dragos Petrescu si l-a propus Presedintia. Si cred ca si pe istoricul Lucian Boia. Lista e lunga, dar am decis sa nu sarim de 19 persoane. Ne vom intilni de doua ori: in iunie si in octombrie, cind vom termina. Vom mai avea, probabil, un grup de opt-zece experti. Nu pot sa-i cer domnului Patapievici sa scrie. Membrii comisiei vor da legitimitate si validare acestui raport.

“De ce ati acceptat sa conduceti comisiaă

“Pentru ca este o urgenta. Comisia nu este un institut de cercetare, nici o fundatie, ci o comisie prezidentiala, cu un mandat pe care eu l-am asumat foarte scurt, pina in octombrie 2006, care sa vina cu un raport sintetic, de 50-70 de pagini, nu stiu.

“Comisia aceasta nu va concura cu Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, condus de Marius Opreaă

“Nu. Cred ca vom converge, daca avem nevoie de documente pe care sa le punem la dispozitia domnului Oprea. Noi nu sintem platiti, nu sintem functionari, nici salariati ai statului roman si vom opera cu documente care sint de acum disponibile, in timp ce institutul domnului Oprea este infiintat prin ordonanta guvernamentala, cu o durata de sase ani, prelungibili. Comisia noastra are doar sase luni. Eu am decis acest lucru si domnul Basescu a acceptat. Nu vreau ca Romania sa intre in UE purtind, in continuare, aceasta

povara, a amneziei si a necondamnarii deliberate a comunismului.

“Si ce va face domnul Basescu cu aceasta sintezaă

“Va fi asumata si va duce la condamnarea publica ceruta de societatea civila a regimului comunist, pentru crime si abuzuri. Ar putea urma o rezolutie parlamentara.

“Ce ar trebui condamnată Crimele sau comunismulă Sau amindoua?

“Amindoua. Crimele n-ar fi existat daca n-ar fi fost proiectul utopic comunist.

“Ii va aduce lui Basescu un plus de capital politic?

“Cred ca da.

“Ati putea la final sa condamnati persoane?

“Da. Eu personal am spus ca vreau ca tinara generatie sa stie cine au fost: Nicolae Ceausescu, membrii Biroului Politic, Comisia controlului de partid, sefii sectiilor Comitetului Central, vom da liste. Nu toti, ci cei care au instrumentat. Sefii propagandei, ai Securitatii, membrii Colegiului Director al Ministerului de Interne.

“Nu vor lipsi nume ca Pantiusa, Nicolski, Draghici, Postelnicu, Iulian Vlad. Comunismul n-a fost pe Marte, ci in Romania. N-a functionat pe pilot automat, ci cu oameni. Unii vor spune ca insusi Vladimir Tismaneanu provine dintr-o familie de comunisti.

“Urma sa va intreb daca va veti condamna tatal…

“Totdeauna am afirmat asta. In momentul cind vom face structurile aparatelor ideologice si vom da principalele institutii care au contribuit la indoctrinare, evident ca eu voi fi primul care voi spune ca printre persoane va figura si numele tatalui meu, care a fost director adjunct al editurii partidului si profesor de Marxism la Universitatea Bucuresti. Nu am nici un fel de inhibitii in raport cu nici un nume.

“Reprosuri

“Tismaneanu isi reproseaza acum ca, in cartea de dialoguri cu Ion Iliescu, controversata „Marele soc din finalul unui secol scurt”, a avut o excesiva incredere in interlocutor. „Am subestimat talentul lui Ion Iliescu de a ocoli raspunsurile transante. Probabil ar fi fost o carte normala in 2002, fata de un an electoral 2004, cind a provocat valuri de reactii care nu stiu cit erau legate de carte, cit de persoana lui Iliescu, un militant politic pentru un partid politic.” Tismaneanu spune ca Iliescu a folosit fiecare lansare de carte pentru un miting electoral al PSD, motiv pentru care el i-a cerut sa opreasca propaganda”.

Dacă nu s-a înţeles cine este furnizorul bibliografiei - tocmai din Ţara Oului Columbian - aşa să rămână, fiindcă niciodată nu ştii dacă faci bine în relaţiile cu… furnizorul; sau rău, iar atunci să vezi ce păţeşti! Aşa că păstrez o tăcere înţeleaptă (şi foaaarte conspirativă).

Nu văd nimic îmbucurător în această - a câta? - iniţiativă.

Motivele nereuşitei apropiate (bănuite, temute) sunt multe, domnule şi toate serioase, începînd cu…

…*Aparatul*. Altfel spus: cu “elita ţării”, cum îi zicea Ulici Securităţii, în una din numeroasele sale absenţe ale normalităţii

de gândire. Dar şi nesecuriştii aparatişti: activişti de partid, de sindicat, "responsabili" de tot felul, precum şi - o să râdem, de-or să ne sară măselele! - chiar vârfurile profesionale: oameni care răzbătuseră în "ramura" lor dînd din coate, din gură, din cur, din denunţuri: învăţători şi profesori, contabili şi directori de ceva (să zicem făbricuţe, apoi uzine). Aceştia - mai ales *acestea*: mamele, surorile noastre - plătiseră greu şi murdar tribut, ca să ajungă; să-şi consolideze "poziţia"; să-şi asigure/apere familia, consolîndu-se în gând că se menţinuseră/urcaseră pe scara societăţii prin meritele "personale" din specialitatea lor - şi acelea jucaseră un rolişor, dar importantă rămânea "activitatea obştească", darea-dovezii, prin munca voluntară, prin notiţica informativă, vulgar spus: turnătoria generalizată în cerc, ca la Periniţă, cea făcînd parte din… pâinea noastră cea de toate zilele.

Această pătură - la urma urmei, prima cu bocanci - păstra, oricât ar nega ea, conservatismul clasei ţărăneşti, ruralismul tenebros, morala gloduros-egoistă: "Decât să plângă mama mai bin' să plângă mă-ta!". Cum să renunţe aceştia la toate… "avantajele" cucerite pas cu pas, în comunism? În schimbul a ce? A unei justiţii-drepte? Ce-i aceea justiţie-dreaptă? În schimbul unei atitudini morale? Dar ce-i aceea: morală? Justiţie-morală să fie aceea care va pedepsi un securist care, în câmpul muncii sale, a mai şi bătut, ca omul necăjit, a mai şi omorît (tot ca omul, ce să facă) - din ordin, nu din plăcere! - dar el este unchiul meu sau cumătrul fratelui meu. Cu ce obraz mă voi prezenta în faţa nevesti-si, care m-a ajutat în multe rânduri, cu pile, chiar cu bani, arătîndu-se cu adevărat de-a noastră ? Ca să fie satisfăcut - cine? Un terchea-berchea, un fugar, un scriitor-fără-cărţi, cum bine îi zisese E. Barbu şi M. Dinescu cita din clasici, un trădător de ţară care n-a mâncat salam de soia, dar care provacă scandal, pentru a avea acum ce povesti, să se plângă de persecuţii, de torturi - auzi: torturi!

Luni 10 aprilie 2005

Nu am continuat diatriba începută - o am pierdut pe drum. De oboseală, de lehamite - dacă mă lehămetesc de pe acum, ce brânză voi face în Comisia băsească?…

Am dus corectarea **Culorii curcubeului** până la capăt : 360 pagini. Urmează să fac **Cod Bărbosul**. La caz de ceva (bun!), să încep prin această, nouă - completă - ediţie.

[Am spus că îmi pregătesc o ediţie postumă, în lipsă de o normală serie de autor? Spun acum].

Ieri Dan Culcer mi-a transmis un comenariu de pe site-ul lui

O. Brega (în legătură cu "Doliul…")

"Paul Goma este - din pacate - singurul care nu-si face o onoare din oportunism. E poate ultimul mohican din seria celor care prefera sa greseasca singur (judecind cu mintea lui) decit dreptate alaturi de Turma (care face pierduta urma individului).

Sunt multe lucruri cu care nu sint de acord in ordinea faptelor evocate si a lecturilor propuse dar- studiindu-i Jurnalul in ultimele saptamini- m-am convins de BUNA CREDINTA a celor spuse si scrise. Marea problema a Turmei de azi nu este conformismul ei, ci "elitismul" de care se prevaleaza, in baza unor diplome (unele solid justificate prin studii, altele mai putin) si in baza prezentei la aceleasi intilniri mondene, pe listele de preferinta ale acelorasi editori, constitudind ceea ce in limbajul familiar din Moldova se numesc "cimotii"- chiar atunci cind nu e vorba de rudenie ci doar de in-cirdasire.

In-turmizarea e atit de intrata in gindirea acestui trib incit toti se mindresc daca figureaza …pe lista lui Vadim. Paul Goma le mai da ocazia de a-si beli ochii pe textul de mai sus pentru a vedea daca au fost destul de merituosi pentru a fi inregistrati si pe lista domniei sale. (A propos de "belit" cine are sucar pe asta vocabula sa-si aminteasca de "bialiti" care are ceva cu "albitul" si cu "ghilitul" lui Creanga").

Multumindu-i lui Paul Goma ca este activ si lucid, il felicit ca a gasit calea de a comunica- dincolo de fabircantii de carti de la noi, si-l sfatuiesc sa nu moara prea repede. Nu de altceva, dar trecerea lui in lumea disparutilor ar provoca prea multa bucurie in rindul sicrietorilor sai, unii ar deceda, altii ar mierli-o de fericire. Si n-ar fi crestineste din partea Domniei Sale sa provoace un asemenea dezastru, ca s-ar bloca teascurile de la Fumanitas iar Lii-Chang ar ramine fara slujba."

Comment by Dr A. Koulakov — 3/16/2006 @ 12:00 pm

Victor Roncea publică în *Ziua* un atac împotriva lui Tismăneanu. Se foloseşte de ciomegele: Ogoranu, Gheorghiţă şi Goma. Fără jenă, fără clipire, amicul Roncea citează câteva extrase din "Doliu pentru Basarabia"- însă fără a pomeni faptul că trimisesem textul din timp la *Ziua* (încă din 11 martie, pentru 27), că însuşi Roncea promisese că îl va publica - şi nu a fost publicat nici azi. Şi nu i-a explicat autorului pentru că de ce Sorin Roşca Stănescu nu-l mai publică pe Goma (a, da: fiindcă Manolescu a zis că e antisemit; or *Ziua* nu are voie să publice antisemiţi-antiisraelieni!) - nici vorbă să i se ceară scuze.

În schimb (sic) iată ce scrie tovarăşul nostru Dan Pavel:

"Tismaneanu avea nevoie de recunoasterea morala a expertizei si autoritatii sale profesionale, pentru ca in ultima vreme s-a incercat marginalizarea sa pentru motive care nu au legatura cu activitatea sa stiintifica, ci mai degraba cu interpretarea politica aberanta a unor "delicte de opinie" pe care le-ar fi comis in anul electoral 2004 (publi-

carea cartii de convorbiri cu Iliescu si vizita acasa la Gigi Becali). Din toate barfele, resentimentele, ironiile si intrigile se va alege praful, pentru ca studiile si cartile politologului intra in bibliotecile si bibliografiile relevante ale lumii. Comisia Tismaneanu are ocazia de a intra in istoria Romaniei si a secolului XXI prin modul in care va formula amanatul verdict cu privire la natura comunismului si la crimele comise. Miza este formidabila - ar putea sa marcheze o schimbare de strategie in abordarea comparativa si separata a statutului regimurilor totalitare care au ravasit secolul XX - nazismul si comunismul. Basescu este prudent: vrea sa tina cont de sensibilitatile cu privire la comunism care exista in diferitele tabere politice de pe planeta. Dar Tismaneanu nu are asemenea inhibitii si nu ne putem astepta la compromisuri din partea sa: este primul care vrea sa-l integreze in pe Paul Goma, cel mai important disident al perioadei ceausiste, dar si cel mai intransigent moralist al postcomunismului. Prin caracterul aparent imprevizibil al deciziilor pe care le ia, datorita relatiilor nonconformiste cu trecutul si prezentul, dar mai ales cu oamenii cei mai feluriti, s-ar putea ca Basescu sa nu fie doar pragmaticul cinic pe care l-am votat in turul al doilea pentru ca nu aveam o alternativa mai buna."

Cotidianul a publicat:

"Goma: «Eu nu am amanunte de studiat»

«Invitat sa faca parte din Comisia condusa de Vladimir Tismaneanu, scriitorul Paul Goma a acceptat in urma unui e-mail din partea istoricului. Fostul disident ne-a declarat intr-un interviu ca nu a primit deocamdata o invitatie oficiala de la Cotroceni. Goma e convins ca asupra comisiei se vor face presiuni politice, dar se considera imun la orice interventie.

"La invitatia lui Vladimir Tismaneanu, ati acceptat sa faceti parte din comisia de studiere a comunismului, consti tuita la initiativa presedintelui Basescu. In ce conditii ati acceptat?

"Nu a fost nici o invitatie, a fost o scrisoare de la particular la particular, de la Tismaneanu catre Goma, in care mi-a propus sa fac parte din aceasta comisie. Nu mi-a spus cine mai face parte, probabil atunci nici nu stia. Eu totusi am zis da. Am acceptat, asta nu inseamna ca chiar se face. Am primit un e-mail, asta ma dezechilibreaza, pentru ca eu sint obisnuit cu hirtia prin posta, sint de moda veche.

"In afara de Vladimir Tismaneanu, v-a mai solicitat cineva sa deveniti membruă Ati primit vreo misiva de la Cotroceni?

"Nimeni altcineva nu mi-a mai solicitat acest lucru.

"Credeti ca mai este oportuna, ca mai are rost o condam nare a comunismului la 16 ani de la 1989.

"Intrebarea este inutila, oricit ar fi de justificata prin experientele trecute. Cum sa nu fie oportuna constituirea comisiei, la 16 ani de la „Liberare", de la „Marea Revolutie". Noi am fost milioane... si in

familia dvs. probabil ca au fost oameni care au facut puscarie, care au fost persecutati, care n-au putut sa faca studii. Cum sa nu fie utila comisia, macar ca terapieă Pentru ca ticalosii care au profitat atunci nu o faceau din convingere sau din fanatism. Da' de unde! O faceau pentru salariu, pentru bani, ca sa aiba un apartament, ca sa poata sa mearga la scoala copiii lor, si nu ai altora. Ca, vorba aceea, „decit sa moara mama, mai bine sa moara ma-ta", asta era lozinca tuturor securistilor. Pentru ca ei zic: „Dom'le, ce-a fost a fost, acum intoarcem foaia". Asta este o ticalosie fara seaman.

"Pentru multi dintre ticalosii despre care vorbiti,

"condamnarea va fi, totusi, numai una post-mortem.

"Nu-i nimic. Sa stie urmasii urmasilor lor ca bunicii, parintii sau fratii au fost niste ticalosi. Si, chiar daca ei nu vor fi condamnati, pentru ca noi nu sintem ca ei, sa-i condamnam pe copii pentru faptele parintilor si viceversa, nu trebuie sa uite ca ei au mincat carne, de pilda, cind tara murea de foame, ca ei stateau in apartamente civilizate, cind ceilalti mureau de frig, n-aveau medicamente si asa mai departe.

„Eu nu studiez istoria, eu am trait-o!"

"Ce va propuneti sa faceti, mai exact, in aceasta comisie?

"Ceea ce am facut toata viata. Eu sint scriitor, am scris carti si voi continua sa scriu carti. Nu carti de istorie, nici de politica, este inutil sa imi cereti mai multe amanunte. Eu nu am amanunte de studiat. Eu nu studiez istoria, eu am trait-o, am suportat-o. Cei care studiaza istoria pe felii, se asaza si isi scot note nu sint istorici, vor fi niste functionari.

"Si atunci cum trebuie procedată

"Pai, om vedea. Poate facem cum gindeam eu, o condamnare ferma a comunismului ca terorism general, care s-a intins nu de la 1946, cum propun anumiti baieti care zic ca sint istorici si sustin ca a existat comunism la noi din '46 pina in '89, pina la „Marea Revolutie din Balta". Nu. Totul a inceput de la 28 iunie 1940, cind Basarabia si Bucovina au fost ocupate de rusi".

"Inteleg ca, in comisie, veti elabora documente care vor condamna comunismul.

"Nu, eu nu voi elabora nimic. De elaborat, elaboreaza ucenicii de acum, care afla noutati.

„Institutul lui Oprea este un surogat"

"Atunci, cu ce se va ocupa exact comisiaă

"Nu stiu. De unde sa stiu cu ce se va ocupa? Mai inainte fusese un alt surogat de comisie, cel al lui Oprea. Cine este acest Oprea?

"Stiti ca veti fi coleg cu el.

"N-o sa fiu coleg cu el. Sa fie sanatos daca va face si el parte din comisie. Eu nici nu sint sigur ca voi fi acceptat acolo. Daca nu m-au acceptat colegii mei scriitorii, care m-au exclus, pe cind eu eram arestat in 1977 si toata lumea stia ca eu sint arestat, in ghearele Securitatiiă Dupa '89, istoricii astia improvizati decid ca s-a terminat comunismul, asa, printr-un decret pe care nu stiu cine l-a dat. Niste tovarasi, probabil Petre Roman si cu Brucan, au hotarit ca s-a terminat cu comunismul. Dar mineriadele ce-au fost, dom'le?

„Pe Oprea il deranjeaza Tismaneanu“

“Cit vor dura lucrarile comisiei?

“Cu romanii nu poti niciodata sa stii ce se va intimpla in urmatoarea jumatate de ora”.

“Va asteptati la presiuni politice?

“Sigur ca vor fi, dar eu niciodata n-am tinut seama de presiuni politice si de 70 de ani tot sufar presiuni politice si politienesti. Pe Oprea il deranjeaza Tismaneanu, pentru ca „ii dubleaza“ institutul, ii fura scaunul, asa ca, dupa ce n-a acceptat din primul moment, a zis „hai dom’le sa intru si eu la Tismaneanu, ca se da ceva“.

“Dar, dupa parerea dvs., comisia realmente dubleaza in atributii institutulă

“Haideti sa ne oprim aici. Eu am primit o simpla scrisoare particulara. Daca ea va avea vreo urmare, veti afla.

“Organizator de „manifestatii ostile“

Nascut in 1935 intr-o familie de romani din Basarabia, Paul Goma a fost exmatriculat sistematic din licee, pina sa fie acceptat la un liceu din Fagaras. Are conflicte cu autoritatile inca din 1955. In semn de protest fata de reprimarea revolutiei maghiare din 1956, si-a predat carnetul de UTM, fiind arestat ulterior pentru „tentativa de organizare de manifestatie ostila“ si apoi condamnat la doi ani de inchisoare. Apoi, pina in 1964 va sta in domiciliu obligatoriu in Baragan. A inceput sa scrie in anii ’60, iar cartile sale, publicate in Occident, il aduc in atentia autoritatilor de la Bucuresti. In urma incercarilor sale de a crea un sindicat liber a fost arestat, anchetat si torturat de Securitate. In 1977, dupa mari proteste internationale, scriitorul pleaca in Franta, unde cere azil politic. Dupa Revolutie, cartile i-au fost publicate si in Romania, Paul Goma semnind periodic articole in presa locala. La alegerile din 1996, Goma a incercat sa candideze la presedintie, insa nu a reusit sa stringa cele 100.000 de semnaturi necesare si s-a retras.

Scrie opinia ta

mariusdancu-(10-04-2006 23:44)
de ce domnul goma nu a fost propus pentru cnsasă?
asa nu ar mai fi fost atatea dispute, iar adevarul ar fi iesit la iveala.

Valy-(10-04-2006 23:12)
I-am citit multe din cartile scrise si cred ca ar fi o mare pierdere [pentru aceasta comisie, daca domnul Goma nu va face parte din ea. Cred ca este un simbol al luptatorilor impotriva comunismului. Pentru cei care inca nu sunt convinsi despre bunele intentii ele domnului Goma, le recomand sa-i citeasca cartile. Veti afla multe legaturi cu securitate ale multora dintre cei care azi se dau revolutionari, precum si adevarata fata a celor care au condus Romania timp de saisprezece ani.

mariusdancu-(10-04-2006 23:08)
tot respectul pentru domnul goma, pentru ca stiu cat a suferit din partea comunistilor romani si nu numai.... nu ma lasati intimidat de catre oprea, care

intr-adevar nu a facut nimic pentru a cerceta comunismul...
daca in ticu nu am crezut, in dvs cred cu tarie...
nu va lasati doborat de catre securisto- comunistii care inca mai misuna pe aici!!!succes!

Marţi 11 aprilie 2006

V. Tismăneanu mi-a scris:

[…] "Draga domnule Goma:

"Va scriu cu mare emotie. Am citit ca in Cotidianul ati spus ca acceptati sa faceti parte. Stiu ca mi-ti spus-o mie, dar era legat de dorinta ca dl. Basescu sa va caute.

"Va sun la telefon miine ori miercuri.

"Invitatia mea de saptamina trecuta a fost oficiala, chiar daca prin -email. Dl Basescu va va scrie si va discuta toate chestiuniel din mesajul Dvs (am fost asigurat).

"Deci, domnule Paul Goma, pe baza imputernicirii data mie de presedintele Traian Basescu, in calitate de presedinte si coordonator al Comisiei Prezidentiale pentru analiza dictaturii comuniste, sint fericit sionorat sa stiu ca acceptati sa faceti parte. Ca istoric al comunismului romanesc, consider ca este un moment istoric.

"Voi scrie imediat in acest sens lui Ovidiu Simonca ptr Observator Cultural.

"Apreciez pozitia Dvs privind membrii Comisiei. Am stabilit consensual ca avem un SCOP COMUN. Restul, cine se are bine cu cine, Dvs stiti prea bine ca sint lucruri umane, prea-umane. Prefer sa nu le discutam. Amurmarit reprezentativitatea umana si institutionala. Nu am pus oameni politici activi in Parlament, chiar daca un Adrian Cioroianu ar fimeritat, dar e sanator PNL.

"Adresez acest mesaj si domnului consiler prezidential Claudiu Saftoiu, cu care conlucrez pe probleme Comisiei.
"Cu calda prietenie, Vladimir Tismaneanu"

Şi:

[…]"Buna seara: Am vorbit cu consilerul Saftoiu. va va cauta miie la telefon (este tr citeva zile la Boston).

"Dl Basescu va trimite in citeva zile scrisoarea sa personala (azi a fost tota ziua la un pod darimat).

"Scopul Comisiei: o seinteza stiintifia despre tragedia Romaniei sub comunism. Pe baza ei, TB va pronunta codamnarea.

"Rolul Dvs: mai ales pe tema represiunilor, studentimea, intelectualii.

"Nu trebue sa scriei: ati scris ce trebuia scris. Acum vin expertii, comisia citeste, adauga, etc

"Vreau sa-i predam d-lui Basescu dinteza (nu lunga, poate max

100 pagini) cel mai tirziu pe 1 nov.

"Avem materilale necesare. E vroba sa la punem coerent alolata (avem citiva tineri istorici excelenti).

"Cu prietenie, VT"

Marţi 11 aprilie 2006

Am încercat să copiez un articol al lui Bogdan Creţu trimis de Ovidiu Nimigean - nu am reuşit. Nu am stare.

Bănuiesc motivul: Tismăneanu a scris:

"Nu trebue sa scrie[t]i: ati scris ce trebuia scris. Acum vin expertii, comisia citeste, adauga, etc"

Aşa, carevasăzică: Eu, Goma, nu trebuie să (mai) scriu! De ce? Fiindcă eu am (mai) scris - ce trebuia scris… Ce "explicaţie" expeditivă, la urma urmei jignitoare!

Filip îl bănuieşte pe Tismăneanu că va încerca să mă folosească drept decor; "ca ornament", zice el. Eu nu neg, pe faţă, eventuala intenţie (deşi îmi stă pe vârful limbii să o spun…). Îi asigur pe ai mei că, odată acolo, în comisie, nu voi interpreta, cu farmecul meu binecunoscut, pentru Dumneavoastră Aria Decornamentului, nici a Prostului Util(izat) la Prezidiu. Ana zâmbeşte într-un anume fel care îmi este, ca să zic aşa, familiar de să tot fie 40 ani, şi care în cuvinte s-ar traduce prin:

«Mai vorbim noi, mâine…»

Deşi mă străduiesc să nu par a fi pus la inimă cuvintele lui Tismăneanu, îmi vine greu; sinea mea este cenuşă otrăvită:

Vasăzică acesta va fi rolul pe care mi l-a şi distribuit amicul: unul onorific (eu *am scris ce era de scris, deci nu mai este nevoie să repet*…), dar cu vădită ne-bună intenţie: voi figură (de la a face figuraţie), "scutit" fiind de a pune umărul - ce Dumnezeu făcusem în ultimii… 40 ani: nu-l tot pusesem?

Un asemenea tratament la prima vedere pare a fi produsul respectului faţă de un trecut-de-activitate-fără-salam-de-soia; dar acum, în prezent… Să ne lase Goma să respirăm, să mai activăm şi noi, că tot s-a dat voie de la Brucan, acum de la Băsescu, pe tărâmul istoriei. El, Goma o fi obosit de-atâta… activitate. Apoi noi am recunoscut-cinstit că el şi-a făcut datoria, să mergă la culcare, să se odihnească…

Deocamdată prefer să-l bănuiesc pe Tismăneanu de neglijenţă, de vorbe scăpate din grabă, de neinformare (dacă nu a citit din cele vreo 60 volume ale mele decât titlul unei broşuri:

Amnezia la români şi i-a plăcut formula…): aşadar m-a scutit de a lua-parte, fiindcă eu luasem-partea ceea, pe când ei stăteau pe sub laviţe şi făceau rezistenţă prin cultură (ah, Manolescule, cum nu te pot uita - şi nici ierta!), scrisesem… Ce scrisesem? Cărţi, desigur! Care cărţi? Acelea care, chiar de erau tipărite, fuseseră uitate, ignorate, tăcute, din solidaritate cu confraţii împroşcaţi cu noroi, vorba lui Dimisianu (dacă nu respinse de la primul contact), cele mai multe hulite, puse la index - deci: necunoscute. Şi atunci cum altfel poate fi interpretat îndemnul lui ca eu să nu mai scriu - fiindcă am scris? Doar ca pe o rugăminte - prietenească, desigur, de a-i lăsa pe ei, junii, istoricii de profesie, prezenţii - de a scrie istoria, ce să mă bag eu, Moş Reproş în dezbaterile lor înalto-diversionisto-universitariste, acolo unde nu-mi fierbe oala, acolo fierbînd oalele altor categorii de români, care de care mai "istoric adevărat", cu condicuţă?

Îmi aduc aminte că nu altfel mă tratariseà Vlad Georgescu, pe când conducea el secţia română a Europei libere: încercam să colaborez cu câte un text (greu, greu, Negoiţescu şi cu mine nu aveam loc de bravii anticomunişti cu vechi fapte de arme: Hurezeanu, Petrulianca, N.C. Munteanu, mai cu seamă viteazul Gelu Ionescu), el nu mi-l respingea, atât că nu-l transmitea, iar după şase luni, la întrebarea mea, explica: «Prea te bagi în istoria mea, coane…"

Da, domnule: chiar aşa: de ce mă voi fi băgînd în istoria *lor* - coane?

Miercuri 12 aprilie 2006

Nici picior de consilier - necum de preşedinte (a, da: rămăsese să-mi scrie pe hârtie, eu să-i răspund, tot pe hârtie - la Bucureşti nu s-o fi găsind hârtie, le-aş trimite eu, dar nu le cunosc adresa - Cotroceni şi mai cum?, şi mai ce?, şi mai unde?…).

Ciudat, dar la urma urmelor profund omeneşte: pe măsură ce simt că se dezumflă balonul colorat al promisiunii formulate de V. Tismăneanu, în aceeaşi măsură - ba chiar dublu, triplu mi se umflă, ca să zic aşa (alimentată de tăcerea elocventă a "factorilor") - vechile frustrări, permanentele mele vise, idealuri:

- Să-mi pot tipări - în sfârşit - cărţile şi să mă pot exprima în presa de hârtie din ţară;

- Să am şi eu un adăpost, o casă, în ţara mea - iar ca supliment: un loc în care să-mi (re)îngrop părinţii, împrăştiaţi, pierduţi - şi unde să fac şi pentru mine un culcuş-de-veci;

- Să am şi eu, chiar dacă recunosc, exagerez ca de obicei! - o identitate oficială, o apartenenţă, din care să nu mai fiu alungat,

expulzat, dat-afară, exlus - interzis…

- Să am şi eu un costum de înmormântare, că "celălalt" nu mă mai încape…

Să fie oare idealurile, visele, dorinţele atât de prea-înalte, atât de ne-atins, atât de ne-meritate (Doamne)?

Joi 13 aprilie 2006

Azi Niculiţă pleacă înapoi în România. Desigur, i-a plăcut Parisul, îl pricepe, îl percepe, dar… dacă nu era şi Aura cu el, lângă el… De aceea abia aştepta să se întoarcă acasă.

Aseară Ana se întorsese de la slujbă încărcată ca o albină de cadouri de Paşte - pentru copii. La noi în România încă nu a ajuns obiceiul ca, de Paşte, părinţii (ocazie cu care se adună mai multe familii) să "ascundă" în grădină, pe iarbă, prin tufişuri ouă din şocolată de toate mărimile, apoi copiii să pornească la vânătoare, fiecare cu câte un coşuleţ în care adună "recolta ploii de aur", rezultată din dangătul clopotelor anunţînd-sărbătorind Învierea Domnului (una dintre variante, confecţionată de părinţi, pentru a da o explicaţie raţională abundenţei de bunu'-bunu'). Filip al nostru are amintiri minunate (şi fotografii) şi de la o astfel de vânătoare de ouă de Paşte, dintr-un sat de pe lângă Auxerre. Acolo Yvonne Popescu, traducătoarea **În Cerc**-ului pentru Gallimard şi mamă a Zoei Popescu, avea o casă…

Aşadar Ana a pregătit două sacoşe cu ouă de şocolată, ouşoare, bomboane, dulciuri-de-Paşte, precum şi câte un iepuraş de pluş pentru cei doi copii-din-familia-noastră: Andra, nepoţica Aurei şi a lui Niculiţă precum şi Pavel-Ştefan, vânjosul odrasl' al Stăneştilor. Noi, nemaiavînd pe nimeni în România, ne-am lăsat şi de astă dată adoptaţi, ca să ne putem lăuda cu "nepoţii" noştri.

Cum călătoreţii au de gând să facă un popas de o zi la Viena, vor ajunge la Bucureşti încolo, spre Duminică.

Noi, bătrânii ne bucurăm de pe acum de bucuria copiilor "noştri" de la Bucureşti.

Nici o veste de la cotrocenişti. Se vor fi răzgândit. Ba nu: Tismăneanu va fi fost răzgândit. Ei, de cine! De toţi "cei buni", de "elita intelectuală" a ţării-n sărbătoare, de elitarzii scriitoriali.

Cum să suporte 'telectalitatea anticomunistă din moşi-strămoşi un asemenea afront - auzi: Goma, cel care doar a făcut scandal, că el este contra regimului, el, membru de partid! - să fie invitat să-facă-parte, iar ei, adevăraţii opozanţi, rămaşii pe baricade, ba ! (vezi-l pe viteazul Al. George, cel care declarase negru pe alb că nu era prost să se deconspire ca… anticomunist).

Nu ne-a otrăvit destul viaţa Goma asta în anii "de la Revoluţie", reproşîndu-ne că nu ne-am dat foc în faţa Comitetului Central, că nu l-am înjunghiat pe Ceauşescu şi că nu i-am dat cu o piatră-n cap Ceauşeascăi pentru demolarea Bisericii Enei - ei, da şi să ne aresteze? Să ne dea afar' din ţară? Ca să rămână România fără intelectuali-de-vârf? («Să ajungă ca tine…», cum atât de drăgălaş mi-o zisese G. Adameşteanu, la Paris, când eu mă întrebam ca proasta cum poate un scriitor român ca ea să rămână nesimţitoriu la distrugerea ţării…).

Ia să văd cine vor fi fost protestatarii care vor fi hotărît, vor fi protestatàt: - a, la contestări («X nu merită!»), la excluderi («Îl dăm afară pe Y!»), la condiţionări («Eu, ori Z!») se pricep ai noştri, dupe meleaguri, fraţii-cu-codrul, rezistenţii *pe la* cultură, doar aşa au traversat ei regimul de dempop.

Încep cu Mihăieş. Şi el fusese acuzat la un moment dat de… "antisemitism", ca şi stăpânu-său, Manolescu. Pe Mihăieş l-am înţepat pe când mai puteam publica în ziare (o parte din texte au putut fi adunate în volumul **Scrìsuri** din 1999). Acest Mihăieş, de cum primise bilet de voie de la Brucan, se apucase de "interviuri": făcuse un volum cu Tismăneanu, altul cu Manolescu. În ambele dovedea că mai bine s-ar fi ţinut de rezistenţa-prin-structuralism ţinîndu-se de deget cu Adriana, altfel Babeţi: omul nu ştia ce-cum să întrebe, habar n-avea cum-prin-ce să-l corecteze sau stimuleze pe interlocutor, el întreg: un peisaj de Pusztă a Banatului (în fine: mlaştina de origine, cea din secolul al XVII-lea, desecată de Drăguţu-Impărat…). După care, de parcă nu somnorìse destul pe treaba-şi, a improvizat şi o broşură electoralicească: "Totul despre Manolescu" - chestie meşterită din aproximaţii intelectuale şi din dezinformaţii… informaţionale. Acum este adjunct la Institutului Cultural Român: probabil temîndu-se că voi cere - în sfârşit ! - să public şi eu o carte-două (de ce nu o serie?) "la el, la Fundaţie" - înainte Buzura vorbea: "la Fundaţia mea" - se va fi opintit din toate puterile pe lângă Tismăneanu şi pe lângă Patapievici (care nu va avea nevoie de insistenţe ca să cedeze) şi pe lângă cabinetarii lui Băsescu să nu cumva să i se cedeze lui Goma o palmă de teren, altfel ne ocupă, căpcăunul! (de Goma vorbesc - reprezentant de vârf al "disidenţei răguşite" - dar care urlă, nu se lasă - citat din acelaşi Mihăieş, *bouier* al minţii…).

Tot de pe-acolo: Mircea Martin. Cum să mă lase să am şi eu un loc sub soare prietenul şi editorul meu Mircea Martin, cel care prin 1998-99 s-a trezit… duşman de moarte şi m-a atacat pe la spate, în două episoade din *22*-ul adameşteancăi - cu "argumente" debile, limbricoide, mincinoase, fabricate noaptea

în bucătăria lui Liiceanu - şi la care "dulcea Gabrielă" nu mi-a permis drept la replică?

Dar Blandiana? Cum să suporte ea ca Goma să steie la un prezidiu şi nu Dânsa, care are neţesitate de trei scaune? Cu tot cu Rusan, iar de curând cu Lumina Lumii Ilieşiu, Spaima Comuniştilor (pe care-i filma de zor şi cu drag până la 22 decembrie 89 fix)? Să nu rostească ea, în versuri, discursul funebru (de punere-bine) la înmormântarea-mi?

Dar Adameşteanu? Nu va mai fi avînd puterea din trecut de a face rău, dar cuvântul ei nu rămâne fără urmări când vine vorba de a-i plăti lui Goma o parte din răul făcut - nu doar ei, ci Breslei Naţionale, Elitei Ţării, Smântânii Patriei Române!;

Dar Ion Vianu ce cusur va fi avînd - de când, trezit din somn, la nenumăratele prezidii, cot la cot cu Oişteanu, a descoperit în Goma "un basarabean antisemit" (de parcă nici n-ar fi fiul lui Tudor Vianu…)?;

Dar Sorin Alexandrescu, "nepotul Monumentului", ilustratorul, într-un cărţoi uite-aşa de gros, plin de scheme şi săgeti indicînd mersul geniului la Faulkner ? Salex, cel care petrecuse o viaţă la Amsterdam, ignorînd România şi literatura română, iar după moartea mamei sale, devenise, fulgerător… anticomunist, iar din vara anului 1989 participant la… Uniunea Scriitorilor a lui Ţepeneag şi a lui Breban?…

Dar Antohi, dar Mungiu, dar prinţul-consort, "istoricul" Pippidi? Dar Pleşu, Dar Liiceanu…

…Si încă rezistenţii prin cultură, aciuaţi pe lângă Buzura până deunăzi, trecuţi fără murmur la spatele Patapieviciului băsesc.

Fireşte, nu poate lipsi din acest val de proteste anti-Goma protestatarul de profesie N. Manolescu:

N-a protestat el cu vehemenţă împotriva comuniştilor care îi arestaseră părinţii? (între noi: ce, era prost?); n-a protestat el împotriva celor care mutilau istoria literaturii române? - ba da, ba da: scriind, dimpreună cu D. Micu, **Literatura română 1945-1965**!; nu a protestat el împotriva trădătorilor de frate şi de scriitor - ca G. Ivaşcu? - ba da, ba cum nu: devenind ucenic-ascultător al turnătorului, al putrezitorului Ivaşc'! Nu a protestatat el împotriva "revoluţiei culturale" ceauşeşti? - asta-i bună, de ce îl insult? - chiar pe el, care a participat cu vitejie la o şedinţă în care "unii scriitori" i-au pus întrebări extrem de jenante Dictatorului? Nu a făcut el parte din opoziţia curajoasă scriitoricicolă (culturală, evident)? - ba da, ba da, dimpreună cu D.R. Popescu şi cu C. Ţoiu alcătuind chiar o organizaţie secretă de rezistenţă prin cultură - în munţii patriei… Trecem peste episodul

penibil al "revoluţiei de la '89" ("un accident…"), când s-a "cam" speriat, când i-a "cam" intrat morcovul cât sfecla - însă, ardelean tenace, a ştiut să se strecoare printre contradicţii, gloanţe şi chiar obuze, făcîndu-se frate cu dracul (la plural: Băran, Silvestru, Pardău, Ţoiu - ca să pună mâna pe *România literară* şi să facă… literatură, nu politică (vezi-l în polemica avută cu Paler). Drept care, ne-făcînd deloc-deloc politică, l-a rugat pe Ornea (tovarăş de vizite la Gogu Rădulescu, unde mergea pe după cap cu Ardealul Sânjeros şi Anticomunist strălucit reprezentat de Buzura, de Blandiana, de Zaciu), imediat după mineriadă, luînd-i un interviu criminalului Iliescu… După care totul a mers strună: s-a dat bine şi pe lângă Voican-Clytorescu, publicîndu-i "Scrisoare deschisă lui Paul Goma", a distrus tot ce a atins: Alianţa, Liberalii, de-ai fi zis că datul cu Napalm este Meseria Lui - bine: doar cu puverizarea cu extract de dihor…

Dar Marius Oprea cu Stejărelu-i de serviciu? Vasăzică, făcuse el atâtea eforturi conspirative pentru ca, în frecventele călătorii la Paris din ultima vreme să nu care cumva să afle Goma şi să-l întrebe de sănătate, ba chiar - auzi, neobrăzare, să-i ceară: «Bagă-mă, nene şi pe mine în Institutul Tăricean, alături de R. Ioanid - că n-o fi foc…»

…Dar ce fac eu, soro? Strig catalogul colegilor scriitori? Al tovarăşilor de breaslă? Al celor care - din greşeală - scriseseră cândva favorabil despre mine? Ei şi?, omul se mai înşeală: din greşeală în greşeală/ spre victoria finală! Ca să spun, ce: că dorinţa lor fierbinte e să mă vază… moartă/ cu dric la poartă/ şi istorici mascaţi?

Am terminat corectarea **Infarct**-ului.
Amărît.
Un prieten epistolar stabilit în Germania îmi scrie:

"Stimate Dle.Goma, v-am citit jurnalul pe martie asa cum citesc tot ce vine dela Dvs. De ce? D-aia, este singura scriere in care mă regăsesc, singurele preocupări in care zac si nu găsesc luminä, mă simt frustrat de o viatä confiscatä de altii, mereu alte lepädäturi conduc aceastä tarä si chiar aceastä lume, mereu acelasi tip de om se repetä si se naste pe acest tinut.

"Am in Dvs. un confident,in lupta Dvs. găsesc o luptä a mea. dar Dvs o faceti bine, are repercursiuni, loveste in cineva, se aude undeva. Deci sinteti mai fericit ca mine. Aveti ameteli, trupul este intreg dar nu stiti ce aveti de vä este räu tot timpul. asa-i si cu mine. sufletul este neimpäcat..n-aveti multumirea si rangul ce vi se cuvine in cetate.M-asi bucura sä-l aveti,dar mi-e teamä cä in aceastä viatä a

Dvs.s-a spus totul. Ati fost ales martir si asta-i mai mult ca stupidul pr.Nobel.Vă inteleg chinul, dar mai mult nu e... Insă stati mai bine ca mine, si asta-i ceva.

"Paste fericit Dle.Goma!, Dvs si familiei Dvs...Nu mai tinjiti după cele lumesti.. g(…) p(…).

Ce să spun, reconfortant mesaj…

Dan Culcer îmi semnalează articolul din *Le Monde* de azi, "Suntem prea indulgenţi cu Israelul?" semnat de Shlomo Sand, profesor de istorie contemporană la Universitatea din Tel Aviv:

"Verdictul urnelor în teritoriile Autorităţii Palestiniene a fost criticat de cvasitotalitatea capitalelor occidentale care, în schimb, au primit cu satisfacţie rezultatele alegerile israeliene. Faptul că mulţi israelieni au început a-şi exprima nemulţumirea [oboseala] după lungii ani de ocupaţie a teritoriilor palestiniene poate fi perceput ca o evoluţie [pozitivă] în acest "război de o sută de ani" ai timpurilor moderne.

Însă opţiunile politice ale poporului palestinian sunt descalificate [negate] de americani pe motiv că învingătorii în alegeri nu sunt dispuşi să recunoască Statul Israel. Aceasta este într-adevăr, o problemă - dar de ce să ne mirăm?

De patru decenii toate guvernele israeliene, de dreapta, de stânga nu au încetat de a autoriza, de a încuraja procesul de colonizare care muşcă [roade] noi bucăţi din teritoriiul palestinian. După refuzul istoric permanent al Israelului de a recunoaşte, fie şi o parte de responsabilitate în originea problemei refugiaţilor palestinieni din/în 1948 şi după ce a distrus prestigiul şi firava suveranatitate a Autorităţii palestiniene, populatia teritoriilor supuse ocupaţiei a optat în majoritate pentru o alternativă politică mai fermă şi mai puţin coruptă.

Adevărat, Hamas practică un joc periculos şi este îndoielnic că va găsi sprijin durabil din partea poporului palestinian, extrem de încercat. Totuşi el îşi asumă riscul de a înfrunta Israelul şi Occidentul. Ceea ce nu înseamnă că a refuzat ideea unei recunoaşteri mutuale, ba a lăsat să se înţeleagă că ar fi dispus să cadă la înţelegere - în anume condiţii.

Adevărul este că Statul Israel nu a recunoscut niciodată Palestina în frontierele din 1967; după cum nu a recunoscut Al Qods (partea arabă a Ierusalimului) drept capitală a Statului palestinian. În aceste condiţii de ce Palestina ar recunoaşte un astfel de Israel? În 1988 mişcarea naţională palestiniană a acceptat, în majoritate, partajul Palestinei. Însă Israelul nu a admis nici azi principiul dreptului la autodeterminare a poporului palestinian, atitudine care nu a fost ameninţată de vreun boicot din partea occidentalilor. Presiuni vor fi fost exercitate ici, colo, asupra Israelului, însă nu s-a recurs la ameninţare publică şi la sancţiuni.

De ce americanii nu adoptă o atitudine asemănătoare faţă de guvernul Hamas? Răspunsul trebuie căutat în relaţiile istorice dezechi-

librate faţă de israelieni şi faţă de arabi. Au fost necesare doar două săptămâni pentru ca Siria să-şi retragă trupele din Liban, după rezoluţia Consiliului de securitate al ONU, în timp ce, din 1967, USA opun sistematic veto-ul faţă de orice tentativă de rezoluţie cerînd Israelului să părăsească teritoriile ocupate. Însă faţă de încălcarea, de treizeci şi nouă de ani a drepturilor politice şi umane ale unui întreg popor, Occidentul tace! A fost nevoie de insolenţa votului palestinienilor în favoarea Hamas-ului pentru a-l o face să iasă din muţenie!

În schimb nu încetează cu elogiile la adresa lui Ehud Olmert, după cum îl tămâiase pe Ariel Sharon: ambii ar avea statura unui de Gaulle! Însă nici unul nici altul nu au avut de gând să negocieze cu palestinienii "o pace a bravilor". Din contra: Israel înalţă un zid de separare, nu pe teritorul său, ci pe cela al palestinienilor; tinde să anexeze partea orientală a Ierusalimului, inclusiv Locurile Sfinte; expulzează populaţia palestiniană din valea Iordanului, pentru a-i încercui total pe palestinieni şi densifică prezenţa în zona strâmtă dintre teritoriile ocupate de la sud şi de la nord de Ierusalim, pentru a împiedeca orice continuitate teritorială în viitorul stat palestinian.

Ceea ce nu împiedecă Israelul de a primi note bune şi laude. La urma urmei, de ce s-ar sinchisi de principii de justiţie, de egalitate de drepturi dacă această politică a faptului împlinit prin forţă asigură un supliment de alţi treizeci şi nouă de ani de linişte relativă şi cu un nivel limitat al terorismului local?

Numai că alegerile din Israel nu au reflectat doar sentimentul de oboseală, de saţietate faţă de ocupaţie şi faţă de teroarea ucigaşă pe care a provocat-o. "Statul evreu şi democratic" - care, după nume, nu este republica tuturor cetăţenilor, ci un stat al evreilor din lumea întreagă - a fost cuprins de panică: evoluţia raportului demografic dintre evrei şi arabi din teritoriile ocupate. Această preocupare a condus la retragerea din banda Gaza; ea explică azi succesul partidului Kadima şi popularitatea proiectul său de "regrupare".

Dreapta "teritorialistă" care visa "Marele Israel" este depăşită azi de o dreaptă "etnicistă"; partidul 'Casa Noastră Israel' condus de Avigdor Liberman, alcătuit mai ales din evrei ruşi constituie esenţialul electorat, vrea să abolească frontierele dintre Israel şi regiunile populate de arabi israelieni, ca să realizeze un Stat Evre "omogen". Propovăduieşte deschis o epurare etnică şi se bucură de legitimitate în cultura politică israeliană. Ehud Olmert, viitorul prim ministru a invitat partidul lui Liberman să intre în guvern, după principiul că numai partidele evreieşti şi sioniste pot participa la coaliţia condusă de el. Astfel se confirmă: Statul Israel nu este democratic decât pentru evreii săi şi evreiesc pentru arabi(i săi).

Ca israelian, fiu de evrei cărora li s-a refuzat, în secolul al XX-lea dreptul la cetăţenia (israeliană) pe motiv de origine, cum să nu fiu îngrijorat de perspectiva unul Stat evreiesc "purificat"!?

Este urgent, deci, să se pună capăt ocupatiei şi cortegiului de acte ucigaşe pe care le generează. Deasemeni să fie vaccinat Statul Israel contra virusul rasist care îl ameninţă.

(Tradus din ebraică de Michel Bilis - de mine, din franceză)

Am spus eu altceva în ultimii cinci-şase ani? Ei, da - ei şi: s-a uitat cineva în gura mea? Ba chiar oameni care împărtăşeau "tezele" mele - deloc originale - de frica holocaustologilor paznici la poarta Gândirii Unice, s-au grăbit să mă acuze de antisemitism, de fascism, de tuberculozism…

Pe de altă parte nu invidiez nici soarta unui Shlomo Sand. El este, nu ca mine: "antisemit", ci mult mai grav pentru bolşevicii sionişti: "trădător". Astfel, categoria "trădătorilor"-strălucit reprezentată prin Raymond Aron, Yehudi Menuhin, Barenboim, Esther Benbassa a mai căpătat un membru.

Ce dobitoci aceia care (dinlăuntrul Israelului, ca şi din afara lui) tolerează, prin tăcerea complice, astfel de "doctrină".

Vineri 14 aprilie 2006.

Am constatat că mai am de corectat câte ceva la **Profil**…

Două mesaje de la necunoscuţi - mi-ar face mare plăcere să-i cunosc:

"[…]@yahoo.com
"Objet : reactii - doliu pentru basarabia
"Date : 13 avril 2006 20:12:15 HAEC
"À : paulgoma@free.fr
"Domnule Paul Goma,

"Numele meu este […] si am 25 de ani (precizez virsta mea nu lipsit de importanta ci pentru ca fac parte dintr-o generatie traumatizata, castrata de comunism care respira acum, in Romania, un aer de tranzitie schizofrena). Am citit articolul dumneavoastra din tiuk si am fost placut surprinsa sa vad aceleasi opinii, aceleasi sentimente ca ale mele sau ca ale multor colegi de generatie si prieteni.

"Oricum ce vreau eu sa va spun este ca indiferent de pozitia "conducatorilor ne/iubiti" si a intelectualilor oficiali si oficiosi generatia mea stie si nu uita, nu vrea sa uite, nu-si permite sa uite. Noi nu ii mai asteptam pe americani... daca parinti si bunicii ne-au spus ce au insemnat rusii, noi stim pe pielea noastra ce inseamna americanii.

"Aveti insa multa dreptate intr-o privinta... romanii sint o natie anesteziata... sau mai degraba somnambula... dar nu cred (a se citi sper) ca o sa fie un somn etern. Sper ca macar generatia mea o sa reuseasca sa se mobilizeze, sa nu mai accepte pupincurismul (auto)impus si ca o sa reactioneze cumva. Sint momente in care mi-e rusine ca sint roman... ca tac, ca inghit, ca... […]"

“[…]@yahoo.com
“Objet : reactie la doliu pentru basarabia
“Date : 13 avril 2006 21:03:02 HAEC
“À : paulgoma@free.fr
“Domnule Paul Goma

“Va anunt cu regret ca in Romania nu mai sunt romani, am crezut ca stiti mai bine aceasta, au mai ramas doar "rinocerii". Am 27 de ani si sunt un colaborationist al actualei stari de fapt din Romania, macar pentru ca nu fac nimic in acest sens si particip astfel la aceasta realitate aievea. Mi-ar fi placut sa fiu un disident, sa existe oameni care sa ma bata, sa ma inchida, sa ma crucifice, dar nu mi se intampla nimic. Din contra sunt un erou. Sunt eroul detergentilor 2in1, al televizoarelor cu plasma, a creditelor superavantajoase... sunt eroul capitalismului si capitalismul are nevoie de mine. Este amabil cu mine, chiar servil, ma imbie, ma cauta, se intereseaza de mine in permanenta.

Cei care au murit pentru tara aceasta sunt niste poze intr-o carte, nu-s reali pentru ca nu-i gasesc nici macar pe net, iar Basarabia e locul ala in care Romania trebuie sa-si consolideze granita ca sa nu mai vina prostituatele, raketii, hotii de masini si traficantii de droguri. Acum suntem aproape in Uniunea Europeana, suntem in NATO, suntem pe Axa si "traim bine". Peste Prut este "dincolo", noi suntem acum europeni si suntem mandri. ... porcii au ocupat acum casa stapanilor lor...

“sper ca generatia mea sa poata schimba ceva iar pentru aceasta avem nevoie de oameni ca dumneavoastra sa ne aminteasca cine suntem.

“cu admiratie si respect […]”

Îmi scrie Vladimir Tismăneanu:

“[…] Objet : din partea lui VT
“Date : 14 avril 2006 22:57:41 HAEC
“À : paulgoma@free.fr […]
“Domnule Paul Goma:

“La data de 5 aprilie 2006 cind v-am trimis mesajul prin care va invitam sa faceti parte din Comisia Prezidentiala nu vazusem ce fusese afisat pe website-ul Dvs. la data de 31 martie a.c. si deci nu stiam ce scriseserati, cu numai citeva zile inainte de a va trimite invitatia, despre mine personal si despre legitimitatea mea stiintifica. In raspunsul Dvs. la invitatia mea, trimis pe data de 6 aprilie a.c., trecind complet sub tacere cele afisate de Dvs pe website, mi-ati dat un accept de principiu, conditionindu-l insa de rezolvarea unor chestiuni care tin de fapt de competenta institutiilor statului roman. Corespondenta noastra a continuat sporadic, fara ca eu sa stiu ce era postat pe website-ul Dvs. Am citit acele pagini abia in urma cu doua zile si am ramas stupefiat.

“Va scriu spre a va exprima profunda mea consternare in legatura cu faptul ca ati publicat (ca parte a *Jurnalului" Dvs din 31 martie a.c.), fara autorizatie din partea mea, un document (o scrisoare e-mail

extrem de personala a mea catre Dvs) care este proprietatea mea intelectuala. Conform conventiilor larg practicate, scrisorile apartin celor care le-au scris, iar publicarea lor fara consimtamintul autorilor este o incalcare a dreptului la proprietate intelectuala.

"Comentariile Dvs din *Jurnal", referitoare la scrisoarea mea, precum si la credibilitatea mea stiintifica, sint realmente jignitoare. Intrucit Comisia Prezidentiala va opera in conformitate cu standardele academice si stiintifice, modus operandi practicat de Dvs pe website, cel putin in ce ma priveste, intra in totala contradictie cu aceste standarde. In atari conditii, din moment ce Dvs. imi negati credibilitatea stiiintifica si morala si folositi la adresa mea un limbaj inacceptabil, lezindu-mi demnitatea umana, ma vad silit sa va aduc la cunostinta prin prezenta scrisoare ca imi retrag invitatia facuta cu deplina buna-credinta si ca intrerup relatiile mele cu Dvs.

"Cu regret, Vladimir Tismaneanu"

Da, tovarăşe. Recunosc bolşeviceşte, aşa este: am dat "publicităţii" - pe internet - o scrisoare a sa, "negîndu-i credibilitatea ştiinţifică şi morală", folosind la adresa lui "un limbaj inacceptabil", contrare "standardelor", pricinuind-i leziuni pe la "demnitatea umană".

Să mă mir măcar de formă? Nu.

Deci s-au limpezit lucrurile. Noapte bună, copii.

Sâmbătă 15 aprilie 2006

Am dormit, se înţelege, prost…

Mă gândesc la o scrisoare de răspuns.

Iat-o:

Paris, 15 aprilie 2006

Domnule Vladimir Tismaneanu,

Am primit mesajul de ruptura.

Regret ca s-a ajuns aici; vina situaţiei de fata o purtam amândoi:

C r o n o l o g i c (ma adresez unui istoric!) Vladimir Tismaneanu l-a atacat pe Paul Goma în revista 'Timpul' de la Iaşi datat februarie 2006 - nu invers:

"*Paul Goma, siciit de atentia de care se bucura comunitatea evreiasca, deranjat de comemorarea la nivel mondial a Holocaustului, isi doreste ca de aceeasi atentie sa se bucure si victimele bolsevismului. Aceasta forma de gelozie etnica e foarte greu de inteles. Da, arhivele fostei Securitati sint inca in mare parte la secret, da, victimelor comunismului din Romania si din Basarabia nu li s-a facut dreptate, iar lucrurile sint departe de a se fi limpezit, dar asta nu inseamna ca trebuie sa lasam frustrarea si resentimentul sa ne intunece discernamintul si decenta umana in fata suferintelor altora. Generalizarile si*

acuzele nefondate la adresa evreilor din Basarabia, care s-ar fi dezis de Romania Mare, care ar fi participat la impunerea fortata a comunismului si ar fi devenit, incepind cu 1940, „calaii“ romanilor din Basarabia si Bucovina de Nord si apoi, din 1944, ai locuitorilor din Romania ***sint manifestari clar antisemite*** *care nu-i fac nici o onoare disidentului Paul Goma. Pe de alta parte, aceasta grava deraiere a scriitorului nu trebuie sa gireze detractori de teapa generalului de securitate Plesita, fostul sau tortionar, care i-a negat lui Goma orice activitate anticeausista.”* (subl. îmi aparţine, P.G.)

Surprins, am comentat aceasta acuzatie (“*generalizările…la adresa evreilor din Basarabia… sint manifestari clar antisemite*”), iar rezultatul a fost introdus în Jurnalul pe luna martie 2006 instalat pe site-ul meu web.

D e z e c h i l i b r u l (inegalitatea şanselor…) este vadit:

V. Tismaneanu se foloseşte de presa scrisa, difuzată în ţară şi peste hotare în mii de exemplare - citite, comentate, citate; P. Goma de… site-ul său internetier, vizitat de câteva persoane.

Totodata:

- afirmaţiile lui V. Tismaneanu (în ‘Timpul’) despre P. Goma nu sunt dovedite p r i n c i t a t e - ci povestite, ceea ce le trimite în categoria c a l o m n i i l o r ;

- afirmaţiile lui P. Goma (înca o data: în replica târzie) sunt a d e v a r u r i oricînd dovedibile cu documente.

În fine: tonul si sabloanele folosite în scrisoarea Dvs. nu ţin seama de o minimă… egalitate de pozitii în acest “dialog”: cu nici un chip nu aveţi mai multe drepturi decât interlocutorul - iar argumentatia este, scuzaţi: infantila. Abia în momentul în care veţi clarifica paternitatea textului din ‘Timpul’ (pentru care, în mai multe mesaje v-ati exprimat regretul…) se va putea angaja o dezbatere din care sa rezulte adevarul: cine, cum (cu citate) l-a calomniat pe celalalt şi cine, cum (cu citate), chiar daca afirmatiile sale au ranit, sunt adevarate, se pot proba, cu documente.

În situaţia de fata - creata de Dvs., Vladimir Tismaneanu - eu nu va pot raspunde cu aceeasi moneda, si chiar de as avea puterea, nu aş face-o, chiar daca, o eternitate de o saptamana m-am iluzionat ca impartasim aceleasi valori.

Prin urmare, îmi voi continua “activitatea” de unic-scriitor-român samizdatizat-internetizat, obligat sa-si difuzeze scrierile, doar pe cale… electronică - ceea ce se traduce prin: voi consemna în Jurnalul pe aprilie “corespondenţa” noastră; şi, evident, comentariile mele.

În ziua de 31 martie 2006, când am aflat ce scrisese despre mine prietenul Tismăneanu, mai ales că aveam la îndemână p r o b a calomniei (citatele), în mod firesc, m-am gândit sa-l introduc pe lista celor daţi în judecată pentru acuzatiile calomnioase de “antisemitism” - tot atât de ne-justificate, ne-probate prin citate, ci rezumate abuziv - adică lângă holocaustologii R. Ioanid, M. Shafir, Dan Pavel, Al. Florian, A. Oişteanu, Carmen Muşat, Ed. Reichman, Buduca…

Nu am făcut-o atunci şi nu am s-o fac acum.

Deocamdată.
Paul Goma

Duminică 16 aprilie 2006

Zi ploioasă de primăvară. Mi-a ieşit leuşteanul. Îmi cer iertare doamnelor romînce pentru necuviinţa exprimării, am vrut doar să comunic: leuşteanul "vechi", a dat frunze, aproape ca ale răsadului nou adus de Niculiţă. Nu şi cel semănat - încolo, peste vreo săptămână, dacă îl plouă tot atât de fertilizator ca azi.

Am dormit multe ore, dar nu m-am odihnit: Tismăneanu.

Iată, nici în acest caz nu-mi vine să spun: «Dar cum am crezut într-un ins ca el?» Nici deja clasicul: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe V. Tismăneanu»

Nu: nu-mi pare rău că am crezut în sinceritatea, în onestitatea, în obiectivitatea lui (de a trata cazurile bolşevicilor veniţi pe tancuri din URSS, ca părinţii săi). Îmi pare rău că toate acestea au fost desminţite.

Cum să-mi pară rău că l-am cunoscut pe V. Tismăneanu? Din contra: îmi pare bine. Regret însă - şi sufăr - că mi s-a arătat cu *cealaltă* faţă a lui. Eu îl credeam *altfel* decât coechipierii: R. Ioanid, Al. Florian, Shafir, Oişteanu, Volovici, Wiesel… Însă, vai: tot o apă şi-un pământ.

În ceea ce mă priveşte pe mine şi eventualele "câştiguri" pierdute - în realitate: *recuperări ne-... recuperate*: cetăţenia română, posibilitatea de a publica în România, procurarea unui costum de înmormântare… Mărturisesc, dar nu ruşinat: mă gândeam ca, la un moment dat, să cer guvernanţilor, nu despăgubiri (cui? din punga cui?), ci, în spiritul meu:

- Să mi se dea o casă (dar una fainã, bună, centrală, cu grădină şi curte) în care să amenajez o bibliotecă, unde să-mi depun arhiva; un loc în care să existe o sală mărişoară în care să se poată citi, scrie, copia, scanà documentele. Aceasta să devină, după moartea Monstrului care încă mai sunt Casă Memorială purtîndu-mi numele - nu ar merita numele blestemat al lui Goma atâta lucru?

De unde, casa? În nici un caz din "fondul de stat şi de partid" - nu! Mă gândesc la unul din imobilele (casele) ocupate de fostul meu prieten, securiucul Babiuc, escroc şi afacerist cu armament (parcă Bell). Dar nu "una dintre ele" - ci cea pe care o voi alege-o eu, după… catalog.

Bineînţeles, nu vreau cu nici un chip una dintre legendarele case ale lui Năstase: cum să poţi supravieţui o eternitate de

treizeci de secunde într-un "univers" impregnat de băşinile - pe toate orificiile - ale unuia ca Năstase? Este exclus să optez pentru casa ocupată de decenii de Pleşiţă (strada poartă numele unui pictor): aceasta ar mirosi a rugină de la uşile de fier ale arestului de la Rahova - iar casa lui de la ţară, cea fulgerată-trăznită - ar adià a pucioasă autentică. Dată cu parfum de latrină.

Nu, domnule, eu vreau cea mai convenabilă mie casă din fondul locativ al lui Victor Babiuc - dar fără mobile, fără covoare, fără robinete - şi mai ales: fără gresie neagră, cu aceea să-şi placheze pe dinăuntru cavoul pe al cărui fronton va scrie:

"Aici zace Victor Babiuc, vânzător de prieteni,
securist cu-pregătire"
sau:
"securist avînd-la-bază"

Şi ce aş mai vrea (se observă: folosesc prezentul cinstit)?

Aş mai fi vrut ca editura Institutului Român să-mi editeze o serie de autor - se află gata pregătite, culese, paginate, vreo 40 titluri - ce n-aş începea şi eu unde începe ditamai Nina Cassian? Şi uriaşii Banu Rădulescu şi A. Codrescu? Adevărat, sunt mult mai puţin valoros decât D. Micu şi G. Dimisianu şi Fănuş Neagu, dar măcar jumătate cât epocala poetă Carmen Firan parcă aş fi - bine: un sfert din Dânsa. L-aş solicita ca responsabil de ediţie pe prietenul nedesminţit Mircea Martin, corector l-aş indica pe Mihăieş (sperînd că între timp a învăţat limba română), iar pe Patapievici l-aş invita să mă prezinte, el personal, librăriilor - însă numai după ce va fi citit cartea prezentată…

Sunt rău? Da, sunt, însă am mai spus: mie, astfel de răutate îmi trece. Însă lor, răutatea-lor împotriva unui coleg, a unui prieten va rămâne şi după ce ei vor deceda prin murire - că n-or fi ei chiar eterni-eterni, precum ţăranul român al lui Bernea. Şi va răzbate (de răutate fiind vorba) la suprafaţa mormântului, cu clăbuci verzi.

Pentru prima parte a visului (Casa Memorială) Ana, mult mai rănită decât mine de întoarcerea pe… adevărata-i faţă a lui Tismăneanu, vineri, la Bibliotecă, i-a relansat şefului său propunerea mai veche: ca soţul ei iubit să încredinţeze manuscrisele şi arhiva Bibliotecii Nationale a Franţei. Acesta i-a amintit că în urmă cu câtiva ani primise oferta cu bucurie - deci: Când ne va face Paul Goma onoarea de a încredinţa Fondul cu numele său?

Ana a mormăit o promisiune…

Luni 17 aprilie 2006

Mi-au înflorit: trei panseluţe "clown" - aşa le spun eu, pentru că privite din faţă au chipul-masca de clown; o violetă - violetă: precum şi trei dintre cele vreo zece frezii sunt gata-gata să înflorească. Balsam colorat, nu odorat, fiindcă aici florile nu au miros, doar "verzile": rosmarinul, lămâiţa, sulfina, levănţica.

De ce Tismăneanu a descoperit abia după ce mă invitase la Comisie că… îl scriam de rău?

Răspunsul este la înde-gură: fiindcă el - cu excepţia unuia dintre volumaşele **Amnezia la Români** (dar niciodată nu am dedus care, el trimitea doar la titlu), nu a mai citit altceva scris de mine. Şi prin această apucătură dovedeşte că este curat-român. Ce să se ostenească să citească, dacă are atâtea alte treburi presante de rezolvat?

Miercuri 19 aprilie 2006

Tot-aşa, tot-greu o vom duce până în 6 mai - atunci am fost liberat de la Rahova (adevărat: hăt, în 1977, iar de atunci multă apă a curs…).

Nu, nu mi-e bine. Bătrâneţe, haine creţe (dacă nu le calci…).

Joi 20 aprilie 2006

Iată varianta lui Tismăneanu în legătură cu ceea ce ne desparte (din *Ziua* de azi):

(…) "Fara Goma in Comisie

"Intrebat de Stejarel Olaru daca Paul Goma a acceptat invitatia de a face parte din Comisie, Tismaneanu a raspuns afirmativ, insa a adaugat ca si-a schimbat parerea in legatura cu celebrul disident. "Nu pot colabora, procedural, cu el", a raspuns politologul, mentionand ca Goma a publicat, cu putin timp in urma, cateva scrisori personale trimise de Tismaneanu catre tatal sau. "Astfel de gesturi nu corespund standardelor procedurale dupa care vreau sa lucreze comisia", a adaugat Tismaneanu."

Mă voi ocupa de minciunile tismane, deocamadată doar de o ciupeală din textele mele - feroce condamnate de holocaustologi:

"In opinia lui Tismaneanu, ar trebui sa existe "un Nürnberg al comunismului romanesc", avand in vedere ca sistemul totalitar comunist romanesc a intrecut in intensitate nazismul."

De la: Vasile Teodorovici din île-perrot, qc, ca (...@videotron.ca) Data: 2006-04-20 05:36:38 , IP: 69.70.216... Re: LUCRU INCEPUT CU ... LUCRATURA .../invitatie La 2006-04-20 02:06:56, gili a scris:
> Zilele astea multi forumisti au tras la scatoalce in capiul
> domnului Tismaneanu umblindu-i prin cele trecuturi si rasfoindu-i
> filele dedicate lui Iliescu . M-am ferit sa le dau o mina de ajutor chit ca ma imboldea necuratul .Astazi , asa mai mult tangent am tras si io un bobirnac mititel in nasul domnului Tismaneanu .
> Apucindu-ma sa cetesc la articolul de fata incepusem sa am
> remuscari si iera cit p'aci sa -i trag cu scuzele de rigoare > onorabilului , numa ca ... > Numa ca m-a linistit anuntul facut de dinsul referitor la > participarea domnului Paul Goma . > Chiar nu ma asteptam ca acesta sa fie de acord cu participarea > la onoranta comitie si cind colo ce sa vezi ?! > Iote ca ie ! > Bravo ! Ura ! Am invins ! Dictatoru a fugit ! > Basescu a pus-o de mamliga si acuma o sa fie fortat sa
> inghita galusca al dracului de fierbinte a comitiunii prezidata de
> onorabilul de peste girla .
> Ei as ! > Cea ca geaba vrea domnul Paul Goma , da nu poate de procedura > onorabilul prezident de comitii , domnul Tismaneanu ca nu's cind i-ar > fi publicat oarece corespondenta ... > Pai domnule Tismaneanu iote vin si io de intreb asa ca prostu > , mai mult sa ma aflu in treaba , n'asa? > Cind l-ai invitat acu citeva zile nu te imboldeau regulile > procedurale ? > De ce am io convingerea ca talica credeai, ca si mine de
> altfel , ca domnul Goma o sa refuze si atuncea talica o sa ai mina
> libera sa zici ca ai vrut , dar nu s-a putut ? > Al dracului de bine -ti pica invitatia lui Goma dupa ce talica > raspunsesei invitatiei lui Iliescu , n'asa? > Iata domnule Tismaneanu ca-ti incepi lucrarea cu o lucratura > ordinara. > Ori daca incepi cu o asa lucratura m-as mira sa nu sfirsesti > tot cu ... o lucratura ...
>Invitatia domnului Tismaneanu pentru Goma a fost facuta asteptand un refuz.

De la: gili Data: 2006-04-20 02:06:56 , IP: 85.120.41...
LUCRU INCEPUT CU ... LUCRATURA ...
Zilele astea multi forumisti au tras la scatoalce in capiul domnului Tismaneanu umblindu-i prin cele trecuturi si rasfoindu-i filele dedicate lui Iliescu . M-am ferit sa le dau o mina de ajutor chit ca ma imboldea necuratul . Astazi , asa mai mult tangent am tras si io un bobirnac mititel in nasul domnului Tismaneanu . Apucindu-ma sa cetesc la articolul de fata incepusem sa am remuscari si iera cit p'aci sa -i trag cu scuzele de rigoare onorabilului , numa ca ...
Numa ca m-a linistit anuntul facut de dinsul referitor la participarea domnului Paul Goma . Chiar nu ma asteptam ca acesta sa fie de acord cu participarea la onoranta comitie si cind colo ce sa vezi ?!
Iote ca ie ! Bravo ! Ura ! Am invins ! Dictatoru a fugit !
Basescu a pus-o de mamliga si acuma o sa fie fortat sa inghita galusca

al dracului de fierbinte a comitiunii prezidata de onorabilul de peste girla . Ei as ! Cea ca geaba vrea domnul Paul Goma , da nu poate de procedura onorabilul prezident de comitii , domnul Tismaneanu ca nu's cind i-ar fi publicat oarece corespondenta ... Pai domnule Tismaneanu iote vin si io de intreb asa ca prostu , mai mult sa ma aflu in treaba , n'asa? Cind l-ai invitat acu citeva zile nu te imboldeau regulile procedurale ? De ce am io convingerea ca talica credeai, ca si mine de altfel , ca domnul Goma o sa refuze si atuncea talica o sa ai mina libera sa zici ca ai vrut , dar nu s-a putut ? Al dracului de bine -ti pica invitatia lui Goma dupa ce talica raspunsesei invitatiei lui Iliescu , n'asa?
Iata domnule Tismaneanu ca-ti incepi lucrarea cu o lucratura ordinara. Ori daca incepi cu o asa lucratura m-as mira sa nu sfirsesti tot cu ... o lucratura ...

De la: Vrancean (...@comcast.net)Data: 2006-04-20 07:08:02 , IP: 24.147.75...Comentariu
Degeaba incerc sa postez o informatie foarte importanta referitor
la relatia intre Goma si Vladimir. Fara a fi antisemita, xenofoba sau rasista, inutila, neadecvata sau prost argumentata.
Este un adevar istoric, un segment din biografia lui Goma din in anul 1956: iunie: P. G. este judecat la rectoratul Universităţii. Acuzatori: Iorgu Iordan, Al. Graur, Ion Coteanu, Leonte Tismăneanu, Radu Florian, M. Novicov, precum şi doi tovarăşi necunoscuţi, în civil, de la Securitate. ...nici măcar exmatriculat cum sugeraseră Leonte Tismăneanu şi Radu Florian...;
Cum ar putea colabora Goma cu fiul fostului NKVD-ist in faimoasa Comisia prezidentiala pentru analiza dictaturii comuniste din Romania

De la: octaaa din pitesti (...@yahoo.com)Data: 2006-04-20 10:10:15 , IP: 86.55.10...Re: Comentariu
Cine e Goma asta? Toti stateau si nu suflau un cuvant in fata lu' Ceausescu. Nu miscau un deget; ba unii ca Ticu Dumitrescu se gudurau pe langa regim ca sa primeasca Ordinul Muncii. Unu' nu facea nimic. Altii plecau afara ca sa le fie lor mai bine. Iar dupa '90 se dau drept dizidenti. Altii ca Pacepa, un spion al SUA. ETC.
Adevaratii inamici declarati ai lui Ceausescu, si nu daia care sa zica ceva si sa fuga au fost semnatarii Scrisorii celor sase. Si mai cu seama Constantin Parvulescu. Dar ceea ce au facut ei nu sunt merite, pentru ca ei doreau doar inlocuirea lui Ceausescu, dar tot adeptii unui regim comunist erau. In cazul lui Parvulescu... am dubii caci chiar unul stalinist. Dar macar ei au avut curajul sa il critice si chiar public. Nu sa fuga ca niste lasi.
Cei ce au plecat in alte tari, au facut-o pentru cresterea propriului standard de viata, iar dupa '90, ca sa beneficieze si de celebritate pozeaza in dizidenti.

De la: gili din romania (...@yahoo.com)Data: 2006-04-20 10:17:29 , IP: 85.120.41...Re: Tismaneanule ia vezi ! F.BINE TOV IONION, SA

FIE VIGILENT TOV-NUL NOSTRU ![…]
Nu va faceti probleme ca o sa aibe onorabilul grija sa o scoata curata si spalata ca la nufarul . Pai declaratia asta razboinica la adresa comunismului si a securitatii tare-mi este teama ca de fapt ascunde indepartarea lui Goma din comitia cu pricina , n'asa? Cum ziceam a inceput frumos ... lucratura si o s-o termine tot cu o lucratura.
La 2006-04-20 10:10:15, octaaa a scris:
> Cine e Goma asta? Toti stateau si nu suflau un cuvant in fata lu'
> Ceausescu. Nu miscau un deget; […]>
Iote , ia de te lumineaza d'acilea ce si cum cu Paul Goma .
http://www.ournet.md/Ăpaulgoma/
Hai ca daca pui la socoteala si ce ti-am trimis sa cetesti despre Ion Iliescu putem sa ne scapam de tine fro luna doua, dupa care trag nadejde ca n-o sa mai umbli cu prostii cit casa pe forumurile ziarelor, n'asa?

De la: Vasile Teodorovici din île-perrot, qc, ca (...@videotron.ca)
Data: 2006-04-20 16:16:40 , IP: 65.94.5...
Re: Un studiu necesar/inca un malai
La 2006-04-20 11:07:12, Gargantua a scris:
> Cat despre Paul Goma, cu tot respectul datorat pentru curajoasa si
> autentica sa opozitie la comunism, cred ca radicalismul si lipsa de
> masura care-l caracterizeaza il descalifica pentru un demers serios
> asa cum pare sa fie acest studiu. El poate fi unul dintre actorii
> studiului, dar nu are distanta necesara pentru a fi si unul din
> autorii lui.
Alibiuri prostesti au gasit si fostii sai colegii sai din USR cand a fost cu dizidenta sa in anii 70. Rezultatul? Au urmat in liniste si pace, mult-slavitii ani' 80, pe care ii vor judeca acum "rezistentii prin cultura". Nu inteleg dupa ce masura ati socotit "distanta" comisarilor. de exemplu N. Manolescu, H.-R. Patapievici, D. Petrescu, A Pippidi, R. Rusan, S. Tanase, in chestiunea studiului comunismului. Ati fi putut compara productiile lui Goma cu cele ale comisarilor. Diferenta majora consta in faptul ca Goma a publicat in Occident pe vremea comunismului, ceea ce se regaseste numai la presedintele comisiei, domnul Vladimir Tismaneanu.

Vineri 21 aprilie 2006

Zilele de 18, 19, 20 aprilie au fost infernale pentru noi, care din decembrie, de la “adresa” OFPRA, am traversat în genunchi patru luni care ne-au măcinat ce mai rămăsese nemăcinat din energie şi din chef de viaţă.

Oricum: marţi am primit vizita (fixată de o săptămână) a “doi domni necunoscuţi în civil”, vorba mea. Nu mă aşteptam la nimic bun, i-am primit, nu rece, ba chiar din contra: agresiv (era şi Ana acasă, am făcut un minunat tandem). Informaţii despre noi

vor fi cules ei, dar şi noi dinspre ei: comisarul divizionar Rossi, cel care se ocupase de "L'Affaire Tanase-Goma" în 1982 (cu Haiducu, vezi **Soldatul câinelui**) a murit - Dumnezeu să-l ierte. […]

Oricum, nu a rămas neremarcată insistenţa - discretă, mie-mi spui - a lor, ca să… nu ne adresăm Tribunalului European…

Ziua de miercuri: şi ea tensionată: am redactat un memoriu şi către Mediatorul Republicii - "necunoscuţii în civil" ne sugeraseră. Tot miercuri, în disperare de cauză i-am telefonat lui Thierry Wolton, cerîndu-i o mână de ajutor.

Ieri, joi: am depus la poştă un exemplar din hârtiile adresate Mediatorului Republicii (o doamnă), apoi m-am dus, pe picioarele mele până la biroul lor de lângă spitalul St. Louis - unde am depus un al doilea exemplar.

După amiază, pe la orele 16, Ana s-a întors de la Bibliotecă aducînd o scrisoare de la OFPRA! Am să o iau la puricat cu alt prilej - acum sunt preocupat de altceva:

Citatul din Tismăneanu pe care l-am produs în Jurnal, apoi în dreptul-la-răspuns, tot de ieri, trimis la Ziua *- nu este al lui Tismăneanu!*

Prima veste mi-a venit de la N. Coande pe care îl întrebasem care este adevărul. El mi-a trimis numărul indicat din *Timpul* (febr. 2006): nu era! Dan Culcer mi-a fost de mai mare folos: el şi-a dat seama că cel care îmi trimisese citatul copiase două pasaje alăturate, unul referitor la Tismăneanu, celălalt cu citatul pricinatic - şi le-a sudat! Dar nici el nu a putut afla cine este autorul antisemitizării mele din pasajul lipit. Urmează să mai caute.

Situaţie deosebit de gravă: i-am atribuit lui Tismăneanu cuvinte pe care nu le rostise (fiind vorba de un dialog) - şi de care el nu-şi aducea aminte să le fi pronunţat.

Cine este de vină? Fireşte, eu. Ce importanţă că fusesem "indus în eroare", "dezinformat"! În principiu eram obligat să verific exactitatea, mai precis: paternitatea citatului.

Încep cu scuzele de pe acum, chiar dacă tot nu ştiu cine a rostit ce am pus eu în gura lui Tismăneanu. Am greşit grav şi în astfel de cazuri nu există circumstanţe atenuante. Îi scriu lui Tismăneanu:

Paris, 21 aprilie 2006

Domnule Vladimir Tismăneanu,

Ieri, 20 aprilie a.c. am aflat de la N. Coande - pe care îl contactasem în acest scop, că în dialogul său cu V. Tismăneanu nu există citatul antisemitizator produs de mine. Tot ieri Dan Culcer, după investigaţii pe internet, a ajuns la concluzia - provizorie:

Persoana care îmi trimisese citatul copiase (din Revista Presei a Observatorului Cultural) un pasaj referitor la politologul V. Tismăneanu şi îl lipise - din nebăgare de seamă - de un citat în care P. Goma era antisemitizat.

Dar tot nu am aflat cine este adevăratul autor al citatului atribuit de mine lui Vladimir Tismăneanu.

Oricum, fapta este extrem de gravă şi mi-o asum, fără a evoca eventuale circumstanţe atenuante.

Drept care îmi cer iertare.

Paul Goma

P.S. În treacăt observ:

"…un Nürnberg al comunismului românesc" a fost lansată de mine, cu câteva decenii in urmă - să zicem, în romanul **Ostinato**, scris în 1965", sub forma:

"…un Nürnberg II".

După obicei, V. Tismăneanu ciupeşte de pe unde poate, fără a indica sursa.

P.G.

Duminică 23 aprilie 2006

Paştele. - Adevărat c-a-nviat!

Ieri am reluat dreptul la răspuns din 20 aprilie, l-am corectat - şi l-am trimis în jur: […]

Asta este. Ce va fi : vom vedea.

În treacăt: ieri am primit avizul de primire al memoriului trimis Mediatorului - depus… alaltăieri! Ceilalţi destinatari îmi răspunseseră după 2-3 săptămâni, sau… niciodată.

Luni 24 aprilie 2006

Am scris/răspuns la OFPRA.

Am văzut componenţa Comisiei:

"Din Comisia condusa de politologul Vladimir Tismaneanu fac parte Sorin Alexandrescu, Sorin Antohi, Mihnea Berindei, IPS Nicolae Corneanu, Radu Filipescu, Monica Lovinescu si Virgil Ierunca, Sorin Iliesu, Gail Kligman, Nicolae Manolescu, Horia-Roman Patapievici, Marius Oprea, Dragos Petrescu, Andrei Pippidi, Romulus Rusan, Stelian Tanase, Constantin Ticu Dumitrescu, Cristian Vasile si Alexandru Zub."

O componenţă ideală. Îi urez viaţă lungă.

Marţi 25 aprilie 2006

Lucrez până la epuizare pentru punerea la punct a publicisticei - în mai multe volume de **Scrìsuri**.

O pauză, ca să cercetez componenţa Comisiei:

Fac un efort să nu fiu mai rău decât sunt, degeaba.

Deci: ce caută aici Sorin Alexandrescu? Ce *a vrut el să ştie* despre comunismul din ţara sa în aproape întreaga durată a exilului? Vreme de peste 20 ani s-a purta ca un struţ: stabilit la Amsterdam, refuza să se atingă de exilaţii activi, frecventa ambasada RSR, când se întâlnea cu compatrioţi literatori susceptibili de a traduce în neerlandeză vreun text al unui… anticomunist, pe dată îl băga în sperieţi cu ce-o să păţească el şi familia sa din România, dacă *se* află… Îi sfătuia să traducă numai din scriitorii agreaţi de regimul de la Bucureşti : Blandiana, Fănuş Neagu, Sorescu, D. R. Popescu, Mircea Dinescu, Zaharia Stancu. Cât despre olandezi, precum flamandul Julien Weverbergh, dacă aveau de gând să traducă, să editeze texte, cărţi scrise de inşi periculoşi (ca mine), aveau să sufere "rigorile legilor socialiste": în primul rând aveau să fie şterşi de pe lista "prietenilor României": soţia lui Julien, Petrina, româncă de origine, n-a mai primit viza de intrare în România, pentru a-şi vedea părinţii, ca înainte - pentru că soţul editase **Culoarea curcubeului** (**Met het woord tegen de muur** - "Cu capul de zid", în 1980) .

Cu asta se ocupa structuralistul, faulknerologul nostru Sorin Alexandrescu, nepot al lui Eliade. Şi n-am terminat: Culianu, stabilit la Groningen, nu doar un "reacţionar", dar în relaţii de colaborare cu periculosul Goma, a fost pus bine, la ambasada de la Haga; şi el - ca el - dar şi soţia sa, Carmen, traducătoare a unei alte cărţi foarte nocive a lui Goma: **Patimile după Piteşti** (apărută la Elsevier Manteau, în 1982, sub direcţia aceluiaşi Weverbergh sub titlul: **Het vierkante ei** - "Oul cubic") - cu aceleaşi "pedepse". Aceste informaţii le deţin, atât de la Weverbergh, cât şi de la Culianu. Acesta din urmă, aflat într-o zi la Paris, în casa lui Barbăneagră a dat nas în nas cu Sorin Alexandrescu şi l-a întrebat ce caută într-un "cuib de legionari", tocmai el, care, ambasadoriştilor reserişi îl turna pe el (pe Culianu) că are legături strânse cu legionarul Eliade, unchiu-său iubit…;

Dar eternul Sorin Antohi, cel uns cu toate unsorile supravieţuirii unui elitard ca el, model de salamandritudine? ;

De Ilieşiu nu mă mir - mă mir că nu apare Blandiana - se

poate una ca asta?, se poate: o reprezintă vânjosul anticomunist Rusan;

Gail Kligman să fie "Radu Ioanid" al Tismăneanului?

Iată-l şi pe indispensabilul Stelian Tănase, geamănul lui Antohi;

Pippidi - parcă era şi în consiliul Holocaustului, să nu existe vreo incompatibilitate?;

Manolescu - mărturisesc: nu credeam că se arată în public cum este el pe dedesubt; cu izmănuţe.

În fine, Zub. Zubul de serviciu.

Cei care vor citi rândurile de mai sus să fie liniştiţi: numai ranchiuna, ciuda, gelozia că eu am fost respins de Tismăneanu m-au determinat să împroşc bale şi venin înspre aceşti străluciţi intelectuali şi dârji anticomunişti. Că dacă Tismăneanu m-ar fi luat şi pe mine - ca element de decor - l-aş fi suportat până şi pe Manolescu, nu i-aş fi dat şuturi la ţurloaie decât atunci când Băsescu s-ar fi uitat în altă parte.

O clipă. Dar Liiceanu? Dar Pleşu? A, ei fac parte din staful lui Tăriceanu? Dar Marius Oprea nu era chiar plutonierul major al plutonului de atac? Dar Scriitorul Tanchetei: Dinescu ? Dar ceilalţi? *Şi unde-i Oişteanu*?

Grea problemă. Renunţ să o rezolv.

Miercuri 26 aprilie 2006

Mi-a scris V. Roncea că *Ziua* va publica mâine dreptul de răspuns.

Mircea Stănescu: a fost ieri cu Valerian Stan la avocat. Ne apropiem de mal. Mi-a trimis textul plângerii: nu am nimic de adăugat, nici de suprimat. Mâine V. Stan va merge iar la avocat, pentru "ultima perie".

Joi 27 aprilie 2006

Ziua a chiar publicat - nu am energie să cerceteze cât anume din ce le-am trimis - am observat doar intertitlurile aiurea.

Avocatul mi-a trimis aseară textul Plângerii. I-am mulţumit.

Vineri 28 aprilie 2006

Nu mi-am dat seama de impactul publicării dreptului de răspuns (prima variantă, nu cea de a doua, în care era inclusă şi **Mea culpa**), fiindcă numărul "forumiştilor" (183) nu mi s-a părut

definitoriu: jumătate dintre ei intraseră în vorbă, fiindcă aşa obişnuiesc ei, să dea buzna în crâşmă, să spună un banc, apoi să se care; cam un sfert a fost ocupat de evrei care, cu o lipsă de discreţie de mirare la ei, au încercat - în parte au reuşit - să facă diversiuni, să abată "discuţia"; din sfertul rămas vreo cinci inşi, vădit securişti, şi-au făcut meseria de zvonaci - restul au încercat să ţină piept turmei care nu ştia despre *ce* este vorba - dar se băga; care nu ştia despre *cine* este vorba - dar avea "păreri" - precum şi atacurilor piezişe, dar colonizatoare de timp ale evreilor.

Aşadar, "bilanţul", pentru mine, a fost, vai, negativ. Nu trebuie să ignor şi faptul că textul meu (încă nu am avut puterea să verific întocmaitatea lui), era prezentat, în *chapeau* cu multe inexactitudini, iar "intertitlurile redacţiei" îi zăpăceau şi mai vârtos pe bieţii cititori - monopolizaţi de meciul de fotbal.

Care nu mi-a fost mirarea-surpriza, în astă-dimineaţă, consultînd XITI, să constat un record absolut al vizitelor sitului (3 748!), al vizitatorilor (534!). Nici în visul meu, o, Paşă!

Cu toate acestea, sunt neconsolat. E şi greu, la vârsta noastră, la extrema uzură, la sălbatica duşmănie a concetăţenilor-colegi-de-breaslă, să încasezi, să rabzi, să înduri fără a-ţi pierde ultimele pene, ce am îndurat noi, mai cu seamă în aceste patru luni de zile, din 25 decembrie 2005. Şi, vorba celuia: «Stai, că nu s-a terminat».

Aşa s-ar explica şi extrema agresivitate a lui Filip faţă de Mariana Sipoş: cum el îmi poate "citi" corespondenţa emailată, a dat de ultimul mesaj al M.S. în care, după un obicei pe care îl uitasem (ultimul dată de vreo trei luni - după care şi întrerupsesem comunicarea cu dânsa), m-a urechiat, m-a certat, mi-a indicat erorile (din textul publicat de *Ziua*), fireşte, neuitînd să-mi spună că sunt maestru în deturnarea adevărului… Eu, citindu-i misiva, am încasat atacul şi mai ales veninul săgeţilor; mi-a făcut extrem de rău - dar mi-am zis că eroare va fi dacă mă voi angaja în "explicaţii", deci nu am răspuns. Însă a intervenit Filip - "cu ghearii şi cu dinţile", vorba unui tovarăş scriitor maghiar realist-bovinist. Nu am văzut textul, mi l-a povestit el, cu lacrimi de mânie în ochi şi în glas. Nu i-am spus nimic, nu i-am amendat "ieşirea" - fiindcă mi-a făcut bine. Iată: suntem trei (, Doamne şi Toţi Trei, vorba lui Coşbuc, repetată frecvent de tata, făcînd trimitere atât la familia noastră de atunci: mama, el şi cu mine, dar şi la familia lui, în care fuseseră trei fraţi din care el rămăsese unicul supravieţuitor).

Suntem doar trei, dar are cine să mă apere.

Ieri - în fapt, seara târziu - am pus punct unei etape a adunării şi a ordonării volumelor de **Scrìsuri.** În vederea ediţiei postume,

desigur. Vor fi trei volume:

Primul va cuprinde texte dintre 1971 şi 1988, totalizează 315 pagini. Deocamdată, fiindcă am rugat-o pe Flori Stănescu să culeagă la ordinator piesele existente în volumul de la Nemira, absente din depozitul meu electronic. Acestea vor însuma în jur de 120 pagini;

Al doilea: 1994-1998 : 514.

Ce s-a întâmplat între 1988 şi 1994 (şase ani)? Să nu mai fi scris publicistică? Adevărat, îmbolnăvindu-se Focke, tovarăşa Tatiana Korn şefesa lui la Deutsche Welle m-a trimis la plimbare în linişte ("prea îl atacam pe Ceauşescu"). Cum la Europa liberă nu mai colaboram de pe vremea lui Bernard, nu mai aveam unde să mă exprim, locul fiind ocupat de bravii anticomunişti Hurezeanu, Gelu Ionescu, N.C. Munteanu, Mircea Iorgulescu - şi altele. Este posibil să nu fi scris - până în decembrie 1989? Dar unde să fie textele publicate, totuşi, în presa din România după 1990? Or fi ele pe undeva, însă nu am energia să le caut.

În fine, al treilea volum: 1999-2006.

Când m-am trezit din somnul de dupăamiază, am găsit asta:

"Dna Crangariu si eu tocmai am fost la Judecatoria Sectorului 1, unde am reusit inregistrarea actiunii. Si judecatorul de azi o luase la un moment dat cu paratii din strainatate etc etc insa la acesta a prins argumentul (care la duduia de ieri si "consilierii" ei n-a prins) ca paratii sunt vorbitori de limba romana, ca si-au scris opera in limba romana (inclusiv opera incriminata) etc etc.

"Dosarul are numarul 13596/299/2006 si are ca prim termen de judecata data de 30 mai, cand, anticipeaza Dna Crangariu, vor fi de rezolvat unele chestiuni prealabile de procedura.
Numai bine,
Valerian Stan"

A dat Dumnezeu! Credeam că are să se îngroape şi acţiunea asta în nămol, ca cea în care Stejărel Olaru, împuternicitul, m-a lăsat baltă… Dar nu: Tenacitatea, normalitatea lui Mircea Stănescu şi a lui Valerian Stan au avut, de astă dată, câştig de cauză. Măcar ca predare a Plângerii.

Aşadar, vor fi chemaţi în judecată:

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul Paul GOMA, domiciliat in Paris, arondismentul 20, str. Bisson nr. 27 – 29, Franta, chem in judecata urmatorii parati:

I.– ADMINISTRATIA PREZIDENTIALA, cu sediul in Palatul Cotroceni, str. Geniului,
nr.1 – 3, sector. 5, cod.060116, Bucuresti;

II.– ANDREESCU Gabriel, la Centrul de Studii Internationale, Str. Nicolae Tonitza, nr. 8, sector 3, cod. 704012, Bucuresti;

III.– Editura Polirom Iasi, cu sediul in B- dul Copou nr. 4, cod. 700506, judetul Iasi;

IV.– Federatia Comunitatilor Evreiesti din România, cu sediul in str. Sf. Vineri, 9-11, sector. 3, cod 030202, Bucuresti;

V.– FLORIAN Alexandru, la Universitatea Crestina „Dimitrie Cantemir", cu sediul in Bucuresti, Splaiul Unirii nr. 176, cod 030134, sector. 3, Bucuresti;

VI.– GÂRBEA Horia, la Uniunea Scriitorilor din România, Calea Victoriei, nr. 115,
sector. 1, cod. 10071, Bucuresti;

VII.– GHEORGHIU Mihai Dinu, la Centre de sociologie européenne, Maison des Sciences de l'Homme 54, boulevard Raspail 75270, Paris cedex, 06 Franta;

VIII.– IOANID Radu, la United States Holocaust Memorial Museum, 100 Raoul Wallenberg Place, SW Washington, DC 20024-2126 USA;

IX.– LASZLO Alexandru, str. Micus, nr. 1, bl. E 12, ap. 87, cod. 400510, Cluj-Napoca, judetul Cluj;

X.– LEFTER Ion Bogdan, Str. Jules Michelet, nr. 25, sector. 1, cod. 10462, Bucuresti;

XI.– MANOLESCU Nicolae, la Uniunea Scriitorilor din România, Calea Victoriei, nr. 115, sector. 1, cod. 10071, Bucuresti;

XII.– MARIAN Boris, la revista „Realitatea evreiasca", str. Popa Nan, nr. 70, cod. 024078, Bucuresti;

XIII.– MIHAIES Mircea, la Uniunea Scriitorilor din România, Calea Victoriei, nr. 115, cod. 10071, sector. 1, Bucuresti;

XIV.– MUSAT Carmen, la Revista „Observator cultural", cu sediul in str. Constantin Daniel, nr.11, et.2, cod. 010631, sector 1, Bucuresti;

XV.– OISTEANU, Andrei, str. Calderon Jean Louis, ziarist, nr. 22, cod.

020036, sector 2, Bucuresti;

XVI.– Revista „22”, cu sediul in Calea Victoriei nr. 120, cod. 010093, sector 1, Bucuresti;

XVII.– Revista „Observator Cultural”, cu sediul in strada Belgrad nr. 3, cod. 011804, sector. 1, Bucuresti;

XVIII.– Revista „Realitatea evreiasca”, publicatie a Federatiei Comunitatilor Evreiesti din România, str. Popa Nan, nr. 70, cod. 024078, Bucuresti;

XIX.– Revista „Timpul”, cu sediul in B-dul Carol I, nr. 3 – 5, Casa Conachi, cod. 700506, judetul Iasi;

XX.– SHAFIR Michael, la Facultatea de Studii Europene, Universitatea Babes-Bolyai, str. Emmanuel de Martonne nr. 1, cod. 400090, Cluj-Napoca;

XXI.– TOTOK William, Wilhelmsaue 2, 10715 Berlin, Germania;

XXII.– VIANU Ion, str. Muresanu Andrei, poet, Nr. 33, sector. 1, cod.11842, Bucuresti;

XXIII.– WIESEL Elie, la United States Holocaust Memorial Museum, 100 Raoul Wallenberg Place, SW Washington, DC 20024-2126;

XXIV.– Ziarul „Cotidianul”, cu sediul in Bdul Carol I nr.34 – 36, cod. 020922, sector. 2, Bucuresti,

pentru ca instanta de judecata, pe baza probelor care se vor administra, sa dispuna:

- OBLIGAREA PARATILOR SA INCETEZE ACTIUNILE PRIN CARE SE ADUCE ATINGERE DREPTULUI MEU LA ONOARE SI REPUTATIE;

- OBLIGAREA PARATILOR SA PUBLICE O DEZMINTIRE A RESPECTIVELOR AFIRMATII, IN NUMARUL IMEDIAT URMATOR DATEI RAMANERII DEFINITIVE A HOTARARII DIN PREZENTA CAUZA, IN ZIARELE / REVISTELE IN CARE AU APARUT AFIRMATIILE DEFAIMATOARE SAU, ATUNCI CAND AU APARUT INTR-O CARTE, INTR-UN ZIAR NATIONAL DE LARGA CIRCULATIE;

- OBLIGAREA PARATILOR SA-MI PLATEASCA FIECARE SUMA DE 10 RON, CU TITLU DE DAUNE MORALE.

MOTIVELE ACTIUNII:

Subsemnatul, am fost vreme indelungata si sunt si in prezent tinta unei campanii sustinute care vizeaza denigrarea mea, sub caracterizarea falsa de „antisemit” si izolarea mea de societatea romaneasca si de publicul din Romania.

Sunt cunoscut atat in tara, cat si peste hotarele ei, ca disident fata de regimul

comunist totalitar, caruia m-am impotrivit prin atitudinea mea, prin opiniile mele exprimate chiar si in „epoca de aur", cand inca ma aflam in tara, ca si acum, cand traiesc in exil (sunt recunoscut in calitate de refugiat politic si traiesc in Franta) si prin scrierile mele, in care am criticat dur regimul amintit, dezvoltand in acelasi timp o prezentare a evenimentelor acelei perioade, bazata pe surse de documentare obiective, istorice.

Pentru atitudinea mea constanta, caracterizata prin lipsa concesiilor fata de adevarul istoric si printr-o critica activa la adresa reprezentantilor de ieri si de azi ai regimului comunist din Romania, am platit si continuu sa platesc un pret dureros, exprimat inclusiv prin marginalizarea si prin ostracizarea mea, sub falsa categorisire de „ANTISEMIT". Explicatia acestei stari de fapt consta in imprejurarea ca m-am referit in scrierile mele si la fenomenul „holocaustul romanesc", cu invocarea surselor istorice si documentare relevante, credibile, obiective. Pentru ca mi-am permis sa am o alta opinie decat o serie de „holocaustologi" din tara si de peste hotarele ei, asupra subiectului de mai sus, iar acestia, in impresionanta lor majoritate evrei, sunt adepti ai unei teorii absolute, pornind de la premise false si neconfirmate de surse istorice viabile, teorie cu privire la care nu permit nimanui sa-i contrazica, fie si cu argumente stiintifice, mi-am atras din partea lor o reactie virulenta si revansarda, pentru totdeauna.

Paratii au in comun aversiunea declarata si afisata cu nonsalanta fata de pretinsii dusmani ai cauzei denumita „Holocaustul din Romania", dusmani in categoria carora m-au aruncat, fara discernamantul necesar, fara o raportare obiectiva si realista a surselor istorice pe care se intemeiaza opiniile exprimate in scrierile mele si fara minimul respect pentru adevar si pentru persoana mea, ca om si ca scriitor.

Astfel cum onorata instanta cunoaste bine, acuzatia de antisemitism si de negare a Holocaustului adusa în prezent cuiva reprezinta una dintre cele mai grave acuzatii posibile. Antisemitismul si negarea crimelor comise împotriva evreilor, inclusiv pe teritoriul României, constituite o fapta determinata, o manifestare care expune pe autorul ei nu numai „dispretului public" dar si unei sanctiuni penale. Astfel, potrivit prevederilor art. 5 si 6 din Ordonanta de urgenta nr 31/2002 privind interzicerea organizatiilor si simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob si a promovarii cultului persoanelor vinovate de savârsirea unor infractiuni contra pacii si omenirii, promovarea ideologiei fasciste, rasiste sau xenofobe se pedepseste cu închisoare de la 6 luni la 5 ani si interzicerea unor drepturi. Cu aceeasi pedeapsa este sanctionata si contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia.

Dar pentru un scriitor, pentru un filosof, pentru un om de arta sau de stiinta, consecintele unor asemenea incriminari sunt înca si mai drastice, cel mai adesea acestea însemnând o pata foarte greu de sters asupra întregii lor opere. Ne vom opri pe scurt numai asupra câtorva exemple, dintr-o multime care ar putea fi date. Martin Heidegger, unul din cei mai importanti filosofi germani din secolul al XX-lea, a fost acuzat pentru „comportamentul sau politic ambiguu", în sensul în care „pe de o parte respingea conceptiile rasiale ale nazismului si se declara împotriva arderii cartilor <suspecte> pe teritoriul universitatii, pe de alta parte nu întreprindea nimic pentru a împiedica antisemitismul crescând, care afecta o parte din corpul didactic si din studenti" (perioa-

da în care era rector al Universitatii din Freiburg). Asa cum s-a aratat în repetate rânduri, Heidegger nu a fost înteles nici chiar de catre nazisti, pentru a caror simpatie este acuzat. Nazistii însisi îl acuzau ba de nihilism, ba ca nu cunostea bine germana, motiv pentru care scrierile sale nu puteau fi întelese, ori ca „filosofia sa este una în spirit de evreu, încâlcita". Opera lui Richard Wagner, compozitor si dramaturg, unul din cei mai de seama reprezentanai ai romantismului muzical, a fost si este si ea umbrita de faptul ca autorul a fost acuzat ca a „aderat la ideile nationaliste pangermanice".

Printre „exemplele românesti" poate fi amintit, între multe altele, cazul Mihai Eminescu. Opera exceptionala a poetului poarta peste ani stigmatul acuzatiilor de „nationalism" si „antisemitism". Însusi sfârsitul tragic al poetului este pus de numerosi cercetatori în legatura cu atitudinile sale politice.

În anii de dupa 1989, acuzatii asemanatoare au fost aduse – îndeosebi de catre reprezentanti ai „Comunitatii Evreiesti din România", si fara o fundamentare cât de cât serioasa – unor intelectuali contemporani precum Gabriel Liiceanu, Dorin Tudoran sau Nicolae Manolescu. Dar acuzatii aproape asemanatoare au fost aduse si unora dintre cei care au considerat ca este de datoria lor sa ia atitudine în fata incriminarilor injuste aduse colegilor lor – cazul scriitorului Mircea Mihaies. Mircea Eliade, Emil Cioran si Eugen Ionesco, alti intelectuali români de frunte, au avut si ei parte de incriminari asemanatoare, fiecare dintre acestea fiind tot atâtea ocazii în care opera lor a avut de suportat consecinte.

Un episod probând în modul cel mai concret urmarile acuzatiilor de antisemitism este cel din vara anului 2003, din jurul savantului român Nicolae C. Paulescu, inventatorul insulinei. Spitalul "Hôtel-Dieu", din Paris, unde profesorul Paulescu a lucrat între anii 1891 si 1894, pregatea dezvelirea unei placi comemorative si a unui bust al savantului, precum si o ceremonie a decernarii unui premiu international care sa-i poarte numele. Pregatirile de la spitalul parizian au fost anulate in urma unui articol aparut in presa acuzând antisemitismul fostului profesor (articolul a fost provocat de o scrisoare de protest venita din partea unei organizatii evreiesti din Statele Unite). Festivitatile au ramas anulate desi numerosi intelectuali au intervenit solicitând ca meritele stiintifice ale savantului român sa nu fie anulate de opiniile sale politice. O pozitie publica în acest sens a prezentat inclusiv presedintele de la acea data al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania, academicianul Nicolae Cajal, care a declarat între altele: "In judecarea cazului Nicolae Paulescu este necesar sa subliniem, de la inceput, ca avem de-a face cu probleme de natura deosebita. Prima este importanta incontestabila a descoperirii insulinei pentru istoria mondiala a stiintei romanesti. Personal consider ca meritele lui Nicolae Paulescu sunt mari, sunt deosebite si trebuie relevate la valoarea lor. Pentru aceste merite l-am propus, in anul 1990, ca membru post-mortem al Academiei Romane, cand Adunarea Generala l-a si ales prin vot secret. In acest context, se impune o disociere obligatorie intre contributiile stiintifice in combaterea diabetului si optiunile personale antisemite. Daca este sau nu vinovat este o alta problema si, deci, se cuvine sa o judecam ca atare. Eu respect parerile personale ale fiecarui om si cred ca nu am voie sa leg valoarea omului de stiinta de conceptiile sale, inclusiv cele antisemite. Sunt doua probleme distincte si trebuie considerate ca atare. Nu se pot amesteca. Imi amintesc ca tatal meu, care a fost studentul lui Nicolae

Paulescu, il respecta si il admira, desi stia ca era antisemit. Cand judeca valoarea sa remarcabila de profesor si om de stiinta nu-l interesa conceptia filosofica sau ideologica. Eu consider ca fiecare om are dreptul sa aiba propriile lui conceptii, indiferent daca mie imi plac sau nu". În legatura cu acest caz este semnificativ si faptul ca acuzaaia de antisemitism a omului de stiinta a mers pâna acolo încât s-a avansat ideea ca, în 1923, acestuia i-a fost refuzat premiul Nobel tocmai din cauza scrierilor sale nationalist-ortodoxe.

În mod asemanator tuturor cazurilor de acest gen, opera scriitorului Paul Goma poarta si ea povara – în aceasta situatie complet injusta – a acuzatiilor care i-au fost aduse. Astfel cum se poate observa inclusiv din Bio-bibliografia autorului, depusa la dosarul cauzei, Paul Goma este un scriitor cu o recunoastere internaaionala foarte larga, a carui opera a fost si este publicata mai ales la edituri din strainatate. (Invitat recent în România de catre Uniunea Scriitorilor, scriitorul Mario Vargas Llosa, laureat al Premiului Nobel pentru literatura, l-a indicat pe Paul Goma drept singurul scriitor român în viata a carui opera îi este cunoscuta.) Editurile din România ezita sa-l publice pe Paul Goma din cauza acuzaaiilor de antisemitism care i-au fost aduse pe nedrept. Destituirea recenta a scriitorului Liviu Ioan Stoiciu din Directia revistei „Viata româneasca", ca urmare a publicarii unui text cu pretins caracter antisemit, este extrem de semnificativa sub acest aspect. Faptul ca revista „Viata româneasca" este o publicatie a Uniunii Scriitorilor din România (USR) iar masura a fost dispusa de conducerea institutiei scriitorilor români – de catre presedintele USR, Nicolae Manolescu – este de asemenea foarte semnificativ sub aspectul consecintelor pe care le au asupra operei scriitorului acuzatiile injuste care îi sunt aduse. În conditiile în care asemenea acuzatii sunt facute de conducerea USR, in frunte cu presedintele ei, Nicolae Manolescu, este usor de presupus ca editurile din tara vor ezita sa publice un autor purtând un asemenea stigmat.

În cazul concret al revistei „Viata româneasca", astfel cum s-a apreciat si în „Protestul" din 11 septembrie 2005 al celor 200 de intelectuali români (depus la dosarul cauzei), exista date care arata ca masura conducerii USR a fost impusa de alte ratiuni decât cele de principiu, adica cele tinând de "antisemitismul" lui Paul Goma. Este stiut ca Paul Goma a fost exclus din Uniunea Scriitorilor in aprilie 1977, in plina teroare comunista, inclusiv prin votul actualului presedinte al USR, dl. Nicolae Manolescu. Paul Goma este nu numai o amintire neplacuta pentru presedintele scriitorilor romani, ci si un critic sever al atitudinii morale si politice de dupa 1990 a acestuia, dar si a altor intelectuali români contemporani. Paul Goma a deplâns în repetate rânduri inclusiv faptul ca intelectualii români, în special scriitorii, nu au facut nici cel mai simplu gest de solidarizare cu lupta sa împotriva regimului comunist (nu numai ca nu au facut nici un asemenea gest, dar au mai si votat pentru excluderea sa din Uniunea Scriitorilor). Sub acest ultim aspect, ne apare ca destul de probabil ca o parte a intelectualilor amintiti folosesc „antisemitismul" lui Paul Goma tocmai ca un pretext pentru decredibilizarea si marginalizarea sa, pentru minimalizarea scrierilor sale. Sau, pentru obtinerea unor beneficii, precum postul de ambasador la UNESCO, ca in cazul lui Nicolae Manolescu, o persoana care apare in Raportul Wiesel-Iliescu la capitolul „negatorilor Holocaustului", alaturi de Paul Goma (pp. 368, 382--383).

În alte conditii decât cele evocate aici, un scriitor de valoarea lui Paul Goma

(si cu statutul moral al acestuia) ar fi publicat în propria tara nu din initiativa sa, ci a editurilor. Or, asa cum rezulta inclusiv din Bio-bibliografia autorului, editurile din tara îl evita sistematic – iar, uneori, atunci când se mai întâmpla ca vreuna sa-l „publice" îl cenzureaza ori îi dau cartile la topit.

Prin repetatele publicari ale unor acuzatii foarte grave la adresa mea – ca negationist – pornind de la ideea ca nu recunosc „Holocaustul" din Romania, in sensul perceput de acestia, detractorii mei m-au stigmatizat in ochii opiniei publice, ca „antisemit", folosindu-se de influenta lor extraordinara (lista paratilor este graitoare sub aspectul notorietatii paratilor, ca persoane publice), astfel incat chiar un gest absolut firesc, cum a fost publicarea scrierilor mele intr-o revista culturala, cum este „Viata Romaneasca", a determinat represalii imediate, de o mare duritate, impotriva redactorului sef adjunct al publicatiei respective.

Sustinerile pentru care inteleg sa-i actionez in justitie pe parati sunt urmatoarele:

I.– Administratia Prezidentiala, pentru publicarea pe site-ul sau, in cadrul raportului Comisiei Wiesel-Iliescu, a urmatorului pasaj – parte integranta a textului respectiv:

„În scrierile a trei figuri importante ale exilului românesc se gasesc formule care intra în tipologia comparatiilor trivializante. Este vorba de PAUL GOMA (s. m. – Paul Goma), Monica Lovinescu si Dorin Tudoran.
Paul Goma, unul dintre putinii disidenti anticomunisti din România, exilat de la sfârsitul anilor '70 la Paris, a scris în ultimii ani mai multe texte în care reclama recunoasterea „Holocaustului rosu" împotriva poporului român, comis si cu contributia evreilor. Ideea de baza a ultimei sale carti, Saptamâna rosie, reeditata si foarte mediatizata în România, este urmatoarea: „Holocaustul rosu pus la cale si de ei [de evrei] a început pentru noi, românii, cu un an mai devreme decât al lor: la 28 iunie 1940 – si nu s-a încheiat nici azi". Goma sustine ca, dupa cedarea Basarabiei si Bucovinei de Nord Uniunii Sovietice, evreii, adulti dar si copii, au comis, cu ordin de la sovietici, dar si din „ura de rasa", „ura de român", nenumarate acte de agresiune si umilire împotriva Armatei române. Astfel de acte au venit „dinspre aproape toti evreii aflati în Basarabia si în Bucovina de Nord în acea Saptamâna Rosie, înspre toti românii" (p. 171). Goma recunoaste, explicit si repetat, responsabilitatea României si „culpa comunitatii" pentru „abominabilul pogrom" de la Iasi, pentru deportarile în Transnistria (p. 20, 240, 248, 319), dar afirma ca atrocitatile au fost exclusiv rezultatul razbunarii, în conditii de razboi, pentru crimele comise de evrei (p. 18, 21, 190). Aceasta ar fi explicatia – „adevarul interzis vreme de o jumatate de secol" (p. 256) – pentru reactia violenta a românilor, si nu politica regimului Antonescu, despre care Goma nu pomeneste, sau antisemitismul din România, a carui existenta o neaga. Exilatul român cere „vesnica recunostinta" pentru Antonescu, „Maresalul dezrobitor" (p. 244). Aproape la fiecare pagina, Goma gloseaza pe tema culpei evreilor, care ar fi adus comunismul (mai multe pagini sunt umplute cu liste de evrei comunisti), ar fi monopolizat suferinta, facând din contabilitatea cadavrelor o afacere (p. 10, 115, 183-199) si ar fi comis crime care au „întunecat-însângerat întreg secolul al 20-lea". Scriitorul român cere condamnarea evreilor, acesti „calai nepedepsiti" (p. 186-187), prin organiza-

rea unui „Nürnberg II” (p. 95, 170, 217, 274).

Asa cum se poate observa, CARTEA LUI GOMA ILUSTREAZA TOATE FORMELE DE TRIVIALIZARE PRIN COMPARATIE (ACCENTUL CAZAND PE COMPARATIA DEFLECTIVA). PE ANSAMBLU, INSA, ACEASTA ESTE MAI MULT DECAT ATAT: CONSTITUIE O VERITABILA SINTEZA A NEGATIONISMULUI SI ANTISEMITISMULUI, CUM RAR SE POATE GASI IN LITERATURA DE LIMBA ROMANA (s. m. – Paul Goma).

Pe de alta parte, trebuie spus ca Paul Goma se remarca prin radicalitate, nu prin originalitate. În diferite combinatii, idei similare au circulat si înainte în mediile de dreapta din România si exil.» (Raportul Comisiei, pp. 380-381)

II.– ANDREESCU Gabriel:

a) Revista „Observator cultural”, nr. 156, 18-24 februarie 2003, text intitulat „Negare, trivializare si comparatie”:

«SHAFIR SPUNE LA UN MOMENT DAT CA „DREPTUL LA MEMORIE AL ISTORICULUI GOMA“, care reprezinta, pentru multi romani, un Soljenitin al Romaniei, AR FI „MAI PUTIN RESPECTABIL“. ARE TOATA LEGITIMITATEA SA O FACA CIND GOMA CALIFICA POGROMURILE ANTIEVREIESTI CA FORME DE AUTOAPARARE ALE ROMANILOR [subl. n. – P. Goma].»

b) Ziarul „Ziua”, din 17 septembrie 2005, text intitulat „Teme deontologice la Uniunea Scriitorilor”:

«Dintre cazurile enumerate in studiu - printre care negarea Holocaustului, declaratii privind caracterul periculos ori mizerabil al evreilor s.a. -, una singura se aplica fara dubii, dupa opinia mea, lui GOMA: ACUZAREA EVREILOR, CA POPOR, PENTRU CRIMELE, REALE SAU IMAGINARE, DATORATE UNOR EVREI SAU UNOR GRUPURI DE EVREI; ARGUMENTAREA HOLOCAUSTULUI, CHIAR DACA NU SCUZAREA LUI, PRIN COMPORTAMENTUL COMUNITATII EVREIESTI.

Poti sa nu urasti evreii - si, sincer, nu cred ca Goma o face, in ciuda infierbantarii cu care se exprima -, dar POTI SA DEBITEZI TOT FELUL DE LUCRURI DESPRE EVREI CARE NASC RETINERE SAU CHIAR OSTILITATE FATA DE ACESTIA. SCRIERILE SALE "BASARABIA" SI "SAPTAMANA ROSIE..." SUNT PLINE DE STEREOTIPURI. ESTE MOTIVUL PENTRU CARE LE-AM TRATAT DREPT EXEMPLE DE DISCURS ANTISEMIT [subl. n. – P. Goma] [...]

In sfarsit, daca avem in vedere un cod deontologic al Uniunii Scriitorilor si legitimarea lui prin INTERZICEREA TEXTELOR CU NUANTE ANTISEMITE ALE LUI GOMA [subl. n. – P. Goma] […]».

c) Ziarul „Averea”, din 19 septembrie 2005, articol semnat de Ara Septilici, intitulat „Dezbatere. Cum se foloseste politica de rasism. Antisemitismul, parte din ADN-ul conditiei umane”:

«TEXTELE LUI PAUL GOMA (CHIAR SI „BASARABIA”) AU ACCENTE ANTISEMITE, ESTE DE PARERE GABRIEL ANDREESCU [subl. n. – P. Goma], participant la simpozionul organizat de PER.»

III.– Editura Polirom Iasi pentru publicarea, in cadrul raportului Comisiei Wiesel-Iliescu, a pasajului de la pp. 380-381 – parte integranta a textului respectiv.

IV.– Federatia Comunitatilor Evreiesti din România, cu sediul in str. Sf. Vineri, 9-11, sector. 3, cod. 030202, Bucuresti, in solidar cu Revista „Realitatea evreiasca", pentru articolul denigrator anonim publicat in Revista „Realitatea evreiasca", nr.236 (1036), 1 – 15 septembrie 2005, in solidar cu revista amintita si cu Boris MARIAN, pentru articolul „Din presa culturala. Septembrie 2005", in solidar cu revista amintita si cu Alexandru FLORIAN, pentru:
a) Ziarul „Gândul", din 3 septembrie 2005, declaratie a lui Gârbea Horia: «COMUNITATEA EVREIASCA DIN ROMÂNIA A REACTIONAT FOARTE DUR. DACA EI S-AU SESIZAT, ÎNSEAMNA CA AFIRMATIILE SUNT GRAVE [subl. n. – P. Goma]».

V.– FLORIAN Alexandru:
a) Textul intitulat: „Antisemitism si politica", publicat în 2003 pe site-ul Federatiei Comunităţilor Evreiesti, la adresa: http://www.romanianjewish.org/ro/index_fcer2_01.html:

«Antisemitismul dur pe care îl reprezinta în politica PRM si C.V.Tudor, aveam sa îl regasesc în ANTISEMITISMUL CULTURAL AL LUI PAUL GOMA (subl. n. – Paul Goma). Paradoxal, pentru traiectoriile sociale si politice radical diferite pe care le-au parcurs cei doi în perioada comunista, PAUL GOMA PUBLICA ÎN DOUA NUMERE DIN REVISTA VATRA, UN TEXT DE UN ANTISEMITISM TOT ATÎT DE FEROCE, PLIN DE URA CA SI DISCURSURILE VADIMISTE (subl. n. – Paul Goma).
Desigur, s-ar putea face comentarii privind patronii revistei. Ea este o revista de cultura, editata de Uniunea Scriitorilor, dar si de Consiliul judetean Mures cu sprijinul Ministerului Culturii si Cultelor. Cu alte cuvinte, institutii ale statului si o asociatie profesionala gireaza, fie si de la distanta, mesaje ce contravin flagrant Ordonantei de urgenta privind combaterea antisemitismului, a negarii Holocaustului sau promovarea cultului persoanelor condamnate pentru crime împotriva umanitatii. Probabil ca raspunsul cel mai la îndemana ar fi, în aceasta situatie, ca numai autorul este raspunzator de ideile, opiniile sau mesajele comunicate. În fapt, însa, un text nu vede lumina tiparului fara asentimentul conducerii oricarei edituri sau publicatii. Asentimentul poate avea multiple explicatii, dar în fata unui TEXT CONTROVERSAT, CE TRANSMITE MESAJE NASCUTE DIN URA, ÎNDREPTATE ÎMPOTRIVA UMANISMULUI, RAMANE DOMINANTA NEGATIVA, IRECONCILIABILA CU VALORILE SPIRITULUI DEMOCRATIC (subl. n. – Paul Goma).
VATRA A PUBLICAT ÎN NR. 3-4 SI 5-6/2002 UN TEXT PUTERNIC ANTISEMIT, BASARABIA SI "PROBLEMA" (subl. n. – Paul Goma). Mesajele lui Goma din acest articol fluviu se regasesc si în romanul sau Basarabia, publicat în acest an la Bucuresti de Editura Jurnalul literar. FRAGMENTE DIN ACEST VOLUM, INCLUSIV CELE CU CONOTATII ANTISEMITE (subl. n. – Paul Goma), au fost preluate în suplimentul Aldine al cotidianului România libera din 5 octombrie 2002. FARA A MAI TRECE

ÎN REVISTA MESAJELE ANTISEMITE DIN TEXTUL SELECTAT DE COTIDIAN, NU POT SA NU REMARC MANIERA ASEMANATOARE, LA VADIM SI LA GOMA, ÎN CARE RELATEAZA DESPRE ELIE WIESEL (subl. n. – Paul Goma).
PAUL GOMA SE DOVEDESTE A FI UN NEGATIONIST RADICAL (subl. n. – Paul Goma). El nu ia în seama "falsitatea, idiotenia termenului «antisemit», cand semiti sunt si maltezii si berberii si arabii si, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii!" (Vatra, nr.3-4/2002, p.35). Consecvent, autorul, fara urma de îndoiala carteziana, afla cauza pogromurilor împotriva evreilor, la care s-a dedat regimul Antonescu, în asa zisele crime ale evreilor din Basarabia împotriva armatei române, o data cu retragerea administratiei românesti în iunie 1940. Cu alte cuvinte, vara lui 1941 este razbunarea românilor pentru vara 1940. ASEMENEA LOGICII VADIMISTE, EVREII SUNT VINOVATI DE HOLOCAUST (subl. autorului, re-subl. n. – Paul Goma). "Ce s-a putut întampla în doar o saptamana: 28 iunie - 2 iulie 1940, de înnebunisera Românii, de turbasera Românii, cerand, promitand - ei, Românii - razbunare pe Evrei, potrivit legii Talionului cea care cere: «Ochi pentru Ochi si Dinte pentru Dinte»? Care sa fi fost Ochiul-prim (în timp)? Dar, primul, cronologic, Dinte?" (idem., p.34)
CARACTERIZARILE NEGATIVE, PROFUND TRIVIALE LA ADRESA EVREILOR, ADEVARATE SARJE DE ANTISEMITISM INTERBELIC (subl. n. – Paul Goma), abunda în cele 2 articole din revista de la Tîrgu-Mures. Astfel, evreii care nu recunosc ca ei au fost cauza prima a pogromurilor "ignora cu o superioritate de rasa inadmisibila (si analfabeta - oare fac asta numai din analfabetism?, ei, Oameni ai Cartii?) adevarul cronologic, istoric, acela care spune...agresiunea Evreilor în timpul evacuarii militarilor si civililor români din teritoriile cedate a semnificat Ochiul-prim, iar ce s-a întamplat, dupa un an de zile - inadmisibil, reprobabil, criminal - a fost, vai, un raspuns la agresiune, "Ochiul" scos pentru Ochiul scos - a fost razbunarea Românului pe Evreu" (idem.,p.35). În Mein Kampf, Hitler l-a omagiat pe Schopenhauer tocmai pentru ca "i-a numit pe evrei «maestri ai minciunii». Cine nu recunoaste acest fapt sau nu vrea sa-l creada, scria Hitler, nu va putea nicicand sa contribuie la victoria adevarului" (în Pierre-Andre Taguieff, La nouvelle judeophobie, Paris, 2002, p.123). PESTE TIMP, PRIN GRIJA LUI HITLER, SPIRITUL LUI SCHOPENHAUER VINE SI SE SINCRONIZEAZA CU P. GOMA (subl. n. – Paul Goma).
PAUL GOMA NU NUMAI CA REIA SLOGANURILE NEGATIONISTILOR, REALIZAND O NOUA APROPIERE DE MESAJUL LUI VADIM, DAR AJUNGE SA PREIA SI TEME DIN ANTISEMITISMUL ACTUAL, CEL AL FUNDAMENTALISMULUI ISLAMIC (subl. n. – Paul Goma), incriminand pe israelieni drept criminalii palestinienilor. "Le este greu, foarte greu Evreilor, instalati de doua milenii în statutul de victima, în cultura unicului genocid: Shoah, sa admita adevarul istoric cel care spune: genocid se declina, din nefericire la plural. Impunerea monopolului asupra suferintelor de pe urma persecutiilor carora ei le-au fost victime în urma cu peste o jumatate de secol, totodata negand, relativizand, interzicand sa se vorbeasca de alte lichidari în masa, de alte victime inocente, de alte comunitati martirizate decat a lor - dovedeste insolenta, nesimtire etica si, paradoxal: lipsa de inteligenta. Dar mai ales le este greu Evreilor sa admita ca si ei au fost calai pentru alte comunitati- si continua a fi, azi, în Palestina" (Vatra nr.5-6/2002, p.37). TEXTUL LUI PAUL GOMA APARTINE, PRIN MESAJ SI EXPRESIE, ANTISEMITISMULUI RADICAL. NU CRED SA MAI EXISTE ÎN

PRODUCTIA ELITEI CULTURALE ROMÂNE POSTCOMUNISTE SCRIERI CE AR PUTEA SA SE ASOCIEZE CU URA NEOSTOITA A FOSTULUI DISIDENT (subl. n. – Paul Goma).
LA ACESTE MANIFESTARI ANTISEMITE, A CAROR NOCIVITATE E GREU SA NU FIE SURPRINSA DE ORICE OM CU BUN SIMT (subl. n. – Paul Goma), reactiile civice sau ale institutiilor publice au fost firave. (...) Fara sa deosebeasca între ANTISEMITISMUL RADICAL, CEL PROFESAT DE Gh. Buzatu, I. Coja, C.V. Tudor, P. GOMA (subl. n. – Paul Goma) sau I.C. Dragan si antisemitismul de centru (mainstream), autorul mai ca îl învinovateste pe G. Voicu pentru usurinta cu care se exprima cel dintîi.»

b) semnatar al Raportului Comisiei, pp. 380-381.

VI.– GÂRBEA Horia
a) În calitate de membru al Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România, Comunicat de presa al Conducerii USR datat 31 august 2005, reprodus în ziarul „Gardianul", din 2 septembrie 2005, si în ziarul „Gândul", din 3 septembrie 2005:
«În Viata românească», nr. 6-7 iunie, a fost permisa de catre redactie APARITIA UNUI TEXT CU CONTINUT ANTISEMIT. ESTE VORBA DESPRE FRAGMENTE DIN JURNALUL 2005 AL LUI PAUL GOMA [subl. m. – P. Goma].»

b) Ziarul „Gardianul", 2 septembrie 2005, declaratie:
«REDACTIA ESTE VINOVATA DE NEGLIJENTA [subl. n. – P. Goma]».
«Se va stabili CINE ESTE DE VINA PENTRU PUBLICAREA TEXTULUI [subl. n. – P. Goma] si s-ar putea decide inlocuirea conducerii».

c) Ziarul „Gândul", din 3 septembrie 2005, declaratie:
«COMUNITATEA EVREIASCA DIN ROMÂNIA A REACTIONAT FOARTE DUR. DACA EI S-AU SESIZAT, ÎNSEAMNA CA AFIRMATIILE SUNT GRAVE [subl. n. – P. Goma]».

d) Comunicat de presa al Conducerii USR datat 8 septembrie 2005, reprodus în 9 septembrie 2005 de Agentia de presa Mediafax, si în ziarele: „Ziua", în grupajul: „Judecata la Uniunea Scriitorilor"; „Gardianul", din 10 septembrie 2005, în grupajul: „Uniunea Scriitorilor l-a «executat» pe Liviu Ioan Stoiciu, de la revista «Viata românească»":

«Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor
În sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activittaii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de APARITIA ÎN REVISTA VIATA ROMÂNEASCA, NR.6-7 DIN 2005 A UNUI TEXT CU CARACTER ANTISEMIT [subl. n. – P. Goma] care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii îsi exprima regretul fata de publicarea acestuia. [...]
Comitetul Director al USR atrage atentia opiniei publice ca în comunicatul sau CONDUCEREA USR NU A INCRIMINAT NICI O PERSOANA, NU A CALOMNIAT PE NIMENI, CI DOAR A MANIFESTAT INGRIJORAREA FIREASCA FATA DE APARITIA UNUI TEXT CARE PROPAGA IDEI ANTISEMITE [subl. n. – P. Goma] într-un periodic aflat sub egida

USR.»

e) Comunicat al Conducerii USR din 5 septembrie 2005, reprodus de ziarul „Gardianul" din 6 septembrie 2005:
«din succintele extrase din JURNALUL LUI GOMA, retinute in „Gardianul", rezulta ca AUTORUL este anticomunist si foarte critic la adresa confratilor, nicidecum ca ESTE ANTISEMIT, ORI, IN DEFINITIV, COMUNICATUL USR NU AVEA IN VEDERE DECAT ANTISEMITISMUL [subl. n. – P. Goma]».

f) Radio România, interviu din septembrie 2005:
«Important este ca UNIUNEA SCRIITORILOR [...] SE OPUNE ORICARUI EXTREMISM. NU SE POATE CA ÎNTR-O REVISTA A UNIUNII SCRIITORILOR SA APARA ASTFEL DE ATACURI, si noi, Comitetul Director ne-am manifestat deosebita îngrijorare si dorim ca lucrul acesta sa nu se repete [subl. n. – P. Goma].»

VII.– GHEORGHIU Mihai Dinu:
a) În revista „Observator cultural", din Bucuresti, nr. 183, 26 august – 1 septembrie 2003, text intitulat „«Cahn zis Crohmalniceanu»":
«PAUL GOMA A PUBLICAT IN MAI MULTE RINDURI SI IN MAI MULTE LOCURI, DE EXEMPLU IN VATRA, REVISTA MACAR IN PRINCIPIU ONORABILA, TEXTE AUTOBIOGRAFICE CU CARACTER ANTISEMIT SI NEGATIONIST [subl. n. – P. Goma], care in alte tari (intre ele, cea in care este el insusi rezident) intra sub incidenta legii.
Pe nimeni altcineva din tara nu pare a-l fi deranjat REPRODUCEREA CELOR MAI JOSNICE TEZE ALE PROPAGANDEI FASCISTE DIN TIMPUL RAZBOIULUI [subl. n. – P. Goma]. [...] RINOCERIZAREA LUI PAUL GOMA PRIVESTE ISTORIA DIZIDENTEI ROMANESTI SI EA S-A PRODUS SUB INFLUENTA EMIGRATIEI NATIONALISTE, CARE I-A STIMULAT RESENTIMENTELE. GOMA, CINDVA DENUNTAT CA EVREU SI RUS („EFREMOVICI"), SI-A DESCOPERIT O VOCATIE DE ANTISEMIT PRIN CARE SE ALINIAZA CU FOSTII SAI PERSECUTORI, CARE-L ASTEAPTA ACUM NERABDATORI SA REVINA IN PATRIE [subl. n. – P. Goma].»

b) Raportul Comisiei, pp. 380-381.

VIII.– IOANID Radu:
a) În revista „Observator cultural", nr. 177, 15–21 iulie 2003, text intitulat: „Paul Goma – între Belleville si Bucuresti", republicat în ziarul „Ziua" din 1 octombrie 2005:
«PAUL GOMA ESTE INCA O DOVADA VIE CA ANTISEMITISMUL DIN CULTURA ROMANA CONTEMPORANA NU REPREZINTA UN MONOPOL AL ANTISEMITILOR DE EXTREMA DREAPTA SAU STINGA, DE TIPUL CELOR DIN PARTIDUL ROMANIA MARE. CA SI ALTI INTELECTUALI ROMANI, GOMA APARTINE „CURENTULUI DOMINANT" ANTISEMIT AL INTELECTUALITATII ROMANE [subl. n. – P. Goma], care nu neaga Holocaustul, dar scoate in evidenta, „in schimb", „vina colectiva" a evreilor cind vine vorba de comunism. […]

DUPA CUM A SCRIS RECENT ALEXANDRU FLORIAN, GOMA „NU NUMAI CA REIA SLOGANURILE NEGATIONISTILOR REALIZIND O NOUA APROPIERE DE MESAJUL LUI VADIM [TUDOR], CI AJUNGE SA PREIA SI TEME ALE ANTISEMITISMULUI ACTUAL, CEL AL FUNDAMENTALISMULUI ISLAMIC [subl. n. – P. Goma], incriminindu-i pe israelieni drept criminalii palestinienilor“. […]
E foarte graitor ca ACELASI GUVERN ROMAN care, in sfirsit, in eforturile sale de a se integra in NATO si in UE, a incercat sa se opuna tendintelor de a-l reabilita pe Antonescu si guvernul sau, A SPRIJINIT FINANCIAR (CU SAU FARA PERMISIUNEA AUTORULUI) PUBLICAREA CARTII ANTISEMITE A LUI PAUL GOMA, CARE LE INVINUIESTE PE VICTIME PENTRU SOARTA LOR TRAGICA [subl. n. – P. Goma]. In fine, este foarte graitor ca volumul lui Goma, care a fost, surprinzator, publicat partial de Vatra, a fost foarte bine primit de suplimentele culturale a doua din cele mai importante cotidiene romanesti, Adevarul si Romania libera, si ca, cu exceptia unei singure organizatii de supravietuitori ai Holocaustului, nici o voce nu s-a ridicat in Romania impotriva acestei scrieri revoltatoare. SA FIE ACEASTA DIN CAUZA ignorantei, a lasitatii sau a INFLUENTEI ANTISEMITISMULUI ASUPRA SEGMENTULUI CULTURAL DOMINANT DIN ROMANIA, DE CARE VORBEAM MAI SUS? [subl. n. – P. Goma]
De fapt, PAUL GOMA SI-A ASUMAT DOAR O PARTE A TRECUTULUI, PE CARE A DISTORSIONAT-O GRAV, IMPRASTIIND ASTFEL URA [subl. n. – P. Goma].»

b) Raportul Comisiei, pp. 380-381.

IX.– LASZLO Alexandru
a) Revista electronica Electra, la adresa www.revistaelectra.tk – nr. 1 (12)/2003, text intitulat: „Ion SOLACOLU – LASZLO Alexandru: Polemici pe Internet: Goma si Basarabia”, editor Laszlo Alexandru, Cluj Napoca:

«Da, Goma într-adevar se pronunta frecvent despre Transnistria, DAR PASA ANTISEMITA ÎN CARE A ESUAT ÎN ULTIMELE LUNI [subl. n. – P. Goma] nu face decît sa ma întristeze. S-A GASIT EL, DE LA PARIS, SA-L ELOGIEZE ACUM PE ANTONESCU, LA UNISON CU VADIMICA! RUSINE SA-I FIE! [subl. n. – P. Goma] [...]

N-are rost sa mai întindem vremea conversînd despre maresalul Antonescu. Ambii sîntem de acord ca a fost o figura NEFASTA [subl. aut.] a istoriei României. [...]

Va sa zica avem de-a face cu un personaj istoric esentialmente negativ. Mergem mai departe.

V-am exprimat nemultumirea mea privitor la RATACIREA DIN ULTIMELE LUNI A LUI PAUL GOMA ÎN ELOGIEREA MARESALULUI SI ÎN DISCURSUL CU ACCENTE ANTISEMITE [subl. n. – P. Goma]. [...]

Venim acum si la ÎNVERSUNAREA ANTIEVREIASCA A LUI GOMA, RELEVABILA MAI ALES ÎN ULTIMELE LUI SCRIERI [subl. n. – P. Goma]. [...]

Dar acum cînd – daca bine observ – cursul istoriei se îndreapta, sub influenta puterii americane, spre condamnarea absolutismelor de orice speta si, prin intermediul globalismului computerizat de factura postmoderna, spre deconstruirea proiectelor dictatoriale localiste, NU-L POT URMA PE PAUL

GOMA ÎN OPERATIUNEA DE SPALARE A BANILOR MURDARI PURTÎND EFIGIA LUI ION ANTONESCU [subl. n. – P. Goma]. [...]»

b) În revista electronica E-Leonardo, la adresa www.eleonardo.tk, nr. 5/2004, text intitulat: „Paul Goma antisemit", editor Laszlo Alexandru, Cluj Napoca:

«Dar în ultimii ani PARTIZANATUL ANTISEMIT AL LUI PAUL GOMA A PRINS UN CONTUR TOT MAI CONSISTENT (subl. n. – Paul Goma). (...)

Eroarea unui istoric, foarte grava, poate consta va sa zica nu doar în spunerea/scrierea neadevarului, ci si în LANSAREA UNOR VARIANTE EXPLICATIVE BIZARE, ABERANTE, NEVEROSIMILE, ASUPRA EVENIMENTELOR DIN TRECUT (subl. n. – Paul Goma). (...)

Între P. GOMA CARE acrediteaza în absolut izvoarele istorice unilaterale si FORTEAZA CONCLUZIA SA ANTISEMITA NEPLAUZIBILA (subl. n. – Paul Goma) – respectiv O. Pecican care interogheaza o paleta întreaga de resurse si propune, sub forma unei ipoteze de lucru, concluzia plauzibila a criticii sociale, se afla tocmai distanta care separa vechea si noua istoriografie. (...)

PAUL GOMA A MINTIT ATUNCI CÎND A PREZENTAT SITUATIA POLITICA A EVREILOR DIN ROMÂNIA (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma). (...)

PAUL GOMA MINTE DIN NOU, ÎNCERCÎND SA STABILEASCA FALSE RAPORTURI CAUZA-EFECT, PRIN TRECEREA SUB TACERE A REALITATILOR INCONVENABILE (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma). (...)

ALTA MINCIUNA A LUI PAUL GOMA TINE DE PARTIALIZAREA GEOGRAFICA A GENOCIDULUI (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma). Pentru a putea omite dimensiunea continentala a fenomenului, scriitorul înalta bariere de… imaginatie la granitele României. El refuza sa priveasca faptul istoric în conexiunea sa internationala si decreteaza ca evreii sînt raspunzatori (întrucît i-au agresat pe românii în retragere pasnica din Basarabia si Bucovina) si prin urmare au fost macelariti. (...)

MICHAEL SHAFIR SI RADU IOANID SÎNT INDULGENTI CU GOMA, ATUNCI CÎND ÎL CONSIDERA UN NEGATIONIST "PRIN DEVIERE" (subl. n. – Paul Goma). (E drept ca cei doi se refereau doar la romanul Basarabia si la fragmentele aparute în presa.) E suficient sa citim un pasaj de la p. 273 a volumului Saptamîna Rosie… pentru a-l judeca mult mai aspru pe autor: "Doar stim, avem si hîrtii[,] si tinere-de-minte: «Holocaustul românesc» este o minciuna, un fals, o escrocherie, o ticaloasa amenintare («Punga sau viata!»)". PAUL GOMA AICI MINTE VIOLENT, NEGÎND FRONTAL HOLOCAUSTUL! (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma) Atrag atentia ca ne aflam deja în sfera unei culpe sanctionabile penal: România s-a sincronizat cu legislatia statelor europene si, prin Ordonanta de Guvern nr. 31/13 martie 2002, interzice negarea în public a Holocaustului si o pedepseste cu închisoare între 6 luni si 5 ani. Iar PUBLICAREA (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma) UNEI CARTI NEGATIONISTE (subl. n. – Paul Goma) tine de domeniul PUBLIC (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma). (...)

O ALTA MINCIUNA, DE NATURA MORALA, A LUI PAUL GOMA (subl. a.; subl. n. – Paul Goma) este acreditarea si justificarea implicita a Legii Talionului în studiul istoric. Care a fost resortul ce a transformat poporul român "îndelung rabdator" (vorba vine…) într-o comunitate fatis antisemita – chestioneaza autorul. fii afirma, sub forma de scuza indirecta:

“Daca nu este decent sa ne întrebam: «Cine a început primul?» – pentru ca rana sîngereaza înca, vom formula astfel: «Cine s-a razbunat – pe cine? Pentru ce? Cînd?» – deci: «Care a fost cronologia faptelor?»" (S.R., p. 189, subl. lui P.G.).
Dar CEA MAI SCANDALOASA MINCIUNA A LUI PAUL GOMA (subl. a.; subl. n. – Paul Goma) o constituie PRELUAREA LOGICII GLOBALISTE SI A LIMBII DE LEMN DIN PROPAGANDA ANTONESCIANA (subl. n. – Paul Goma). (...) PAUL GOMA NE READUCE SUB PRIVIRI TOATA NEMERNICIA CRIMINALA A FASCISMULUI ROMÂNESC (subl. n. – Paul Goma).
(...)
5. ABERATII (intertitlul aut.; subl. n. – P. Goma)
Dupa neadevarurile fundamentale, constitutive, pe care le-am identificat în cercetarea “stiintifica” a lui Paul Goma, unii cititori vor crede poate ca e obositor sa mai lungim discutia si asupra numeroaselor DETALII ABERANTE sau controversabile ALE LUCRARII (subl. n. – Paul Goma).
(...) De pilda, AUTORUL contesta extraordinar de violent cifra de 400.000 evrei masacrati (S.R., p. 5 s.a.), dupa care, întrucît a asezat sub semnul îndoielii veridicitatea cifrelor, SFÎRSESTE PRIN A NEGA ÎNSASI EXISTENTA HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA (S.R., P. 273), CEEA CE REPREZINTA DEJA O MINCIUNA FLAGRANTA SI PROFUND INSULTATOARE (subl. n. – Paul Goma).
(...)
UN ÎNTREG CAPITOL SCANDALOS SI JIGNITOR ESTE DEDICAT REABILITARII MARESALULUI ANTONESCU [subl. n. – Paul Goma] (S.R., p. 239-261). În logica principala a expunerii, “Ion Antonescu a fost, a ramas, pentru mine, ca pentru toti românii basarabeni, bucovineni, herteni: «Maresalul dezrobitor»” (S.R., p. 244). Faptul ca “maresalul dezrobitor” i-a putut face întîmplator un bine lui Goma nu schimba înca prin nimic figura sa globala de dictator si agresor militar. A scrie istoria si a defini personalitatile neamului prin prisma subiectivitatii proclamate ostentativ reprezinta o ZGOMOTOASA ABERATIE (subl. n. – Paul Goma). (...) SOFISMUL PRIN CARE AUTORUL NOSTRU ÎNCEARCA SA DETERMINE GLISAREA FRAUDULOASA A RECUNOSTINTEI PERSONALE SPRE O REABILITARE ISTORICA GENERALA E CÎT SE POATE DE GROSOLAN, IAR TONURILE PASTELATE PRIN CARE E EVOCAT UN CRIMINAL DE RAZBOI SÎNT ABOMINABILE (subl. n. – Paul Goma). (...)
O ABERATIE SPECTACULOASA (subl. n. – Paul Goma) ne rezerva Saptamîna Rosie, de data aceasta, nu din punct de vedere istoric sau moral, ci… intra-exegetic. (...)
ATÎT PRIN STILUL, CÎT SI PRIN IDEILE ANTISEMITE VIOLENTE PE CARE LE PROFESEAZA ÎN ULTIMUL TIMP, PAUL GOMA PARE A FI CLONA LUI CORNELIU VADIM TUDOR [subl. n. – Paul Goma] (cel dinainte de recenta “cizelare” oportunista). (...)
Nu sînt de neglijat tehnicile de care se slujeste Paul Goma pentru a-si strecura AFIRMATIILE SCANDALOASE sub ochii publicului. La fel cum, într-un atac aerian, avioanele de bombardament (mai greoaie) sînt de obicei însotite si protejate cu avioane de vînatoare (mai agile), fiI AICI MINCIUNILE CELE MAI DEVASTATOARE SÎNT SPRIJINITE PRIN VICLENII CIRCUMSTANTIALE [subl. n. – Paul Goma], care angajeaza lupta în prealabil cu ipoteticii contraopinenti. (...)
Iata, bunaoara, UNUL DIN CELE MAI REVOLTATOARE CAPITOLE

ALE CARTII, DEDICAT REABILITARII MARESALULUI ANTONESCU [subl. n. – Paul Goma] (S.R., p. 239-261). În ce fel este construita Pîna sa vorbeasca despre figura de "erou" si de "martir" a unui notoriu criminal de razboi (SI CARE OM ÎN TOATE MINTILE AR MAI ÎNDRAZNI AZI SA-L CONSIDERE PE HITLER "EROU" SAU PE MUSSOLINI "MARTIR"?! [subl. n. – Paul Goma]) [...] Apoi ÎNSIRA PE TON COLERIC o alta lista neagra de intelectuali si politicieni care au subscris la încheierea recenta a tratatului cu Ucraina. ÎL INVECTIVEAZA PE CORNELIU COPOSU pentru ca ar fi refuzat sa-i accepte pe basarabeni în România (?). [...] Care-i legatura dintre tratatul cu Ucraina, parerile (ipotetice) ale lui Coposu despre basarabeni, odele ceausiste ale cutarui scriitor si imaginea cosmetizata a lui Ion Antonescu? Legatura e doar… subcutanata, în ordinea rationamentului "moral": daca ceilalti au gresit (fiindca s-au pronuntat mai tîrziu, sau mai prudent, sau mai aberant decît el pe anumite subiecte), ATUNCI ARE DREPTUL SI PAUL GOMA SA DEA CU BIDINEAUA PESTE VINOVATIA MARESALULUI. NU ALTA ESTE LOGICA INFRACTORULUI DE DREPT COMUN: DE CE MA ACUZATI PE MINE, CARE AM FURAT, CÎND EXISTA ATÎTIA CRIMINALI CARE AU VIOLAT? GOMA ÎSI ÎNCHIPUIE PROBABIL CA, PRIN DELEGITIMAREA ADVERSARILOR DE IDEI, VA IZBUTI LEGITIMAREA PROPRIILOR MINCIUNI [subl. n. – Paul Goma]. [...]

Goma este, daca nu ma însel, singurul scriitor român de la ora actuala care solicita foarte senin sa fie tiparit, CU ACELEASI ABERATII ANTISEMITE [subl. n. – Paul Goma], în mai multe publicatii concurente, în mod simultan. [...]

Dar nu, Goma n-a fost antisemit acum douazeci de ani, în minunatul sau roman autobiografic Din calidor, cu toate ca a involuat lamentabil astfel în mediocrul sau pseudo-roman Basarabia si mai ales în NOCIVUL SAU DELIR SAPTAMÎNA ROSIE…[subl. n. – Paul Goma] [...]

IGNOBILA E AGRESIUNEA PAMFLETARA ÎMPOTRIVA PERSOANEI BIOGRAFICE A CONTESTATARILOR lui Paul Goma. NI SE SUGEREAZA CÎTEODATA CA IDEILE LUI STRÎMBE, SCANDALOASE, REVOLTATOARE [subl. n. – Paul Goma] sînt amendate nu datorita improprietatii lor faptice, istorice si mai ales morale, ci în special datorita provenientei etnice a comentatorilor. [...]

[...] EU ÎNSUMI AM FOST PRIMUL CRITIC AL ANTISEMITISMULUI LUI PAUL GOMA [subl. aut.; re-subl. n. – Paul Goma], nu Radu Ioanid si nici Michael Shafir [...]

Din adîncul întregii mele experiente intelectuale de cititor, vreau sa declar aici raspicat ca N-AM MAI AVUT PÎNA ACUM PRILEJUL DE A CUNOASTE CARTI ATÎT DE MIZERABILE PRECUM SAPTAMÎNA ROSIE 28 IUNIE - 3 IULIE 1940 SAU BASARABIA SI EVREII [subl. n. – Paul Goma]. [...]»

c) Text intitulat: „O poveste adevarata", publicat în revista electronica E-Leonardo, la adresa www.eleonardo.tk, nr. 5/2004, editor Laszlo Alexandru, Cluj Napoca:

«PAUL GOMA S-A APUCAT LA BATRÎNETE SA SCRIE TEXTE ANTISEMITE. [...]

CU DEZGUST [subl. n. – P. Goma], / Laszlo Alexandru»

d) În calitate de editor al textelor „Sub flamuri vechi nume noi. (Paul Goma

antisemit?)", publicat în revista electronica E-Leonardo, la adresa www.eleonardo.tk, nr. 2/2003 si „Basarabeni, români, pogrom, genocid", publicat în revista electronica E-Leonardo, la adresa www.eleonardo.tk, nr. 3/2004.

X.– LEFTER Ion Bogdan:
a) Ziarul „Ziua", 27 iulie 2005, text intitulat „Inventatorul de cuvinte":
«Istoria nu s-a oprit la atat. Mai este un episod: a doua sa cadere. DE CATIVA ANI INCOACE, ODATA CU CARTILE DESPRE BASARABIA SI AL DOILEA RAZBOI MONDIAL, GOMA PRODUCE UN DISCURS LIMPEDE ANTISEMIT. INVERSUNAT, S-A ADANCIT IN TEORIA EVREILOR VINOVATI DE PROPRIA LOR EXTERMINARE. [...] Editura Polirom ii intinde o mana, ii publica doua carti in cateva luni, dupa care el o ataca public, nemultumit ca i s-a eliminat O PREFATA DESPRE CARE PRIN CULISELE LUMII LITERARE CIRCULA INFORMATIA CA AR FI AVUT NOTE ANTISEMITE...» [subl. n. – P. Goma]

XI.– MANOLESCU Nicolae:
a) În calitate de presedinte al Uniunii Scriitorilor din România, Comunicat de presa datat 31 august 2005, reprodus în ziarul „Gardianul", Bucuresti, din 2 septembrie 2005, si în ziarul „Gândul", Bucuresti, din 3 septembrie 2005:
«În Viata românească», nr. 6-7 iunie, a fost permisa de catre redactie APARITIA UNUI TEXT CU CONTINUT ANTISEMIT. ESTE VORBA DESPRE FRAGMENTE DIN JURNALUL 2005 AL LUI PAUL GOMA [subl. m. – P. Goma].»
b) Comunicat de presa al Conducerii USR datat 8 septembrie 2005, reprodus în 9 septembrie 2005 de Agentia de presa Mediafax, Bucuresti, si în ziarele: „Ziua", în grupajul: „Judecata la Uniunea Scriitorilor"; „Gardianul", din 10 septembrie 2005, în grupajul: „Uniunea Scriitorilor l-a «executat» pe Liviu Ioan Stoiciu, de la revista «Viata românească»":

«Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor
În sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activitatii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de APARITIA ÎN REVISTA VIATA ROMÂNEASCA, NR.6-7 DIN 2005 A UNUI TEXT CU CARACTER ANTISEMIT [subl. n. – P. Goma] care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii îsi exprima regretul fata de publicarea acestuia. [...]
Comitetul Director al USR atrage atentia opiniei publice ca în comunicatul sau CONDUCEREA USR NU A INCRIMINAT NICI O PERSOANA, NU A CALOMNIAT PE NIMENI, CI DOAR A MANIFESTAT INGRIJORAREA FIREASCA FATA DE APARITIA UNUI TEXT CARE PROPAGA IDEI ANTISEMITE [subl. n. – P. Goma] într-un periodic aflat sub egida USR.»

c) Revista „22", Bucuresti, Nr. 813, anul XIV (813), 4-10 octombrie 2005, interviu intitulat „Fireste ca am reactionat":

«PROBLEMA NOASTRA ERA CA IN REVISTA UNIUNII A APARUT UN TEXT PE CARE NOI L-AM CONSIDERAT ANTISEMIT SI, DIN PACATE, NU E DISCUTABIL, CHIAR ASA ESTE [subl. n. – P. Goma].»

d) Revista „Timpul”, Iasi, Nr. 10, octombrie 2005, interviu intitulat „De fiecare data credem ca lumea începe cu noi”:
«LIVIU IOAN STOICIU, care a fost redactor-sef adjunct al Vietii românesti, A PUBLICAT ACOLO UN TEXT CU MULTE ELEMENTE ANTISEMITE [subl. n. – P. Goma].»

XII.– MARIAN Boris
a) În Revista „Realitatea evreiasca”, publicatie a Federatiei Comunitatilor Evreiesti din România, Nr. 238-239, 1-31 octombrie 2005, pagina 6, text intitulat „Din presa culturala – septembrie 2005”:
«„Observatorul cultural", din 15-21 sept., ofera un editorial semnat de Carmen Musat, în care OPINIILE LUI PAUL GOMA DIN JURNALUL PUBLICAT FRAGMENTAR ÎN “VIATA ROMÂNEASCA" SUNT JUDICIOS EVALUATE DREPT ANTISEMITE SI NEGATIONISTE. [...] Se pare ca UNELE VICII RENASC PERIODIC ÎN CONTEXTE DIFERITE [subl. n. – P. Goma].»

XIII.– MIHAIES Mircea:
a) În calitate de membru al Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România, Comunicat de presa al Comitetului Director al USR datat 31 august 2005, reprodus în ziarul „Gardianul”, din 2 septembrie 2005, si în ziarul „Gândul”, din 3 septembrie 2005:
«În Viata românească», nr. 6-7 iunie, a fost permisa de catre redactie APARITIA UNUI TEXT CU CONTINUT ANTISEMIT. ESTE VORBA DESPRE FRAGMENTE DIN JURNALUL 2005 AL LUI PAUL GOMA [subl. m. – P. Goma].»
b) Comunicat de presa Comitetului Director al USR din 5 septembrie 2005, reprodus de ziarul „Gardianul” din 6 septembrie 2005:
«din succintele extrase din JURNALUL LUI GOMA, retinute in „Gardianul”, rezulta ca AUTORUL este anticomunist si foarte critic la adresa confratilor, nicidecum ca ESTE ANTISEMIT, ORI, IN DEFINITIV, COMUNICATUL USR NU AVEA IN VEDERE DECAT ANTISEMITISMUL [subl. n. – P. Goma]».
c) Comunicat de presa al Conducerii USR datat 8 septembrie 2005, reprodus în 9 septembrie 2005 de Agentia de presa Mediafax, si în ziarele: „Ziua”, în articolul: în grupajul: „Judecata la Uniunea Scriitorilor”; „Gardianul”, din 10 septembrie 2005, în grupajul: „Uniunea Scriitorilor l-a «executat» pe Liviu Ioan Stoiciu, de la revista «Viata românească»”:

«Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor
În sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activitatii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de APARITIA ÎN REVISTA VIATA ROMÂNEASCA, NR.6-7 DIN 2005 A UNUI TEXT CU CARACTER ANTISEMIT [subl. n. – P. Goma] care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii îsi exprima regretul fata de publicarea acestuia. [...]
Comitetul Director al USR atrage atentia opiniei publice ca în comunicatul sau CONDUCEREA USR NU A INCRIMINAT NICI O PERSOANA, NU A CALOMNIAT PE NIMENI, CI DOAR A MANIFESTAT INGRIJORAREA FIREASCA FATA DE APARITIA UNUI TEXT CARE PROPAGA

IDEI ANTISEMITE [subl. n. – P. Goma] într-un periodic aflat sub egida USR.»

d) Ziarul „Cotidianul", Bucuresti, din 12 septembrie 2005, autor al articolului intitulat: „Racnetul ragusit al disidentei carpatine":
«DL GOMA nu e istoric, dar FOLOSESTE ARGUMENTE LUATE DIN ISTORIE PENTRU A CONSTRUI UN SCENARIU IN CARE NU EXISTA DECIT DOUA CATEGORII DE PERSONAJE: TICALOSII SI AVOCATII TICALOSILOR. Culmea e ca printre proscrisii de ultima ora se afla si oameni care, ani la rind, au fost nu doar reprezentantii sai pe Pamint, ci si principalii propagatori ai ELUCUBRATIILOR EXILATULUI DE LA PARIS! Am simtit pe propria piele de cita dezinvoltura e capabil dl Goma, dar si cit de scurt e drumul de la fandacsie la MINCIUNA SFRUNTATA IN DESTULE DINTRE AFIRMATIILE SALE. Retras in turnul de fildes de pe malul Senei, autorul „Justei" are o perceptie mediata nu doar de propriile idiosincrazii, ci, am impresia, si de subiectivitatea a diversi „binevoitori", care-i pun la dispozitie un anumit tip de informatii. ORICUM AR STA LUCRURILE, CA LA MIJLOC AR FI UN INTRISTATOR PROCES DE INVOLUTIE INTELECTUALA, C-AR FI VORBA DE-O DOMINANTA CARACTERIALA CARE IESE LA IVEALA ODATA CU INAINTAREA IN VIRSTA, e deprimant sa vezi cum PRINCIPALA VOCE A DISIDENTEI ANTICOMUNISTE DIN ROMANIA NU NUMAI CA-SI PUNE SUB SEMNUL INTREBARII INTREGUL TRECUT, DAR TE OBLIGA SA REACTIONEZI INDIGNAT LA FORMULELE PRIN CARE INCEARCA SA-SI IMPUNA ADEVARURILE [subl. n. – P. Goma].»

XIV.– MUSAT Carmen:
a) Revista „Observator cultural", Bucuresti, nr. 29 (286), 15 septembrie 2005, text intitulat „Goma si tapii ispasitori":
«Din pacate pentru noi, PAUL GOMA NU (MAI) ARE, ACUM, AUTORITATEA – nici in Romania si nici in lume […]
[…] CRED CA PAUL GOMA A DEVENIT UN MIZANTROP INCURABIL, PENTRU CARE NOTIUNI PRECUM „VINA INDIVIDUALA", „RESPONSABILITATE MORALA INDIVIDUALA" NU MAI AU NICI O RELEVANTA. PAGINILE DE JURNAL PUBLICATE IN VIATA ROMANEASCA OFERA, DIN ACEST PUNCT DE VEDERE, SPECTACOLUL DEZOLANT AL UNEI GINDIRI STEREOTIPE, CARE RECURGE PERMANENT LA GENERALIZARI, LA ETICHETE COLECTIVE, LA ANATEME ARUNCATE DEFINITIV NU ASUPRA UNUI INDIVID SAU A ALTUIA, CI ASUPRA UNOR CATEGORII DE OAMENI [subl. n. – P. Goma]. […] Dar pot fi oare relativizate si diminuate atrocitatile pe care o legislatie antisemita le-a generat in acei ani, prin simpla inversare a responsabilitatilor? Si poate fi invinuita o intreaga etnie pentru erorile si ororile faptuite de anumiti indivizi?»

b) Revista „Observator cultural", Bucuresti, 22 septembrie 2005, text intitulat „Tacere prudenta si stridenta":
«TIPUL DE DISCURS PE CARE PAUL GOMA IL LIVREAZA DE CINCISPREZECE ANI INCOACE – violent pamfletar, CU RABUFNIRI ANTISEMITE SI CU IGNOBILE ATACURI LA PERSOANA [subl. n. – P. Goma] – are o indelungata traditie [...]»

XV.– OISTEANU Andrei a) Revista „22”, Bucuresti, nr. 777 din 28 ianuarie 2005 - 4 februarie 2005, editorial intitulat: „De la Bucuresti la Auschwitz si retur”:
«Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, Saptamana rosie sau Basarabia si evreii (Editura Vremea XXI, Bucuresti, 2004), care iese practic din orice tipologie. GOMA NU SE MULTUMESTE SA FIE, CA ALTII, NEGATIONIST. EL ADMITE HOLOCAUSTUL DIN ROMANIA, DAR IL MOTIVEAZA, IL JUSTIFICA. O TEORIE ATAT DE ABERANTA INCAT NICI MACAR NU ESTE PEDEPSITA DE LEGE.»

XVI.– Revista „22”, pentru publicarea editorialului mentionat la pct. XV de mai sus.

XVII.– Revista „Observator Cultural”, pentru publicarea articolelor de la pct. XIV de mai sus, in solidar cu MUSAT Carmen.

XVIII.– SHAFIR Michael
a) În textul intitulat: „De la evreu-goy la goy-evreu. Marturisiri personale despre procesul de aculturalizare si reculturalizare ale unui evreu originar din Romania, datat 21 decembrie 2003, publicat la adresa electronica http://romanialibera.com/editorial/editorial.php?step=articol&id=4:
«Repulsia mea fata de nationalism nu numai ca nu a scazut, dar a crescut cu anii. De aceea, am facut parte din miscarea "Pace Acum" (care, in ciuda celor afirmate de nestiutori, nu este o miscare pacifista, cu atit mai putin una de "stinga") si de aceea ma definesc azi drept un "sionist critic". Unul care nu poate si nu va putea niciodata SA JUSTIFICE CRIMA DREPT UN RASPUNS JUSTIFICAT LA ALTA CRIMA. ASTA ESTE SPECIALITATEA FOSTULUI MEU PRIETEN PAUL GOMA, SI POATE RAMINE ASA IN VECII VECILOR. (ROG A NU SE INTERPRETA DREPT LUARE-DE-BUNA A AFIRMATIILOR LUI GOMA DESPRE ROLUL JUCAT DE EVREI IN PROCESUL DE EVACUARE A BASARABIEI) [subl. n. – P. Goma].»

b) Raportul Comisiei, pp. 380-381.

XIX.– TOTOK William
a) Raportul Comisiei, pp. 380-381.

b) Revista „Timpul”, Iasi, nr. 7-8, iulie-august 2005, text intitulat „Receptarea Raportului final al Comisiei Wiesel în presa româna si germana”:
«Cel mai concludent exemplu este fostul disident anticomunist PAUL GOMA, CARE, ÎNTR-UN EXCES DE ZEL POLEMIC, S-A ALATURAT REVIZIONISTILOR, DEVENIND ASTFEL, probabil fara sa fi vrut, OBIECTUL DE ADORATIE AL EXTREMISTILOR NATIONALISTI”. (...) „La Goma, MOTORUL IDEOLOGIC AL CONTESTARII RAPORTU-

LUI ESTE ANTI-COMUNISMUL VISCERAL COMBINAT CU RESENTIMENTE ANTIEVREIEfiTI fiI FRUSTRARI PERSONALE [subl. m. – P. Goma].»

c) La adresa electronica: http://www.idgr.de/news/2005/n050919.php, la rubrica „Informationsdienst gegen Rechtsextremismus", titlul articolului „Rumänien. Paul Gomas Obsessionen", datat 19 septembrie 2005:

«PAUL GOMA, ein bekannter rumänischer Dissident, DER IN DEN LETZTEN JAHREN MEHRERE UNMISSVERSTÄNDLICH ANTISEMITISCHE BÜCHER VERÖFFENTLICHTE, WIE ETWA "SAPTAMANA ROSIE. 28 IUNIE-3 IULIE 1940", "BASARABIA SI EVREII - die rote woche. 28. juni-3. juli 1940" (Bessarabien und die Juden", mit einer Studie von Mircea Stanescu, Editura Vremea XXI, Bukarest 2004), sowie mit zahlreichen Aufsätzen hervortrat, in denen er die Juden als Nutznie•.•er des Kommunismus verunglimpfte und den ANTISEMITISMUS DES ANTONESCU-REGIMES RELATIVIERT HATTE, PUBLIZIERTE AM 8. SEPTEMBER IN DER TAGESZEITUNG "ZIUA" ERNEUT EIN ANTIJÜDISCHES PAMPHLET [subl. n. – P. Goma].»

XX.– VIANU Ion

a) Revista „Observator cultural", Bucuresti, interviu intitulat „Am vrut sa fiu un martor", realizat de Ovidiu Simonca:

«Goma era atunci intr-o perfecta sincronie cu ceea ce gindeau multi intelectuali romani si nu aveau curaj sa exprime. TOATE DATELE DE MAI TIRZIU – NATIONALISMUL BASARABEAN CU TRASATURI ANTISEMITE, CU RESENTIMENTE PROFUNDE – eu nu le-am vazut atunci. Le-am vazut mai tirziu. […]

IAR ACUM IMI PARE RAU CA A DERAPAT SPRE NATIONALISM SI ANTISEMITISM. El intra intr-o serie umana si intelectuala care mie nu-mi place. O serie extraordinar de conservatoare, de resentimentara. […]

DA, LUI GOMA I SE POTRIVESTE CALIFICAREA DE ANTISEMIT. Totusi, cind spui ca sistemul comunist a fost adus pe tancuri de catre evrei, in 1944, mi se pare ca este o injustitie istorica.» [subl. n. – P. Goma]

b) „Caietele INMER", Bucuresti, an II, nr. 4, noiembrie 2005, text intitulat „Dezbatere. Disidenta si exil":

«Personalitatea lui este complexa si în buna parte tragica pentru ca de la elevul scolii de literatura trecând prin disidentul numarul unu al României, si SFÂRSIND CU ANTISEMITUL BASARABEAN CARE A DEVENIT ASTAZI [subl. n. – P. Goma] e o lunga si foarte contradictorie si complexa evolutie.» (p. 20)

c) „Caietele INMER", Bucuresti, an II, nr. 4, noiembrie 2005, interviu:

«s-a certat cu toata lumea, a continuat un drum solitar si foarte putin profitabil. ACUM A AJUNS ANTISEMIT [subl. n. – P. Goma]. Dar asta-i alt subiect.» (p. 44)

XXI.– Revista „Realitatea evreiasca", publicatie a Federatiei Comunitatilor Evreiesti din România:

a) Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005, pagina „Cronica antisemitismului",

articol nesemnat, pentru indicarea autorului/autorilor:
«Desi exista o legislatie (Ordonanta de urgenta nr. 31 din 28 martie 2002 si o hotarâre a C.N.A.) care condamna MANIFESTARILE FASCISTE, RASISTE SI XENOFOBE SI POPULARIZAREA LOR, DIN PACATE, ELE ISI GASESC LOCUL IN CONTINUARE IN PRESA, AUDIOVIZUAL SAU IN BROSURI CARE SE VAND PE TARABE. [...] În ultimul numar (6-7) al «Vietii Românesti», revista Uniunii Scriitorilor, asupra caruia ne-a atras atentia criticul literar Henri Zalis, a fost publicata prima parte a Jurnalului scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie 2005). TEXTUL CUPRINDE ATACURI VEHEMENTE IMPOTRIVA INTELECTUALILOR EVREI SI MEMBRII COMISIEI «WIESEL» CARE AU REDACTAT RAPORTUL DESPRE HOLOCAUSTUL DIN ROMANIA, IMPOTRIVA FAPTELOR SI ARGUMENTELOR CARE SUSTIN EXISTENTA HOLOCAUSTULUI ROMANESC CUPRINSE IN ACEST DOCUMENT, NEGANDU-SE VERIDICITATEA LOR, CRITICI IMPOTRIVA ISRAELULUI SI A POLITICII DUSE DE STATUL EVREU. […] într-o scrisoare trimisa ziarului «Ziua», PAUL GOMA REIA ATACURILE ANTIEVREIESTI [subl. n. – P. Goma]».

b) nr. 236 (1036) din 1-15 septembrie 2005, pag. 15 de limba engleza, articol intitulat: „The Antisemitism Chronicle", pentru identificarea autorilor:
«„The Anti-Semitism Chronicle" in this edition presents [...] some reactions of the Romanian press against the articles DENYNG THE ROMANIAN HOLOCAUST AND THE JEWS' GENOCIDE, PUBLISHED IN „VIATA ROMANEASCA" [...]»

c) în solidar, pentru publicarea articolului semnat de Marian Boris, în nr. 238-239, 1-31 octombrie 2005, pagina 6, text intitulat „Din presa culturala – septembrie 2005".

XXII.– WIESEL Elie, la United States Holocaust Memorial Museum, 100 Raoul Wallenberg Place, SW Washington, DC 20024-2126;

XXIII.– Ziarul „Cotidianul", cu sediul in Bdul Carol I nr. 34 – 36, cod. 020922, sector. 2, Bucuresti.

Conform istoriografiei problemei, „holocaustul" reprezinta exterminarea evreilor, romilor si handicapatilor înfaptuita de regimul nazist sau, în tot cazul, cea care s-a subsumat proiectului nazist. Termenul este folosit cu precadere în spatiul cultural anglo-saxon, alaturi de sinonimul sau Shoah (care se refera numai la exterminarea evreilor) din spatiul francez si solutie finala (Endlösung) sau exterminare (Vernichtung), din cel german. Din punct de vedere istoric holocaustul este definit deci prin raportare la motivatiile exterminatorilor, si semnifica exterminarea grupurilor respective (în speta a evreilor) pentru ca erau evrei, adica: pentru ca din punct de vedere ideologic acestia erau vazuti ca fiind raul absolut. (V. in acest sens studiile lui Raul Hilberg, Arno Mayer si Henry Friedlander)

În timpul celui de-Al Doilea Razboi Mondial, în România, regimul Antonescu a dus o politica represiva împotriva evreilor (ca si a romilor),

împotriva lor fiind comise crime de razboi si crime impotriva umanitatii. Motivatiile regimului Antonescu au fost însa diferite de cele ale regimului nazist, ele vizînd razbunarea pentru tratamentul criminal aplicat administratiei si armatei române în Basarabia si Bucovina în timpul retragerii de dupa ultimatumurile sovietice din iunie 1940 si jaful (spolierea comunistiii).

Faptul ca motivatiile regimului antonescian au fost diferite de cele naziste nu face criminalitatea antonesciana mai putin reprobabila fata cu cea nazista, ci doar explica de ce prima nu a atins niciodata coerenta si proportiile celei din urma. Aceasta este miza eseului Saptamâna Rosie sau Basarabia si Evreii – de a explica rolul pe care motivatia razbunarii l-a jucat (alaturi de cea a jafului si de filonul antisemit traditional) în ecuatia complexa a exterminarii evreilor români.

În consecinta, folosirea de catre istoriografia „evreiasca" (formula îi apartine istoricului Ernst Nolte – vezi f. 470) a sintagmei „Holocaustul în România" este daca nu complet eronata din punct de vedere istoric, atunci de o relevanta foarte redusa, slujind nu cautarii adevarului, care este scopul stiintei, ci unor scopuri politice, ideologice si financiare. Exceptînd Pogromul de la Dorohoi si cel de la Iasi, ca si „Trenurile Mortii", evreii din Vechiul Regat au supravietuit razboiului, ceea ce arata ca regimul Antonescu avea problema sa cu evreii din Basarabia si Bucovina, socotiti vinovati în bloc pentru actiunile antiromânesti din vara anului 1940. În mod similar, aruncarea anatemei de „antisemit" asupra preopinentului este un procedeu care nu are de-a face cu discutia raaionala ori intelectuala, ci cu reducerea la tacere.

Discursul acuzatorilor lui Paul Goma are tot atît de putin de-a face cu discutia rationala, la fel cum are de-a face si cu stiinta. El este reductibil la doua dogme principale: 1) Holocaustul este unic (adica nu poate fi comparat cu nici o crima de masa, colectiva, cu nici un alt genocid); si 2) Holocaustul este ininteligibil (el fiind nu rezultatul unui complex de factori istorici, ci consecinta urii irationale a ne-evreilor fata de evrei). Aceasta a doua dogma sta si la baza Raportului Iliescu-Wiesel: „Holocaustul din România" a fost posibil ca urmare a puternicului filon antisemit existent înca dinainte de cele doua razboaie mondiale. Acest tip de discurs structureaza ceea ce politologul american Norman G. Finkelstein numeste „Industria Holocaustului", adica exploatarea suferintei evreilor pentru scopuri politice, financiare si simbolice. (V. Finkelstein, f. 34 – pentru aceasta descrierea generala si f. 104 – cu privire la industria recuperarilor in raport cu Romania.)

Lucrarile mele au fost, în majoritatea cazurilor, doar frunzarite, cînd nu au fost citite deloc, cu intentia vadita de a ma încrimina. Din acest motiv autorii lor nu s-au simtit datori nici sa citeze si nici sa argumenteze. Atunci insa cand au fost citite, citatele din lucrarile mele au fost contrafacute, falsificate, citite cu rea intentie vadita. De pilda Al. Florian, în textul intitulat: „Antisemitism si politica", publicat în 2003 pe site-ul Federatiei Comunitatilor Evreiesti, la adresa: http://www.romanianjewish.org/ro/index_fcer2_01.html, falsifica sensul spuselor mele, insusindu-si-le. Astfel, in loc de: «EI [EVREII „VÂNATORI DE ANTISEMITI"] NU IAU ÎN SEAMA FALSITATEA, IDIOTENIA TERMENULUI „ANTISEMIT"» [subl. n. – P. Goma], el spune:
«Paul Goma se dovedeste a fi un negationist radical. EL NU IA IN SEAMA

"FALSITATEA, IDIOTENIA TERMENULUI « ANTISEMIT », CAND SEMITI SUNT SI MALTEZII SI BERBERII SI ARABII SI, CINE AR CREDE, AZI, IN ISRAEL: PALESTINIENII!" [subl. n. – P. Goma] (Vatra, nr.3-4/2002, p.35).»

In legatura cu acuzatia de antisemitism, dar si cu altele care i se aduc azi lui Paul Goma, asa cum se arata si în „Protestul" din 11 septembrie 2005 al celor 200 de intelectuali români, este semnificativ faptul ca practic toate aceste acuzatii i-au fost aduse in trecut si de Securitate. Din chiar dosarele de Securitate, desecretizate recent si aflate deja în posesia scriitorului în exil, se stie ca inca din primavara anului 1977 sefii Securitatii au pus la punct "planuri de masuri" de discreditare prin antisemitism a scriitorului disident. Iata cum suna una din directivele cuprinse in strategiile Securitatii: "Sa fie lansata acuzatia de antisemitism, facand apel la evrei individual si la Statul Israel, cu care ne aflam in bune relatii". Iar acuzatia a fost, într-adevar lansata si apoi sustinuta cu metoda, asa cum numai Securitatea stia s-o faca.

Scriitorul Paul Goma nu este antisemit nu doar pentru ca este sot si tata de evrei, ci si pentru ca în opera si atitudinile sale publice nu exista dovezi ca el îi uraste pe evrei, nici pentru ceea ce ei reprezinta din punct de vedere etnic, religios, cultural s.a.m.d., si nici din alte motive. În opera sa, Paul Goma îi critica, de pilda, pe conationalii sai – si o face în termeni cel mai adesea duri – pentru faptul ca nu au opus aproape nici o rezistenta regimului comunist. Cu toate acestea, Paul Goma nu poate fi acuzat de antiromânism, si nici unul dintre compatriotii sai nu i-a adus o asemenea acuzatie. Paul Goma îi critica în termeni duri pe rusi/sovietici pentru „Pactul Hitler-Stalin", pentru consecintele acestuia, ca si pentru faptul ca au impus regimul comunist în România. Cu toate acestea, Paul Goma nu poate fi acuzat de antirusism, nimeni neaducându-i pâna acum vreo asemenea incriminare. De asemenea, Paul Goma nu a negat si nu neaga Holocaustul si toate celelalte crime grave comise impotriva evreilor, inclusiv de conationalii sai. In cartea sa Saptamâna Rosie sau Basarabia si Evreii, pe care calomniatorii sai o invoca cel mai adesea în acuzatiile lor, scriitorul exilat califica, fara echivoc, drept "inadmisibile, reprobabile, criminale si condamnabile" gravele abuzuri savarsite de romani impotriva evreilor ulterior "Saptamanii Rosii" (28 iunie-3 iulie 1940), in care a avut loc evacuarea armatei si civililor romani din Basarabia ocupata in urma pactului criminal Hitler - Stalin, si in care multi dintre evreii localnici s-au dedat la crime si alte samavolnicii impotriva romanilor siliti sa-si paraseasca tara). Unii dintre detractorii scriitorului, pârâti în cauza de fata, falsifica în modul cel mai evident adevarul atunci când sustin ca Paul Goma „justifica" crimele savârsite de români împotriva evreilor prin ceea ce unii dintre evrei au facut în „Saptamâna Rosie" – 28 iunie-3 iulie 1940. În realitate, autorul încearca sa-si explice siesi, dar si cititorilor sai, cum de au fost posibile ororile comise de conationalii sai. Daca Paul Goma ar fi vrut sa „justifice" ceea ce au facut conationalii sai, atunci ar fi vorbit despre „acte de legitima aparare", despre „bine-meritata pedepsire a evreilor", etc. etc. si nu despre, citam: "crimele inadmisibile si condamnabile" ale conationalilor sai.

Paul Goma nu este, asa cum îl acuza cu un aer savant unii dintre calomniatorii sai, nici un „negationist prin comparatie" al Holocaustului. De fiecare data când a avut ocazia, autorul a deplâns oripilat, în egala masura, cele doua mari crime ale Secolului trecut – comunismul si nazismul. Paul Goma, o victima

de prima marime a comunismului, nu a pus niciodata în competitie – pe criteriul numarului de victime ori pe alte criterii – cele doua regimuri criminale. Ce a facut în schimb Paul Goma – si ce continua el sa faca – este sa ceara, pe buna dreptate, si în cazul comunismului, un proces la fel de sever (si de necesar) ca si în cazul nazismului. Este adevarat ca în scrierile sale Paul Goma deplânge tratamentele diferite pe care memoria istorica, dar si justitia si destui dintre liderii politici le aplica nazismului si comunismului. Insa asemenea abordari, tot mai numeroase si apartinând unor personalitati prestigioase, precum Ernst Nolte, Stephane Courtois, Jean-Francois Revel, care compara „amnezia" comunismului cu „hipermnezia" nazismului (formula apartine istoricului francez Alain Besançon, Despre comunism, nazism si unicitatea „Shoah"-ului), pot fi considerate ca „negând" Holocaustul numai daca sunt judecate cu maxima rea-credinta si intr-un mod interesat.

Filip are să se întoarcă cel mai târziu luni, 1 mai. Atunci are să instaleze pe site-ul meu Jurnalul pe aprilie.

L-am consultat pe V. Stan - el pe D-na Crângariu:

De vreme ce procesul e public, nu incalc nici o dispoziţie legala (şi nici vreo cutuma ori orgolii judecatoreşti) dacă public textul acţiunii.

Aşadar: ignorînd "standardele academice şi ştiintifice" dragi lui Tismăneanu, voi intra "în totala contradicţie cu aceste standarde", drept care tovarăşul de la Secu (ăla, eternu') nu mă va aresta, condamna, bate, eventual ucide, etcaetera.

Sâmbăta 29 aprilie 2006

Dan Culcer îmi reproşează - atât într-un mesaj adresat mie, cât şi într-un articol publicat pe un site - că vina atribuirii lui Tismăneanu a pasajului antisemitizator este a mea, fiindcă mă precipitasem, nu verificasem adeveritatea citatului.

Bineînţeles, vina este a mea - am recunoscut, nu am dat-o pe altul, ori pe soartă, ori pe aşezarea geografică "în calea răilor".

Cât despre verificare…

Am primit, de când m-am internetizat, texte, articole, fragmente, ştiri - de la M. Stănescu, de la V. Stan, de la D. Culcer. Le-am primit, le-am reprodus ori ba - însă nu le-am verificat.

Pentru că nu aveam posibilitatea (căutarea pe internet este una din neputinţele mele); nici timp;

Apoi: de ce să verific informaţii, texte, citate transmise de prietenii mei Stănescu, Stan, Culcer? I-aş fi ofensat în absenţă dacă aş fi făcut-o. Nu aveam încredere în ei?

Că în chestiunea Tismăneanu am călcat în gropi?

Da, am călcat în gropi - eu.

Nu, nu am şters vina prin *Mea culpa* - dar măcar eu am

formulat-o, am expediat-o vătămatului. Spre deosebire de alţii… care, după ce eu le-am reproşat că semnaseră porcăria lui Ilieşiu, îmi reproşaseră la rândul lor că nu semnasem şi eu, ca să facem ceva - pe dinăuntru… Dinăuntru! - dar eu cunoşteam teoria "sabotării partidului dinăuntru": se lăudau cu această găselniţă şi Fănuş Neagu şi Breban şi Ivasiuc… Dar bineînţeles, de Dan Culcer vorbesc.

Tot el îmi mai reproşează că fac totul singur, refuz să mă asociez cu alţii… Uitînd că abia deunăzi m-am "asociat" chiar cu el, pe un Apel la păstrarea memoriei fotografice.

Apoi scrie numele lui Varlam cu o inocenţă deconcertantă: ori nu a citit nimic din jurnalele, scrierile mele, ori se preface a nu le lua în seamă:

Cu I. Varlam am fost coleg de celulă (la Jilava), prieten, am fost găzduit în casa lor după liberare, pe când încercam să intru clandestin (sic) la "Sorbonica". Apoi el a emigrat. Apoi am ajuns eu la Paris, în 1972. Ne-am înţeles perfect, ca doi prieteni ce eram. M-am întors în ţară în 1973. În 1976 mi-a apărut, la Gallimard, **Gherla**. În cadrul campaniei "exterioare", Breban şi cu Ivasiuc, după ce au încercat să-l convingă pe Noël Bernard că sprijină la Europa liberă un individ lipsit de talent care nu merită atâta publicitate, au trecut la Paris. Aici Ivasiuc a încercat să-şi plaseze articolele de demascare în presa franţuzească, nu a reuşit nici măcar la *L'Humanité*, organul comuniştilor. A încercat să-l convingă pe Mihai Serdaru, colegul nostru de la Gherla, din 1958 că eu sunt un tip suspect, că doar fac pe anticomunistul, în fapt sunt membru de partid (Ivasiuc fiind atât de orbitor de inteligent, încât uitase că în partidul acela intrasem amândoi, din aceeaşi motivaţie: invadarea Cehoslovaciei, în acelaşi moment: august 1968) şi l-a încurajat să scrie în "presa din diaspora" articole demascatoare. Mihai Serdaru a refuzat să o facă, însă celălalt coleg de închisoare al nostru, I. Varlam ba. Va fi încercat să publice aşa ceva în "presa din diaspora", nu mi-a parvenit nici un articol, în schimb… Iar Culcer ar fi trebuit să ştie, fiindcă am scris în multe rânduri, cu siguranţă i-am relatat prin viu grai - o scriu pentru a *n*-a oară:

În timp ce eu eram arestat (aprilie-mai 1977) la Bucureşti, la Paris, Ion Varlam, prietenul meu (care ştia foarte bine unde mă aflam!), probabil excedat de "scandalul" care se făcea pentru liberarea mea, a trimis lui Claude Gallimard o scrisoare de demascare a autorului **Gherlei**, explicîndu-i că editase o carte calomnioasă la adresa adevăraţilor anticomunişti! După venirea mea în Franţa, iritaţi de faptul că, într-o discuţie luam apărarea prietenului Varlam, Monicii mi-au arătat scrisoarea lui, trimisă la

Gallimard… La un moment dat, l-am întrebat pe Varlam dacă este adevărat… El mi-a dat un răspuns atât de încurcat - în sensul propriu - încât am lăsat-o moartă. Nici după aceea nu am avut faţă de el un comportament ranchiunos, ostil, ba aş zice: unul neatins: l-am invitat la colocviile organizate de mine la Senatul Franţei, apoi când Jean-François Deniau, fost ministru al lui Giscard, cu care eram în relaţii strânse (am fost invitaţi, Ana şi cu mine, de câteva ori la dejun, la ei acasă - semn de mare preţuire la francezi), a organizat un colocviu şi o manifestaţie anticomunistă la Bourges, l-am chemat şi pe Varlam. A venit, l-am prezentat ca pe un prieten şi coleg de închisoare, i-am dat cuvântul la întrunire… Mai apoi am aflat că Varlam era… rudă prin alianţă cu soţia fratelui lui Jean-François Deniau, Xavier, o Ghika). Ce se va fi petrecut în capul lui nu am înţeles: Prietenul Varlam a început să mă atace prin intervenţii scrise, prin scrisori publice, prin luări la cuvânt la vreo întrunire - cu aceleaşi acuzaţii: că nu sunt adevărat anticomunist, că sunt "doar" disident, nu opozant ca el… Nu i-am răspuns vreodată. Nici nu am simţit nevoia de a "conlucra", după cum ar fi vrut Culcer.

Duminică 30 aprilie 2006

Veste proastă primită de la Mircea Stănescu: ieri i-a telefonat Marius Oprea, ca să-l întrebe de ce nu s-a prezentase la concurs? Că, uite mai există un post de colaborator extern…

Ce neruşinare! Ce neamprostism balcanodacic!

Mircea Stănescu i-a răspuns că nu acceptă postul de "colaborator extern", după ce la început altceva promisese: că se vor întâlni şi vor stabili în ce mod să conlucreze. I-a mai spus că nu aşa se procedează, cum adică: recurge la panaceul telefon; ca să-i reproşeze că nu s-a prezentat la concurs? Nu, nu primeşte.

El *a reacţionat* normal. Însă celălalt, Marius Oprea *a acţionat* anormal; româneşte; futuimăseşte. A şi învăţat prostul obicei de a "rezolva" totul printr-un telefon, minunatul instrument care nu lasă urme… Deci, nici probe. Şi se mai şi miră că colegul său şi fostul prieten Stănescu refuză! 'Auzi, domnule', are să povestească el în stânga şi în dreapta, cu indignare bine jucată, 'eu îi dau o pâine, îi propun cinstit-prieteneşte să intre în echipa mea şi el refuză!'

Evident, ceilalţi, semenii lui Marius Oprea - şi ei istorici, ca Stejărel! - vor fi de acord cu şeful: auzi, comèdie: să refuze!

În loc să se ocupe de dat telefoane şi de cultivat Mitul Ursu, făcînd dintr-un vinovat de moartea lui tată-său, (dimpreună cu mă-sa, pentru un paşaport!), un erou şi un administrator de

Fundaţie cu numele martirului Gh. Ursu, zis Babu, Oprea ar face bine, măcar acum că a ajuns în vârful scării, să se privească într-o oglindă.

Şi să nu spună ce a văzut - dar va putea el vedea ceva prin straturile de slănină mentală ardelenească? Mă îndoiesc.

Iată peste ce dau în *România literară* din 25-31 ian 2006:

„Drumul spre democratie este democratia însasi“
Mircea Iorgulescu în dialog cu Nicolae Breban

Inregistrata la Bucuresti si difuzata la 16 mai 1998, în emisiunea de autor „Oameni, destine, istorie” de la Radio Europa Libera, convorbirea cu Nicolae Breban publicata acum de România literara a fost transcrisa în redactie dupa înregistrarea sonora. A fost apoi revizuita stilistic de Nicolae Breban si de mine. La cererea redactiei, motivata de ratiuni ce tin exclusiv de spatiul tipografic disponibil, am scurtat textul cu aproximativ zece mii de semne, urmînd ca varianta lunga, integrala, sa fie publicata într-un eventual viitor volumîn carevor fi adunate aceste convorbiri.

[…] M.I. În ce masura intelectualitatea româna de atunci, din ’67-’68, avea o constiinta politica – dincolo de Ceausescu, fara Ceausescu, în afara lui Ceausescu – suficient de clara pentru a analiza situatia creata?

N.B. Nu, nu avea. O vedem înca o data, clar de tot. S-a întîmplat cu noi aceeasi boala, care este un stigmat al intelectualitatii române din modernitate, asteptarea revolutiei de sus. Se vede dupa bucuria noastra necritica, tin minte ca în august au intrat în partid chiar si rezistentii cei mai acerbi, Banulescu, Paul Goma, Ivasiuc si altii, se vede dupa aceasta bucurie necritica, totala, absoluta, ca ne bucura revolutia care vine de sus. Lovitura de palat venita de sus. S-a mai întâmplat asta si în 1964, când Gheorghiu-Dej a facut primul act de...”

Despre care “rezistenţi acerbi” vorbeşte Breban: rezistent, Bănulescu? Rezistent Ivasiuc? Apoi: Bănulescu nu a intrat în partid în august 1968, nici nu ştiu dacă era membru de partid.

(…)“Eu, dupa cum stii, am fost de câteva ori în polemica cu Paul Goma si daca Paul Goma n-ar fi atât de excesiv si de grosolan în argumente si atât de inventiv în calomnii eu i-as da dreptate în multe din acuzele pe care el le aduce, noua, scriitorilor care atunci, sa zicem, eram acceptati. Desi, în ce ma priveste, nici eu nu eram acceptat în perioada când Paul Goma a fost închis, de exemplu.

(…) De aceea a fost monstruoasa pentru întreaga societate românească întoarcerea brutala, încercarea zic. Ar fi trebuit sa fie o împotrivire la Ceausescu, în ’71. Noi ar fi trebuit sa reactionam. Corpusul intelectual afirmat, pentru ca ei nu puteau sa ne faca nimic, dovada ca pe mine n-au putut sa ma închida. *Pe Goma l-au închis pentru ca el nu*

avea o rezonanta, nu era cunoscut în tara si în strainatate. Cu mine n-au putut sa faca acelasi lucru. [subl. mea, P.G.] Si n-ar fi putut sa faca acelasi lucru nici cu Nichita Stanescu, nici cu Preda, nici cu Bogza, nici cu Jebeleanu, daca noi ne-am fi aliat atunci, nu într-o revolta antipartinica, asa ceva nu era posibil în România, ci într-o miscare care sa ne apere acele mici libertati obtinute deja înainte."

De unde scoate Breban "judecăţile" astea? Din aceeaşi traistă ca şi Pintilie - după decembrie 1989 - când afirma la televiziune fără ruşine că de el Ceauşescu nu îndrăznea să se atingă - dacă făcea ceva împotriva regimului. Adevărat: Pintilie nu făcuse nimic împotriva regimului, îi criticase doar pe "unii funcţionari"… Sunt jenat, dar nu pot tăcea:

"Pe Goma l-au închis… pentru că nu era cunoscut…" (spre deosebire de Breban, care era foaaarte cunoscut în străinătate…).

Ăsta este Breban - şi inversul…

(…)"N.B.… acest lucru are o explicatie foarte simpla, cred eu. Foarte târzia unificare a teritoriilor românesti. *Faptul ca Moldova, Muntenia si Ardealul, cele trei provincii mari românesti, au stat secole la rând sub trei imperii straine. Târzia lor unificare, în 1918-19, prin pacea de la Versailles, acest lucru a dus la convulsii si la cosmaruri*."

E tobă de carte, Breban, mai ales cea privind istoria elementară a României. Dar nici cu interlocutorul său iorgulesc nu mi-e ruşine.

A murit J. F. Revel. Făcusem, pe timpuri, câteva năzdrăvănii culturaliceşti împreună (pusesem de-o revistă). L-am respectat, cred că l-am şi iubit ca pe un frate: pentru rectitudine; şi pentru umor. S-a dus şi el - la 82 ani. Dumnezeu să-l însoţească.

Ieri dădusem peste un articol al lui O. Simonca în care se ocupa de mine.

OBSERVATOR CULTURAL, Nr. 30 (287), 22-28 septembrie 2005 www.observatorcultural.ro

"Paul Goma – tăceri, proteste, rupturi – Ovidiu Simonca

"Am în faţă două cărţi: Culoarea curcubeului '77 şi Săptămîna Rosie. De mai multe zile le citesc în paralele şi ceva nu se leagă. După ce-am citit Culoarea curcubeului '77, mi-a fost ruşine. După Săptămîna Roşie iar mi-a fost ruşine. După prima carte, despre 1977, mi-a fost ruşine că părinţii mei n-au semnat proteste împreună cu Goma. El avea un copil mic, Filip, de un an şi cîteva luni, dar privea dincolo de siguranţa sa şi a familiei. Pentru că tăcerea nu-ţi asigură

siguranţa, ci doar permitea lui Ceauşescu să apese şi mai mult pe grumaz. După a doua carte, mi-a fost ruşine că transferă tot răul pe care l-a văzut cu ochii lui în Basarabia asupra evreilor.

"Nu fac parte dintre cei care se solidarizează cu Goma indiferent de afirmaţiile lui, care semnează proteste de indignare, dar nici nu vreau să fiu printre cei care îl acuză fără să-l citească. Aş vrea să-l înţeleg şi aş vrea să-mi rămînă neştirbită imaginea lui Goma din 1977. Culoarea curcubeului '77 este poate cea mai bună cale de înţelegere a ceauşismului, a Securităţii ceauşiste şi e foarte bine că Editura Polirom a editat-o în acest an."

O. Simonca - în raport cu mine - face parte din categoria personajelor (literare) rămase simpatice, chiar după 50 ani de când le cunoscusem. Alhen este numele administratorului azilului nr. 2 din Stargorod - din **Douăsprezece scaune** de Ilf şi Petrov. Alhen este un "hoţ candid", Simonca nu este nici hoţ, nici candid, nici personaj - ci persoană. Altceva îi uneşte: Alhen fura tot ce-i cădea sub mână: pături, mobilă, instrumente muzicale şi vindea - apoi roşea puternic, fiind el simţitor din fire; Simonca (încă o dată: comentînd două cărţi ale mele) este potopit de ruşine, ai zice un Alhen al zilelor Dâmboviţei noastre.

"După ce-am citit Culoarea curcubeului '77, mi-a fost ruşine. După Săptămîna Roşie iar mi-a fost ruşine. După prima carte, despre 1977, mi-a fost ruşine că părinţii mei n-au semnat proteste împreună cu Goma"(…) "După a doua carte, mi-a fost ruşine că transferă tot răul pe care l-a văzut cu ochii lui în Basarabia asupra evreilor."

(…)"Nu fac parte dintre cei care se solidarizeaza cu Goma indiferent de afirmatiile lui, care semneaza proteste de indignare, dar nici nu vreau sa fiu printre cei care il acuza fara sa-l citeasca. As vrea sa-l inteleg si as vrea sa-mi ramina nestirbita imaginea lui Goma din 1977. Culoarea curcubeului '77 este poate cea mai buna cale de intelegere a ceausismului, a Securitatii ceausiste si e foarte bine ca Editura Polirom a editat-o in acest an (chiar daca a uitat sa mentioneze ca au existat, mai intii, doua editii europene, imediat dupa 1977, si chiar daca Goma spune ca volumul i-a fost maltratat, prin neincluderea unei prefete care sa explice aventura cartii dupa 1990, cind a fost prima oara editata la Humanitas, moment in care Goma se desparte de Liiceanu, pe motiv de „retragere" a exemplarelor).

"Marturisesc, in final, si ca n-as fi vrut sa citesc Saptamina Rosie si sa fie tot Paul Goma autorul, imi este greu sa accept „caderea" lui Goma".

Dreptul cel mai sfânt al comentatorului de cărţi: chiar şi acela de a participa activ/afectiv.

Numai că eu, autor, nu înţeleg *ruşinea* comentatorului: de acord: să-i fie ruşine de ne-ruşinea autorului **Săptămânii Roşii**…

de a "transfera tot răul asupra evreilor", deşi mai adecvată ar fi fost o sfântă mânie şi o aspră condamnare a antisemitului de mine - atitudine extrem de comodă pentru un membru plin al turmei mioritice; şi cât de lucrativă! Dar să-i fie ruşine pentru că părinţii săi "nu semnaseră proteste alături de Goma…"? Mi se pare o neconvenabilitate. Şi o fals-pusă problemă: nu ceea ce *nu* făcuseră (de-bine) genitorii săi ar trebui să-i provoace ruşinea, ci ceea ce făcuseră (de-rău) - în cazul că chiar făcuseră aşa ceva.

În comentariul la cele două cărţi m-au deranjat profund, cvasidefinitiv, nu opiniile defavorabile, critice despre **Săptămâna Roşie**, ci două fleacuri informative, editoriale aruncat din goana condeiului în legătură cu soarta **Culorii curcubeului** :

Primul fleac: nu a spus **adevărul** când a scris:

…"dupa 1990, cind a fost prima oara editata la Humanitas, moment in care Goma se desparte de Liiceanu, pe motiv de „retragere" a exemplarelor".

Or **adevărul** a fost oarecum-foarte-altul: după ce "a retras" de pe piaţă cartea de mărturii, Liiceanu **a trimis-o la topit** ;

Al doilea fleac: nu a spus **adevărul** când a scris:

"…si e foarte bine ca Editura Polirom a editat-o in acest an (chiar daca a uitat sa mentioneze ca au existat, mai intii, doua editii europene, imediat dupa 1977, si chiar daca Goma spune ca volumul i-a fost maltratat, prin neincluderea unei prefete care sa explice aventura cartii dupa 1990…"

O. Simonca, ruşinabil-foc, se ruşinează din pricina unei cărţi neconvenabile (*pe ne-linie*, ca să folosesc un termen realist-socialist, revenit în practică şi în limbaj), dar rămâne insensibil la tratamentul aplicat de un editor unei cărţi a unui autor, ba chiar pune la indoială spusele sale şi scrie - repet:

[Lupescu] …"a uitat sa mentioneze ca au existat, mai intii, doua editii europene, imediat dupa 1977, si chiar daca Goma spune ca volumul i-a fost maltratat, prin neincluderea unei prefete care sa explice aventura cartii dupa 1990…"

Or adevărul a fost altul decât cel prezentat de literatorul O. Simonca: editorul Lupescu nu a uitat nimic, nu acesta este păcatul său de căpătâi, ci **a suprimat, fără a-l avertiza pe autor**, nu doar indicaţiile editoriale ale cărţii, ci mai important: **Introducerea**, unde exista un *istoric al volumului de mărturie despre 1977…*

Ce concluzie sunt obligat să trag?

Una - dar concluzie:

O. Simonca este profund, structural ruşinos - taman ca Alhen, creaţie nemuritoare a Ilfpetrovului. Neputînd lupta împotriva naturii sale, este normal (ca român ce este) **să-i fie ruşine de a rosti-scrie adevărul:** cum să scrie el, român din moşi-strămoşi, autor de texte că editorul X şi editorul Y au un comportament şi practice nedemne de nişte oameni de carte: că masacrează, că distrug cărţi, că îi consideră pe autorii lor un fel de curieri care aduseseră-trimiseseră la editură manuscriselele. Fiindcă, nu-i aşa, adevăraţii făcători de cărţi sunt editorii - ca Liiceanu, ca Lupescu - şi nu acei veleitari care cică le scriseseră.

I-a fost tare ruşine lui O. Simonca să scrie, negru pe alb, **adevărul**: Liiceanu a făcut cu mine ceea ce nici Ceauşescu nu făcuse: în 1990 îmi trimisese la topit o carte despre **adevăr**;

Lui O. Simonca i-a fost ruşine să scrie : în 2005 Lupescu a făcut cu o carte a mea ceea ce nici Dumitru Popescu-Dumnezeu, nici Măciucă, nici Gafiţa, tartorii cenzori ai vremurilor mele nu făcuseră: mi-a suprimat Introducerea la o carte - despre **adevăr** - fără a mă avertiza.

Si atunci cum să-l cred pe cuvânt pe O. Simonca, atunci când scrie că *i-a fost ruşine* - în bine, în rău…?

M A I

Marţi 2 mai 2006

În sfârşit, după multe căutări cu Google (în care sunt maestru întru neîndemânare), găsesc textul lui O. Simonca despre Matei Călinescu şi cartea sa "Un fel de jurnal". Sunt mulţumit că pot da citate exacte.

Am mai scris despre Matei Călinescu: în România nu fusesem prieteni, el făcea parte dintre "liberii" (în sensul că nu făcuse închisoare şi nu-l interesa acest "aspect" - criteriu esenţial în mentalitatea mea de puşcăriaş), gravită în jurul lui Ivasiuc cel scânteietor. Şi el era unul dintre aceia (scânteietorii). Scosese o carte extrem de bine primită, "Zacharias Lichter", nu era, vorba francezului: ceaşca mea de ceai - ceea ce nu constituia vreun păcat, Doamne fereşte. Oarecum păcat fiind acela că el, declarîndu-se, prin carte, fascinat de prototipul ei, continua să se declare admirator şi al lui Paul Georgescu, sinistrul politruc stalinist cel care îşi imagina că, "trecînd la proză", este scutit de a-şi face mea culpa pentru multele şi murdarele sale crime culturale. Mă iritau "preferinţele" lui, le găseam bolnăvicioase - dacă nu de-a dreptul bolnave, dar ridicam, mental, din umeri: dacă acestea erau opţiunile cuiva, să şi le opţioneze în pace şi-n onor. Cel puţin tot atât de păcat - în ochii mei, se înţelege (nu şi în ai lui Ţepeneag care era prieten cu el): după înscăunarea lui Breban în fruntea *României literare*, în primăvara anului 1970, Matei Călinescu a acceptat să facă parte din grupul scriitorilor tineri-şi-inteligenţi angajaţi în… justificarea teoretică a lui Ceauşescu. Cel mai agitat, mai activ: Ivasiuc. Nu se lăsau mai prejos Nichita Stănescu şi Cezar Baltag, ei participînd mai ales la celebrele "dezbateri", "mesele rotunde" - patronate de Breban, se înţelege. Nu-mi aduc aminte de vreo "contribuţie" anume a lui Matei Călinescu, dar cine va cerceta colecţia *României literare* dintre martie 1970-martie 1971 va avea surprize…

Eu, cu, în spate, o altă moştenire de viaţă, nelipindu-mă de Matei nici în prezentul de atunci, am rămas nesimţitoriu la "prezentul" colegilor mei - pe atunci eram mult mai "tolerant", deci nu făceam un capăt de ţară din faptul că grupul lor - la care se alăturau I. Vianu, Pintilie, H. Bernea, Hăulică, Brezianu-celtânăr…- frecventau de zor Ambasada USA şi colportau în ambe sensuri… cuvântul-convenabil (că da, Ceauşescu este ignar, analfabet, dar ce antirus este el!). Iar "viitorul" meu - din atunci, 1970 - avea să fie extrem de turmentat, aşa că "rămânerea" lui în

Occident nu mi-a lăsat o nepieritoare suvenire.

Am povestit în "Alte jurnale" (Jurnal american) vizita (şi) la, la Matei Călinescu, în octombrie 1978. Cum nu eu îmi făcusem programul, ci Brutus Coste, nu ştiu cine a avut iniţiativa poposirii mele şi la Bloomington. Am comis atunci o serie de gafe, printre care "băgarea pe gât" a dactilogramei **Garda inversă**, dar dinspre Matei nu primisem vreun semn ca gafasem…

Iată că aflu acum, din recenziile la "Un fel de jurnal" - mai întâi câteva inexactităţi cu care mă obişnuise Matei C. de prin 1991:

"Romania, sfirsitul anilor '50

„Aveam de luptat impotriva oficialitatii, impotriva cenzurii, impotriva unor activisti de la Uniunea Scriitorilor sau de la Universitate, care cereau o aplicare stricta a directivelor de partid. Noi (eu, Nichita Stanescu, Cezar Baltag, Grigore Hagiu, Mircea Ivanescu, Petre Stoica) am incercat sa promovam o poezie apolitica si un nou limbaj poetic... Eram liberi sa scriem, dar si partidul era liber sa selecteze ce sa se publice si ce sa fie interzis, scos din biblioteci sau anulat, ca si cand n-ar fi existat niciodata. (…)

"Anii '70 si decizia exilului

„Cind am luat decizia exilului, motivul principal a fost sentimentul meu de oroare fata de penetratia masiva si umilitoare a Securitatii in viata cotidiana. Incercari de recrutare a mea au avut loc incepind din 1956, dar s-au intetit dupa 1970. N-am mai suportat presiunea morala exercitata acut din timp in timp, dar care, difuz, exista permanent.

Comentariul meu acid: deci, "penetraţia masivă şi umilitoare a Securităţii în viaţa cotidiană" - "*înteţită după 1970*".

Întrebarea mea retorică, repetată, (întâia oară o pusesem în scris, în legătură cu "Amintiri în dialog", în care colegii mei de generaţie studenţească, M. Călinescu şi I. Vianu nu pomeneau nimic-nimic-nimic despre Revoluţia Maghiară, nici despre ecoul ei… şi la Universitatea Bucureşti) - adresîndu-le ceva în genul:

«*Dar voi pe ce planetă eraţi studenţi în 1956*?»

În dialogul cu Ovidiu SIMONCA (*Observator cultural*, 23 februarie 2006) Matei Calinescu pomeneşte şi de mine:

" (…) Sint, in carte, citeva portrete nuantate, unele in raspar cu imaginea deja incetatenita, altele care respira caldura, intelegere si pretuire, cum sint cele despre Ion Vianu si Ion Negoitescu. Pe Eliade il viziteaza des, dar are despre el imaginea celui care „stiind totul despre mai toate religiile, pare totusi lipsit de dimensiunea religiosului". Pe Paul Goma il apreciaza pentru curajul sau, in raport cu sinistra tacere a scriitorilor. Cind ajunge in America, pentru o conferinta in fata unui public universitar, dupa ce paraseste Romania in 1977, Goma ii

prilejuieste lui Matei Calinescu urmatoarea constatare: „*conferinta lui de aici ar fi trebuit sa fie mai mult decit un sir de izbucniri de natura pur politica contra regimului Ceausescu, impletite cu izbucniri antioccidentale"* (subl. mea.).

Simţisem eu bine, atunci, la "asistenţa" de la Bloomington nemulţumirea de a fi fost obligată să asiste la "un şir de izbucniri de natură pur politică contra regimului Ceauşescu", însă o credeam singulară, oricum minoritară, prin un tipic luător-de-cuvânt-din-sală, universitar ardelean de felul său, jenat de rolul de întrebător pe care trebuia să-l joace - altfel urma să fie rechemat la Bucureşti!, "împletite cu izbucniri anti-occidentale"…

Eu, naivul, gafeurul: în loc să fac teoria structuralismului-militant, elogiul postmodernismului (pentru ca toată lumea să fie bine şi tot românul universitar să prospere, netulburat de intruziuni "politice"), m-am apucat să… povestesc - prin ce trecusem, prin ce trecuseră ceilalţi români din România, din pricina unor vulgare, neculturale drepturi ale omului. Numai că pe românii de la Bloomington nu-i interesa (ceea ce ştiau ei foarte bine, de-acasă, motiv pentru care şi plecaseră, sau cum spuneau Breban şi Zaciu "fugiseră"). Pentru ei - vorbesc, în continuare, de acei români "recenţi", ajunşi în America pe o durată limitată, după cine ştie câte şi cât de umilitoare demersuri (sic) - [pentru] ei *memoria* era ceva detestabil, ceva de alungat, de ocolit, de ignorat - de ce? Pentru că românul, ori acasă, ori în America, el face cultură, nu politică! Cultura făcută de români în Occident, cu contract temporar ea este înălţătoare, nobilă, pe când "politica" (citeşte: amărâtele de drepturi ale omului; amărâta de poziţie verticală în faţa ultimului dintre miliţieni) este, nu doar trivială, ci de-a dreptul nocivă! Cauzatoare-dăunătoare! Şi aduce necazuri - acelea politice!, ca ne-aprobarea paşaportului pentru soţie, sau chiar soacră (jur că nu am făcut aluzie la soacra lui Matei Călinescu, fosta mea profesoară de Istoria literaturii ruse Tamara Gane - cu ea avusesem între 1954-56 conflicte deloc "culturale", ba de-a dreptul politice, cum numai cu L. Tismăneanu şi cu R. Florian, politrucii Universităţii avusesem)!

Bietul licenţiat-în-liceu ce eram nu aveam ce căuta printre (mai grav: în faţa!) universitarii de la Bloomington. Simţisem că le sunt străin, chiar ostil cu izbucnirile-mi neconvenabile - atât cele împotriva lui Ceauşescu, cât (mai ales!) împotriva americanilor, complici ai Ceauşescului, cel extrem de anti-rus. Dar era prea târziu, gafa era gata-comisă… Nu, nu eram eu de-al lor şi nu neapărat pentru că, spre deosebire de ei toţi nu aveam patalama care să ateste că sunt o persoană cultă - nu descultă; că fac cultură înaltă, nu "politică" joasă. Circumstanţă atenuantă: nu îmi

imaginasem că gazda mea, cel care mă invitase (sau cedase propunerii lui Brutus Coste) fusese într-atât de dezamăgit (se înţelege: în accepţia universitaristă) de oaspete. Pe atunci, generos fiind, îmi închipuiam că "viziunea" mea era normală, de la sine înţeleasă (despre lume şi viaţă…), împărtăşită şi de Matei Călinescu, în ciuda preferinţelor sale pentru un bandit al spiritului ca Paul Georgescu, măcar pentru că şi el, Matei venea de unde venisem eu, în urmă cu nici un an…

Ce eroare! Mai târziu am înţeles: chiar dacă nu am acceptat cu inimă uşoară că fiecare dintre noi doi venea din universuri deosebite şi nu aveau nimic în comun, nici chiar limba (română) în care ne exprimam…

Eu credeam - mai cred, cu putere - în datul, în capacitatea scriitorului *de a se transpune*, într-un prim moment în pielea cuiva care povesteşte prin ceea tocmai trecuse; apoi în a personajului pe care, eventual, îl va zugrăvi. Ce/cum anume aş fi putut vorbi, în octombrie 1978, unor studenţi şi universitari americani (bine: şi americanizaţi recent), pentru a-i sensibiliza la *durerile noastre dinlăuntrul Lagărului Sovietic*? Mă aflam la începutul periplului american, nu ştiam că cei mai înfocaţi americanişti sunt cei de recentă origină română, aceştia parcă se simţeau obligaţi "să dea dovadă", potrivit obişnuinţelor de-acasă: să se arate mereu recunoscători Americii - că i-a primit; că îi tolerează; că nu-i dă afară doar pentru o opinie/ mai pe ne-linie. Dacă tunau şi fulgerau - în public, în presa lor, confidenţială - împotriva comuniştilor şi a ruşilor, Doamne fereşte să fi formulat (în public) vreo plângere, necum o critică la adresa *politicii* Americii - "care ne primise cu braţele deschise…"

Câteva săptămâni mai târziu, în faza revenirii pe Coasta de Est - mai ales a vizitelor la Washington - când mi-am exprimat nedumerirea faţă de comportamentul fricos, iepuresc, struţesc (sic) al românilor din America, oameni care îşi sacrificaseră viaţa pledînd cauza românilor sub comunism, dar care în faţa americanismului supradimensionat al congenerilor aveau exact acelaşi comportament ca şi fraţii lor din România faţă de comunism - ei îmi răspundeau ruşinaţi, agasaţi:

«Ce ştii d-ta…»

Prin astfel de răspuns-întrebare românii americanizaţi dovedeau că nici nu plecaseră (nu "fugiseră", vorba lui Zaciu, a lui Breban), din România, că nu se schimbaseră deloc, deşi schimbaseră, nu doar domiciliul, ci şi ţara. Şi identitatea…

Cunoscusem până atunci români stabiliţi în Germania, în Italia, în Belgia, în Spania - şi desigur în Franţa. Dacă la majoritatea lor era observabilă reţinerea de a critica - cu argumente -

politica ţării în care găsiseră adăpost (atitudine normală), la cei ajunşi în America de Nord, indiferent în care moment, sărea în ochi… românitatea (aici trebuie citită ca: lipsă de memorie, lipsă de curajul de a exprima ce gândeşte cu adevărat) cu care compatrioţii noştri se mutaseră - în fapt: doar îşi schimbaseră adresa.

Şocantă este mai cu seamă acum, în timpul războiului din Irak şi a tragediei Palestinienilor "alinierea" disciplinată a americanilor de origine română la tezele oficiale - cu atât mai 'juste', cu cât sunt mai simpliste, mai uşor de ţinut minte: America este bună - Arabii sunt răi; America face bine când susţine în toate "măsurile" Israelul - Palestinienii sunt laşi, urâţi, criminali (şi îşi merită soarta). Iar când românii sunt şi evanghelişti (nu am spus: "evanghelici", aceia fiind saşii protestanţi), lumea este împărţită şi mai hotărît: tot ce face America este creştineşte; tot ce face Israelul este drept - pentru că evreii fac parte din poporul ales, iar aleşii au dreptul să facă orice… Revin:

"Dupa ce citeste cartea lui Goma Le tremblement des hommes (Seuil, 1979), Matei Calinescu constata, poate prea drastic, ca ii lipseste ceva lui Goma, „o anume adincime, o anume reflexivitate, o anume capacitate de a privi mai de la distanta. Cartea e in acelasi timp dramatica si superficiala. Supara egocentrismul autorului, suficienta lui, viziunea morala lipsita de nuante".

Da, domnule. Că sunt lipsit de adâncime, o aflasem de la prietenul nostru comun, Ivasiuc, după ce îi reproşasem că prezintă în **Vestibul** evenimente adevărate, trăite de noi, de-adevărat, la Gherla, ca petrecute… "pe frontul de est". «Nu poţi să înţelegi…», mi-o întorsese prietenul Saşa, fără a-mi indica ce anume nu pot eu să înţeleg. «Dacă n-ai adâncime…»

Sunt egocentric, superficial, păcătuiesc prin o "viziune morala lipsita de nuanţe", îmi completează Matei Călinescu portretul moral, intelectual, etceteral.

Sunt prea bătrân, nu mă mai pot schimba. Aşa am să mor: neadânc, egocentric şi cu "o viziune morală lipsită de nuanţe".

Ei, dacă aş fi fost mai… nuanţat în materie de *morală*; şi dacă aş fi stat pe-burtă în 1956, în timp ce ungurii mureau ca să fie liberi: şi aş fi uitat că de alături "dispăruseră" colegi, chiar prieteni… Şi în loc să le pomenesc măcar numele în **Amintiri în dialog**, prima ediţie - colegilor de an, de grupă, de facultate care fuseseră arestaţi, m-aş fi mulţumit să vorbesc doar de luminosul Miron Chiraleu (pe care şi eu l-am cunoscut - la Jilava - apoi am vorbit îndelung despre el, cu Matei, la Bloomington, înainte şi după "conferinţă"), fiindcă acela era un prieten din copilărie al său şi al lui I. Vianu şi prezenta avantajul de a fi fost arestat

înainte de Revoluţia Maghiară, deci Chiraleu nu putea fi, nici măcar post-mortem, martor al spaimei lor, al laşităţii lor, al *egocentrismului* sălbatic al lor…

Miercuri 3 mai 2006

A murit şi Gavrilă Ogoranu. Dumnezeu să-l ierte.

Dacă Băsescu mi-ar fi scris - pe hârtie -, aşa cum promisese prin Tismăneanu, i-aş fi răspuns prin o scrisoare-propunere:

Înainte de toate, aş fi zis eu, în Consiliul Onorific ar fi drept să fie cooptaţi oameni încă vii - ca Ogoranu, ca Paraschiv, ca Radina, ca Doina Cornea - persoane care suferiseră de pe urma "opţiunilor" anticomuniste - dar şi dispăruţi ca Aniţa Nandris, precum şi celelalte femei martire, fie combatante, fie soţii ale partizanilor… Tocmai aflasem că nevestei a doua a lui Ogoranu (văduva lui Săbăduş, ucis în bătaie de Goiciu, la Gherla) şi care îl ascunsese, îngrijise, îl protejase pe "Gavrilă" atâtea decenii îi fusese respinsă cererea de "recunoaştere" a faptelor sale - şefesă a comisie respingătoare: tovarăşa noastră Monica Macovei.

Dar Monica Macovei este o adevărată băştinaşă: habar n-avea cine fusese, ce reprezentase pentru naţia noastră "Gavrilă" («De unde vrei tu ca eu să ştiu chestii din astea?» - am citat-o pe Gabriela Adameşteanu, tot româncă autentică, tot de-a noastră, dîn popor - de aceea nici nu ştia, biata… De unde să ştie ea, singură-singureà, dacă nu i se oferise, pe tavă - gata rumegată - bibliografià?

Acum câteva zile s-a difuzat la televizor, în vederea campionatului mondial (european?) de fotbal "rezumat" al ediţiei din 1954.

Fac aici cuvenita rectificare: într-o însemnare mai veche, credeam că finala de atunci avusese loc între Ungaria şi Anglia. Ei, nu: între Ungaria şi Germania. Faza finală a avut loc în Eveţia între patru echipe: în afară de cele pomenite: Jugoslavia şi Turcia.

În primul meci jucat Germania pierduse faţă de Ungaria cu 7-2 (sau cu 8-2). Pentru nemţi infrângerea nu fusese o surpriză, Ungaria era cotată ca cea mai bună din lume însă "ploaia de goluri" expresia jurnaliştilor germani, îi copleşise. Se mai întremaseră câştigînd cu Jugoslavia şi cu Turcia, dar finala era ca şi pierdută. Încă de la începutul turneului susţinătorii (veniţi Ungaria - în 1954! - în număr uluitor de mare) închiriaseră săli de bal pentru a sărbători ungureşte victoria Ungariei.

Antrenorul Germaniei a lansat: «Dacă plouă în timpul meciului, câştigăm!» Şi, ca în Elveţia - la Berna - a început să

plouă. Mulţi ani mai târziu, un ungur a explicat:

«Nemţii inventaseră crampoanele înşurubabile - deci schimbabile. Noi nu cunoşteam decât ghetele cu crampoane fixe, bune pe teren uscat…»

O explicaţie ca multe altele. Oricum, Ungurii "câştigaseră" chiar înainte de a juca primul meci, iar după cel cu Germania, primul, nu-şi mai încăpeau în piele, iar declaraţiile unor mari jucători ca Puskas, ca Hidekuty deveniseră de o făloşenie care friza ridicolul - pe lângă că erau de-a dreptul insultante la adresa adversarilor.

Finala începe, ungurii marchează primul gol în primele zece minute. Al doilea după alte douăzeci. Prima parte se încheie cu 2-0 pentru Ungaria. În pauză, la vestiar, antrenorul germanilor (iertare, nu i-am reţinut numele) îi anunţă pe jucători că… adversarii chefuiseră până pe la orele patru dimineaţa, pre-sărbătorind victoria, sunt obosiţi - deci este momentul presiunii.

Rezultatul începe a lua calea inversă: 1-2 pentru Germania, apoi 2-2… Aici - comentau comentatorii germani - s-a situat punctul de ruptură: Ungurii nu puteau accepta, mental, că o echipă adversă ar putea realiza măcar un rezultat de egalitate cu Atotputernica Ungarie. Probabil au intrat în panică; au inceput a juca prost, nu mai puteau alerga, au devenit excesiv de brutali, au încasat câteva pedepse… Şi iată minunea, în ultimele 6 minute: Germania răstoarnă situaţia, marcînd golul determinant: 3-2.

Bine-bine, mai rămăseseră "doar" cinci minute, însă dacă în locul Ungariei ar fi fost Anglia (sau Irlanda), acestea nu s-ar fi descurajat, ar fi luptat până la ultima suflare şi secundă, ca să nu se dea bătută. Da, dar Ungaria nu este şi nu va fi vreodată… englezi; nici irlandezi. Ungurii au considerat infrângerea - provizorie, doar mai rămăsese o eternitate de 5 minute! - nu doar o punere în genunchi, dar o negare a lor, o cvasi-ucidere.

Meciul s-a încheiat cu victoria nemţilor. Fireşte, ei au jubilat, s-au bucurat, au plâns de fericire… o fericire care venea după zece ani de la o mare nenorocire (a lor)… înfrângerea în război, distrugerea şi împărţirea ţării.

Ungurii: de furie sălbatică au devastat hotelurile, hanurile în care fuseseră cazaţi, sălile închiriate pentru a sărbători victoria… În trenuri, în autobuze în drum spre Ungaria s-au comportat ca membrii unei hoarde: au vandalizat tot ce au întâlnit. Iar întorşi acasă, la Budapesta, zeci de mii de unguri s-au adunat în faţa casei antrenorului (Sebes, parcă), cerîndu-i moartea! Comentatorul german al rezumatului spunea că Sebeş - dealtfel excelent tactician - a petrecut cei câţiva ani pe care i-a mai trăit scriind "memorii-explicaţii" adresate Comitetului Central al Partidului

Comunist, făcîndu-şi autocritica pentru ruşinea umilirii Ungariei… Umilire pentru pierderea unui meci de fotbal…

Am scris despre ecoul avut în Rupea, unde erau învăţători părinţii mei, atunci. Şi despre valul de sinucideri la care se dedaseră ungurii. Şi ciudăţenia pentru acele timpuri: sinucigaşii nu se spânzurau (de "ruşinea" pierderii unui meci de fotbal), nu se înecau - ci se împuşcau! Or întrebarea de căpătâi era: cine avea arme, în acele vremuri când pentru un pistol ruginit găsit în fundul grădinii, erai băgat în puşcărie pentru "deţinere de arme"? Ei, cine: activiştii de partid, miliţienii, securiştii… Care şi în raionul Rupea erau în majoritate zdrobitoare, unguri.

În privinţa nemţilor: au fost câteva mărturii ale câtorva germani din RDG despre cele trăite în timpul finalei (ascultată la radio fiindcă televiziune nici ei nu aveau - ca "ceilalţi"). Erau tulburaţi şi după trecerea a câteva decenii de la eveniment - retrăiau acele clipe. O diferenţă - o nuanţă - tot era: cei din Germania de Vest ridicaseră capul, nu mai erau învinşii, umiliţii, culpabilizaţii, de-acum re-intraseră în rândul celorlalte naţiuni. Celor din Germania de Răsărit - cine pretindea că afectele nu au memorie? - le străluceau ochii de speranţa că nu fuseseră cu totul uitaţi şi abandonaţi Rusului.

Iată de unde rezultă magia fotbalului. Care nu este - orice ar pretinde unii - un sport ca celelalte. Nu, fotbalul nu este un sport obişnuit, ci reprezintă/este un război. Adevărat: luptă în faţă, cu adversarul, doar unsprezece "de-ai noştri", însă în spatele lor, în jurul lor sunt mii, zeci de mii, sute de mii, milioane.

Sporturile individuale: boxul, gimnastica, atletismul, nataţia; schiul - sporturi minunate, mobilizatoare, dar nu populare în sensul fotbalului. S-ar crede că este suficient ca un sport să fie practicat în echipă - da, baschetul, voleiul, hockeiul, însă nici unul nu poate sta alături de fotbal.

Adevărat, fotbaliştii, în zdrobitoare majoritate intelectualmente sunt nişte viţei. Însă oamenii de cultură români nu sunt mai puţin boi. Iertare, voisem să spun: 'oi.

Joi 4 mai 2006

Azi am depus la poştă un memoriu către senatorul Roger Madec - la recomandarea Mediatorului Republicii.

Vineri 5 mai 2006

Azi, la orele 12,00 (fix) un asistent al senatorului Roger Madec mi-a telefonat, anunţîndu-mă că OFPRA ne va reda

statutul de refugiat retras în decembrie 2005.

Ce uşurare pentru familia noastră mult-încercată!

Am terminat scrisoarea către Băsescu:

Paris, 6 mai 2006

Domnului Traian Băsescu,
Palatul Cotroceni, Bucureşti

Domnule Băsescu,

În 5 aprilie 2006, după ce Vladimir Tismăneanu îmi propusese - în numele Dvs. - să fac parte din Comisia prezidenţială pentru cercetarea crimelor comuniste în România, pregătisem o scrisoare de răspuns la scrisoarea-invitaţie. În primul rând ceream de la statul român reparaţii: restituirea cetăţeniei române, furate chiar înainte de a pleca din ţară (în 20 noiembrie 1977); restituirea dreptului de a publica în România, furat de N. Manolescu prin editorialul "Adio, domnule Goma" din 1998, apoi prin campania de antisemitizare a mea, organizată în 2005, în vederea obţinerii postului de ambasador la UNESCO.

După care treceam la chestiuni generale:

În acel moment nu cunoşteam numele celorlalţi membri ai Comisiei, credeam însă că reuniţi pentru a cerceta-clarifica *istoria României din ultimii 70 ani* ne vom înţelege între noi, oricât de adânci fuseseră neînţelegerile anterioare. Drept care propusesem:

- din Comisie, ca membri de onoare, să facă parte supravieţuitori dintre victimele comunismului: Gavrilă Ogoranu, plecat dintre noi între timp, şi minunata sa soţie (văduva lui Săbăduş, ucis în bătaie la Gherla, de către o "cunoştinţă" a mea: Goiciu), Vasile Paraschiv, Doina Cornea, Remus Radina, Cicerone Ioniţoiu, Ion Varlam şi alţii şi alţii câţi au mai rămas;

- din Comisie să *nu* facă parte acei autodeclaraţi "membri eminenţi ai societăţii civile" care colonizaseră, de la 22 decembrie 1989, tribunele, prezidiile, balcoanele, platourile de televiziune, microfoanele, presa scrisă, posturile, bursele, pentru a ne explica nouă, neinformaţilor, nouă, naivilor cât şi cum şi pe unde "rezistaseră" ei comunismului: Blandiana, Liiceanu, Pleşu, Manolescu, Adameşteanu, Dan Pavel, Oişteanu, Jela, Stelian Tănase, Antohi, A. Mungiu, Pippidi… - lista era mult mai lungă.

Motivele pentru care aceşti "directori de conştiinţă" nu aveau ce căuta într-o asemenea Comisie:

- "trecutul de luptă anticomunistă" al lor: traficat post-festum, deci mincinos;

- cunoştinţele lor de *istorie* în general, în special de **istorie contemporană a României**: nule, chiar dacă unii dintre ei se prezentau ca istorici.

Domnule Băsescu,

Această scrisoare a mea - pe hârtie - nu a putut pleca spre Dvs., pentru că invitaţia Dvs., scrisă, trimisă prin poştă (promisă prin V. Tismăneanu) nu a mai pornit înspre mine.

Între 11 aprilie şi 14 aprilie a avut loc Marea Mişcare de Solidarizare Intelectuală (Română): "membrii de drept ai directoratului de opinie" din nefericita noastră ţară, profesioniştii în prelingerea de la un prezidiu la o comisie; de la un colocviu la o dezbatere-asupra, cu tot scaunul autorepartizat lipit de şezut(ă), aflînd că V. Tismăneanu îmi propusese şi mie participarea - chiar dacă uitase să menţioneze că încă din 21 septembrie 2005 cerusem înfiinţarea **Institutului pentru Studierea Terorii Bolşevice în România** - au intrat în panică, s-au adunat, au dat mână cu mână, ca de obicei pe meleaguri mioritice şi tot pentru o cauză mizerabilă: expulzarea acelui ins care *făcuse* ceea ce *ei nu făcuseră nici măcar în gând împotriva comunismului*.

Urmare: V. Tismăneanu (prost consiliat, dar cine să-i pedepsească pe foarte-proştii consilieri? - la urma urmei fiecare are consilierii pe care îi merită) a improvizat o "motivaţie" a anulării invitaţiei mie adresate - în numele Dvs., Domnule Băsescu - pretextul invocat: aş fi publicat - pe internet! - scrisori de-ale tatălui său! Ce explicaţie improvizată, ce invenţie debilă!

Pe când eram în relaţii cordiale (sic) V.T. îmi scrisese, nesimţitor la faptul că mă ofensează, mă răneşte:

"*Rolul Dvs: mai ales pe tema represiunilor, studentimea, intelectualii. Nu trebue sa scrie[ţ]i: ati scris ce trebuia scris. Acum vin expertii, comisia citeste, adauga, etc*" (subl mea, P.G.)

Am înghiţit jignirea, am reţinut sugestia.

Chiar dacă nu mai fac parte din Comisie - vă propun:

Cum tot mi-am pregătit seria de scrieri postume, o ofer spre tipărire editurii Institutului Cultural Român. Să înceapă cu cele două volume de **Scrìsuri** care adună articole, interviuri, conferinţe publicate în presa occidentală între 1971 şi 1978 - *pe când eu mă aflam în România* - apoi în exil, precum şi cele din 1990 până în momentul de faţă. Presupunînd că îmi cunoaşteţi publicistica, vă rog să o recomandaţi lui H.R. Patapievici, director al Institutului şi membru al Comisiei.

Domnule Băsescu,

Scopul meu, este în primul rând al unui scriitor frustrat: 20 de ani (1970-1990) am fost interzis în ţară, deci samizdatizat; de la acţiunea extrem de colegială a lui N. Manolescu, am evoluat…, devenind, în România Liberă, un scriitor român internetizat;

În al doilea rând ţelul urmărit este unul pedagogic:

Niciunul dintre membrii Comisiei nu cunoaşte Istoria Contemporană a României: Sorin Alexandrescu, deşi înalt specializat

în prinderea prin scheme şi săgeţi a geniului lui Faulkner, N. Manolescu, strălucit recenzent al cărţilor de ficţiune şi harnic autor de manuale îndrumătoare-spre-îndărăt, ca **Literatura română de azi. 1945-1965** - nu au nici o idee despre Istoria Ţării lor (dacă ar fi avut una cât un bob de muştar, N. Manolescu nu ar fi luat lui I. Iliescu, imediat după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990 interviul legitimator al ilegitimului cu mâinile pline de sânge, numit de el "Omul cu ***o*** mare"); la fel S. Antohi: el este "istoric al ideilor", nicidecum al faptelor şi al suferinţelor românilor; Mihnea Berindei, turcolog emerit, rămâne autor al unui studiu despre vămile turceşti, nu despre secolul al douăzecelea la români; cât despre Al. Zub el s-a specializat în Xenopol, în Kogălniceanu, în Pârvan - din care nu a mai ieşit, deci nu are idee, de pildă, despre "întâmplările" din timpul celui de al Doilea Război Mondial.

În aceste decenii din urmă am constatat cu tristeţe, cu îngrijorare, cu oroare: românii noştri se află în relaţii conflictuale cu ceea ce se cheamă Istorie - deci *memorie*:

Neistoricii sunt "imuni" la *cronologie*, pentru ei *timpul* este… o neglijabilă, un accident: ce contează, la scara secolelor, că, de pildă, **28 iunie 1940** a fost *înainte* de **22 iunie 1941** ?, sunt sigur, nu *după*? şi dacă a fost *înainte*, la ce ne slujeşte, azi: anulează prezentul mizerabil ?; dintre scriitorii români doar Eminescu şi Sadoveanu au cinstit *istoria* cum se cuvine, pentru cei apăruţi după 1944 - conjuncturiştii din care ne-am făcut maeştri de gândire şi de "creaţie" - istoria a reprezentat "un domeniu" în care erai obligat să te documentezi (ca în siderurgie, în piscicultură, în arpagicultură), iar tinerii care voiau să devină istorici, din spaimă-de-clasă, provocată de teroarea luptei-de-clasă, alegeau perioadele cele mai îndepărtate în timp, ca să nu care cumva să calce în groapa prezentului care putea duce drept la puşcărie.

Cât despre acea constantă *etică* necesară în studiul istoriei - nici vorbă: dacă etica era exclusă din estetică (astfel realizîndu-se îngheţata fiartă specifică României bolşevizate de prietenii noştri luminători veniţi de la Răsărit pe tancurile ruseşti în 1944, numită: "rezistenţă prin cultură"), ce să caute în istorie, considerată ştiinţă pură şi dură…?

Domnule Băsescu,

Vă propun să facem noi, neistoricii, alfabetizarea istoricilor români din Comisia cu pricina.

Sunt convins: bibliografia oferită de volumele **Scrìsuri** le va fi benefică: le va oferi câteva noţiuni elementare de istorie şi de morală în abordarea istoriei. Totodată va fi folositoare şi urmaşilor, neamurilor lor: fii, nepoţi, strănepoţi şi mai ales cumnate : aceştia/acestea vor afla, în sfârşit, ce este aceea Istorie a României Contemporane şi cu ce se mănâncă ea.

Cu încredere,

Paul Goma

După ce a fost instalată pe internet am observat vreo 3-5-multe greşeli.

Duminică 7 mai 2006

Ieri, după ce am pus la cutia poştală (şi) scrisoarea către Băsescu, m-a trăznit o linişte, o pace încă necunoscute; care ar fi putut să mă sperie: pentru mine liniştea, pacea semnificînd sfârşitul; moartea.

Ei bine, spre disperarea bunilor mei prieteni-şi-colegi: nu.

Nu era o linişte… totală, generală, ci una… parţială, dar cât de binefăcător-cuprinzătoare!

Provenea - am înţeles mai târziu - din uşurare; introducînd plicul în fanta cutiei poştale pe care scria: ETRANGER (nu îl expediasem cu aviz de primire, avea să ajungă *unde trebuie* aşa cum ajunseseră şi scrisorile adresate lui Ceauşescu, acum aproape 30 ani, tot aşa: puse-la-cutie, în Drumul Taberii), simţisem că încheiasem o etapă, un capitol - o carte: cartea-cu-Băsescu.

Cum era? Cum să fie: ca o carte: nici rea-rea, nici bună-bună. Dar adevărată. Dar a mea - o şi semnasem cu numele meu.

O scrisesem şi pe asta.

Şi eram mulţumit - iată, am mai găsit un cuvânt potrivit.

Mulţumit - şi ruşinat. Că făcusem ce făcusem şi mă… *sustrăsesem*, ca să mă exprim ca *ei*. Adică mă prefăcusem că vom lucra împreună, dar ajuns la ieşirea din sat, le zisesem:

«Mergeţi înainte, băieţi, că mergeţi bine…»

În fine, nu chiar aşa, dar cam aşa-cumva.

Adevărul fiind că *ei* mă dăduseră afară; eu fusesem de-al lor preţ de o săptămână, nu mai mult!

Dar ce uşurare!, ce binecuvântare!, eram din nou ne-încadrat, ne-aparţânător, un "individual", ce mai vorbă lungă. De-acum puteam (iarăşi) să mă dau cu capul de primul zid întâlnit până făceam gaură şi nimeream în celula vecină…

Sigur: am cam visat (ca să mă ardelenesc şi eu) din 5 aprilie, când V. Tismăneanu mi-a scris ce mi-a scris… Am visat că, în sfârşit, a venit momentul *dreptăţii*: cei care ne-au chinuit, ne-au umilit, ne-au înfometat, ne-au torturat, pe atâţia i-a omorît vor plăti pentru crimele lor. Desigur, nu ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, fiindcă noi nu suntem ca *ei*, noi cultivăm alte valori (iar dintre cele creştine, în niciun caz cea care-ţi şopteşte să-ţi oferi şi celălalt obraz întru pălmuire), dar ca să se ştie: X, Y, Z, au făcut crime şi chiar dacă încă mai trăiesc, noi nu-i vom

condamna la moarte (pentru moarte de om), ci la viaţă-în-ruşine. Şi mai ales, mai ales: această "judecată" să fie făcută publică: să afle copiii, nevestele, nepoţii, strănepoţii că X, Y, Z fuseseră criminali; că traiul bun le fusese asigurat de crimele criminalilor familiilor lor - în timp ce ne-securiştii "duşmanii poporului" crăpau de foame, de neîngrijire, de ne-drepturi - ca să nu mai vorbim de familiile lor, alungate din case, adesea din localitate, cu interdicţie pentru copii de a face studii superioare - acel trai bun fusese plata-sângelui-vărsat. Că ei, "patrioţii" activişti, securişti îşi hrăniseră familia cu sucul vieţii victimelor lor, nevinovate.

Ei, da: vise-de-noapte, taică.

Vise-de-noapte, maică.

Poate că e mai bine aşa - că m-a-dat-afară-Volodea-Tismăneanu! Nici nu şi-a dat seama că-mi face un bine:

Dacă aş fi ajuns în Comisia aceea - şi eu, printre mulţi alţii - să votez pentru pedepsirea vinovaţilor de dezastrul ţării (preiau sintagma bolşevicilor din 1944-45) - cu ce inimă aş fi făcut-o? Uite, admitem prin absurd că i-aş avea în faţă şi "la mâna mea" pe maiorul Buzescu şi pe căpitanul Paszty, cei care i-ai chinuit, i-au umilit, i-au torturat în 1949 pe oamenii din Buia (ca să-i sperie, încât să intre în colhoz), printre ei şi pe mama şi pe tata… Aş fi eu în stare să-i dau măcar o palmă lui Paszty (citeşte: Pasti, tatăl lui Vladimir Pasti, politolog şi el)? Dacă ziceam că mai trăia Goiciu, criminalul, ucigaşul, torţionarul - aş putea să-i ard un şut în coaie? Sau lui Pleşiţă, un dos de labă peste bot?

Nu mă grăbesc să spun: "nu". Fiindcă mi-e ruşine. Mi-ar fi ruşine fiindcă… s-ar crede că doar de frică nu dau înapoi.

Şi nu (doar) de frică.

Atunci de ce?

Dac-aş şti…

Mă simt bine, în mine, cu mine, aşa: fără a şti limpede de ce…

P.S. M-am trezit din somn ca să notez o impresie:

Impresia, presupunerea, teama-că… are contururi precise, vorba marelui prozator Mihail Diaconescu ("Visele au…"):

Aceste două tentative - haotice, meschine - de a face, în sfârşit "procesul comunismului" nu vor putea duce la un rezultat. Motivele sunt două (dacă am mai scris, nu-i nimic, să fie scris de o sută de ori):

- guvernanţii actuali nu au nici un interes să li se umble pe la biografie - că "bibliografie" tot nu au. Băsescu? - dar el a declarat că în comunism a dus-o bine - apoi a cerut "probe" pecumcă comunismul ar fi făcut rău oamenilor;

- EU: ori că România va intra, ori că ba, funţionarii bruxel-

lezi nu vor să fie încurcaţi cu altfel de "dosare" decât cele comandate de ei. Atitudinea lor - mult influenţată de Pierre Moscovici, fiul tovarăşului Sergiu - să nu se piardă în "detalii" ca procesul comunismului (vezi-l pe Prodi: chiar dacă nu mai este acolo, a lăsat moştenire slugărnicia unsuroasă faţă de comunism şi faţă de ruşi);

- israelienii (inventatori şi răspânditori ai bolşevismului, auxiliari feroci ai sovieticilor - să fie arătaţi cu degetul ca vinovaţi, dacă nu puşi la zid?) ; americanii - mai ales când ambasadorul lor este Tauber, iar nevastă-sa, zice-se este de origine română; cum să permită ei, mă-nţelegi, să-i lase pe români să condamne comunismul, când asta ar însemna să fie condamnaţi evreii bolşevici şi bolşevizatori ? Apoi dacă sar aşchii în bătătura unchiului Sam, ca de pildă bombardamentele sălbatice ale civililor români în aprilie 1944 - dacă aş face parte şi eu din comisie, aş putea trece peste crima împotriva omenirii petrecută în 4 aprilie în Gara de Nord a Bucureştiului, unde au fost sfârtecaţi de bombele americani mii de basarabeni şi de bucovineni refugiaţi din Est (taman ca la Dresda - un an mai târziu)? Aş fi putut tăcea dispariţia - citeşte: moartea - unchiului meu Ignat Goma? Apoi, tot legat de americani: aş fi putut să înghit şi să tac alianţa americano-rusească în timpul războiului, mai ales consecinţele ei asupra ţărilor din Estul Europei şi a oamenilor - refugiaţi, dezertori - care fuseseră urcaţi cu forţa în trenuri cu destinaţia: Siberia?

De ce-aş fi trist?…

Nefericirea este că am de ce. Odoratul nu mă înşeală.

Luni 8 mai 2006

Surpriză: "Ziua" publică Scrisoarea către Băsescu, înecată într-un comentariu (autor: G. Damian). Întru "compensaţie", unul Hoandră îmi încolţeşte nădragii, ironizîndu-mă gros, ca pe la ei, pe meleaguri.

M-au invitat cei de la Braşov să-fac-parte.

Voi face.

O veste bună: Mario Cugno îmi scrie că **Arta refugii** va apărea la toamnă, în traducerea lui, la Voland Edizioni, Milano.

Marţi 9 mai 2006

Veste proastă - pentru cei care îşi rezemaseră speranţa de Băsescu: a fost internat pentru operaţie la Viena. Gândacii, guzganii fojgăie - în vederea ocupării scaunului părăsit. Monument de analfabetism: consilierul prezidenţial Adriana

Săftoiu. În loc să comunice în zece cuvinte ce era de comunicat, ea a produs patruzeci şi două (le-am numărat!), din care s-a înţeles că nu are ce căutat printre fiinţele vorbitoare iată: "Foarte multe detalii nu pot sa va ofer, dar pot sa va spun cu siguranta ca, din pacate, presedintele nu are la dispozitie foarte mult timp in acest sens si va trebui sa ia o decizie, impreuna cu medicii, destul de repede".

Altă veste proastă: palestinienii sunt sufocaţi, gâtuiţi de israelieni - prin foame. Şi nimeni nu ridică glasul să arate că banii pe care Israelul "îi reţine" ca represiune împotriva Hamas-ului, nu constituie vreun ajutor, vreun dar, ci sunt banii palestinienilor, fructul trudei lor, ca sclavi pe propriul pământ furat, "administrat" de Israel. Când spun "nimeni" nu mă gândesc la americani, tot atât de criminali în comportament ca şi israelienii.

Cineva din America de Sud îmi trimite bibliografie:

"Într-o scrisoare adresată preşedintelui Băsescu prin intermediul Asociaiei „15 Noiembrie 1987" Braşov, Paul Goma îi desfiinţează pe membrii „Comisiei Tismăneanu" de cercetare a ororilor comunismului din România

Într-o scrisoare trimisă sâmbătă, prin e-mail, Asociaţiei „15 Noiembrie 1987" Braşov pentru a fi înmânată preşedintelui Băsescu după citirea ei la cea de-a patra întrunire a Rezistenţei Anticomuniste Româneşti, Paul Goma îi desfiinţează moral, în bloc, pe membrii „Comisiei Tismăneanu", înfiinţată recent de şeful statului pentru cercetarea ororilor regimului comunist din România. Invitat iniţial, în aprilie a.c., să facă şi el parte din această comisie - după ce, în septembrie 2005 ceruse zadarnic înfiinţarea unui Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice în România – Goma susţine că a fost „expulzat" din ea de către „acei autodeclaraţi «membri eminenţi ai societăţii civile» care colonizaseră, de la 22 decembrie 1989, tribunele, prezidiile, balcoanele, platourile de televiziune, microfoanele, presa scrisă, posturile, bursele, pentru a ne explica nouă, neinformaţilor, nouă, naivilor, cât şi cum şi pe unde «rezistaseră» ei comunismului: Blandiana, Liiceanu, Pleşu, Manolescu, Adameşteanu, Dan Pavel, Oişteanu, Jela, Stelian Tănase, Antohi, A. Mungiu Pippidi... lista e mult mai lungă."

"După ce punctează „Motivele pentru care aceşti «directori de conştiinţă» nu aveau ce căuta într-o asemenea comisie: «trecutul de luptă» anticomunistă al lor – traficat post-festum, deci mincinos; cunoştinţele lor de istorie în general, în special de istorie contemporană a României – nule, chiar dacă unii dintre ei se prezentau ca istorici", Paul Goma concluzionează, în acelaşi registru, că toţi aceşti «membrii de drept ai drectoratului de opinie» din nefericita noastră ţară, profesionişti în prelingerea de la un prezidiu la o comisie, de la un colocviu la o dezbatere-asupra, cu tot cu scaunul autorepartizat lipit de şezut (...) au intrat în panică, s-au adunat, au dat mână cu mână, ca de obicei pe meleaguri mioritice şi tot pentru o cauză mizerabilă: expulzarea acelui

ins care făcuse ceea ce ei nu făcuseră nici măcar în gând împotriva comunismului!" După care, în finalul scrisorii, Goma îi face preşedintelui Băsescu şi o propunere: „să facem noi, neistoricii, alfabetizarea istoricilor români din comisia cu pricina", punându-i la dispoziţie, în acest scop, volumele sale intitulate „Scrisuri", „bibliografie ce le va oferi câteva noţiuni elementare de istorie şi de morală în abordarea istoriei (...) şi le va fi folositoare pentru a afla, în sfârşit, ce este aceea Istorie a României Contemporane şi cu ce se mănâncă ea." (Adrian Popescu)"

Probabil autorul textului este şi el scriitor, altfel ar fi citat şi câteva nume pomenite de mine: Sorin Alexandrescu, Nicolae Manolescu - mai ales.

Aşa se face *informarea* în România: ca pe timpul lui Ceauşescu şi Dej: *selectiv*, tovarăşi!

Miercuri 10 mai 2006

Flori Stănescu a terminat de cules cele 20 articole lipsă din vol I. din **Scrìsuri**. Lăudată să fie!

Consemnez "bibliografia" primită ieri:
În "Ziua" de ieri, 9 mai articolul "Iliescu KGB":

"Disidentul rus Vladimir Bukovski, prezent la reuniunea Rezistentei Romanesti Anticomuniste de la Brasov ca invitat special al Asociatiilor Civic Media si "15 Noiembrie 1987", a declarat, ieri, ca detine documente care atesta ca planurile revolutiilor din estul Europei au fost intocmite la Moscova. Fostul lider sovietic Mihail Gorbaciov a apreciat chiar ca "Ion Iliescu este bun pentru Romania!". (…)Vladimir Bukovski a precizat ca documentele pe care le detine demonstreaza ca planurile revolutiilor din estul Europei de la sfarsitul anilor '80 au fost intocmite la Moscova. "In octombrie 1988, Mihail Gorbaciov a ordonat Biroului politic al PCUS sa pregateasca planul pentru schimbarile din estul Europei, am aceste documente. Intreaga idee a revolutiilor apartine planului sovietic. Am gasit decizia Biroului Politic al PCUS in acest sens", a declarat Bukovski.(…)

"**Internetul, piedica in calea refacerii URSS** (sublinierea mea) "Daca Romania nu reuseste sa scoata comunistii din spatiul public pentru 5-6 ani o sa dispara ca natie. Comunistii oricum nu vor muri daca se retrag o perioada in afacerile private. Daca nu reusim sa impiedicam reorganizarea comunistilor intr-o Mafie in fostul bloc sovietic sansele de supravietuire sunt foarte mici", a declarat Vladimir Bukovski. Disidentul rus a mai subliniat: "La ora actuala, in Rusia la conducere se afla esalonul al doilea al KGB care incearca sa refaca Uniunea Sovietica. Aceasta nu se poate intampla deoarece URSS a putut supravietui doar intr-un vid informational, iar in ziua de azi

Internetul reprezinta cea mai importanta piedica pentru refacerea URSS".

Această informaţie îmi vine ca o cataplasmă: vasăzică internetul, sireacu', el ne mai scoate din anonimatul bestialist…

(…)"Florin Postolache: Comunismul inca subzista. Presedintele Asociatiei "15 Noiembrie 1987" Brasov, Florin Postolache, a subliniat in discursul pe care l-a sustinut ieri: "Comunismul inca subzista, rezidual, in societatea romaneasca, inclusiv in mediul politic. Condamnarea comunismului a fost respinsa pana in prezent de reprezentantii statului".

"Paul Goma, rezistenta morala

Presedintele Asociatiei "15 Noiembrie 1987" Brasov a subliniat ca "Rezistenta morala izolata poate totusi functiona, cum spunea unul dintre cei mai celebri disidenti anticomunisti polonezi, Bronislaw Geremek, <<asemeni unui fir de nisip ajuns in mecanismul intern al unei masinarii vaste dar vulnerabile>>. Acest fel de intransigenta morala este aproape absenta in Romania cu, probabil, o singura exceptie notabila: Paul Goma. In 1977 scriitorul roman scrie o scrisoare de solidaritate cu miscarea Carta 77 din Cehoslovacia, incercand sa solidarizeze publicul romanesc cu <<oameni reprimati de acelasi Rau>>. Reactia Securitatii a fost extrem de dura, Paul Goma si familia sa fiind izolati, torturati si, intr-un final, expulzati din tara".

Acest text a avut o audienţă importantă: 143 intervenţii. Credeam că, trecînd timpul, se ameliorează… românii participanţi la forum.

Da de unde! Şi mai ignari, şi mai analfabeţi, şi mai bădărani, şi mai neamuri-proaste: se bagă, nu citesc "tema" - doar nu au venit la şcoală! - nu ştiu despre ce este vorba şi nu-i interesează, îşi râgâie "mesajul propriu-şi-personal" - şi se cară.

Am ales doar câteva mostre de românitudine:

"De la: DanBruma (...@yahoo.fr)Data: 2006-05-09 12:43:46 , IP: 212.103.9... Bukovski ! Si de fapt cum va disparea poporul roman, ca tipul nu prea a dezvoltat in speech-ul lui.

"De la: Arogantu' din Cornu Tartasestilor (...@k.ro) Data: 2006-05-09 12:53:55 , IP: 82.78.83... Re: Bukovski !Presupun ca voia sa sugereze ca ne vom transforma intr-o natie de mafioti, ca sa putem supravietui ! Tot asa cum - pentru a supravietui comunismului, ajunsesem sa-l mimam atit de bine incit azi nu mai sintem in stare sa deosebim activistul comunist de un simplu "membru" !

"De la: PANTAGRUEL (...@hotmail.com) Data: 2006-05-09 12:02:01 , IP: 62.49.15... Bukovski, acest Brucan al URSS - desi n-a venit pe tanc. amandoi dizidenti, amandoi mafalde ale comunismului, atotstiutori, profeti.

Sigur, Bukovski e un anticomunist convins pe cand Brucan e un stalinist de formatie, un scanteist abject al anilor 50, dar acum la batranete se intalnesc si regasesc.

"De la: Ratacitul (...@lycos.com)Data: 2006-05-09 18:23:55 , IP: 24.201.203...Combateti mai, hai hai!Ce mai freamat. Ce mai zbucium. Cel mai mare numar de comentarii. Manie proletara si comentarii subtiri, fade si insipide, dar 'telectuale, chiar cu citate. Pentru ce?
Cic-a venit unu, Buca si nu mai stiu cum "ski" sa prezica nici mai mult nici mai putin decat soarta porului roman. Ziceri inalte, ce mai tura-vura. In calitate de client al unui spital de boli nervoase avea rarul privilegiu de a intercepta (telepatic?) convorbiri intre mai marii si mai micii lumii. Tone de documente, sublime, dar care lipsesc cu desavarsire, fiind toate dosite in mintea-i vizionara. Intre doua invitatii la cazare moca si mancare aleasa, ce-a mai descoperit clarvazatorul nost? Ca-n '89, Gorbaciov deja luase decizia inlaturarii lui Ceausescu. Tiii, ce noutate! Ca Romanii au facut privatizari si ca o companie se numeste LukOil. Tz, tz, tz, ce spirit vizionar!
Trece Vulpea cu rata-n gura, n-au dupa ce bea apa iar democratia intra intre paranteze, da' romanii se indigneaza: Aizi ba, ce zice toa'su Buca de la Centru, cica Iliescu-i KGB-ist. Ioi, ioi si iar ioi, ce viitor avem noi! In final, Huo Iliescu ! (…) In direct de la spitalul 9, istoria v-o spunem voua!

"De la: Virgil Ciuca din Jacksonville (...@yahoo.com)Data: 2006-05-09 15:28:04 , IP: 71.255.62... Re: Bukovski, acest Brucan al URSS- desi n-a venit pe tanc. Nu vreti sa detaliati legatura intre Bukovschi, Brucan si Tismaneanu !(…) Deci sa ne lase. Ca Iliescu, cu toate defectele lui pe care nu le neaga nimeni, ne-a bagat in NATO si a contribuit serios sa ajungem si in UE. Ce sar ii sar toti la beregata acuma? Apropos, eu l-am votat.

Acesta este halul. "Răspunsul" tipic românesc (la întrebarea normală: «Cum, nu ştiai cutare lucru…?"):

«De unde vrei să-l ştiu? Mi-ai dat tu vreo carte, vreun ziar din care să cetesc?»

Un al doilea text, tot de V. Roncea şi G. Damian semnat:

"Nürnberg pentru comunisti

"Principalii actori ai rezistentei anti-comuniste din Romania au fost dati la o parte din mascarada de proces a comunismului care se desfasoara in prezent. Membrii rezistentei armate anti-comuniste din munti, Paul Goma si aderentii cinstiti ai miscarii sale, cum ar fi Vasile Paraschiv, reprezentantii muncitorilor care s-au revoltat impotriva comunismului inainte de 1987 nu fac parte din nici-una din comisiile si institutele infiintate recent pentru condamnarea comunismului. Nici in Comisia prezidentiala pentru condamnarea comunismului - condusa de Vladimir Tismaneanu - nici Institutul National pentru Investigarea Crimelor Comunismului in Romania - aflat sub autoritatea primului-ministru - nu au numit in componenta reprezentati ai fostilor luptatori anti-comunisti, au remarcat ieri, participantii la cea de-a IV-a intruni-

re a Rezistentei Romanesti Anticomuniste.

“Ca atare, Asociatia "15 noiembrie 1987" Brasov a anuntat ieri infiintarea unui Centru al Rezistentei Anticomuniste la Brasov, care sa adaposteasca o expozitie permanenta, sa editeze lucrari stiintifice si o publicatie, sa organizeze conferinte si seminarii, sa gestioneze o baza de date si sa realizeze un portal Internet care sa puna in legatura toate organizatiile si institutiile anticomuniste. Centrul va servi ca alternativa a societatii civile la hibridele Palatelor Cotroceni si Victoria.

“(…)Memorial pentru Ogoranu

“Asociatia 15 Noiembrie 1987 si-a exprimat regretul pentru disparitia badiei Ion Gavrila Ogoranu. Acesta urma sa participe la manifestarea de la Brasov de ieri si urma sa fie decorat pentru activitatea sa meritorie. Asociatia 15 Noiembrie 1987 va promova ideea organizarii la Brasov a unui memorial "Ion Gavrila Ogoranu", iar Centrul Rezistentei Anticomuniste va purta numele sau.

“Asociatia 15 Noiembrie 1987 si-a dorit prezenta Presedintiei sau macar asumarea patronajului presedintiei dar din pacate nu a primit nici un raspuns la invitatie. "Ni se pare nepotrivita incredintarea de incredere, autoritate si resurse unor persoane care provin din randurile nomenclaturii comuniste, utilizati si de Ion I. Iliescu - cum ar fi V. Tismaneanu - pentru analizarea Comunismului, cand era la indemana un Paul Goma sau, pana recent, un Gavrila Ogoranu. Este o sfidare a bunului simt", se arata intr-un comunicat de presa.(…)

“Procesul comunismului

“Participantii la Intrunirea Rezistentei Anti-comuniste de la Brasov au solicitat in rezolutia citata organizarea unui adevarat proces al comunismului: "Intrunirea Rezistentei Romanesti Anticomuniste din Brasov condamna orice forma de organizare politic-statala a comunismului si cheama societatea civila romaneasca pe urma unei idei enuntate atat de cunoscutul disident rus Vladimir Bukovsky cat si de Paul Goma, la un efort de organizare institutionala a unui proces al comunismului pe modelul Nürenberg".

“Monopolul asupra adevarului

"Comunismul isi asuma, sub orice forma apare el, pretentia asupra monopolului adevarului persecutandu-i pe toti cei ce nu se lasa integrati in acest <<adevar>>. In numele utopiei egalitatii si a fericirii universale comunistii au ucis si torturat milioane de oameni, au distrus societati, culturi si economii lasand in urma modernizari esuate si contorsionate si populatii intregi mutilate spiritual, cultural si economic", se arata in rezolutia de la Brasov.(…)

“In aceleasi documente comunismul este definit ca fiind un rau esential: "Parerea conform careia ideea comunismului e una ce tine de un superior umanism, crimele fiind doar rezultatele unei gresite manipulari sau implementari ale ideii este fie cinica, fie naiva. Comunismul este o maladie - <<ciuma rosie>> - care a afectat mai bine de un secol continente intregi. Functionand ca un sistem para-religios pe fundamente profund anticrestine, acest experiment ideologic a dus la dezastru social, economic si cultural. Teoria comunista a disparitiei statului

se transforma, in fapt, in realitatea dominatiei unei oligarhii ideocratice ce foloseste dupa plac toate instrumentele unui stat devenit totalitar".

“Parazitul comunist

“Rezolutia luptatorilor anti-comunisti de la Brasov subliniaza ca: "Odata ajunsi la putere, comunistii, de oriunde ar proveni ei, au folosit aceeasi metodologie: deportari in masa, masacre, anihilari ale elitelor popoarelor, reprimarea minoritatilor, distrugerea bisericilor etc. Regimul comunist nu poate exista fara aceste masuri, destinate sa paralizeze orice institutie sociala autonoma, sa demoralizeze spiritul public, sa corupa orice forma de demnitate individuala, sociala, etnica sau religioasa si sa subjuge societatea pe care o paraziteaza. De aceea orice sistem comunist are ca principala activitate o lupta continua si fara mila impotriva <<dusmanului de clasa>> adica a oricarei forme sociale autonome, a oricarei solidaritati morale ce ar putea sa apara in randurile populatiilor supuse fara voia lor ideologiei <<fericirii universale>>. Homo sovieticus - omul nou comunist, reprezinta incercarea de infringere a fiintei si a intelesului dumnezeiesc din lume. Avem nevoie de o justa analiza si intelegere a acestui fenomen, avem nevoie de o judecata clara, aplicata, pornita dinspre societatea civila si academica care sa ofere o perspectiva interdisciplinara ferita de orice inferente ideologice, <<de stat si de partid>>".

Acest text - atât de important - oricum, mult mai important decât “Iliescu KGB” a întrunit… în total 4 (patru) comentarii, toate lipsite de semnificaţie.

În schimb, ca o compensaţie… iată, din “Cotidianul”, un articol al lui O. Paler - îl copiez în întregime, să rămână măcar aici!, cu tot cu replicile primite:

“Au existat si romani in Romania

Octavian Paler

“Nu stiu daca numele lui Ion Gavrila-Ogoranu va figura in sinteza ceruta de d-l Basescu pentru a se convinge ce crime a comis comunismul in timp ce Domnia sa se afla pe mare.

“L-am cunoscut bine pe Ion Gavrila-Ogoranu, disparut, recent, cu discretie dintre noi (caci altele sunt „modelele“ contra-istoriei pe care o traim azi, favorabila toapelor cu bani si politicienilor cu obraz gros). De cate ori venea in Bucuresti, trecea si pe la mine pe-acasa. Depanam amintiri, fiind nascuti in sate invecinate. Imi povestea ce mai gasise, la CNSAS, in dosarele masive pe care Securitatea le intocmise despre „banda lui Gavrila“ ce actionase in muntii Fagarasi intre 1948 si 1957.

Nu se lauda cu ceea ce demonstrasera partizanii (intre care s-a aflat si cineva din Lisa): ca in Romania au existat si romani (nu numai ei, evident) pentru care n-au intrat in „specificul“ nostru nici blestemul din „Miorita“, nici tarele lumii lui Caragiale. De fapt, nu se mira foarte tare ca lupta lor, idealista si tragica, era (cum este si azi) ignorata.

Intelegea foarte bine de ce oficialilor postcomunisti nu le pasa (cum nu le pasa nici azi) ca prima rezistenta anticomunista (una armata), din tarile ocupate de Stalin, a avut loc in Romania. Intelegea si talcul acestei nepasari, deloc straina de mitul „mamaligii“ care ar fi explodat abia in decembrie 1989. Ion Gavrila-Ogoranu o spune foarte explicit undeva in finalul volumului al doilea din „Brazii se frang, dar nu se indoiesc“. Doar „o clipa (zice el despre „ei“) si-au pierdut cumpatul cand caruta comunismului, pe care o considerau vesnica, s-a sfaramat. Apoi, s-au dezmeticit si s-au regrupat, convinsi ca tot lor le revine sa construiasca si capitalismul“.

Ceea ce intelegea mai putin, adica ezita s-o faca (desi unul din capitolele cartii sale are un titlu lamuritor: „In tara noastra exista mai multe cozi de topor decat topoare“), era altceva. Oare comunismul s-a servit de niste metehne nationale sau doar le-a stimulat?

Il obsedau niste „intamplari istorice“ si se intreba daca au fost simple „intamplari“. Il citez: „L-au vandut propriii lui capitani pe Tudor, dandu-l legat pe mana eteristilor, sa-l arunce intr-o fantana!

L-au vandut cei de-un neam pe Horea pentru cativa arginti, ajutand catanele sa-l prinda. L-au alungat pe Balcescu ca sa piara in strainatati, intr-o groapa comuna. L-au lasat pe Iancu sa cutreiere satele, sa-si gaseasca moartea pe o banca, in ploaie si-n vant. L-au parasit pe Eminescu intr-o casa de nebuni, pentru a fi ucis cu o caramida in cap“.

Intr-o zi, venind de la CNSAS mi-a aratat un xerox al unui document despre care vorbise in carte. Era o „cerere“ trimisa Securitatii in 1979, la doi ani dupa ce Securitatea il pusese in „libertate controlata“ pe Ion Gavrila-Ogoranu. Iata cum suna cererea: „Noi, locuitorii comunei Santimbru, satul Galtiu, cetateni devotati ai Republicii Socialiste Romania, va rugam sa mutati din aceasta localitate pe numitii Ion Gavrila si Ana Gavrila, fiind foarte periculosi. Ion Gavrila a fost bandit in munti, luptand impotriva oranduirii noastre socialiste, iar sotia lui este vaduva doctorului Petru Sabadus, dusman al poporului si mort la inchisoare“.

Motivul acestei „cereri“ nu era unul „ideologic“. Cativa consateni voiau sa puna mana pe casa in care locuia familia Gavrila! Si au ales o cale care li se parea mai sigura, gasind sprijinitori inclusiv printre vecini! Dupa asa ceva, e chiar incredibil ca un om care a dormit in munti, opt ani, cu mana pe pusca si a fost cautat de Securitate, direct si prin intermediari, alti douazeci, pana ce din cauza unei „vanzari“ a fost prins, se multumeste sa se intrebe: „Sa nu doresti uneori sa nu mai fii, sa nu mai vezi si sa nu mai auzi nimic?“ Si isi raspunde: „Cine a prezis o mlastina a deznadejdii in istoria acestui popor a stiut ce-a prezis!“

Moartea lui Ion Gavrila-Ogoranu a fost anuntata numai de doua ziare: „Ziua“ si „Cotidianul“. Nu stiu daca numele lui va figura in sinteza ceruta de d-l Basescu pentru a se convinge ce crime a comis comunismul in timp ce Domnia sa se afla pe mare, cu ospatar personal. Alaturi de martiriul unor Mircea Vulcanescu sau George Bratianu si al tuturor celor care au ajuns in iadul puscariilor comuniste, de unde multi nici n-au iesit, rezistenta armata care a patat cu sange muntii

Romaniei, dar i-a si legat de un sentiment nu foarte raspandit la noi, cel al onoarei („cerem iertare tarii ca am cutezat sa luptam si sa murim pentru ea“ e concluzia marturiilor lui Ion Gavrila-Ogoranu), ma determina, azi, sa-mi pun mai multe intrebari. Nu cumva, pentru a ne acoperi propriile lasitati, ne grabim sa ignoram modelele care ne-ar putea rusina? Probabil, nu ne e dat tuturor sa putem spune „brazii se frang, nu se indoiesc“, dar, macar, sa-i admiram pe cei care au putut sa si creada, nu s-ar cuveni? Sau „aluatul“ din care au fost alcatuiti oameni ca Ion Gavrila-Ogoranu nu mai exista?

Ma framanta si alte intrebari (la care nu stiu daca poate raspunde vreo „comisie“!) de cand vad, ingrozit, cum ne traim libertatea si ce forme ia „democratia“ pe malurile Dambovitei. Oare eram integri sufleteste cand teroarea a inceput sa schilodeasca destine si mentalitati? In ce masura „a doua politie“, frica pe care contau cei ce ne-au infricosat, a colaborat, involuntar, cu comunismul? Nu cumva mai important decat ce a facut istoria din noi e ceea ce am facut noi cu ceea ce a facut istoria din noi?

Şi iată câteva comentarii de pe forum:

1. Articolul lui Paler este un fel de spalare a propriilor pacate. Nu Paler era cel indreptatit sa scrie un articol despre Ogoranu. Dar incearca sa isi pregateasca citeva bile albe pentru urmatoarea viata.. si atunci il inteleg. Paler nu a renuntat la nici un fel de privilegiu inainte de 1989. Acum are curaj sa critice, sa atace, dar ce a facut pozitiv inainte de 1989?? macar a mia parte din Ogoranu.....NIMIC.

Si din cauza unor oameni ca Paler, dictatura Ceausescu a fost printre cele mai dure din Europa de Est. Polonia, Cehoslovacia, Ungaria si alte state fost-comuniste nu "s-au bucurat" de viata "frumoasa" precum marea majoritate romanilor dinainte 1989. Se tot spune ca bocancul sovietic a distrus Romania, dar si celelalte state au fost sub bocanc sovietic, dar chiar mai mult, aveau armata sovietica in tarile lor...

Prin 1987 am fost la Budapesta si gazda mea "ne invidia" ca in Romania nu exista armata sovietica....i-am spus ca nu are de ce sa ne invidieze, dar nu m-a inteles...

Iankalina-(09-05-2006 14:42)

Se ridica in urma parcurgerii acestui articol 2 semne de intrebare. Primul, de ce se foloseste fara rusine dl paler de Ogoranu pentru a-l ataca pe Basescu. Al doilea, cum a cunoscut si mai ales cand fostul nomenclaturist paler, membru al CC al PCR,director la ziar propagandistic comunist etc pe Ogoranu>Inainte de 1989? Cum a fost posibil. Dupa 1989? Desigur domnia sa care nu citeste comentariile de pe forum nu va reveni cu detalii dar poate cineva dintre dvs stie raspunsul. in orice caz ABJECT modul in care paler se foloseste de Ogoranu. De altfel nu ma mira

gabi_staicu-(09-05-2006 14:41)

Au fost romani in Romania dar Paler SIGUR nu se numara printre ei. Ciudat este ca are tupeul sa se refere la acest subiect. Poate e chiaun ca de obicei.

slucian-(09-05-2006 14:29)

Pai are sens daca poti trage pe altul dupe tine, nu? Cautam naivi care sa se sinucida în grup, dar fara cel care instiga... e un alt act de curaj nu? înfieram si dam morala de pamînt de sfinti ce sîntem, dar în fond tindem sa ne înfruptam din ce a muncit un Ogaran, pretinzînd ca pentru ca ne frecventa am împartit temnita si noptile prin paduri. Bleah, cred ca daca ma prind vreodata facînd asa ceva ma închid cu sapte lacate într-o pivnita izolata fonic sapte lacate si dau cuiva sa arunce în Dunare cheile, sa nu ma vada careva ca mi-ar fi rusine.

Cred ca încep sa înteleg de ce si cum se simt respectivii ce se tot miorlaie ca le e rusine. Si e normal, si mie mi-ar fi rusine sa fiu asa ca ei. Doar ca daca m-as regasi cu asa simtiri as începe sa dreg, nu sa fac platforma morala din slabiciuni si sa încerc s-o transmit la altii.

Inima_Rea-(09-05-2006 12:28)

Ma bag si eu in vorba fiindca as fi curios sa stiu daca d-l Paler se socoteste roman. "Au fost si romani in Romania" vrea sa insemne - in prima instanta, cu referire la Ogoranu - ca au fost si oameni curajosi, gata sa lupte pina la capat.

Daca aceasta este definitia "romanului", este d-l Paler roman?

Dar d-lui pe ceilalti romani ii vizeaza, care au acceptat comunismul si au cobitat cu el. Mai mult, insinueaza ca tradarea este un dat istoric - de nu chiar genetic - la romani, chiar de pune "nedumeririle" in gura lui Ogoranu.

Din aceste alaturari, reiese ca sintem o tara de misei - tradatori, lasi, impostori, fiindca uzurpam numele de "roman", pe care numai unii - putini - il merita.

Nu ma simteam eu prea bine ca roman, dar nici intr-atit de ticalos nu ma banuiam. Ma bate gindul sinuciderii, nu ma pot suporta in asa hal de degenerare. Dar miselia mea (istorica, congenitala - tot un drac!) imi intinde paiul salvator: Dar cine spune asta despre tine? Dar el cum se suporta, el de ce nu se sinucide?

Chiar asa, maestre, la ce ne mai suporti si Te mai suporti?

kalino1-(09-05-2006 11:45)Ileana are dreptate:

1. dupa 1977, desi dictatura devenea tot mai aspra, totusi puteai sa te fofilezi. Daca voiai realmente asta si renuntai la o serie de beneficii si valorificai din plin beneficiul de a sta la coada ore in shir dupa mincare... si altele Dar trebuia sa fii foarte precaut..
2. aminai intrarea in partid, daca ti-o cereau... gasind fel de fel de pretexte, ca nu esti bun pentru asta si alte chestii de genul asta.. daca in plus se dovedea ca ai o buba la dosar atunci era perfect: nu erai bun de membru PCR si te lasau in pace.
3. pe Paler nici o pusca mitraliera nu l-a trimis in CC. Asa a decis el ca

este mai bine pentru el... de ce sa nu o recunoasca. Nobilul Alexandru Paleologu, de o mie de ori mai cu coloana vertebrala, a recunosc ca a colaborat cu Securitatea, fiind practic constrins la asta.
4. Paler de ce nu recunoaste asta??? Sa mearga la un psihiatru, pentru ca toate articolele lui sint pline de remuscari ascunse printre rinduri...

slucian-(09-05-2006 05:00)

Da' ironia titlului nu va spune nimic? Se foloseste de moartea aluia ca sa îsi mai verse o data ideea lui ca românii nu sînt nimic, ca unde am fost 1000 de ani, mamaliga, români neiesit din evul mediu s.a.m.d. Se foloseste de omul ala sa îsi justifice ideea lui, sa-si creeze credibilitate. Daca omul ala era asa de fascinat de tradare presupun ca scria despre asta; chestia cu mia de ani e fixa intelectualilor care tînjesc dupa recunoastere si atunci adopta rationamentele lui Cioran doar - doar se vad pe-afara, ca Cioran a fost recunoscut de altii. Nici macar nu-si pun problema ca Cioran a fost un om si ca are greseli la activ. Se tot scuza ca ei sînt foarte buni, poporul ce-l au e de vina ca nu stralucesc ei. Cunoastem modelul, restul sînt de vina. Eminescu e de vina ca altii nu stiu sa scrie ca se complexeaza cînd îl citesc. Orice scuza e buna. Dar realitatea a ceea ce fac si ce sînt îi contrazice puternic, si atunci iata sursa frustrarilor. Asa ca dirijeaza totul pe ce pot: popor, presedinti, orice pica e bun.

Sofisme parca se numesc logicile false care vor sa induca o anumita concluzie rea. Se pare ca e bine fixat în concluziile ce vrea sa le induca. Despre lupta de clasa ce sa poti spune? Unele reflexe nu dispar niciodata.

Dar aveti mare grija, unul dintre luptatori era din Lisa! În calitate de vecini de calitate ne împroprietarim cu drepturile ce le-ar fi meritat aia daca traiau. Tot niste vecini cu asemenea intentii sînt eroii negativi ai rememorarii? Sînt ei departe de ce vad în articol? Hmmm... parca mai senin îmi pare marinarul. Doar ca astazi nu mai facem cereri la partid, dam anunt în ziar si, daca nimeni nu contesta, e acordat dreptul. Au ajuns cozile sa critice cozile dinaintea lor. Ca bine mai zice amicul meu mai scolit: Sofism - Silogism sau rationament corect din punct de vedere formal, dar gresit din punct de vedere al continutului (fiind bazat pe un echivoc, pe utilizarea aspectelor neesentiale ale fenomenelor etc.), adesea folosit pentru a induce în eroare
Ce e greu de gasit e de ce sa induci în eroare pe cineva? Doar pentru ca asa te-ai obisnuit?O fi distractiv?Si oare care e scopul care sta în spatele unor astfel de iesiri?

Young-and-Happy-(09-05-2006 03:56)

Remarcabila grafica acestui articol. Felicitari d-le Grebu. Asa e: niste sobolani (nu niste bieti soareci) au generat un Munte. Excelent comentariul dvs., d-na Ileana. Asa e. Un fost memmbru in CC ar trebui sa aiba bunul simt sa nu scrie articole comemorative la moartea d-lui Ion Gavrila. Si daca-l vizita asa de des acasa, de ce n-a scris despre el cat a trait ? Iata de ce cred ca n-a scris. Dl Ogoranu a facut

parte din Fratiile de Cruce, acestea fiind organizatiile de tineret ale Miscarii Legionare. Ori, a fi scris ceva de bine cat a trait dl Ogoranu, mai ales la mijlocul anilor '90 cand a publicat primele doua volume din "Brazii se frang, dar nu se indoiesc", insemna sa-ti strici dosarul la corectitudinea politica, asa ca "reprezentantii societatii civile" l-au ignorat in mod "discret" atat pe el cat si intreaga Miscare de Rezistenta pe care a condus-o. De fratii Arnautoi, de colonelul Aresenescu si de Elisabeta Rizea era corect sa vorbesti, ca astia n-au fost in nici un fel implicati in Miscarea Legionara. Ca atat dl Ogoranu, cat si camarazii sai au fost doar niste idealisti, care, macar datorita varstei pe care o poate socoti oricine, n-au participat si n-au avut cum sa participe la vreuna din faptele reprobabile ale Miscarii Legionare, n-a contat pentru telectualii romani formatori de opinie in frunte cu dl Paler. Acestia dupa 90 au schimbat directia pupatului in cur (scuzati): nu mai pupa cu fata la Rasarit, pupa cu fata la Apus, dar de anilingus nu s-au lasat. Acum dupa ce a murit il plang cu lacrimi de crocodil si dl Paler foloseste prilejul sa-l mai atace pe Basescu. Credeti ca daca scrieti acum de bine de dl Ogoranu statura lui morala vi se transmite cumva dle Paler? Va asigur ca nu.

mariusdancu-(09-05-2006 02:56)

stai linistita -pun pariu ca paler nu stia de românul care tocmai a murit decat chiar in ziua mortii lui, si ce si-o fi spus batranul:"Hai sa scriu si io ceva despre el, ma mai bag si eu putin in seama, si cumva-cumva, ajung si la basescu, sa-l scuip putin, iar ce cade pe jos, poate ling altzii"

ileana-(09-05-2006 02:24)

Dle Paler, spuneti ca "e bine ca au existat si romani in Romania". ADEVAR GRAITI. Pe buna dreptate, il admirati/apreciati pe Ioan Gavrila-Ogoranu. Elogiul este , acum, post-mortem.
Sunt o nestiutoare si va rog sa imi spuneti ce alte articole ati mai scris despre acest roman-adevarat, erou al luptei anti-comuniste; in ce carti, ziare, reviste ati scris despre el, pe cand traia, deci inainte de revolutie si dupa revolutie. Va multumesc.
Daca cineva din cititori stie articolele Dlui Paler despre Ioan Gavrila-Ogoranu, rog sa imi spuna. Multumesc.

ileana-(09-05-2006 02:10)

-Scrieti Dle Paler, despre Ion Gavrila -Ogoranu:"Nu stiu daca numele lui va figura in sinteza ceruta de d-l Basescu pentru a se convinge ce crime a comis comunismul in timp ce Domnia sa se afla pe mare, cu ospatar personal"

-Desigur il tintiti cu "invidie “proletara!"si pe Dl Basescu. ..Cand pui putina lamaie in cel mai bun lapte, se branzeste tot laptele! si cand pui putina otrava in cea mai buna apa de izvor, se otraveste toata apa. Da? Si cand il critici acid pe Basescu fie si doua randuri, otravesti pana si un articol bun!

-Nu ma mai mira ca nu va puteti abtine, Dle Paler! Intrebarea mea este: pe cand Ion Gavrila-Ogoranu suferea, Dvs ce faceati? Activati in CC al PCR, cu toate privilegiile "alesilor"(care au consimtit sa fie alesi, nefiind ei batuti la spate! nici Dvs) Adevarat ca nu stiu daca aveati ospatar personal, dar la CC erau gramezi de ospatari doar pentru CC-isti, pentru "alesi" ca Dvs .. si gramezi de magazine ultra aprovizionate, tot pentru "alesi" ca Dvs si alti cativa,.... in timp ce poporul....

- CUM l-ati ajutat pe Ioan Gavrila-Ogoranu, cand altii vroiau sa ii ia casa? Oricum, pe a Dvs, din Lisa, nu v-a lua luat-o, iar acum stati intr-o "vila cocheta si spatioasa" (zicea ieri un articol in Jurnalul!)

Dar stim: de vina, in toate, (precum era odata Partidul in toate!) este Basescu! Iar Dvs sunteti, ca in orice articol, imaculat, deceptionat, etc si nu ati avut nici o raspundere, nici o contributie pentrui sistemul comunist al "epocii de aur' (cum ii ziceati candva) si pentru otravirea /manipularea/brainwashing-ul opiniei publice, prin ziarele ce cu onoare (si privilegii si favoruri) le conduceati.

Oare aveti in casa si o Biblie? pentru pilda cu barna si paiul!.
(…) Si a propos, Basescu a recunoscut ca a fost comunist! Rog, spune-mi cand , unde si-a asumat Paler trecutul?(…)

MariusDelaepicentru-(09-05-2006 09:52)

Au existat romani in Romania. Dar in mod sigur ei nu au fost directori ai organului cel mai insidios de propaganda al PCR. Ati ghicit, e vorba de TVR. Vecinatatea de nascatoare nu legitimeaza in niciun fel discursul de impaiere a lui Ion Gavrila-Ogoranu. Dar, ma rog, Lisa si acareturile ei, reprezinta doar un artificiu stilistic la dl. O.Paler.

Zilele astea, TVR, batrina doamna in pragul menopauzei emite un sir de documentare autoerotic-narcisiace despre "anii de pionierat". Figuri jalnice ca Petre Popescu pot fi (re)vazute ridicind din umeri si spunind: "Asa au fost vremurile. Asta era piinea mea.". Nu-i asa, domnule dezabuzat de serviciu?

gheorghe-(09-05-2006 09:06)

"Oare comunismul s-a servit de niste metehne nationale sau doar le-a stimulat?"

Comunismul a distrus o clasa de oamenii morali si gospodari si a promovat lichelele, hotii si lenesii, asezand deasupra societatii o patura jegoasa pe care nu suntem in stare sa o aruncam la gunoi pentru ca s-a ingrosat si s-a intarit.
Lichele controleaza adminstratia, politia, justitia, mass-media si clasa politica si promoveaza in continuare nonvalori, fac elogiu individualismului si egoismului, a fortei in dauna democratiei.
Ileana si mariusdancu sunt exemple edificatoare despre metodele de agresare a celor care au alte opinii, si incearca sa deschida ochii romanilor.

Spun ca O.Paler a fost membru CC, dar si pe vremea respectiva

se propmovau persoane credibile pentru a da impresia de democratie in Romania, cum a facut si I.Iliescu cu Regele Mihai pe care l-a facut diplomat desi nu-l are la suflet.

ileana-(09-05-2006 11:24)
@euxdobrin Greu de spus, recunosc, ce as fi ales IN LOCUL LUI GALILEI! Dar Paler a ales CC al PCR, ca sa demonstreze omenirii CE? Ce descoperire a facut Paler pentru care merita sa se vanda/jertfeasca (si sa ii fie lui f bine, Nu a stat in temnita precum Galilei, nici amenintat cu moartea daca nu intra in CC!).. Si care sunt rezultatele acestui "sacrificiu" pe care l-a facut Paler? (in afara de beneficiile proprii)..pentru poporul roman? Sincer, nu iti inteleg comparatia! Nici macar pastrand proportiile intre GALILEI al lumii..si Paler al nostru. Vreu sa iti spun ca au facut multi o facultate si au lucrat in comunism, in cel mai desavarsit anonimat, fara ascensiuni (intentionat) dar nici privilegii; si se simt curati. Iti spun precis. A urca pe "culmile" politice, cerea un serios aport personal.Paler l-a facut. Si il deranjeaza (sper)acum, dar NU are curajul sa si-l asume! De ce nu se explica el ? Open! Deschis! Sa aflam CE AU OBTINUT romanii prin"sacrificiul" sau si in ce consta acest "sacrificiu" (cu vila, vize, calatorii,circuit inchis, etc, etc)

(…)

Iankalina-(09-05-2006 14:42)

Se ridica in urma parcurgerii acestui articol 2 semne de intrebare.Primul, de ce se foloseste fara rusine dl paler de Ogoranu pentru a-l ataca pe Basescu. Al doilea, cum a cunoscut si mai ales cand fostul nomenclaturist paler, membru al CC al PCR,director la ziar propagandistic comunist etc pe Ogoranu>Inainte de 1989? Cum a fost posibil. Dupa 1989? Desigur domnia sa care nu citeste comentariile de pe forum nu va reveni cu detaliidar poate cineva dintre dvs stie raspunsul.in orice caz ABJECT modul in care paler se foloseste de Ogoranu. De altfel nu ma mira.

Are să mă bată Dumnezeu (ca şi cum până acum ar fi cules floricele pe câmpii şi m-ar fi lăsat să răsuflu un pic…), dar, iată, sunt bucuros de scărmăneala pe care i-o aplică cititorii ziarului (Cotidianul) Moralistului de la Lisa.

Îmi aduc aminte cu neplăcere: câte certuri, câtă tensiune în relaţiile cu Monicii - cu mult înainte de “marea revoluţie de la Lacu-Mic” - din pricina ticălosului de Paler. Dealtfel am şi scris, în primele volume ale jurnalului: în Făgăraş, în acei ani eroici (1948-56) erau doar doi trădători dintre oamenii locului: Trâmbiţaş, ajuns director al închisorii din Cetate şi “Ala de la Utéméu, de la Bucureşti, Tavi Palăr din Lisa”. “Utemeu” era genericul a tot ce era rău-de-sus-de-tot. Dar, bineînţeles, monicii nu mă credeau. Deloc, deloc.

Valerian Stan este supărat că am scris în jurnal că el este "furnizorul" citatului cu pricina.

L-am re-a sigurat de două lucruri:

1. Nu el mi-a trimis citatul (dar să nu-mi ceară să spun cine-i expeditorul: nu ştiu);

2. Am să scriu aici, în jurnal acest adevăr desminţind afirmaţia anterioară (că el, V. Stan mi l-ar fi trimis). De când am citit că Bukovski a spus că internetul e moartea… comunismului, am prins oarecare curaj. Ce bine ar fi să fie aşa…

Mircea Stănescu îmi trimite două înţepături: una de la Antonesei, alta de la Paruit (care zice că **Arta refugii** e o carte proastă).

Ana: «Aaaa, din acest motiv traducerea (în franceză) a ieşit atât de şchioapă!»;

Eu tac - deşi Cugno îmi spusese în câteva rânduri că traducerea în franceză nu-i plăcuse, dar acceptase să dea el o variantă în italiană, ca să câştige un ban - nici el nu e bogat. Însă când i-am trimis originalul, m-a ridicat - nemeritat - în slăvi…

Seara târziu: "Ziua" cu data de 11 mai publică fragmente din plângerea înaintată Tribunalului împotriva antisemitizatorilor mei. Acum este ora 11,30, deci nu s-a semnalat niciun forumist. Şi, dat fiind "subiectul" nu cred că românaşii noştri, curajoşi - mai ales că sunt anonimenizaţi - vor lua cuvântul ca să-şi spună părerea. Care părere?, vorba caprei ruseşti.

Joi 11 mai 2006

Ce ziceam aseară ? (acum este ora 7,30 dimineaţa) : că nu se va manifesta niciun forumist? M-am înşelat amarnic! S-a! Înainte de miezul nopţii: unu singur. Care rezumă perfect starea de spirit a oamenilor după o asemenea "ispravă" a lui Goma: auzi: să-i dea în judecată pe cei care-l acuzaseră de antisemitism! Dar unde se trezeşte el: în România fascistă (pardon: fa*c*istă) a lui Antonescu?

Iar acum este 8,30. S-au făcut… 5! Deci am început a fi dezminţit. Nu aştept decât asta!

Vineri 12 mai 2006

Am fost! - dezminţit: 18 intervenţii. Adevărat: cam 10 la obiect, restul lălăieli (repetate), diversiuni şi ele repetate (de inevitabilul "Evreu mândru din Israel" - sic).

Confuzie, nemulţumiri printre prieteni. Eu mă aflu "la mijloc", ca cel care… vrea să fie sigurul curajos, apud D. Culcer.

Nu, domnule, nu, dragă: nu acesta este visul vieţii mele. Visul vieţii mele este de vreo jumătate de an redus, zbârcit: să-mi termin aranjarea-corectarea ediţiei postume. Ieri am terminat de trecut în revistă **Scrìsuri** - 3 volume: 424, 552 şi 531 pagini. Pe după amiază le voi încredinţa lui Filip, el să le pregătească pentru gravat (visul de căpătâi: imprimarea lor pe hârtie) şi pentru internet. Romanele (vreo 21-22 bucăţi) şi Jurnalele (13?,14?) sunt gata gravate pe CD. Când vor fi terminate şi **Scrìsuri**-le, o să mi le pun pe toate sub cur - presupunînd că voi fi înmormântat şezînd.

Îndemnat de Culcer i-am scris lui Sorin Roşca Stanescu:

[Domnule Sorin Roşca Stanescu],

In ultimele sase (nu noua?) luni atitudinea "Zilei" fata de mine a fost stranie - sa spun: ostila?

1- mi-au fost întârziate nepermis de mult, drepturi-la-raspuns;

2 - nu mi-au fost publicate texte ("Doliu pentru Basarabia", trimis cu 2 saptamâni înainte), desi D. V. Roncea a promis ca se va publica;

3 - fotografia cu care a fost "ilustrata" disputa mea cu V. Tismaneanu este una trucata: în original - pe care l-ati mai reprodus cel putin o data - în fata mea se afla Paul Cozighian, filmîndu-ma, or "Ziua" a pus în circulaţie un fals: niciodata, nicicand V. Tismaneanu nu apare în vreo fotografie alaturi de mine - si înca in odaia mea!;

4 - în 10 mai, la orele 15,34 D. George Damian m-a contactat:

De : georgedamian@ziua.ro
Objet : Solicitare de la Bucuresti
Date : 10 mai 2006 15:34:32 HAEC
À : paulgoma@free.fr

"Domnule Paul Goma,

Intentionam sa publicam plangerea dvs adresata Judecatoriei sector. Din pacate varianta pe care ati facut-o publica pe internet este in format pdf pe care nu-l putem transforma intr-un format care sa fie bun pentru ziar. Ne puteti trimite prin e-mail in cursul zilei de azi o varianta txt sau doc a plangerii dvs? De asemenea ne-ar fi de folos o fotografie actuala a dvs la o rezolutie cat mai mare.

Va multumesc,
George Damian"

I-am raspuns:

[Solicitarea DVS…]

"… este confuza;

nu precizati care plângere - fiindca sunt trei ("la Judecatorie sector")

1. Contra a 14 securişti:

2. Contra lui Iliescu
Acestea depuse anul trecut lui Botos;
3. Contra celor care m-au acuzat de antisemitism.
Care dintre ele?
Povestea cu fotografiile:
"Ziua mi-a mai făcut magarii cu fotografiile;
- când a băgat într-un text de "raspuns" al lui Tesu Solomovici o fotografie din fototeca Germaniei;
- ultima, când ati operat un fotomontaj şi nu ati explicat ca nici odată V. Tismaneanu nu s-a aflat în acelaşi cadru cu mine.
Astept explicatii.
Paul Goma"

5. Explicatiille asteptate nu au mai venit: spre surpriza mea Dl. G. Damian a publicat - fara autorizarea mea - "conspecte" din Plângere, cu intertitluri fanteziste.

6 - mai mult: "Mediatorul" forumului a operat sever: daca doar Dan Culcer s-a plâns ca nu i s-au afisat doua mesaje… Ce cusur aveau mesajele respinse: erau… "antisemite"? Acum şi D. Culcer este "antisemit"?

7. Autorul conspectului - n e a u t o r i z a t - ma numeste repetat: "disidentul": ori nu ştie nimic despre mine şi despre declaratiile mele în care spuneam-repetam: "Nu sunt disident - sun scriitor" - ori se face purtatorul de cuvânt al celor care vor sa ma cantoneze în "disidenţa" - cee ce este incorect.

8. Incorecta a fost si contactarea în graba a unor pârâţi: I.B. Lefter si Totok - de mirare fiind ca declaratiile lor nu au fost incluse în chapeaul textului meu.

Domnule Sorin Rosca Stanescu,
Sunt în drept sa va cer explicatii,
sinteţi dator sa mi le dati.
Pe puncte.
Paul Goma"

Iar acum, vorba înţeleptului popor român, aştept provincia.

Sâmbătă 13 mai 2006

Spre seara V. Roncea mă anunţase că îmi va face plăcere să citesc "Ziua" de azi.

Surpriză: da; plăcere, ba. Chiar ne-plăcere să citesc pe prima pagină titlul-bombă: "Agentul Volodea".

Ne-plăcerea vine, desigur şi de la aflarea autorului: Vladimir Alexe, acest Pelin II, dar chiar dacă altcineva l-ar fi scris, nu mi-ar fi făcut plăcere. Pentru că unul este adevărul şi alta lovitura cu dosarul de securitate.

Fără să mă consult cu prietenii - dealtfel, pe la orele zece seara am închis prăvălia internetului - Stănescu s-a manifestat ca mine (dacă m-aş fi manifestat); din contra, Culcer părea a fi entuziast, văzînd un nou prilej de a ne face cunoscute ofurile.

Azi şi mâine voi fi complet colonizat de corectura **Scrìsurilor**, nu voi avea răgaz de comentat această manevră ordurieră. Ca să nu existe dubii: nu pretind că V. Tismăneanu nu ar avea păcate (şi încă grele - nu cele moştenite, cele dobândite), dar în nici un caz cele "demascate" de Alexe.

Duminică 14 mai 2006

Diversiunea Vladimir Alexe a dat roade: confuzie generală. De ce mai aveau nevoie românii! Greaţă.

Sap la şanţuri cu mâinile - la **Scrìsuri**.

Luni 15 mai 2006

Ar fi trebuit să marcheze ziua de 13 mai ca foarte importantă în cuplul nostru. O fac acum.

Sâmbătă şi ieri: două emisiuni despre Glenn Gould, tot de Bruno Monsaingeon. Excelente. Divin ca de obicei G.G.

Poate din cauza vârstei, însă nu am înregistrat şi la alţi muzicieni: Bach în viziunea lui G.G. îmi stoarce lacrimi. De ce Dumnezeu? Bach nu este un… liric - doar un patetic, iar de pildă Arta fugii nu este o romanţă - nici măcar un lied. Iar Gould nu este un lăutar de inimă-albastră - atunci? Nu găsesc răspuns. Îi dau târcoale, băgînd de seamă că G.G. staccînd (aşa) Bach, are cu pianul o relaţie nu de la pianist la pian, ci de la violonist la violină, mai aproape: de la violoncelist la violoncel, şi mai aproape: de la violoncelist*ă* care îmbrăţişează şi cu picioarele instrumentul, pe care îşi culcă tâmpla - în extaz (mistico-erotic). Această impresie este întărită şi de poziţia specială a lui G.G. la pian : pe scaunul lui (ultraspecial, fără fund, citeşte: des-fundat, avînd doar o stinghie de vreo 7 centimetri lăţime pe mijloc, de la spătar spre faţă), el se află mult mai jos decât ceilalţi interpreţi, astfel încât mâinile nu sunt paralele cu… solul, ci înălţate, iar degetele lui (staccatizînde) au poziţia şi mişcarea degetelor pianiştilor de jazz, negri, autodidacţi, cea poreclită laba-gâştii,

detestată de pianiştii "culţi". Dar, Doamne: ce staccato divin iese de sub labagâştii! Încă o "influenţă" a pianiştilor de jazz: Gould, în anume pasaje mai animate din Bach bate tactul cu piciorul! A, nu ţinînd tocul lipit de podea şi lipăind cu laba: ci ridicînd întreg piciorul şi "bătând" cu talpa întreagă!

Şi încă şi încă… Din cioca-boca lui, staccată, scoate uneori sonuri surprinzătoare. Din pianul care e pian nu altceva, doar se află în cadru tot timpul, cu marca scrisă citeţ: Steinway, ies, nu aluzii-la, ci de-a dreptul voci (umane!) de orgă, de harpă, de… ei, da, de acordeon, când acordeonistul acela e un neamţ; ori argentinian…

Şi încă şi încă… Relaţia lui cu materia claviaturii, adică a clapelor, este şi ea de-dragoste: uneori - mai ales la finalurile pieselor - îşi alunecă degetul (numai câte unul, indexul) pe fildeşul clapei, dinspre sine spre mai-încolo ca pe coapsa unei femei, ca pe buzele ei, tremurînd (prozaic: urmăreşte un vibrato).

Şi încă şi încă: Schönberg - pe care G.G. îl mult preţuia - nu-l suporta: acest tip extrem de inteligent şi care dusese contrapunctul pe culmi nemaiîntâlnite de la Bach, a fost capabil să rostească această cretinărie (după un concert al lui G.G.):

«Cântă când prea repede, când prea lent…»

Şi încă: G.G. interpretează împreună cu Yehudi Menuhin o sonată de… Schönberg. După care începe o discuţie… Menuhin, cu delicateţea lui legendară, dar şi cu faima câştigată, îi dă lui G.G. nu neapărat lecţii, dar sfaturi, mai corect: sugestii. Fireşte, pe tema interpretării muzicii în/cu public - pe care G.G. o practicase la început, însă numai pentru a aduna destui bani pentru a sta… acasă, în studiourile de înregistrare şi de a cioca-bocăni de capul său ce voia el. Deci Menuhin nu se arată de acord cu concepţia-despre-muzică, a lui Gould, fiindcă zice el, muzica este pentru oameni, pentru public, iar noi trebuie să i-o dăm, prin concerte (publice). Câtă vreme Menuhin a vorbit, G.G. s-a încărcat, s-a umflat ca un balon, gata-gata să explodeze. Mă aşteptam la o izbucnire - dar nu: pe un ton neaşteptat de potolit, civilizat, G.G. i-a adus la cunoştinţă lui Menuhin, nu că "metoda" lui este rea - ci că a sa este… adevărata: fiindcă un "concertist" este robul publicului, aleargă de la un oraş la altul, de la o sală de concert la alta, "nu mai are timp să fie liber" - pe când el, pregătind emisiuni (înregistrate) pentru radio, pentru televiziune, înregistrînd în vederea gravării pe discuri, are… timp să fie liber să caute perfecţiunea: el face 3-5-10-20 de "prize", din care o alege pe cea mai bună - pe aceea o scoate în lume… Desigur, Menuhin nu era - nu putea fi de acord cu o astfel de concepţie.

Oricât stimă, preţuire, dragoste am pentru Menuhin şi pentru

muzica *interpretată* de el, inima mea trage spre G.G. Menuhin este un meseriaş de geniu - G.G. este *altceva*.

El, Gould nu o spune - oricum, nu i-au fost înregistrate cuvintele - dar cu siguranţă că ştia: el este *altfel*, de aceea îşi făcuse viaţa *altfel*.

Bruno Monsaingeon o spune într-o emisiune de radio la zece ani de la moartea lui G.G. la întrebarea jurnalistului animator:

«Cum se explică faptul că toţi, dar toţi muzicienii contemporani lui - nu doar interpreţi, dar şi compozitori ca Schönberg - îl detestau pe Glenn Gould? De ce? Din gelozie?"

La care Monsaingeon, după o vreme:

«Nu cred că era gelozie - gelozia se naşte între persoane care "concurează" în aceeaşi categorie…»

«Atunci?»

«Cred că ceilalţi muzicieni nu erau geloşi pe Gould, ci le era teamă de el».

«Şi asta nu tot la concurenţă ne duce?»

«Nu la concurenţă. Ci la eliminare de la bun început. Fiindcă ceilalţi simţeau: Glenn Gould nu este ca ei. El vine din altă lume, cu alte valori».

Tulburător. Neliniştitor. Liniştitor.

Marţi 16 mai 2006

Am primit de la OFPRA hârtiile care zic: certificatul de refugiat politic s-a desfiinţat în 2004, dar pe cartea de identitate scrie că suntem refugiaţi.

Bun şi atâta. Vom umbla cu, în portofel, fotocopii după această hârtie.

Măgarii: ne-a lăsat o ciosvârtă, însă nu mai mult. Noi ne temeam că n-or să ne dea nici atâta, acum, că România vrea să intre în UE - dar fără refugiaţi politic. Dar noi putem face dovada scrisă că, ba da, din România, în Franţa, există refugiaţi!

Miercuri 17 mai 2006

Tot nu am regăsit un somn cât de cât normal, odihnitor. Cred că motivul este acelaşi: nu pot fi atent la ce mănânc seara. Ah, dacă n-aş fi atât de bulimic!

Bedros Horasangian, băiat bun, împăciuitorist-şef intervine iar pentru pace-între-două-dobitoace. Numai că şi el, scufundat până la sprincene în ţărişoara-ne, nu vede "cauza" decât în… conflictul dintre "Volo" (aşa îi spune el, tandru, citîndu-i pe prietenii lui Tismăneanu) şi Goma. Iată ce zice Bedros, pe larg (!)

la ce ar putea enunţa într-o frază (dar poate? nu):

“Daca o condamnare a comunismului ar fi avut loc in anii '90 nu s-ar fi ajuns la formarea unei comisii prezidentiale in 2006 si nici Vladimir (Volo, pentru prieteni) Tismaneanu nu ar fi trebuit sa incaseze insanitati si sa beneficieze de prezumtia de... vinovatie. Este o contradictie profunda intre intentiile declarate, clar expuse si cu prilejul dezbaterii "Procesului comunismului - o sentinta amanata" de la Bucuresti si cele insinuate si avansate in presa, mai ales dupa regretabila despartire dintre Tismaneanu si Paul Goma. Pacat, pacat, pacat ca s-a ratat un unic prilej de a-l recupera pe scriitorul-disident cu patria si literatura careia ii apartin, cu trecutul nostru si cu propria lui fiinta nelinistita si revoltata. A lipsit extrem de putin ca intalnirea dintre Tismaneanu si Goma sa aiba loc, si fata-n fata, oricat de polemic, s-ar fi clarificat niste puncte de vedere. Oricat de divergente, descendentele etnice, traseele biografice si profesionale inducand abordari diferite ale aceleiasi istorii. Lui Goma, basarabean, nu-i este deloc indiferenta tragedia si destinul conationalilor sai de dincolo de Prut. Volo Tismaneanu, ca istoric/analist al comunismului, dar asumandu-si si ascendenta sa evreiasca - cum am putea sa ne renegam parintii? - are o perspectiva mai nuantata acolo unde interpretarile lui Goma devin excesive. Este cu totul regretabil, repetam, acest derapaj de ultima ora. Insinguratul Goma a pus pe "site" ceea ce tinea de o corespondenta privata, anumite comentarii private puteau sa nu fie facute publice - ce neam face daca tot ce ne trece prin cap si suflet am posta pe un avizier in Piata Universitatii? - astfel ca ruptura a devenit inevitabila in aceste conditii.

“Cui foloseste? Acelorasi obscure forte din subteranale vietii romanesti, care nu dau doi bani nici pe Goma, nici pe Volo Tismaneanu si pe principiul lui "Incurca-i drace!" trag itele si, de multe ori, pedestrele foloase, in interesul lor. In conditiile admiterii Romaniei in Uniunea Europeana, cat si ale operatiei reusite a lui Traian Basescu la Viena, sa nu uitam, si datorita doctorului (alt "bandit"!) Eduard Exergian - care a prezentat neted presedintelui o situatie extrem de grava si conducand la o decizie corecta - am putea avansa o sugestie diplomatica. Pentru depasirea unei crize care nu duce la nimic bun. Presedintele Basescu, prin prerogativele sale, dar si prin energetismul sau de necontestat, poate avansa o impacare a partilor. Nu prin scrisori si telefoane, ci prin invitarea lui Vladimir Tismaneanu si Paul Goma la Cotroceni si refacerea Comisiei Prezidentiale. Ar fi un castig pentru toata lumea si chiar pentru obiectivul propus. Intransigenta si prestigiul de disident anticomunist ale lui Paul Goma, dincolo de nabadaiosul lui caracter, prin care face mult rau prietenilor sau lui insusi - consideram o grava eroare de strategie darea in judecata a unor intelectuali romani si a Administratiei Prezidentiale - s-ar conjuga fericit cu prestigiul academic si profesional al profesorului american si al celorlalte somitati din Comisie. Persiflarile lui Goma la adresa preocuparilor profesorilor Zub, Sorin Alexandrescu sau Antohi ni se par neavenite. Credem ca

Traian Basescu ar putea indrepta lucrurile, astfel ca masinaria comisiei lui Tismaneanu sa fie de tip "Volvo" si nu tratata de diversi comentatori ca o "Volga" oarecare.

Da, domnule. Îmi place la Bedros multitudinea soluţiilor întru împăcarea "părţilor". Numai că… unele părţi (eu) au ceva din baba care nu vrea în ruptul capului să treacă strada - şi nici nu se lasă dusă pe sus de cealaltă parte a străzii pe umerii pionierilor patriei voioase, fiindcă treaba ei este dincoace - iar celelalte părţi nu pot mişca în front de atâta şi atât de determinanta "societate" a prietenilor extrem de dezinteresaţi - ca Manolescu, Mihăieş, Antohi, Zub.

"…o grava eroare de strategie darea in judecata a unor intelectuali romani si a Administratiei Prezidentiale"

Măi, să fie! "Intelectualii români" mă sabotează, ostracizează, interzic în veselă unanimitate, din toate puterile, mă împiedecă să mă exprim, mă calomniază - ultima găleată de lături, cronologic, fiind "antisemitizarea" la Uniunea Scriitorilor la care Bedros va fi luat parte cu drag îndeolaltă cu unanimitatea cea călduţă (chiar dacă va fi absentat pentru raţiuni medicale…) iar eu, care mă apăr cum pot… comit "o grav eroare de strategie"! "Administraţia prezidenţială" nu comite (nici Uniunea Scriitorilor) ea este dreaptă, morală, ocrotitoare (cu membrii obedienţi şi unanimitatorişti, ca Bedros, doar nu-mi închipui că a ridicat el mâna în plină şedinţă ca să protesteze împotriva execuţiei lui LIS - ce să mai vorbesc de "solidarizarea" cu un antisemit ca mine!

Bedros, Bedros, până la cântatul cocoşului te vei lepăda de trei ori câte treizeci şi trei de ori… Administraţia prezidenţială! Cea care, de ani de zile a păstrat pe internet condamnarea unor alţi scriitori - Monica Lovinescu, Tudoran (de mine nu mai vorbesc!) pentru "antisemitism", iar bătrânul şi înţeleptul rabin armean Bedros Ultimul nu a scos măcar un oftat de… mirare, dacă nu de protest! Şi cine, mă rog, sunt autorii "prezidenţialului" comunicat sau raport ? De ce nu-i numeşte? Pe Alexandru Florian, pe M. Schafir pe Radu Ioanid, pe W. Totok şi pe alţii ca ei? Ce, nu-s şi ei oameni - în fine, ca să putem continua discuţia… Cât despre antisemitizatorul Manolescu… El e preşedintele Uniunii, cine-i nebunul să se încontreze cu o instituţie?

Sâmbătă 20 mai 2006

În sfârşit am terminat ultima (sic) corectură a celor trei volume de **Scrìsuri**. M-a stors de vlagă - dar mai ales de văz - această migăloasă treabă.

Mă apucasem, încă din 17 mai să scriu un eventual răspuns la o eventuală re-invitaţie din partea Preşedinţiei cu pricina. Cu atât mai avântat - eu - cu cât (ea) are cu totul alte treburi decât reanimarea "Comisie Tismăneanu", ca să fiu şi eu în ton. Am o bănuială (deloc originală); că şi această iniţiativă este sorită să avortoneze. De ce? Si ce dac-am mai scris?):

Tocmai pentru că este imperios necesară limpezirea apelor în istoria noastră din ultimii 70 ani. Or atâta vreme cât "iniţiatorii" - Tăriceanu, Băsescu - ard de dorinţa de a nu căpăta trei cizme de la creaţia lor, bineînţeles, "Comisiile" pentru cercetarea comunismului vor rămâne în stadiul de enunţ, nu vor atinge regimul de croaziera ca cea despre Holocaust. Inteligenţii noştri guvernanţi guvernează cu un ochi la Bruxelles : au oare ne bagă şi pe noi, ca să ne umplem buzunarele, să ne plasăm amantele şi nepoatele în posturi bune, curat-europene?: or să ne bage şi în Europa, aşa, cu "programele" nerealizate, cu toate steguleţele negre - cum ne-au băgat în NATO? Si-atunci ce rost mai are să scurmăm rahatul, chiar acum, în plină "aderare"? Chestia cu condamnarea comunismului nu face, explicit, parte dintre condiţiile primirii - deci…

Deci, de ce ne-am scărpina acolo unde nu ne mănâncă?

Pe de altă parte - mai corect: cu celălalt ochi - guvernanţii dombovițelinoşi sunt atenţi la ce vor spune Tel Avivul şi Washingtonul: şi dacă ei, israelienii şi americanii se supără? Că, în loc să finanţăm, în continuare, o mie de colocvii despre Holocaust, să introducem în manuale şi în legi Holocaustul, noi facem… din contra: ceva prin care îi vom găsi vinovaţi pe comunişti, pe evrei, pe americani (auzi, neruşinare la unii "antiamericani-antisemiţi": că de ce românii ridică un monument americanilor "care şi-au dat viaţa pentru ţara noastră", când, în realitate era vorba de americani aviatori care bombardau Ploieştiul şi Bucureştiul, făcînd mii, zeci de mii de victime civile?)

E-he! Numai un "antisemit" ca Goma poate spera că românii vor fi lăsaţi să spună adevărul despre istoria-geografia patriei lor. Ei bine, nu!

"Trăiasca Armata Roşie, care ne-a liberat de nemţi - păcat că nu şi de ruşi", continua bancul amar de acum multe decenii.

"Trăiască Armata americană care ne va libera de americani şi de israelieni!" - am zice - dacă…

Dacă tata, Dumnezeu să-l ierte, n-ar fi zis de mult, să tot fie vreo şaizeci de ani:

«Americanii sunt ruşi cu mai multe stele pe drapel».

Luni 22 mai 2006

Toamnă-toamnă; şi încă din cele urâte.

Degeaba m-am străduit să leg două cuvinte în textul pomenit alaltăieri. Pentru întâia oară în viaţă a biruit gândul:

«La ce bun?»

Până acum, cu cât "ţinta" se arăta mai de ne-atins, din acelaşi masochism ereditaro-câştigat, insistam. Dar acum…

Că tot eram fleşcăit, m-am dedat la utopiile mele dragi (şi iubite). Nimic nou, doar o reactivare (sic) a unei de multe ori frecventate:

O librărie-bibliotecă la Chişinău. De ce la Chişinău? Răspund ca ovreiul: «De ce nu - la Chiş'nău?» De ce "librărie-bibliotecă»? Uite căci-de-ce - pentru cei care nu au citit nimic din delirurile mele utopeşti (utopieşti), sau dacă au făcut-o, nu le-a rămas nimica:

Librăria - va fi cu numele, ca să existe o adresă administrativă. În acel local va funcţiona un anticariat: vom colinda editurile, tipografiile, anticariatele, depozitele de carte din Basarabia şi vom "achiziţiona" (mă dau în vânt după acest termen cult, mamiţo: "achiziţionare"!) cărţile "uitate", nevândute - vechi, noi (nouă). Acestea vor fi "vândute" prin librăria noastră cu un preţ simbolic; un leu moldovenesc bucata, indiferent de numărul paginilor.

În ce scop? Dar ce, noi urmărim "scopuri"?, vorba prietenului meu de veacuri, deputatul (sic) Stepaniuc, cel care, adăpat la bibliografia lui Radu Ioanid (ca şi poetul Gârneţ, dealtfel - ce să mai spun de cărturarul-gânditor Vitalie Ciobanu!, preşedinte al PEN-ului moldav - îţi dai seama?), cerea să intervină Procuratura, Securitatea lor ca să interzică **Basarabia,** cartea mea în… Basarabia…).

Biblioteca? Ea va reţine câteva exemplare din fiecare titlu pe care le va oferi cititorilor-pe-loc.

Biblioteca… Pe lângă mesele-scaunele destinate cititorilor, vor exista 4-8 posturi internet.

Libraria-Biblioteca va avea şi un colţ (anexa) unde se va găsi: apă, ceai, cafea, lapte, cacao; pâinişoare, iaurt, tablete de brânză, de unt, de margarină. Toate acestea vor fi "plătite" simbolic, cu o monedă introdusă într-o puşculiţă. Am spus: toate.

Pentru frecventatorii vădit fără mijloace (elevi, studenţi,

persoane în vârstă) vor exista bonuri de restaurant, onorate prin contracte de o locandă apropiată. Pentru vârstnicii care se deplasează greu sau au persoane rămase acasă, vor funcţiona sufertaşele. O picătură într-un ocean de mizerie.

Cât despre producţia mea propria şi personală, vorba lui Dinescu…

Aşadar se vor trage următoarele serii:

1. - În 40 volume, fiecare cuprinzînd câte un titlu, format mare (17/24), cu caractere maşcate;

2. - În 40 volume, format micşorat 12/18 (paginile avînd aceeaşi "configuraţie" ca la precedentele);

3. - În 11 volume, cuprinzînd cvasitotalitatea titlurilor culese la ordinator.

Varianta 2 va fi cea mai "de masă".

Toate acestea vor fi distribuite gratuit bibliotecilor şcolare şi municipale.

După ce se va şti câte biblioteci există (numărul lor fiind cel puţin cvintuplul numărului localităţilor), se vor stabili tirajele:

- Pentru fiecare bibliotecă:
  - un set de 11 volume;
  - un set de 40 volume format mare;
  - câte 5 exemplare din formatul mic.

Dar cărţile acestea vor fi dăruite împreună cu (mai corect: în interiorul) unei mobile-bibliotecă alcătuit din două corpuri gemene legate prin balamale de deschidere, fiecare din ele avînd dimensiunile : 150/55/25. Închizîndu-se ca o casetă, va fi transportată ca o… ladă (150/50 - dublul adâncimii), dar… plină, fie cu volume de ale mele fie cu altele, şi ele necesare bibliotecilor.

Biblioteca va fi confecţionată din lemn sau/şi metal şi va fi prevăzută cu rotile escamotabile. Va avea torţi, urechi, care să faciliteze transportul.

De unde bani? Ce întrebare! De-acolo!

Miercuri 24 mai 2006

Am terminat, în sfârşit textul acesta:

A Doua (şi Ultima) Epistolă către Traian Băsescu

Paris 25 mai 2006

Domnule Preşedinte,

Dacă aveţi intenţia să reactivaţi Comisia prezidenţială pentru cercetarea Crimelor Comunismului în România, chiar dacă vă veţi

gândi să faceţi apel şi la mine, vă sugerez să mă lăsaţi de-o parte: hârtia de muşte V. Tismăneanu a funcţionat o singură dată.

Însă chiar de departe, chiar ne-cetăţean român, însă român, îmi îngădui să (re)propun următoarele:

Programul de cercetare a faptelor şi a persoanelor implicate în instaurarea şi perpetuarea terorii comuniste în România să pornească:

- *cel mai târziu de la 28 iunie 1940* - pentru motivul evident oricărui alfabetizat, anume:

Basarabia, Bucovina, Ţinutul Herţa, în configuraţia lor naturală, adevărată, au fost, rămân pământuri româneşti, fac parte din Istoria-Geografia Românilor, în ciuda "istoriei" scrise de ruşi, impusă nouă de slugile lor, Rollerii vechi şi noi, cerută azi de "istorici" aserviţitori ca Marius Oprea. Urgia bolşevico-asiată abătută la 28 iunie 1940 asupra noastră, a oamenilor, cetăţeni români şi a pământurilor noastre româneşti ne dă dreptul, din punctul de vedere al *adevărului istoric*, să începem studierea cel mai târziu din acel moment şi în acele locuri…;

Sub guvernarea Domniilor Voastre, altfel români de-ai noştri, din popor, s-a înfiinţat Institutul de studiere a Holocau-stului: prin el au fost impuse programe şcolare şi manuale tratînd, la capitolul "istoria României", numai suferinţele minoritarilor evrei pe o durată de 5 ani, dar nu şi suferinţele majoritarilor neevrei, de peste 60 ani, ce continuă şi în momentul de faţă prin legi, ordonanţe, şantaje, ameninţări cu "antisemitizarea".

Atrag atenţia guvernanţilor - care nu sunt doar ignoranţi în materie de Istorie Contemporană a României (precum "istoricii" mariusopreşti), dar refuză cu îndârjire orice *adevăr istoric* care i-ar delegitima, demasca, arăta a fi ce sunt: continuatori ai politicii dinainte de decembrie 1989. Dacă aceşti români ar fi avut câteva noţiuni de "istorie a României", ar fi aflat măcar în ceasul al 24-lea: Agresiunile bolşevico-ruseşti prin cei mai fanatici "revoluţionari": evreii, au început în 1917, odată cu "Revoluţia din Octombrie", şi au vizat integritatea statului român, prin acţiuni teroriste în Basarabia, prin contestaţii internaţionale şi interne ale drepturilor României de a fi România.

Descronologizatorii evrei de teapa lui I. Ehrenburg şi V. Grossman, în **Cartea Neagră,** (1945) întâi şi-au făcut mâna de falsificatori emeriţi inventînd "Marele Pogrom de la Chişinău", atribuit indigenilor moldoveni (care nici nu aveau voie să intre în oraşul rusoevreiesc) şi nu Doamne-fereşte adevăraţilor vinovaţi: ocupanţii-colonizatori ruşi, cu tot cu cazacii lor (de mirare că evangheliştii mincinoşi nu au dat vina pe… "jandarmii români", ca Wiesel, când a pretins că aceştia îi arestaseră pe evrei şi îi trimiseseră la Auschwitz în aprilie 1944 din Sighetul ocupat de Unguri încă din septembrie 1940). Apoi, ajungînd la evenimentelor din timpul celui de al Doilea Război Mondial, pur şi simplu *au inversat ordinea lor*, efectul devenind cauză - şi viceversa:

Momentul 28 iunie 1940 (năvălirea Armatei Roşii în Basarabia şi în Bucovina de Nord, când prea mulţi minoritari evrei *i-au umilit,*

i-au martirizat pe majoritarii români, militari în retragere, civili încercînd să fugă de Raiul Bolşevic) a fost justificat prin faptul că… după un an, în **Momentul 22 iunie 1941** românii îi masacraseră pe evreii din Basarabia şi din Bucovina şi îi deportaseră în Transnistria! Bine-bine, evreii au o cu totul altă percepţie a *timpului* decât ne-evreii, însă credeam că fiind vorba de evrei trăitori în Europa… Ne înşelam: Rusia nu fusese nicicând în Europa, ne-o spusese în urmă cu trei veacuri moldoveanul Dimitrie Cantemir, acum un secol basarabeanul C. Stere, un cunoscător pe pielea sa a barbariei asiate ruseşti.

De la o vreme, excedaţi, Românii se întreabă:

«Ce ţară-i asta? Se mai cheamă România? Cine o conduce?, Ordinele cui sunt executate? Până ieri eram "ghidaţi" cu nagaica de ruşi. Acum ne explică - ne fac şi desene - americanii şi israelienii ce/cum să mergem, pe unde să ne scărpinăm şi pe unde să nu ne, deloc, în virtutea abject-corectitudinii; caralìii băştinoşi ne obligă în numele recenţilor stăpâni să acceptăm găzduirea închisorilor secrete care lor le-ar cauza/dăuna (pe la onoarea lor şi cinci kile de mastică), iar cine ezită ori refuză este, negreşit: "trădător de patrie" şi "antisemit"».

Românii, slugi din negura veacurilor, s-au obişnuit să-şi asume, nu doar propriile păcate, ci şi porcăriile asupritorilor… Dacă ţinem să intrăm în Europa (ei ne-au băgat şi în NATO, cu Caraman în fruntea Securităţii intacte), atunci să ne închinăm singurului Dumnezeu: *Holocaustul, de care toţi românii (şi cei care se vor naşte începînd de mâine) sunt vinovaţi*, pentru care trebuie să plătească în dolari sunători - şi nu, doamne-fereşte Holocaustul ale cărei victime am fost şi suntem noi, românii, de 60 ani. Călăii noştri, senini, nu se recunosc responsabili, ba au neruşinarea să ne arunce în obraz adevărul lor mincinos, că am fi fost victimele "comunismului naţionalist al lui Ceauşescu" - şi se propun-impun ei (R. Ioanid, V. Tismăneanu, Shafir, A. Florian, H. Zalis) să scrie istoria suferinţelor noastre. Iar boii de români, analfabeţi (dacă nu cunosc istorie elementară), nu au replică: Ceauşescu venise la putere în 1965, după douăzeci de ani de comunism curat-sovietic, "internaţionalist" (purtat de Bătrânul Tismăneanu, de fraţii Oigenstein-Răutu: Leonte şi Mihail).

Domnule Preşedinte,

Mulţi, prea mulţi pentru un popor bun, drept, au fost guvernanţii români care, din ignoranţă, din interes (interesul ţinîndu-le loc de etică) au abandonat, au cedat, au vândut Basarabia. Se observă că actualii continuă, voioşi, *tradiţia vânzării de frate*.

Noi, basarabenii, noi, bucovinenii nu am uitat faptele rele ale lor, nedreptăţile faţă de noi, români eterni nedreptăţiţi de români.

Nu-i vom uita în veac pe Iliescu, Roman, Pleşu, Geoană, pe Constantinescu, Ciorbea, Zoe Petre, pe Năstase, pe Tăriceanu, pe Ungureanu, pe Băsescu. Fiindcă noi avem *memorie*; noi trăim istoria în fiecare clipă a prezentului cu carnea şi o consemnăm cu sângele nostru. Şi va rămâne. Nu vor fi uitaţi în veac uitătorii-vânzătorii noştri mioriţoşi. Fiii, nepoţii, strănepoţii vor afla de la semnele lăsate de noi

că cinstiţii, veneraţii lor înaintaşi fuseseră nişte inşi fără opinii, fără coloană vertebrală, fără mândrie, oameni de nimica - mai grav: vânzători de fraţi - pe treizeci de dolari.

Domnule Preşedinte,

Programul - dacă nu va fi abandonat la sugestia-diriguitoare a americanilor şi a israelienilor - dacă nu-l concepe-dirijează nici R. Ioanid, nici V. Tismăneanu, nici măcar Oişteanu - va trebui…

- …să nu se oprească, suspect de nedrept, la 22 decembrie 1989, ci să continuie, firesc până azi, 2006, fiindcă:

După 22 decembrie 1989 comunismul a fost prelungit, cu ukaz de la Moscova de tovarăşii tovarăşului I. Iliescu prin *Teroare, Crimă, Dezinformare* (citeşte: **rescrierea istoriei, după metoda Roller Bis**), în perfectă *Impunitate*, agravînd, prin războiul civil numit "mineriade", agonia nefericitei noastre ţări. Democraţia neosovietică botezată rapid… "tranziţie" a azvârlit oamenilor, ca la câini, două firimituri: dreptul de expresie şi dreptul de a călători, de rest ("restul" fiind Tezaurul Naţional, cel care a făcut din securişti, din activişti, din turnători de cea mai joasă speţă: supraţoape milionare, chiar miliardare…) s-a ocupat acelaşi Sinistru Aparat, cu nume schimbat, ajutat de auxiliariatul "intelectual": Scriitori, mulţi dintre ei consideraţi buni, anticomunişti, treziţi peste noapte gazetari, animatori de dezbateri, mediatori, au (de)format, au ameţit-minţit "opinia publică", prin etichete noi lipite gherlelor vechi ca "*fosta* Securitate", ca "*agenţi de poliţie*" cum le zicea Andrei Cornea criminalilor cu epoleţii pe dinlăuntrul uniformei; i-au onorabilizat pe aceşti nemernici după canonul lui N. Manolescu intervievîndu-l pe Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă când i s-a adresat: "omului cu **o** mare"; numindu-i pe martirizatorii noştri: "*domnu'* general" (Pleşiţă, Caraman fiind domnii), "*domnu*' Brucan" (în guriţa Gabrielei Adameşteanu), "*domnu* Măgureanu" (în a filosofului Liiceanu, cel care a pierdut ocazia să-l decreteze şi pe ăsta arheu-al-naţiei); până şi morţii erau domniţi de către directorii de opinie: "*domnu*' Gheorghiu-Dej", "*domnu'* Drăghici"… Dacă ar mai fi fost în viaţă tovarăşele clasice, am fi auzit-citit, întru simetrie: "*Doamna* Ana Pauker", "*Doamna* Gizela Vass", "*Doamna* Suzana Gâdea", "*Doamna* Elena Ceauşescu", domnificată cu mult înainte de 1989 de către păuneştii de curte şi sabinibălaşii de atenanse.

Acesta este normalul program, în timp, în spaţiu şi el nu poate fi limitat, amputat, în ciuda diktatelor din afara României şi împotriva intereselor României, fără riscul de a produce o "istorie" dublu-rollerizată, de Recentul Minister al Adevărului orwellian de la Bucureşti.

În privinţa persoanei mele, reamintesc ceea ce dealtfel ştiţi foarte bine:

- din 1977, când am părăsit România, soţia, fiul şi cu mine trăim

în Franţa ca refugiaţi politici. În 17 ani de la "revoluţie" guvernanţii bucureştioţi, ocupaţi până peste cap cu distribuirea printre cumnate şi soacre şi nepoate pubere a certificatelor de revoluţionare neînfricate, nu ne-au restituit - cu scuze, desigur - cetăţenia română furată, pentru… "trădare de patrie".

În septembrie acest an statutul nostru nu va împiedeca Integrarea României în EU; însă cu siguranţă nu va împiedeca nici întrebarea-mirare ironică a integratorilor:

«O ţară care vrea să intre în UE mai are - la 17 ani după Marea Revoluţie de la Bucureşti - refugiaţi politic?»

Vă sugerez să răspundeţi ce v-au suflat (ră)suflătorii:

«Cine: Goma? Dar Goma e un antisemit fioros! - depune mărturie sub jurământ N. Manolescu, fost antisemit, devenit antisemitizator emerit, dovadă: ca răsplată pentru vigilenţa-i trează a căpătat ambasadoriatul României la UNESCO».

Va salută antisemitul refugiat politic în… Franţa.

Paul Goma

Vineri 26 mai 2006

Am terminat-imprimat pe hârtie A Doua Epistolă, Filip a instalat-o pe internet… Câteva greşeli. Corectibile în textele "definitive": jurnal, volume de publicistică.

Regret că abia azi dimineaţă - deci prea târziu pentru o includere în "Epistolă" fapta înalt culturală, ce să mai vorbim de patriotică a acestui analfabet din fruntea Afacerilor Externe ale României care a declarat că limba vorbită de "moldoveni" este "o varianta a limbii romane", şi a precizat: un fel de "light romanian". "Light romanian"! Idiotul! Analfabetul! Neruşinatul! Când te gândeşti că şi acest imbecil este… istoric! Să se ia de mână cu Marius Oprea şi cu Stepaniuc de la Chişinău. De unde Dumnezeu ies la lumina rampei astfel de creaturi monstruoase? Ei, de unde: din tradiţia de veacuri a blândului (şi înţeleptului) popor român! Acest gunoi utemist îşi imaginează ca dacă s-a pupat în poblic cu Condoleezza Rice, gata, a fost consacrat-sanctificat, poate face orice cretinărie, i se trece cu vederea. I se trece cu vederea într-un guvern de urmaşi de turnători, de fii, fraţi, veri, gineri de securişti, de tâlhari sfertodocşi, de "istorici" de care depinde soarta noastră, ticălosul! Ce va zice Tăriceanu, intelectualul de la guvern de porcăria ungureanului:

«Dar ce-a zis, domnule, ce-a zis? Păi ce, nu-i aşa? Nu? Dar cum e? Şi ce contează amănuntul ăsta la o gripă aviară?»

Sâmbătă 27 mai 2006

Nu puteam să mă abţin de la rele profeţii ? Fiindcă iată ce îmi comunică Mircea Stănescu:

In statia Internet a Presedintiei Romaniei a fost publicat miercuri 26 Aprilie un Comunicat de presa in care se anunta ca in aceiasi zi dl. Traian Basescu, presedintele Romaniei, a semnat mai multe decrete intre care si Decretul privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonantei de urgenta a Guvernului nr.31/2002 privind interzicerea organizatiilor si simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob si a promovarii cultului persoanelor vinovate de savarsirea unor infractiuni contra pacii si omenirii".

Ce mai poţi zice? Că aşteptai o ordonanţă care, fără a o nega pe cea veche să adauge "interzicerea organizaţiilor şi [a] simbolurilor bolşevice, antiromâneşti…"?

Ei, da: nu era normal să o aştepţi? Anormal fiind că după intervenţia hotărîtă a ambasadorului USA Taubman, nu se va mai face nici un proces comuniştilor şi comunismului - de ce: tovarăşa sa de viaţă o fi sora sau fiica unui înalt bandit bolşevic contrubuind la martirizarea României.

Acum să-i vezi dansînd tontoroiul de bucurie… naţională, nu doar pe puii de colonizatori ca Oişteanu, Tismăneanu, ci mai cu seamă pe ciobanii noştri oierini, băştinoşii noştri băşinoşi lipsiţi de ruşine: Manolescu, Marius Oprea, Mircea Mihăieş, Patapievici, Pippidi, şi alţii şi altele, fericiţi că nu va mai veni debolşevizarea ca să le strice lor aranjamentele. Fiindcă de Tăriceanu şi de Ungureanu al lui şi de Băsescu şi de Timofte al său - ce să mai vorbim! Sunt cu toţii bucuroşi că au revenit la matca lor de eterni… democraţi. Dispuşi să dea cinci lăzi cu bere!

Duminică 28 mai 2006

În timp ce pe TF 1 se transmitea Franţa-Mexic (1-0, cu greu…), pe Arte un foarte frumos (acesta fiind cuvântul potrivit) reportaj despre… "fotbalistele din Anzi".

Cu gândul la Mario Vargas Llosa le-am urmărit pe concetăţenele sale locuind la mare altitudine în munţii Peru-ului, băştinaşii din etnia quechua.

Impresionant, chiar sfâşietor. Aceşti "indieni" locuiesc din timpuri imemoriale în munţi, în locuri atât de… lipsite de oxigen, încât spaniolii nu ajunseseră până la ei, ca să-i… creştineze. De aceea fuseseră lăsaţi de-o parte - şi aşa rămăseseră: un sol ingrat, o climă aspră, o viaţă redusă la minimum. Vegetale: evident, cartoful, o cereală căreia comentatorul îi spunea "grâu", dar era

un fel de orz pitic - ca tijă, ca bob. Animale: fiecare gospodărie are câteva găini, o lama-două, zece-cincisprezece oi - parcă am văzut şi o capră - un cal-doi… Nu am văzut quechuanii "la câmp", lucrînd, însă mi-i imaginez scurmînd pietrele şi pietroaiele, aici, pe "ogorul" de zece pe zece metri, apoi urcînd din greu la alt ogor, un 'platou' măsurând douăzeci pe douăzeci metri! Pe scurt: oamenii aceia, neatinşi de colonizare, nici de civilizaţie, trăiesc într-o… nu sărăcie, ci lipsă - cumplită. Casele sunt cum sunt, au pereţi, au acoperiş, au o vatră unde fac focul şi fierb cartofi de obicei, unde frig - când frig… - o găină, un miel (la mari ocazii)? Quechuanii cunosc doar limba lor şi a etniilor învecinate, înrudite. Sunt analfabeţi, nu cunosc limba oficială, spaniola şi absolut necesară când coboară (zile întregi…) în târguri, să cumpere ceva (în fapt: să facă troc). Fireşte, nu au electricitate, nici apă curentă (şi mai ce?), nici autobuze, măcar săptămânale…

Femeile… despre ele este vorba: au obrazul asprit de munca în frigul tăios, devenit repede nefrumos, dur - comparabil doar cu picioarele lor: cum poartă fuste (foarte colorate), dar scurte, până sub-genunchi, li se văd bine gambele - pe orice timp încălţate cu un fel de sandale. Picioarele femeilor sunt în fapt picioarele cailor de munte: subţiri, vânoase - de oţel. Le vezi (vorbesc tot de picioare) urcînd pante ameţitoare, pe cărări de piatră, în sandalele care nu le protejează decât în talpă, de tăişul pietrelor; urcă fără pauze, urcă, tot urcă, cărînd în spinare, copilul într-o broboadă mare, colorată, nu de puţine ori câte doi copii… Obişnuite cu oxigenul rarefiat, nu gâfâie, nu obosesc. Când se opresc (din urcuş, din coborîş) o fac doar pentru copil: să-i verifice pelincile (zic şi eu, aşa), să le dea ţâţă…

Atunci obrazul dur, ars, cu pete negre, devine dulce, devine obraz de mamă, mamele de totdeauna, de pretutindeni… (am să revin).

Am prins reportajul din mers, nu am aflat cine, cu ce prilej le-a deschis acestor fiinţe fruste, elementare, gustul pentru fotbal. De văzut nu văzuseseră fotbal adevărat, decât cel practicat de bărbaţii lor, când pe câte un "teren" cât o curticică băteau mingea. Nu văzuseră fotbal adevărat - nu aveau televizor! - nici măcar radio, ca să audă… (dar ce să audă : nu ştiu spaniola!).

Casele - familiile fiind presărate la mari distanţe una de alta, în momentele în care se adună, undeva (ca să joace fotbal!) fac drumuri lungi, adevărate expediţii (cu copiii în spinare). Se vede că cuplurile cunoscuseră o evoluţie însemnată în relaţia bărbat-femeie, fiindcă bărbaţii le "permiteau" să joace fotbal, ba chiar le însoţeau, ca să le încurajeze, ca să aibă grijă de sugaci,

cât mama juca.

Să vezi femei (încercînd să) joace fotbal… Tata, ca învăţător de ţară avusese de furcă, în Ardeal, cu băieţii - să renunţe la clop (pălăria rotundă, mărginenească), să accepte că sportul se face în chiloţi de sport; cu fetele a fost mai greu; dacă acceptau să pună în iarbă comănacele (pălăriile de pai), cum să le convingi să renunţe la rochii, la fuste? Fiind vorba de adolescente, existînd şi destule săsoaice printre eleve, într-un târziu acestea îndrăzneau să-şi… arate picioarele - acesta fiind un lucru de mare ruşâne…

Dar quechuanele jucau fotbal… aşa cum veniseră: cu, pe cap "comănacul" lor (un platou, cred, hexagonal, cu ciucuri - altfel superb colorat), în fustele lor scurte şi înfoiate - şi cu sandale. Andinele nu renunţau la nici o piesă de îmbrăcăminte, încălţăminte, iar când alergau, săreau (să dea cu capul!), cădeau, nu îşi "ţineau" instinctiv "clopul", cum făceau elevii tatei - pentru simplul motiv că pălăria lor era bine legată sub bărbie cu o panglică de lână (de lama)…

Impresionante: picioarele. Fireşte, un bărbat, privind o femeie, i se uită la-(între)picioare. Nu am văzut nici măcar o pereche de picioare pulpoase, musculoase - dure şi agile: da. Uneori li se vedeau de aproape gambele: cu cicatrice, cu vânătăi, pălite, lovite, vătămate (de la fotbal, de la viaţa cea de toate zilele), cu labele cu totul informe - însă când jucau fotbal, deveneau sublime: le-ai fi… îmbrăţişat (cu gânduri pidosnice).

Însă cu gând curat le priveai mai ales în pauzele meciului: atunci cu toatele alergau la locul unde lăsaseră copiii de ţâţă: istovitele de drumul lung până să ajungă aici, la "teren", stoarsele de puteri de jocul adineauri întrerupt, "jucătoarele" treceau la… alăptarea odraslelor.

Acum câtva timp, vorbind de legendarul meci Ungaria-Germania şi avansam: fotbalul este *altceva* decât un sport, *altfel* şi decât un sport de echipă.

Le-am văzut pe andine făcînd kilometri şi kilometri - la verticală!), cu copilul în spinare, şi jucînd (cum pot juca nişte femei), apoi, întrebate de ce joacă ele fotbal şi răspunzînd cam aşa :

«Este singurul nostru prilej de a ne simţi bine, de a ne întâlni cu alte femei, de a ne privi, de a ne atinge, de a ne mângâia, de a stat de vorbă cu cineva de pe lumea asta, chiar dacă tăcem… Bărbaţii când joacă fotbal o fac cu brutalitate, ei îi urăsc pe cei din echipa adversă. Noi, femeile nu jucăm fotbal cu ură, ci cu plăcere: singura noastră plăcere».

Ar fi bine dacă şi bărbaţii ar juca fotbal ca quechuanele?

Nu, n-ar fi bine: bărbaţii au făcut totdeauna război, iar când

a dispărut motivul, şi-au găsit un înlocuitor: fotbalul.

Pe când femeile acelea din vârful vârfului nu război caută, ci *altceva*. Se vede că l-au găsit.

Luni 29 mai 2006

Mare veste-mare: Pacepa a "donat" colecţia sa de artă Comunităţii evreeşti!

De ce? Ei, de ce? Va fi crezînd că Comunitatea aceea are să-l bage în Europa…

Nu a fost singurul posesor de colecţii de artă - probabil cei mai bogaţi erau securiştii evrei care au şi scos din ţară opere de mare valoare (pentru noi, românii).

Printre ciobanii noştri de veacuri: Pleşiţă. La un moment dat, nu ştiu din ce motiv (probabil îi dădusem de înţeles că e un incult, un ignorant), mi-a întors-o cam aşa:

«Păi dac-ai şti tu câţi ma*i*ştri am eu pe păreţi!…»

Aveam eu alte preocupări atunci, aşa că nu am întins discuţia, să aflu dacă "ma*i*ştrii de pe păreţi" erau şi străini sau doar români - înclin spre patriotismul securist - dealtfel, din ce se scrie despre Pacepa este vorba numai de ai pământului…

Mi-a trimis Andrei Vartic de la Chişinău :

Dle Goma,
La Chisinau a avut loc lansarea cartii "Transmodernismului" de Theodor Codreanu. S-a vorbit foarte bine de Goma, mai ales Th. Codreanu. Va trimit un fragment din carte care raspunde la intrebarea cu privire la atitudinea fata de Goma a "inteleghentiei" de la Bucuresti. Noi am publicat pe www.voceabasarabiei.com "A doua epistola", iar in "stiri" si acest fragment.

av

Theodor Codreanu, „Transmodernismul", Junimea, Iasi, p. 122, la: „Conformismul oricarui refugiu s-a pomenit acum oficializat, iar ofensiva s-a dirijat spre impunerea grupului in institutiile statului, ca singurul livrator de valori pe masura noii paradigme culturale si civilizationale intr-o Europa Unita. Impostura noului maniheism, evocand pe cel din anii '50, in contradictie evidenta ci ideologia postmodernismului vestic, pluralist, nu a scapat observatiei lucide si necrutatoare a singurului desident roman veritabil de mare notorietate - Paul Goma. Dupa opinia lui Goma, textualistii au inlocuit protocronismul nationalistilor cu *autocronismul unei pseudo-desidente*, spre a legitima, mai departe, conformismul intelighentiei, sub privirile careia Romania a cunoscut o degrindolada ametitoare sub toate aspectele. In consecinta, Goma a ajuns exilatul cel mai *demonizat*, intr-o masura in care nici regimul comunist nu reusise s-o atinga. Si asta nu fiindca el este "spurcat

la gura", ci fiindca a inteles ca *tradarea intelectualilor* a supravetuit cu brio celor vreo cincizeci de ani de comunism. Iar Goma reprezinta constiinta nationala de sorginte eminesciana, in contra pseudonationalismului de tip ceausist. Infrant ca desident si alungat din tara in anii lui Ceausescu, el este astazi infrant ca nationalist. E un alt paradox, fiindca Paul Goma n-a dat niciodata impresia ca e un militant nationalist. Si nici nu e. Dar ii pasa profund de destinul Romaniei, ca urmas al urieseniei nationale basarabene a lui Constantin Stere. Goma traieste acum sarac si bolnav la Paris, dupa cum la fel traiesc multi scriitori din tara, spre deosebire de o minoritate profitoare, care si-a asumat rolul de neo-activisti, "formatori" si "diriguitori" de opinie, in numele unei pseudo-societati civile."

Marţi 30 mai 2006

Mi-a trimis Gabriel Pleşea : ultimul *Observator cultural*:

"Inconsecventul Goma - Boris MARIAN

"Goma sustine ca nu este antisemit. Are dreptul sa sustina ca nu este. A spune azi ca esti antisemit nu este bine si nici legal. Goma iubeste adevarul. Dar adevarul (nu ziarul cu acest nume) nu-l prea iubeste. A dat in judecata, cum a promis, exact 24 de persoane fizice si juridice pe motivul ca ii stirbesc demnitatea morala, profesionala.

"Cindva Soljenitin, marele model al modestului Goma, a fost acuzat si el de antisemitism, pentru ca a dat multe nume de evrei-tortionari care actionau in Gulag. Dar printre detinutii politici erau mult mai multe nume de evrei, fosti „trotkisti", tot felul de „deviationisti", spioni „anglo-americani", burghezi etc.

"Soljenitin s-a rezumat la o suparare trecatoare, nu a recurs la jurati. Goma vrea certificat legal ca nu este antisemit. Personal, il voi linisti spunindu-i ca nici Karl Marx nu l-ar primi usor, desi avea bunici rabini. Chisinevski ar fi mindru de Goma. Joska spunea fara rusine ca sinagogile sint „pline de spioni". Goma spune ca evreii (nu spune „unii evrei") din Basarabia si Bucovina i-au tradat pe romani, i-au urit, s-au aliat cu sovieticii in 1940.

"Din acest motiv, spune Goma, Antonescu a recurs la deportarea evreilor, la asasinarea unui numar mare de femei, copii, batrini, incepind cu 29 iunie 1941, apoi la Odesa, apoi pe teritoriul Basarabiei eliberate. Goma este un umanist, el intelege diferenta dintre crima, crima de razboi, genocid, Holocaust. intelege totul. Soljenitin nu a vrut sa inteleaga „necesitatea" Gulagului. L-au admirat Nadejda Mandelstam, Nathan Sharansky, Elena Bonner, sotia lui Saharov; multi evrei doritori sa vada tirania doborita l-au admirat pe Soljenitin.

Goma a urit dictatura comunista. Cine sa-l laude cind el, prin generalizare, vede in evrei niste „tradatori" comunisti? Daca evreii au fost izolati de restul societatii prin legile initiate de Goga si A.C. Cuza,

prin politica lui Gigurtu, prin chiotele legionarilor, prin discursurile si masurile cu obiectiv precis – „purificare etnica“ – initiate si sustinute de generalul Ion Antonescu si avocatul Mihai Antonescu, cum putea sa para comunismul mai rau? Nu a spus Liiceanu „Sebastian, mon frère“? Oricit ar fi de discutabila paralela, ce ar putea spune in plus Goma, Coja, Buzatu, Vadim si echipa Vadim-ului? De ce nu ne da in judecata Vadim ori Becali? Cu cine s-a pus in rind „marele scriitor Paul Goma“?

“S-a luat la trinta cu intelectualitatea romana care il admira cindva. Adio, monsieur Goma, iti vom plati 10 RON, cit ne ceri. Daca fiul si sotia sint evrei nu inseamna ca-i iubesti pe evrei. Ei nici nu-ti cer sa-i iubesti. Mai cu seama ca evreii i-au adus pe capul tuturor pe Iisus, pe Mahomed (Coranul a preluat o parte din Biblie), Cabala, alchimia, Marx, David Ricardo, capitalismul, Einstein, bomba atomica, au scufundat Titanicul, au creat NKVD, KGB, domina lumea, SUA, UE, NATO, tot, absolut tot, si au „tradat“ Basarabia, unde traiesc azi zeci de mii de evrei, mult mai multi ca in Romania. Aveti de la mine 10 RON, atit costa certificatul pe care il doriti. Shalom!”

Bine, am înţeles: subiectul logic al autorului: “Cei 10 RON”. Subiectul ne-logic: Liiceanu. Ce lovitură a dat Gabi cu “Sebastian mon frère”!, în sufletul evreilor! Şi eu care credeam că este doar o gafă; nu doar culturală, ci morală: întrucât se consideră Liiceanu “frate” al lui Sebastian? Fireşte, ca… suferinţă, ca respingere a comunităţii sale, ca izolare… Ei bine, nu cunoşteam aceste corespondenţe de lunga-biografie a Liiceanului. Nu am devenit mai informat după textului lui B. Marian.

Miercuri 31 mai 2006

Ziua publică :

EVENIMENT - Miercuri, 31 mai 2006 “Atac la ZIUA”

“Un grup de 18 intelectuali, semnatari ai unui "Protest", acuza Ziarul ZIUA de anti-semitism in urma unui editorial in care ministrul de Externe este apostrofat pentru inventarea "limbii romane light"a basarabenilor. Cei 18 intocmesc chiar si o lista neagra a ziaristilor de la ZIUA acuzati de derapaje si propagarea unor mesaje "extremiste" si "legionaroide". Criticile aduse de ZIUA activitatii diplomatiei romane de sub conducerea ministrului Mihai Razvan Ungureanu se datoreaza insa insuccesselor evidente. Diplomatii occidentali acreditati in Romania dau din cap cu dezamagirea cand aud numele ministrului de Externe: "I s-a urcat la cap si nu poate face fata provocarilor diplomatiei. E depasit de situatie", ne-a declarat un inalt diplomat al unui stat proeminent in NATO. "Pacat de Romania!", a rezumat acesta. Aceeasi este si atmosfera din interiorul MAE, multi diplomati profesionisti afirmand ca ministerul este condus periculos in stil "amatorist-para-

noic". Practic, "razboiul rece" dintre MAE si ZIUA s-a declansat dupa ce ziaristii Departamentului de Politica Externa au refuzat sa publice textele de propaganda parvenite de la MAE (si care continua sa apara in alte ziare) preferand sa observe obiectiv derapajele diplomatiei romane. Dupa critica vizitei ministrului Ungureanu la Moscova, ziaristii ZIUA au fost eliminati treptat din delegatiile oficiale, desi acestea sunt asigurate prin contributiile cetatenilor Romaniei. Solicitarile de presa au fost blocate repetat, de asemenea, invocandu-se Legea 544 care permite autoritatilor sa raspunda cererilor presei in 10 pana la 30 de zile. Presiuni pentru obstructionarea ziaristilor ZIUA s-au realizat si prin alte mijloace, neortodoxe. Dezvaluirile din ZIUA, privind "Afacerea Gojdu", umilirea romanilor din jurul granitelor, abandonarea intereselor romanesti privind Basarabia, Bucovina, Insulei Serpilor, negestionarea corecta a conflictului Vatican-Romania privind Catedrala Sfantul Iosif etc, au scos din minti responsabilii diplomatiei defectuoase. In final, arma perfida la care au decis sa apeleze grupurile din jurul ministrului s-a dorit a fi fatala: stigmatul anti-semitismului. Insa modalitatea aleasa frizeaza ridicolul. Ungureanu nu este evreu: este chiar "fiu duhovnicesc" al Mitropolitului Moldovei Daniel. Comandantul invocat, cel care poate sa ordone anchetarea activitatii MAE, este fostul comandant de nava si comandant al fortelor armate, presedintele Traian Basescu. Care, credem noi, chiar trebuie sa intervina in virutea prerogativelor Constitutionale pe care le are. Pana atunci, ziaristii de pe "lista neagra" ii vor da in judecata pe semnatarii acuzelor nefondate, iresponsabile si de rea-credinta. (Victor RONCEA)
Hugó, Cornea, Oisteanu, Banyai, Ursprung, Volovici, Petreu, Gheorghiu, Moldovan

“Extrase din "Limba lui Ungureanu"
(...) Prezent saptamana trecuta la un "breakfast" de lucru la Camera de Comert romano-britanica, Ungureanu a brevetat o noua limba pe planeta: "light Romanian". Ungureanu a incercat apoi sa se justifice cu mai multe cuvinte afirmand ca cetateni de peste Prut (romanii basarabeni, nota mea) vorbesc "o varianta a limbii romane", mai precis un fel de "light Romanian" ("romana usoara"). Eminescu, creatorul limbii romane moderne, cu toti fii moldoveni aflati de-a dreapta si de-a stanga Prutului, cazuti pentru neam, limba si tara, trebuie sa se fi rasucit adanc in mormant.

“Afirmatia scapata de pe limba grea a Ungureanului a starnit mirarea diplomatilor britanici - si nu numai a lor -, emisari straini care nu sunt obisnuiti ca un demnitar sa-si insulte conationalii. Dar, dupa ce a bagat Romania direct intr-un land al Austriei, la ce ne-am mai putea astepta de la Austro-Ungureanu? La multe, foarte multe rele.

“Dupa 18 luni de conducere haotica a diplomatiei romane, bilantul lui Ungureanu pe principalele coordonate ale noii politici externe a Romaniei imprimate de Traian Basescu - Marea Neagra si Estul - este un mare minus. (...)

“Si pentru ca am pomenit numele Domnului, cine credeti ca se ocupa, tot prost, de dosarul atat de delicat al relatiilor periclitate dintre

Vatican si Romania, ca urmare a scandaloasei afaceri de langa Catedralei Sfantul Iosif: aceleasi personaje necalificate care raspund de relatia inexistenta a romanilor cu tara-mama; aceleasi personaje care au sustinut si generat hotia nationala a Fundatiei Gojdu: Leusteneanul si guliile lui. Reteau este mica, asadar. Departamentul National Antitradare n-ar avea prea mult de lucru. Comandante, da ordinul!

"Nota Explicativa: Traian Basescu, presedinte al Romaniei si al Consiliul Suprem de Aparare a Tarii, comandant suprem al fortelor armate ale tarii, fost comandant de nava. (Victor RONCEA)

"PROTEST"-ul celor 18

"Presa "libera si democrata" din Romania inregistreaza in ultimul timp derapaje ingrijoratoare. E greu de inteles si de acceptat modul in care unii jurnalisti romani ajuta, si nu de azi de ieri, la raspandirea ideilor xenofobe, sovine si antisemite, la propagarea unor mesaje extremiste si legionaroide. Sentimentul de "intoarcere in timp" in perioada de glorie a Garzii de Fier este din ce in ce mai pregnant si se accentueaza pe zi ce trece, fara ca nimeni sa reactioneze, ceea ce poate crea impresia unui acord mai mult sau mai putin tacit. Instigarea la ura si violenta este preluata de unii cititori care, la adapostul anonimatului, posteaza pe site-ul acestor ziare mesaje nocive, periculoase, care depasesc limita legii, ca sa nu mai vorbim de cea a bunului-simt.

"Editorialul "Limba lui Ungureanu" semnat de Victor Roncea in ZIUA din 29 mai 2006 se inscrie prin ton si substanta in categoria mai sus mentionata. Ideile sale, de neacceptat intr-o presa civilizata, culmineaza apoteotic si in spirit pur gardist, cu o instigare la crima: "Comandante, da ordinul!." In editorialul din 13 februarie 2006, Roncea punea problema "disponibilizarii persoanelor cunoscute ca actionand impotriva Romaniei". Neintrebat la timp daca are deja pregatita lista cu disponibilizarea "tradatorilor", iata ca a devenit deacum caduca. Dar lista poate servi, la rigoare, la aplicarea "ordinului Comandantului" pe care Roncea si ai sai il asteapta.

"Ziarul ZIUA nu se afla in nici un caz la prima iesire de acest gen. Ziaristi precum Victor Roncea, Miruna Munteanu, Vladimir Alexe, Dan Chiachir, George Damian, s.a. au devenit varful de lance al atacurilor nationalist-securiste. Dupa promovarea incontinenta a lui Paul Goma, cu toate excesele lui, cu repetatul si obositorul sau negationism, ZIUA recidiveaza cu recentele atacuri la adresa lui Vladimir Tismaneanu, Smaranda Enache, Mihai Razvan Ungureanu, etc.

"Iar sub pretextul libertatii de cuvant, iata ca in data de 29 mai 2006 acest cotidian a ajuns sa instige in mod deschis la crima. Finalul articolului "Limba lui Ungureanu" aminteste frapant de incitarile la asasinat politic ale Garzii de Fier, care a si pus in practica ceea ce a propovaduit.

"Aplicarea legislatiei recent promulgate de presedintele

Romaniei impotriva oricaror actiuni de tipul incitarii la crima dupa modelul Garzii de Fier, impune ca Procuratura sa se sesizeze si sa investigheze cine se ascunde in spatele "Departamentului National Antitradare" si al "Comandantului" invocat in maniera codrenisto-simista de Roncea.

"Pe de alta parte, conducerea ziarului, dl Sorin Rosca Stanescu indeosebi, dar si acei colaboratori care asigura o anume credibilitate acestei publicatii, ar trebui sa constientizeze, macar cu intarziere, pericolul real reprezentat de acest gen de articole. Si eventual sa-si dea seama ca tocmai din cauza acestor articole ZIUA incepe sa semene, pe alocuri, cu publicatia organizatiei "Noua Dreapta".

Asteptam, in acest sens, o actiune concreta din partea domnului Sorin Rosca Stanescu.

(semnează):
Ágoston HugÓ, publicist.
Prof. Liviu Antonesei, Universitatea Al.I. Cuza, Iasi
Bányai Péter, publicist, Cluj-Napoca.
Dr. Mihai Chioveanu, Universitatea Bucuresti
Adrian Cioflanca, istoric, Iasi.
Dr. Andrei Cornea, Universitatea Bucuresti
Victor Eskenasy, publicist, Praga
Prof. Mihai Dinu Gheorghiu, Universitatea Al.I. Cuza, Iasi
Marco Maximilian Katz, director, Centrul Pentru Monitorizarea Antisemitismului, Bucuresti
Dan Matei, CIMEC - Institutul de Memorie Culturala
Raluca Moldovan, doctorand, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca
Andrei Oisteanu, Universitatea Bucuresti
Prof. Marta Petreu, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca
Prof. Liviu Rotman, SNSPA, Bucuresti.
Prof. Michael Shafir, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca.
Tibori Szabo Zoltan, publicist, Cluj-Napoca
Daniel Ursprung, Universitatea din Zürich
Dr. Leon Volovici, Universitatea Ebraica, Ierusalim"

"Semnatarii anti-ZIUA au beneficiat de sprijinul "antisemitilor"
Dintre semnatarii protestului care condamna ZIUA si redactorii sai pentru "anti-semitism" se remarca Andrei Oisteanu si Marco Maximilian Katz - care pana in de curand au avut o foarte buna colaborare cu ZIUA, fara sa remarce in acest ziar "derapaje antisemite si legionaroide". De exemplu, in luna ianuarie ZIUA a publicat un amplu interviu cu Andrei Oisteanu de o pagina. Marco Maximilian Katz si Centrul pentru Monitorizarea Antisemitismului pe care il conduce au beneficiat de largi spatii in ZIUA ori de cate ori a fost vorba de demascarea unor fenomene antisemite. Acestea au aparut in ziar inclusiv prin mijlocirea redactorilor incriminati. (D.E.)

Lista neagra
Victor Roncea
Miruna Munteanu
Vladimir Alexe
Dan Ciachir
George Damian

"Atacurile" la Tismaneanu si Smaranda Enache

ZIUA din 13 mai 2006: "Vladimir Tismaneanu este un personaj care ascunde, se pare, inca multe secrete. Desemnat recent sa conduca o comisie prezidentiala al carei scop - precizat inca de la infiintare - il constituie declararea sistemului comunist drept "criminal", fara sa se pronunte asupra vinovatilor, Vladimir Tismaneanu nu si-a precizat (inca) relatiile sale cu o serie de institutii ale statului roman si nici felul exact in care a ajuns din Venezuela in SUA. (...) Arhiva SRI, Fond "D", Dosar nr. 10.947, vol. 9, la pag. 369-370, prezinta un scurt "curriculum vitae" al lui Vladimir Tismaneanu. Ceea ce dezvaluie Fisa din 13 august 1987 este un fapt neasteptat: Vladimir Tismaneanu a plecat din Romania, in noiembrie 1981, cu ajutorul U.M. 0617, unitate a Securitatii! U.M. 0617 nu este insa alta decat codificarea "Directiei a II-a" a Securitatii, specializata in contra-informatii economice."

“ZIUA din 24 martie 2006: Ziarul ZIUA a primit saptamana trecuta, cu promptitudine, o solicitare oficiala din partea CNSAS, in atentia redactorului nostru Victor Roncea, semnata de vicepresedintele CNSAS, Viorel Mircea Nicolescu: "Urmarea articolului dumneavoastra intitulat "Neobrazare maghiara, UDM(d)R si PC(d)R" publicat in ziarul Ziua din 13.03.2006, in care faceti afirmatia ca sunteti in posesia unor documente, cu privire la o "turnatoare a Securitatii", pe care sunteti dispus sa le puneti la dispozitia CNSAS, va informam ca, potrivit art. 20 alin. 1 si 3 din Legea 187/1999 cu modificarile si completarile ulterioare, aveti obligatia sa predati aceste materiale institutiei noastre". Ieri, delegatul ziarului ZIUA a predat reprezentantului CNSAS, spre studiul expertilor Consiliului, un dosar cu documente intrate in posesia unui revolutionar din Targu Mures, in decembrie 1989, si ajunse ulterior in posesia redactorului ZIUA. (D.E.)

II

EDITORIAL, Miercuri, 31 mai 2006“Antisemitismul ca interes politic
Adrian PATRUSCA

“Un text halucinant! Asta am primit ieri dimineata pe adresa de e-mail a Ziarului ZIUA. Un asa-zis "Protest" semnat de 18 persoane indignate. Victor Roncea, seful Departamentului de Politica Externa, este acuzat de xenofobie, sovinism, antisemitism. De "propagarea unor mesaje extremiste si legionaroide", de instigare la ura si violenta. Ba chiar si de instigare la crima, de "incitare la asasinat politic", dupa modelul Garzii de Fier. De aceea, semnatarii cer ca "procuratura sa se sesizeze" si sa ancheteze.

“Cumplita trebuie sa fie vina lui Roncea! Cei 18 ne explica ce anume i-a indignat: Un editorial in care ziaristul il critica aspru pe

ministrul de Externe. In "Limba lui Ungureanu", Roncea trece in revista toate aiurelile ministrului, culminand cu prostia ca peste Prut s-ar vorbi o noua limba - "light romanian" - si cu faptul ca ne-am suit in cap Vaticanul cu zgarie-norul de langa Catedrala Sfantul Iosif. Editorialul se incheie constatand ca, alaturi de Ungureanu, cercul de vinovati de dezastrul politicii externe romanesti este destul de restrans, si conchide: "Departamentul National Antitradare n-ar avea prea mult de lucru. Comandante, da ordinul!"

“Aceste fraze par sa-i fi innebunit pe semnatari: "procuratura sa se sesizeze si sa investigheze cine se ascunde in spatele <<Departamentului National Antitradare>> si al <<Comandantului>> invocat in maniera codreno-simista de Roncea", tuna cei 18. Sugestia este perfida: pasamite "Comandantul" ar fi "Capitanul", iar "Departamentul National Antitradare" vreo organizatie oculta, pentru eliminarea fizica a indezirabililor. Nici unuia dintre cei 18 semnatari, altminteri oameni cu carte, nu i-a trecut prin cap ca, pur si simplu, "Comandantul" e Basescu, fost comandant de nava, acum sef de tara? Nici unul dintre cei 18 nu a inteles ca "Departamentul National Antitradare" este, pur si simplu, un joc de cuvinte? Un indemn ca Departamentul National Anticoruptie sa ancheteze cazurile flagrante in care Ministerul de Externe a deservit interesul national si sa verifice daca nu cumva ele sunt consecinta unor meschine interese materiale? Cand vezi incapatanarea cu care Ungureanu tine cu dintii de Ordonanta Gojdu prin care vrea sa deposedeze Biserica Ortodoxa Romana de patrimoniul sau privat, in ciuda protestelor repetate si vehemente ale Patriarhiei, e chiar deplasat sa te intrebi daca aici nu e vorba mai degraba de o panama?

“Nici vorba! Cei 18 sunt intelectuali suficient de harsiti ca sa distinga o figura de stil. Ca sa stie ca nici lui Codreanu, nici lui Horia Sima nu li s-a zis vreodata "Comandantul". Mai mult, e interesant de ce indignatii nu s-au gandit mai curand la Che Guevara, caruia chiar i se zicea "Comandante"? Adevarul e ca "Protestul" nu e nici pe departe o indignare spontana si nevinovata. El urmareste in primul rand sa descurajeze dezvaluirile Ziarului ZIUA la adresa ministrului de Externe, intr-un moment in care bilantul acestuia e pe punctul de a bate multe recorduri in materie de catastrofe politice. Intr-un moment in care se vorbeste de remaniere, iar capul lui Ungureanu nu se mai simte atat de sigur pe umeri. De unde pana unde acuzatii de antisemitism la un articol de bilant al politicii externe? Ungureanu nu este nici macar evreu; macar atunci "Protestul" ar fi avut o noima. Acuzatiile la adresa faptelor ministrului de Externe ar fi putut fi interpretate (tot fortat, oricum) drept atacuri la adresa persoanei evreului Ungureanu. Dar asa?!

“Mai curand, editorialul din ZIUA a umplut paharul ministrului. El si-a sunat cativa apropiati, cerandu-le sa-i ia apararea. Dar o scrisoare de admiratie pentru Ungureanu a unui grupuscul n-ar fi fost luata in seama de nimeni. Trebuia o tema dura, care sa atraga oprobriul inteligentziei si inchiderea gurilor critice. S-a ales antisemitismul, o tema

sensibila. Manevra este murdara si cusuta cu ata alba. Desfid pe oricine sa arate un singur rand antisemit din ZIUA. Nu numai din editorialul incriminat, ci din tot ziarul, in istoria sa.

"Si inca ceva. Semnatarii sunt foarte deranjati ca ZIUA este singurul ziar care il publica pe Paul Goma in Romania. "Dupa promovarea incontinenta a lui Paul Goma, cu toate excesele lui, cu repetatul si neobositul sau negationism, ZIUA recidiveaza", scriu acuzatorii nostri. Semnatarilor ar trebui sa le fie rusine. Nici unul dintre ei nu a facut, inainte de 1989, o farama din cat a facut Goma. Iar daca la 16 ani dupa o pretinsa revolutie, lui Paul Goma nu i s-a dat inapoi cetatenia romana, macar libertatea de a publica sa o aiba. Aceiasi semnatari se fac ca uita cum ZIUA a precizat de fiecare data ca punctul sau de vedere nu coincide intotdeauna cu al ilustrului disident, dar asta nu e un motiv de a-l interzice. Cei 18 indignati mai uita si ca ZIUA a gazduit copioase precizari si drepturi la replica. Inclusiv ale unora dintre ei.

"Culmea este ca unii dintre acuzatori publica regulat in ZIUA. Maximilian Katz, bunaoara. Opiniile sale au fost gazduite cu generozitate. Ba chiar si un interviu de o intindere impresionanta. La fel in cazul lui Andrei Oisteanu. Si atunci, care antisemitism?

"Inca doua precizari. Prima: Victor Roncea nu e un disident in Redactia ZIUA. Dimpotriva, sef al Departamentului de Politica Externa, el este una dintre vocile oficiale ale ziarului. De aceea, apelul "celor 18" catre Sorin Rosca Stanescu "la o actiune concreta" este jignitor. Nici directorul ziarului, nici redactia nu sunt in dezacord cu colegul lor. A doua precizare: acest editorial trebuia scris de Sorin Rosca Stanescu, dar acesta s-a aflat ieri pe drum, intre avioane. Dar toate ideile de mai sus sunt impartasite si de el.

In fine, o concluzie: Antisemiti sunt cei care isi permit sa foloseasca drama evreilor in interese personale!

Într-adevăr; halucinant!

Acest Ungureanu: nu este doar un analfabet, ci un idiot profund. Iar apărătorii lui nişte prostalăi. Modul în care a fost redactat "Protestul" lor dovedeşte, nu grabă, nu mânie care orbeşte, ci cretinărie curată. Cât despre *goi*-ii care au fost traşi, prin "obligaţii prieteneşti"… De Antonesei nu mă mai mir: acest băiat isteţ a devenit de vreun cincinal un oarecare profitor a tot ce a trecut prin raza mâinii sale - iar după ce face măgăria-porcăria-antonesìa - râde cu hohote, râsul lui care a devenit râs de împuţinat. Cât despre Marta Petreu - nu mai zic nimic. Ea, inventatoarea prosemitismului în opoziţie cu antisemitismul ar face bine să nu se mai laude cu creieritatea sa. Căci nu are. Din contra: poeta e o proastă obştească din Jucu de Jos (şi dacă de Sus?).

Mă întreb însă cu îngrijorare (jucată): cum va scoate SRS cămaşa "antisemitismului" de care este acuzat ziarul? Doar în

ultimii doi ani era frecvent vizitat la redacţie de tovarăşa Rodica Radian-Gordon, ambasadoarea Israelului, "în vizită de prietenie" - eu zicem: "de control": Că de ce a permis publicarea lui Goma? Că de ce nu i s-au dat (lui Goma) mai multe replici? Apoi băiatul SRS a fost de mai multe ori în Israel, în vizite ghidate. Ah, ce-o să-i facă Rodica, pentru neglijenţă, ba chiar pentru "complicitate obiectivă (şi activă) antisemită"! O să-l bată la palme cu rigla. Nu-i port grija acestui SRS. S-a descurcat el şi din situaţiuni mult mai grave şi, iată: dacă i-ai lua în seamă pe forumişti, "Ziua" este organul cel mai… obiectiv! "Cel mai" în comparaţie cu care? Cu "Aspirina Săracului"? Cu "România manolisterară"? Numai mie câte măgării mi-a făcut obiectivul SRS! Ultima se află pe site-ul meu internet…

Că tot vorbim de "Protestul celor 18": Ţinînd seama de fond-şi-de-formă, vorba bolşevicilor de părinţi ai multora dintre ei (nu: părinţii Martei Petreu nu erau bolşevici, însă pe fiică "Revoluţia" o prinsese profesoară de marxism - ci *altceva*): se constată că atât conceptorii cât şi semnat*o*rii sunt persoane de o lipsă de inteligenţă înspăimântătoare. Primul reflex al meu a fost să repet ce mai afirmasem: că evreii din România s-au românizat şi ei (adică s-au tâmpizat prin idiotizare). Al doilea reflex: dacă stăm strâmb şi judecăm drept (sic) în această chestiune - antisemitizarea ca secreţie, nu ca rezultat al reflecţiei - contaminarea s-a produs invers: evreii - deja cretinizaţi - i-au tras după ei în căcat şi pe nişte *goi* (care, fie vorba între noi: abia aşteptau să fie "implicaţi").

Am la îndemână exemplul evreilor francezi, dintre care unii: prieteni (Glucksman) şi care, din spirite luminate, din intelectuali străluciţi, de la Intifada (caută oul - ai să găseşti găina-palestină!), cu extrem de rare excepţii (printre ele: compatriotul nostru Pierre Hassner), au devenit nişte fiinţe negânditoare, fanatice, obtuze, isterice - ai zice: leit islamişti de semn schimbat, nu degeaba sunt fraţi-duşmani, întresemiţii! Primul - cronologic: Alain Finkielkraut. Apoi Alexandre Adler: apoi Glucksman - de BHL nu mai vorbesc, de Kouchner nici atâta. A dat ciuma prostiei în evrei! Sau o fi vreun ţânţar ca cei din Réunion care ţe-nţeapă si ţe faţe chiaun!

IUNIE

Sâmbătă 3 iunie 2006

Aşteptam o oarecare evoluţie în chestiunea "Celor 18", din partea, ca să spun aşa, a opiniei publice. Nu am observat - până acum - decât devieri (ah, termenul comunist!), derapări, abateri (altul, dar dacă nu am… altul…). Foarte bine că s-a mutat discuţiunea la Afacerea Gojdu, foarte bine că s-a deplasat la Afacerea Catedralei, acelea merită din plin să fie apărate - numai că s-a pierdut din vedere punctul de plecare: Antisemitizarea din partea "Optsprezecilor" a jurnaliştilor de la Ziua care - printre altele - publică produsesele negaţioniste, ale cui? Ale lui Goma.

Da, dar Goma acela îşi pierduse fulgii în focul bătăliei intre zilişti şi antizilişti. După ce fusese indicat ca "disident"(sic) ba, sub pana lui G. Damian, chiar: "marele disident" (sic-sic), a… dispărut din orizontul aşteptatic.

Nu ştiu ce este în capul lui SRS şi, scuzaţi, pardon, bonsoar, puţin îmi pasă. Bănuiesc zbateri de genul: zvârcolitură (a şarpelui), avînd drept scop scăparea din strânsoare şi… tuleala - deşi, ca să spui că un şarpe o tuleşte îţi trebuie un mare curaj lingvistic… Acest SRS s-a manifestat, mai cu seamă în ultimii doi-trei ani, de când sunt şi eu miluit cu câte o dare-la-ziar (pe sărite şi fără a mi se explica refuzarea cutărui text) - vădit filosemit. Pe dinafară era vopsit - violent - gardul (vizitele Rodicăi Radian Gordon la redacţie), pe dinlăuntru, numai eu, "antisemitizatul" percepeam… orientarea ziarului. Să nu uit: eram în "polemică" - zic şi eu, ca să mă aflu în treabă - cu Teşu Solomovici: la o replică a mea, Teşu s-a dovedit a fi receptiv şi a mai lăsat oleacă din preţul bilanţului holocaustic, însă fără a uita să facă uz de arsenalul eternului-presecutat-pe-nedrept: indespensabila tânguială-argument cu-bătrânii, cu-femeile, cu-copiii - ca şi cum "celelalţi", *goi*-ii, victime ale bolşevicilor sionişti ar fi fost numai-bărbaţi în putere, nu şi-femei, nu şi-copii, nu şi-bătrâni. Ei bine, atunci - vina mea dacă am simţit manevra redacţională - *Ziua* a re-publicat lălăiala lui Radu Ioanid, cea cu "Belleville"… De ce? Ei, de ce! Răspunsul este cel al ovreiului clasic şi al Barbăneagrălui de serviciu: «De ce nu?!»

Asumîndu-mi, în continuare, greşita-interpretare, greşit-interpretez:

- pentru a rupe, întrerupe înfruntarea dintre Goma şi Solomovici pe punctul de a deveni - ce oroare pentru Tel Aviv ! - "dialog";

- pentru a aduce la matca sionismului monologator-acuzator

o "discuţie" (acel text - reproducerea celui publicat iniţial în *Observatorul cultural* al lui I.B. Lefter şi C. Muşat) care risca să devină… normală între doi oameni cvasi-normali;

- ca supliment "Din partea Casì' *Ziua"*: fotografia ilustrînd textul lui R. Ioanid, nu a ilustrat tragedia evreilor în Transnistria, provocată de autorităţile române, ci… altceva, de altundeva, de altcineva.

Ce se va fi petrecut cu SRS, între timp?

Să se fi… neatârnat el de evrei şi de Israel şi de America? Singur-singurel ca un băiat mare? Nu voi credea una ca asta nici atunci când voi vedea un text scris şi semnat de el însuşi în *Ziua* - câte alte scrise-semnate de sine se petrecuseră între-timpul 1989-2006! S-ar oarecum schimba situaţiunea dacă, de pildă textul acela ar fi prezentat ca editorial. Text care să spună *adevărul* despre teroarea exercitată de holocaustologi în România (pentru început, doar suntem patrioţi, nu?); despre teroarea exersată de ambasada USA prin Taubman - care se arată a apăra interesele Israelului, nu ale americanilor - şi, ca supliment, să vorbească despre relaţiile americano-române; să spună adevărul despre caracterul terorist al statului Israel, faţă de băştinaşii palestinieni pe care îi tratează din 1948 ca pe nişte sclavi; despre Israelul avînd supra-dreptul (de la americani) de a ataca Irakul, de a ataca Libanul, de a ataca Siria - întru "autoapărare" - şi de a interzice Iranului de a accede la arma atomică (opinia mea de nespecialist: tehnic nu va ajunge nici în trei decenii, gesticulează ca să alunge stafiile ameninţărilor din afară).

Până atunci - ba. Aşa că degeaba îi trimite (sau îi lasă; sau se preface că nu a băgat de seamă ce-i fac subalternii) în linia întâia pe Roncea, pe Pătruşcă - la o adică ei vor fi acuzaţi de "legionarism", de "antisemitism"), şi nu bulibaşa SRS. Căci Dânsul nu fusese informat, căci Dânsul fusese plecat într-o călătorie de documentare, însă, acum, că s-a întors şi a aflat, va lua măsuri drastice…

Luni 5 iunie 2006

Deşi nu au lipsit evenimentele (vorbesc de cele de hârtie), nu le-am consemnat. Şi nu cred că o voi face. Băieţii deştepti (Roncea şi Pătruşcă) se apără cu bărbăţie, răspund loviturilor cu lovituri, însă au trecut peste un amănunt care este esenţial, nu doar pentru mine şi pentru persoana mea, ci şi pentru ei, ca ziarişti informatori, formatori de opinie: printre alte acuzaţii formulate de "Cei 18" este şi "*promovarea incontinentă a lui Paul Goma, cu toate excesele lui, cu repetatul si obositorul sau*

negaţionism." Or ei (jurnaliştii, cu Roncea în frunte) au acuzat pe acuzatori că îi acuzaseră de "antisemitism"… doar pe ei, pe jurnaliştii de la *Ziua*. Sigur că acuzatorii optsprezecişti au dat înapoi, într-o manieră lamentabilă (dar cine să o bage de seamă şi să o arate!) că nu, că ei nu au formulat: "antisemitism" (ei, ba nu!). Numai că aceiaşi "apărători" ai mei nu au observat, pe hârtie, că "negaţionism" este mai grav, indicînd o opinie, nu o umoare.

Drept care i-am trimis lui Victor Roncea următorul mesaj:

"Scrisoare către Victor Roncea, jurnalist la 'Ziua'

Paris, 5 iunie 2006

"Domnule Victor Roncea,

"Observ cu uimire, cu tristeţe: în focul luptei pentru apărarea redutei ziarului 'Ziua', aţi uitat de predecesori, de răniţi, de "străini" - i-aţi abandonat. Desigur, cămaşa este mai aproape de trup, dar adevărul mai aproape de suflet.

Or adevărul este ca în ultimii doi ani, ziarul 'Ziua' - chiar daca se laudă/plânge ca l-a publicat pe "antisemitul" Paul Goma, a facut-o cu parcimonie, ca sa nu spun: selecţie-justa (vezi "delimitările). Mi-a publicat unele texte - pe altele ba, ultimul: "Doliu pentru Basarabia", fără a explica motivul, fără a-şi cere iertare în cazul în care constatase că greşise - sau nu constatase?, deci nu greşise, nepublicîndu-l?

Mai grav a fost obiceiul 'Zilei' de a nu publica drepturile-la-răspuns (recenta Scrisoare adresată Directorului în legătură cu textul semnat de G. Damian - jurnalistul care a luat de pe site-ul internet - fără încuviinţarea mea - textul **Plângerii** împotriva… antisemitizatorilor mei, a selecţionat arbitrar, a intertitrat aiurea şi, cunună a jurnalismului, l-a "ilustrat" cu o fotografie trucată în redacţie, prezentîndu-i pe V. Tismaneanu şi pe P. Goma în acelaşi cadru!).

Nu mă intereseaza piruetele "deontologice" ale lui Sorin Roşca Stănescu - le cunosc, nu mă surprind. Fireşte, în cazul atacurilor obraznice, nedrepte împotriva unor jurnalişti care - în ciuda politicii şefului lor şi cu certe riscuri… profesionale - încearca sa informeze corect, scriind adevăruri neconvenabile guvernaţilor guvernanţi de la Bucureşti - sunt şi voi fi mereu solidar cu cei agresaţi.

Însă este păgubitor, chiar jurnaliştilor care se apără de calomniile calomniatorilor de profesie - si pe care eu i-am dat recent în judecată - de a nu invoca acuzaţiile grave formulate de "Cei 18" şi de a omite numele - şi cazul, mult mai vechi - al meu din chiar citatul Protestului (şi) lor :

"Ziarul Ziua nu se afla in nici un caz la prima iesire de acest gen. Ziaristi precum Victor Roncea, Miruna Munteanu, Vladimir Alexe, Dan Ciachir, George Damian, s.a. au devenit varful de lance al atacurilor nationalist-securiste. Dupa **promovarea incontinenta a lui Paul Goma, cu toate excesele lui, cu repetatul si obositorul sau negatio-**

nism *(subl. mea), Ziua recidiveaza cu recentele atacuri la adresa lui Vladimir Tismaneanu, Smaranda Enache, Mihai Razvan Ungureanu, etc.*"

Or, daca pentru jurnaliştii de la 'Ziua' care pentru întâia oara sunt confruntaţi cu astfel de minciuni acuzaţia de "negaţionism" este trecută cu vederea (fiindcă nu este desemnată (şi semnalată) prin "antisemitism"!), ei bine, se înşeala, ei, îi înşeală pe cititori, mă trădeaza pe mine - ei, cei care mă "promovaseră", nu?

Fiindcă "antisemitism" poate fi considerat un calificativ cvasi-injurios ca: «Jidane!» , însă "*negaţionism*" desemneaza **o opinie, o atitudine, un discurs: Negarea Holocaustului evreilor***

Şi nu este adevărat.

De aceea, Domnule Victor Roncea, vă sugerez - în interesul **adevărului**, nu doar al meu (eu mă pot apăra şi singur, fără scutul protector al 'Zilei', doar pe internet) - în proxima intervenţie să faceţi precizarea de mai sus, în legătura cu extrema gravitate a acuzaţiei de *negaţionism*.

Totodata îl invit pe Dl. G. Damian să nu mai folosească atunci când aduce vorba de mine calificativul descalificanto-mincinos: "disidentul" (ba chiar "marele disident"!). Nu sunt nici "mare", nici mic - şi nici "disident". Faptul ca domnia sa nu a aflat ca sunt, totuşi, scriitor, nu are nici o importanţă. Sunt - sau ne-sunt - în ciuda d-lui G. Damian.

Va salută

Paul Goma

P.S. Ştiind ca 'Ziua' nu va publica această precizare, nici nu o rog. Va apărea tot pe site-ul meu:

paulgoma.free.fr

Ia să mai vedem o dată componenţa protestatarilor:

Ágoston Hugo, publicist.
Prof. Liviu Antonesei, Universitatea Al.I. Cuza, Iasi
Bányai Péter, publicist, Cluj-Napoca.
Dr. Mihai Chioveanu, Universitatea Bucuresti
Adrian Cioflanca, istoric, Iasi.
Dr. Andrei Cornea, Universitatea Bucuresti
Victor Eskenasy, publicist, Praga
Prof. Mihai Dinu Gheorghiu, Universitatea Al.I. Cuza, Iasi
Marco Maximilian Katz, director, Centrul Pentru Monitorizarea Antisemitismului, Bucuresti
Dan Matei, CIMEC - Institutul de Memorie Culturala
Raluca Moldovan, doctorand, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca
Andrei Oisteanu, Universitatea Bucuresti
Prof. Marta Petreu, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca

Prof. Liviu Rotman, SNSPA, Bucuresti.
Prof. Michael Shafir, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca.
Tibori Szabo Zoltan, publicist, Cluj-Napoca
Daniel Ursprung, Universitatea din Zürich
Dr. Leon Volovici, Universitatea Ebraica, Ierusalim"

Ce fac eu acuma? Pe lângă M.D. Gheorghiu, M. Katz; Oişteanu, Shafir - deja daţi în judecată - să mă apuc să fac o addenda cu cei care, înainte nu se "exprimaseră", dar o fac acum, limpede - şi în grup: Antonesei, A. Cornea, Eskenasy, Marta Petreu, Rotman, Volovici? Aş putea - dar mai am energie? Dar mai am chef?

Zic şi eu, relativizator-întăritor ca ardeleanul (de-un paregzamplu obsesia mea: Marta Petreu):

«Mi-e cam greaţă…»?

Luni 6 iunie 2006

Continuă Marea Luptă de la Iazul Mic al 'Zilei'. Se zboară jos de tot, la rasul mlaştinei.

Şi jurnaliştii trăiesc marea dramă a necunoaşterii. Necazul că în această chestiune vârsta nu joacă nici un rol: cel bătrâni pe care decembrie 89 i-a prins gata-profesionalizaţi, fie nu au putut să se dezbare de ticurile presuale comuniste, fie s-au azvârlit cu jubilaţie (şi cu disperare) în… câmpul muncii, ghid fiindu-le presa occidentală - şi s-au străduit să scrie… ca ăia. Rezultatul: jalnic. Imitaţie penibilă. Cei tineri… Ei au crezut că dacă '89 i-a prins virgini în materie, necondiţionaţi de comunism, de cum vor pune pana pe hârtie/bine vor începe-a-scrie…

Şi nu.

Probabil *s*-a crezut (intenţionat am folosit impersonalul) că jurnalistica este o meserie ca oricare alta (dar sigur mai… nobilă) şi care se învaţă… scriind. S-a crezut că junele cutare, azvârlindu-se în Dunăre, dacă nu va ajunge pe celălalt mal - de astă dată - chiar de nu ştia să înoate, dînd din mâini şi din picioare va… învăţa.

Şi nu a învăţat nimic.

Din mâini şi din picioare dă copilul abia născut - într-un mediu cunoscut din pântecele mamei sale - şi nu se îneacă. Dar un adolescent, un tânăr îmbrâncit, aruncat în Dunăre - bine: în Gârlimboviţaapădulce - riscă să se înece; în cel mai fericit caz rămâne traumatizat pe viaţă de apă.

Între gazetarul român şi scriitorul român (pe poeţi îi scot din cauză, ei fiind geniali înainte de a se naşte, după nu au nevoie decât să înveţe a se iscăli - cu geniu) asemănările sunt mai

strânse decât s-ar putea crede:

Aşa cum prozatorul român nu va scrie proză - normală, nu genială - atâta timp cât va fi incapabil *să povestească*, aşa gazetarul român va rămâne un etern… adolescent (adică i-matur, adică ne-gazetar) atâta timp cât va râmâne cum îl făcuse mă-sa dimpreună cu partidul: *incult* şi *neinformat* - deci dezinformator-fără-voie.

Nu este chiar acelaşi lucru incultura şi neinformarea - cum crede ziaristul fost june în urmă cu 17 ani, acum… tată de copii.

Joi 8 iunie 2006

Iar am des-împărţit **Scrìsurile**: am făcut 3 volume, ultimul începînd cu 2006.

Deprimat. Din pricina procesului care iar şi-a luat o pauză.

Însă şi din pricina jurnalismului român. Voi încerca să scriu ceva-ceva. Poate va ieşi ceva-cumva. "Scandalul Ziua" a scos la suprafaţa canalului de scurgere toate gunoaiele neputinţei confraţilor români de a face jurnalistică măcar convenabilă. Când am dat de o excepţie (excepţională) şi ca persoană şi ca moment al persoanei în chestie: C. Stănescu, am jubilat: acest scînteist pe care şi eu îl criticasem, de fiecare dată când avusesem ocazia, în chestiunea Monumentului Ostaşului American (cel care îşi dăduse sângele pentru apărarea României!) a scris un text atât de… normal, încât sare din pagina jurnalismului românesc.

Cu o zare de speranţă: forumiştii pe care îi bubuisem de atâtea ori în legătură cu "comentariile" anterioare - dar anonime, cum îi şade bine românului farfuridesc de totdeauna, deci dinainte de Caragiale - de astă dată (cu excepţiile nedesminţite ale diversioniştilor profesionişti, şcoliţi la Ştefan Gheorghiu, securişti sau/şi evrei), au pus accentele acolo unde ditamai ziariştii-analiştii nu le puseseră - în legătură cu "Protestul celor 18"! Adevărat, fusese anunţasată ameliorarea cu o zi-doua înainte în punerea la punct a lui Orescu.

Miercuri 14 iunie 2006

Am terminat Sumarele pentru fiecare din cele trei volume de **Scrìsuri**.

Surpriză: ieri ne-au venit în vizită nepotul Andrei Dulgheru şi cu soţia, Nadia. Fără băieţi, rămaşi "acasă, la Londra".

Ne-am bucurat, s-au bucurat. Ei, după zece ani de tras sania pe uscat, s-au aranjat: Nadia la un "lanţ" de hoteluri de lux (unde trag mafioţii miliardari ruşi), el cu lucrul în construcţii.

Cu acest prilej am auzit a treia variantă a dispariţiei unchiului meu Ion Goma, bunic al fraţilor Dulgheru: că nu ar fi murit în lagărul de la Floreşti, că ar fi fost internat întâi la Bălţi, apoi a fost transportat cu trenul în Siberia - şi că ar fi murit pe drum, de foame.

Dezorientat, nu mai ştiu ce să cred. Atâta m-am frământat, m-am culpabilizat, încât Ana m-a consolat:

«Probabil n-ai să afli adevărul niciodată".

De unde se constată pentru a mia oară cât de salutară este o Ana la casa basarabeanului. Şi salutată…

Probabil. Dar vreau să-l aflu. Sucit mai sunt: nu sunt liniştit până nu aflu *unde* a pierit unchiul Ion! Ca şi cum dacă aş afla (adică bănui) unde-când a murit celălalt unchi, Ignat Goma: în 4 aprilie 1944, în bombardamentul Gării de Nord din Bucureşti, aş fi împăcat… Da' de unde! Cum să fii împăcat?

Bedros Horasangian mă contrazice, în *Ziua* de azi astfel:

"Marea Neagra, Turcia si Caucazul (…) Daca "Financial Times" a considerat ca lucrarile de la Forumul Marii Negre au fost o "lovitura de imagine" pentru presedintele "Basesku" - *descoperim ca Paul Goma ne considera un "impaciuitorist cotrocenist"* (sublinierea mea, P.G.), ceea ce n-ar fi chiar rau daca ar fi si adevarat - credem ca, dincolo de cele declarate, discutate si consemnate la finalul reuniunii tin in contact niste tari cu agende politice diferite."

Un detaliu - important: Bătrânul şi Blajinul Bedros, pe lângă faptul că îl introduce hodoronc-tronc în text pe Goma (ce voi fi căutînd între *Financial Times* şi "Forumul Mării Negre"?: va explica cum îi "sărise", în redacţie, propoziţiunea de legătură - logică), îi induce în eroare pe cititori (în româneşte: îi minte) când scrie: "descoperim că P.G. ne consideră…". Fiindcă nu indică unde anume, în ce publicaţie: ziar, revistă, volum a "descoperit" el un citat inexistent… Nici măcar în Jurnalul meu de pe luna mai, la data de 17, text presupus a-l fi inspirat. Acolo comentam intervenţia sa întru apărarea Tismăneanului - astfel:

"Bedros Horasangian, băiat bun, împăciuitorist-şef intervine iar pentru pace-între-două-dobitoace. Numai că şi el, scufundat până la sprincene în ţărişoara-ne, nu vede "cauza" decât în… conflictul dintre "Volo" (aşa îi spune el, tandru, citîndu-i pe prietenii lui Tismăneanu) şi Goma. Iată ce zice Bedros, pe larg (!) la ce ar putea enunţa într-o frază (dar poate? nu):"

Şi citam, în Jurnalul meu internetic din Bedros Horasangian:

“Intransigenta si prestigiul de disident anticomunist ale lui Paul Goma, dincolo de nabadaiosul lui caracter, prin care face mult rau prietenilor sau lui insusi - consideram o grava eroare de strategie darea in judecata a unor intelectuali romani si a Administratiei Prezidentiale - s-ar conjuga fericit cu prestigiul academic si profesional al profesorului american [vorba fiind de Tismăneanu, nota mea, P.G.] si al celorlalte somitati din Comisie. Persiflarile lui Goma la adresa preocuparilor profesorilor Zub, Sorin Alexandrescu sau Antohi ni se par neavenite. Credem ca Traian Basescu ar putea indrepta lucrurile, astfel ca masinaria comisiei lui Tismaneanu sa fie de tip "Volvo" si nu tratata de diversi comentatori ca o "Volga" oarecare”.

Comentam - încă o dată: în jurnalul meu de pe internet:

“Da, domnule. Îmi place la Bedros multitudinea soluţiilor întru împăcarea “părţilor”. Numai că… unele părţi (eu) au ceva din baba care nu vrea în ruptul capului să treacă strada - şi nici nu se lasă dusă pe sus de cealaltă parte a străzii pe umerii pionierilor patriei voioase, fiindcă treaba ei este dincoace - iar celelalte părţi nu pot mişca în front de atâta şi atât de determinanta “societate” a prietenilor extrem de dezinteresaţi - ca Manolescu, Mihăieş, Antohi, Zub”.

Exemplificînd printr-un citat - din B. H.:

“…o grava eroare de strategie darea in judecata a unor intelectuali romani si a Administratiei Prezidentiale”,

Am continuat să comentez scrisele bedròsice:

“Măi, să fie! Din toate puterile lor - când e să facă rău găsesc , neputincioşii - “Intelectualii români” mă exclud, mă sabotează, mă ostracizează, mă interzic în veselă unanimitate, mă împiedecă să mă exprim, mă calomniază - ultima găleată de lături, cronologic, fiind “antisemitizarea” la Uniunea Scriitorilor, şedinţă la care Bedros va fi luat parte cu drag îndeolaltă cu unanimitatea cea călduţă (chiar dacă va fi fost absent pentru raţiuni medicale…), iar eu, care mă apăr cum pot: prin internet! - comit “o grav eroare de strategie”! “Administraţia prezidenţială” nu comite măgării, porcării, nici Uniunea Scriitorilor!, ea/ele sunt drepte, morale, fiind ele: oficiale, deciţ legale. Şi ocrotitoare (cu membrii obedienţi şi unanimitatorişti, ca Bedros, doar n-o să-mi ceară să-l cred pe cuvânt că el a ridicat el mâna în plină şedinţă să protesteze împotriva execuţiei lui LIS - ce să mai vorbesc de “solidarizarea” cu un antisemit ca mine! Bedros, Bedros, înainte de cântatul cocoşului te vei lepăda de trei ori câte treizeci şi trei de ori… Administraţia prezidenţială! Cea care, de ani de zile a păstrat pe internet condamnarea unor alţi scriitori - Monica Lovinescu, Tudoran (de

mine nu mai vorbesc!) pentru "antisemitism", iar bătrânul şi înţeleptul rabin armean Bedros Ultimul nu a scos măcar un oftat de… mirare, dacă nu de protest! Şi cine, mă rog, sunt autorii "prezidenţialului" comunicat sau raport ? De ce nu-i numeşte - pe Alexandru Florian, pe M. Shafir, pe Radu Ioanid, pe W. Totok şi pe alţii ca ei? Ce, nu-s şi ei oameni - în fine, ca să putem continua discuţia… Cât despre antisemitizatorul Manolescu… El e preşedintele Uniunii, cine-i nebunul să se încontreze cu o dublă-instituţie?

Şi tot nu descopăr citatul… descoperit de Bedros Horasangian - re-citez din prestaţia lui jurnalistică:

"*…descoperim ca Paul Goma ne considera un "impaciuitorist cotrocenist".*

Dacă s-a supărat, foarte bine a făcut. Însă pentru cititorii mei - de pe internet - precizez: "împăciuitorismul" de care îl acuzam, nu era unul… cotrocenist, cum face el diversiunea ieftină, nedemnă, ci împăciuitorismul scriitoricist: vizam atitudinea şi a lui Horasangian faţă cu acuzaţia lui Manolescu şi a lui Gârbea (şi a lui Cistelecan şi a Martei Petreu) la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu şi a mea, în şedinţa din vara-toamna anului trecut: dacă i-am zis : "împăciuitoristă" am folosit un eufemism, în realitate Bedros Horasangian s-a comportat ca un adevărat scriitor român, făcînd, în pace şi-n onor, cultură curată cu voie de la stăpânire, cu capul sub ţol : obedient faţă de şefuleţi, şefi, şefoi - până la greaţă, unanimitarist până la anularea personalităţii (dacă o va fi avînd şi pe aceea, vorba lui Sorin Toma).

Mă întreb - pentru că tot am terminat de corectat seria de scrieri postume: de ce nu va fi rămas Bedros Horasangian ce şi cum fusese o viaţă întreagă: cunoscutul, legendarul număbagaci emeritul prudent, înţeleptul tăcut, cunctatorul de serviciu? De ce s-a trezit din moţăiala-i esteticească, atât cât să scrie neadevăruri flagrante (plecăciunile în direcţia lui "Volo" nu mă interesează nici de frică), apoi să adoarmă la loc şi să mai sforăie două decenii - fiind şi el etern, dar armeneşte? Să nu aibă pe nimeni în lume căruia să dea la citit, înainte de publicare, ceea ce scrisese? Bine, dar măcar o oglindă în care să se privească şi să se întrebe:

«Câte neadevăruri am scris azi, în cele trei pagini?»

Joi 15 iunie 2006

Nu pot ieşi din groapa cu melanholie deprimatorie în care am căzut de când am terminat toaletarea **Scrìsurilor**. Va trebui să găsesc altceva de-stricat-prin-ameliorare, altfel nu e de trăit.

Vineri 16 iunie 2006

Ieri multe evenimente:

- A murit Raymond Devos - unul dintre foarte mulţii belgi care au îmbogăţit, nu numai absurdul ca… formă de realitate, dar şi limba franceză. Dumnezeu să-l ierte. A avut o viaţă plină, ‘plinită, rotundă, ca şi învelişu-i corpic;

- La Uniunea Scriitorilor: scandal între animalele de pradă atacînd pe la spate (şi pe întuneric): Manolescu vrea să-l îndepărteze pe ‘Basadorul Caius de la *Viaţa românească*, vizatul nu se lasă, ameninţă cu demisia - lui Manolescu nici că-i pasă…

- Ştiam de formidabila manifestaţie în favoarea elevilor basarabeni de la liceul Asachi, din 11 iunie (!) la Bucureşti, mi-a scris şi Andrei Vartic, azi primesc o scrisoare de la Elena Andronache - care “şi-a adus contribuţia” şi la confecţionarea lozincilor…

Două guri de aer proaspăt.

Ei, da: elevii. Şi doi-trei moşi, supravieţuitori ai închisorilor. Oi fi pretinzînd să-şi pună semnătura pe Apelul de apărare a elevilor de la Asachi marii patrioţi ardeleni Manolescu, Pleşu, Buzura, Blandiana, Buduca, Groşan, Marta Petreu - Caius, că tot l-am vorbit de rău? Măcar Cistelecan şi Moraru de la Târgu Mureş, ei care, printre primii, cronologic, au făcut legătura după 1990 cu Basarabenii? Sau oltenii Liiceanu, Adameşteanu, Negrici, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca - a, nu: aceştia sunt “cei buni”, numai “răii” (ca A. Păunescu), au, n-au treabă, îi dau mereu cu Basarabia ceea (“ca o placă stricată”, ca să nu rămână Monica Lovinescu necitată). Ce să mai vorbesc de subţirii intelectuali Matei Călinescu, Ion Vianu, Sorin Alexandrescu - acesta din urmă (ca şi Monica Lovinescu) aflător în Comitetul de onoare al Institului cu pricina, cel care urma să cerceteze (sic) istoria comunismului în România - dar fără a pomeni de Basarabia şi de Bucovina: “Nu e momentul; acum, politic este să lăsăm de o parte… problema aceea…” - cum atât de limpede s-a exprimat de curând, la Casa Românească de la Paris Marius Oprea, şi ardelean şi istoric!…

- Am băgat de seamă: interesul pentru fotbal mi-a scăzut simţitor: am tras cu câte un sfert de ochi la câte un sfert de meci - cel mai pasionant: Anglia - Trinidad-Tobago în care britanicii au fost impotenţi până prin minutul 80, după care… au băgat un gol; şi încă unu, că aşa-i la fotbal; după unu vine doi. În rest: francezii sunt nişte molâi, nesăraţi, neputincioşi - dar clanici! Prevăd: meciul cu Coreea ar să reediteze isprava lor din… Coreea, de

acum patru ani. Îngrijorător pentru mine: că nici nu mai pun la inimă.

- Doicescu mi-a atras atenţia ieri ca "Strict secret" se va proiecta pe TVR Cultural, aşa ceva. I-am spus că mie îmi este inaccesibilă TV românească; apoi am văzut filmul, inregistrat pe ordinatorul meu de Filip. El (m-am întors la Doicescu) mi-a spus că în ultima lună a mai fost programat o dată (de două ori?). Nici el nu găsea "raţiunea": doar eram interzis de Manolescu, de Gârbea (chiar şi de Marta Petreu,/ păi ce cred eu?) şi de Comunitatea evreiască, nu? Aşa ştia toată lumea, dar se vor fi găsind la televiziune şi "antisemiţi" fioroşi care îl programează pe Goma - adevărat, la ore târzii, ca să nu fie scandal…

Luni 19 iunie 2006

Aş fi băgat mâna-n foc, jurînd că scrisesem în jurnalul de pe luna mai a.c. măgăria cu "Monumentul ostaşilor americani" din Cişmigiu. Dacă am scris-o - bine am făcut, acum repet:

'Ambasadorul Taubman şi ministrul Atanasiu au inaugurat „Monumentul Eroilor Americani" din Bucureşti (Gîndul,27 mai 2006) Mihai DIAC

Ambasadorul SUA la Bucureşti, Nicholas Taubman, şi ministrul Apărării Naţionale al României, Teodor Atanasiu, s-au întâlnit ieri dimineaţă în Parcul Cişmigiu, pentru a inaugura "Monumentul Eroilor Americani" din Bucureşti. Monumentul este dedicat celor 378 de militari americani care au murit pe teritoriul României în al doilea război mondial. "Monumentul este dovada tăcută, dar permanentă a sacrificiului pe care eroii americani l-au făcut pentru a ne apăra libertatea. Şi-au părăsit casele şi familiile. Nu s-au mai întors. Astăzi îi onorăm", a declarat Nicholas Taubman. Cu privire la situaţia din prezent, ambasadorul SUA a amintit că "o ameninţare la adresa libertăţii într-un colţ al lumii este o ameninţare la adresa libertăţii pretutindeni" şi s-a declarat mândru că militarii români şi americani sunt împreună în Afganistan, Irak şi Balcanii de vest, pentru "combaterea terorismului şi promovarea libertăţii".

Sunt prea furios pe această minciună cât… "Timişoara", ca să o comentez azi.

Marţi 20 iunie 2006

Tismăneanu a cerut - şi a obţinut! - certificat de bună pur-tare de la CSNAS, garantînd că nu a fost securist.

Ce prostie din partea lui "Volo"! - dealtfel, nu singura:

- nu a răspuns imediat afirmaţiilor tizului său Vladimir;

- o "apără" pe mama sa cu… argumente alături (şi acelea debile: că a fost doar şefă de cadre…). O mamă se apără nu cu "doar"-uri, ci cu: «E mama mea, nu cred că a făcut ceea ce i se reproşează» - punct!

- iar acum "certificatul"…

Volo, Volo, cum te dezmiardă prietenii tăi: din prostie nu a crăpat nimeni, deci nici tu, ba ai să faci o carieră strălucită, încât are să te invidieze chiar şi Breban - cel care până mai adineauri, îl gelozea pe Petru Dumitriu, Canalia Canală:

«Ce carieră! Ce carieră a făcut!»

Mă învinovăţesc mereu: cum de nu notasem la timpul potrivit imensa măgărie a americanului Taubman care a impus României ridicarea unui monument pentru memoria aviatorilor americani care… luptaseră pentru liberarea României de nazişti…? Ce să mai spun de Românii noştri ca brazii, miniştri, prim-miniştri, preşedinţi, 'telectuali, ba chiar foarte-istorici! (ca Marius Oprea, Stejărel, Zub, Pippidi, Răzvan Ungureanu - şi el, tot istoric, ce, ne jucăm de-a istoria?) - care nu au crâcnit ca să conteste Marea Minciună!

Astă-noapte, pe când dormeam (adânc) îmi spuneam:

«Dar dacă Geremek, atunci când a rostit porcăria pe care am afurisit-o de fiecare dată când am avut ocazia, anume (la primirea Poloniei în NATO) s-a pomenit rostind: "SUA ne-a salvat de două ori: de nazism şi de comunism"… - a… anticipat ce urma să se petreacă cu România?»

Am abandonat-o grabnic: sunt un păcătos de realist, pentru mine faptele sunt fapte, ordinea lor cronologică rămâne ordine cronologică (de asta am ajuns ce-am ajuns, zugrav de exterioare, sus pe schele, vorba prietenei mele Adameşteanca…)

Tocmai îl criticasem pe Taubman că este, în fapte, ambasadorul, nu al americanilor în România, ci al israelienilor, că, uite ce-a făcut! Au oare să fie şi chestiunea aviatorilor americani ("care şi-au dat sângele pentru liberarea românilor de nemţi") tot o chestie care ţine de Holocaust? Oricât de năucă, nu este de înlăturat.

Joi 22 iunie 2006

"A-nceput război-n lume".

Am început textul despre Tismăneanu.

Filip a instalat pe internet Săptămâna… şi Scrisuri I, II, III.

Vineri 23 iunie 2006

Ieri am primit multe (era cât pe ce să spun: "o mulţime de") mesaje dinspre români - acum corectez hotărît: românce. Fie basarabence de-ale mele (şi de vârsta mea, deci care au "amintiri indirecte", adică prin părinţi, bunici care le povestiseră) cu care eram deja în corespondenţă (poştală), fie încă necunoscute care m-au contactat prin internet. Se întâmplă ca toate cele de ieri să vorbească despre înternetizarea mea şi să binecuvinteze această pedepsire. Şi să mă consoleze, fiindcă mă plângeam în Jurnal că nu mă pot exprima decât prin internet.

Mi-au făcut cald pe la inimă.

Sâmbătă 24 iunie 2006

Ieri nu am lucrat la textul acela. Am aşteptat meciul Franţa-Togo. Revelaţie: Togolezii joacă un fotbal rapid, tehnic, şi, ca toţi negrii care nu au cunoscut sclavajul: jubilatoriu, ei (se) joacă, nu luptă cu încrâncenare. [ce prostie am spus - dar negrii din Brazilia? Nu sunt ei urmaşi de sclavi? Şi ce şampanie-fotbal joacă dansatorii de samba!). Numai că ei (Togolezii) au pierdut, au câştigat Francezii, cu echipa lor fără Zidane, dar tot gâfâicioasă, tot amânătoare, tot decepţionantă. De ce a jucat Franţa mai puţin rău decât Togolezii? Fiindcă trei sferturi dintre jucători sunt… negri. Adevărat: trei-sferturi dintre negrii francezi sunt descendenţi din sclavi. [Iar? Iar…]

Am intenţia să continuu, azi, textul despre Tismăneanu.

Duminică 25 iunie

Sper să termin azi textul despre T. Merge extrem de greu.

Orele 21: l-am terminat. Uf!

Luni 26 iunie 2005

Azi ultimele detalii. Iată-l:

Paris 22 iunie 2006,
65 ani de când Antonescu a ordonat ostaşilor trecerea Prutului, zdrobirea vrăjmaşului de răsărit şi miază-noapte - însă acolo am rămas:
nu am trecut Prutul, nu am vărsat sânge, nu am liberat pe nimeni, nu am zdrobit nimic, dacă ne-am

ales cu ceva: cu "Holocaustul " în care noi am ucis 400.000 evrei, iar guvernanţii noştri iubiţi şi luminaţi vorbesc despre basarabeni şi bucovineni ca "minoritari" (Coposu), ca "românofoni" (Zoe Petre), ca vorbitori de "light romanian", un fel de limbă, însă nu cea de tinichea, gândită-vorbită de unul, Ungureanu.

Despre Vladimir Tismăneanu - şi nu numai - în 11 puncte

1. Despre Pelin II

Încep printr-un citat din mine însumi, un fragment din Jurnalul pe luna mai 2006, instalat pe internet (voi reveni la chestiunea "internetului"):

"Sâmbătă 13 mai 2006

"(…) Surpriză: da; plăcere, ba. Chiar ne-plăcere să citesc pe prima pagină titlul-bombă: "Agentul Volodea". Ne-plăcerea vine, desigur şi de la aflarea autorului: Vladimir Alexe, acest Pelin II, dar chiar dacă altcineva l-ar fi scris, nu mi-ar fi făcut plăcere. Pentru că unul este adevărul şi alta lovitura cu dosarul de securitate.(…)

Ca să nu existe dubii: nu pretind că V. Tismăneanu nu ar avea păcate (şi încă grele - nu cele moştenite: cele dobândite), dar în nici un caz cele "demascate" de Alexe."

Unul - şi cel mai descalificant - dintre "păcatele grele" ale lui V. Tismăneanu - deocamdată în relaţiile cu mine:

Minte fără clipire, fără tresărire, sigur fiind că boii de cititori-auditori români, fie ignari, fie (mai ales) traumatizaţi de Teroarea Adevărului Unic Bolşevic instalat în România din 28 iunie 1940 - Basarabia şi Bucovina de Nord şi Herţa fiind în România, dragi tovarăşi confecţionatori ai-istoriei-şi-geografiei-de-clasă - nu vor îndrăzni să contrazică un trimis-numit-uns ca să ne re-re-scrie el istoria, tot după reţeta Roller.

Citatele care urmează sunt din Vladimir Tismăneanu, în interviul din *22*, cu A. Goşu:

2. Despre invitaţie

"Eu l-am invitat pe Paul Goma. (…) Au fost multi dintre prietenii mei (…) uimiti de aceasta decizie, tinand seama de o serie de pozitii controversate din ultima vreme ale d-lui Paul Goma in chesti-uni legate de perioada 1940-1941 in Basarabia, si nu numai. (…) Spun un lucru si in favoarea d-lui Goma, si in favoarea celorlalti membri ai

Comisiei: d-l Goma nu m-a intrebat cine va face parte din Comisie (…) A dat un accept conditionat, dar era in sine un accept. *Nici un membru al Comisiei nu a obiectat la prezenta lui Paul Goma in Comisie"* (subl. mea).

Neadevarat: tăcerea-i bruscă (din 11 aprile - până atunci îmi scrisese 2-3-4 mesaje pe zi) nu se explică prin… descoperirea a ceea ce pusesem eu pe internet, ci prin presiunilor exercitate asupra sa prin "membrii Comisiei" (nu le cunoşteam numele, atunci, dar nu se putea să lipsească: Mihăieş, Manolescu, Liiceanu, Blandiana-Rusan, Patapievici, Oişteanu, R. Ioanid…); şi prin C. Săftoiu, consilierul prezidenţial, cel care… urma să-mi telefoneze «în orele următoare», pentru a stabili mijloacele colaborării: Propusesem preşedintelui, prin V. Tismăneanu, să-mi trimită prin poştă o invitaţie scrisă, eu anunţînd, tot prin V.T. condiţiile: restituirea cetăţeniei române furate de Ceauşescu şi de Securitatea-i personală în 1977, restituirea dreptului de a publica în România, în limba mea, în ţara mea, furat de caralìii de la Poarta Holocaustului ca N. Manolescu (antisemitizatorul meu personal, care astfel, cu sudoarea limbii sale, obţinuse postul de ambasador la UNESCO) şi, de ce nu: scuze din partea statului român pentru nedreptăţile suferite de familia mea şi de mine din 28 iunie 1944 până în clipa de faţă.

3. Despre "puiul de bolşevic"

[V.T.] "Afirm cu deplina responsabilitate si am inca o buna memorie. Lucrurile s-au complicat in momentul in care am constatat ca d-l Goma cu doua, trei zile inainte ca eu sa-i fi trimis invitatia, pe baza faptului ca i se pusese la dispozitie un citat atribuit lui Vladimir Tismaneanu, in care Vladimir Tismaneanu pasamite il decreta intr-un fel pe Paul Goma ca fiind autorul unor texte cu caracter antisemit, Paul Goma punea sub semnul intrebarii credibilitatea stiintifica a lui Vladimir Tismaneanu si isi incheia acea notatie: 'este si el un pui de bolsevic' ".

Dacă este adevărat că am comis eroarea de a-i atribui lui V. T. un citat care nu-i aparţinea (*şi pentru care mi-am cerut imediat scuze*), nu este adevărat că determinasem ruptura dintre noi prin notarea în jurnal: "este şi el un pui de bolşevic".

Nu, nu. Admit: i-am spus aşa (în Jurnalul meu, personal, vorba lui Dinescu, "difuzat" pe internet!) din pricina unui citat greşit atribuit lui - însă:

Este sau nu este adevărată afirmaţia?

- Este el, Vladimir, fiul lui Leon Tismăneanu - cetăţean sovietic, "lucrător" în timpul războiului la Radio Moscova, sub direcţia lui Răutu, trimis în România ocupată de ruşi?; a fost L.

Tismăneanu unul dintre importanţii şi ferocii agenţi ai comunizării, sovietizării, martirizării ţării noastre?; a fost el director adjunct al Editurii Politice şi plin al catedrei de marxism-*stalinism*, la Universitatea Bucureşti - nu "leninism", cum edulcorează fiul *meseria* tatălui ?;

- Este el fiul Herminei căsătorită Tismăneanu şi dânsa redactor la Radio Moscova, cetăţean sovietic, în România ocupînd funcţii-posturi de importanţă politică? A fost dânsa - cât a fost - director de cadre în Ministerul Sănătăţii?;

- Este el, Vladimir nepotul Cristinei Luca-Boico, expulzată din Franţa pentru spionaj în favoarea sovieticilor?; nu a ocupat şi ea "posturi importante" în RPR, atât pentru merite personale (!), cât şi pentru ale soţului său Mihail R. Boico, "spaniol" şi el, rus, în România general de "grăniceri", citeşte: de Securitate, fiindcă îi obliga pe soldaţi să-i interpeleze, să-i împuşte, nu pe cei care intrau clandestin în RPR - sic - ci pe/în nefericiţii români care, disperaţi că "Americanii nu mai vin", încercau să fugă din raiul edificat şi de ei, "spaniolii" sosiţi de unde, dacă nu din… URSS?;

- Nu ca "pui de bolşevic" şi-a petrecut V.T. copilăria, adolescenţa în ghetoul bolşevicilor: Cartierul Primăverii?; a mâncat el şi ai săi - puiul-de-bolşevic - pe săturate, s-a îmbrăcat decent, chiar luxos în comparaţie cu milioanele de români flămânziţi chiar de ei, în zdrenţe, supravieţuind în "libertate", fiindcă ţara-ntreagă era un complex de lagăre şi de închisori unde pierea elita României, tineretul ei, ţărănimea pentru că… nu gândeau marxist-*stalinist*, cum impuneau şi părinţii săi?; nu frecventa el - în virtutea "egalităţii de tip sovietic" - o şcoală specială, pentru puii bolşevicilor, unde i-a avut colegi pe Nicu Ceauşescu, pe Radu Ioanid, neruşinatul holocaustolog de azi (şi membru de onoare în "Comisia Oprea")?;

- S-a plâns V. T. că tatăl său a fost dat afară din partid prin 1958 (ca urmare a întreturnătoriilor dintre ei, tovarăşii-de-veacuri: l-a săpat subalternul său, Radu Florian, ca să-i ia locul ; s-a mai plâns că, după plecarea lui în Occident mama rămasă în România era vizitată "practic aproape săptămânal" (ce limbă-i asta: marylandeză?) de Securitate, ca să-l convingă pe fiu să nu mai ponegrească, la Europa liberă, Patria Română… Vrea neapărat să-i aduc aminte cum au fost pedepsite pentru exact aceeaşi "vină" multe alte mame, de pildă a Monicăi Lovinescu - adevărat, aceea nu era evreică, nici comunistă, nu era "eroină" din Spania, nu era cetăţeancă sovietică şi nu fusese nici măcar un minut şef de cadre la Ministerul Sănătăţii, motiv pentru care a ajuns la groapa comună? ;

Dezolat, însă întrebarea următoare nu poate fi ocolită:

Ce a suferit familia Tismăneanu de pe urma "persecuţiilor" regimului comunist?

- a fost lăsată muritoare de foame?

- a fost alungată din casă? (care casă: cea confiscată de ei, revoluţionarii burjuilor odioşi - şi antisemiţi?)

- au fost membrii ei măcar anchetaţi de Securitate (nu vizitaţi, la domiciliu) - "ca la Securitate"?

- câte minute/zile/luni/ ani au fost aceia reţinuţi/deţinuţi?

- cine/câţi dintre ei au murit în închisoare?

"Răspunsul" l-a dat Cristina Boico (mătuşa pe care Vladimir o iubea foarte), după ce s-a re-strecurat în Franţa, ca "eroină a Rezistenţei Franceze":

«În România am fost persecutaţi ca evrei şi comunişti».

4) Despre "credibilitatea morală şi ştiinţifică"

[V.T.](…) "i-am raspuns d-lui Goma (…) [Că] nu poti face parte dintr-o comisie in momentul in care contesti presedintelui acestei comisii, omului care te invita, credibilitatea morala si stiintifica."

De acord: nu poţi - dar care este "contestaţia"? Aceasta:

"*Este şi el un pui de bolşevic*".

Re-repet : este neadevărată ("contestaţia")? Neadevărat adevărul?

5) Despre ticul verbal-scriptic: "Circulă pe internet…"

[V.T.] "publicarea pe Internet in acelasi text a unei scrisori personale despre tatal meu, in care eu foloseam la adresa raposatului meu parinte termeni foarte duri legati de perioada stalinista, in care el a avut un rol destul de important in aparatul ideologic, si pe care nu i-as folosi in limbaj public. Era o scrisoare adresata prietenului meu, sau, sa-i spunem, omului in care aveam incredere, Paul Goma. Acest text era pus pe Internet. Pur si simplu. I-am raspuns ca exista lucruri care sunt proprietatea autorului lor, o scrisoare este pentru mine proprietatea autorului ei. Eu asa vad lucrurile, poate ma insel, si niciodata nu-mi voi permite sa public scrsioarea cuiva catre mine fara sa-i cer acestei persoane permisiunea. Deci asa s-a ajuns la situatia in care Paul Goma nu face parte din Comisie".

A venit momentul lămuririi chestiunii internetului.

Vladimir Tismăneanu - altfel băiat simpatic, serviabil (e-he, câte burse a înlesnit el!) - nu dovedeşte că este şi normal de normal… Dacă ar fi fost cât de cât, nu ar fi fabricat în grabă dim-

preună cu şoptitorii săi, acest pretext de ruptură: "publicarea pe internet", a unei scrisori a lui către mine şi a răspunsului meu.

În primul rând, fiindcă dialogul nu era unul confidenţial, nici conspirativ (ca la ei, la comuniştii ilegalişti) ci, am crezut, cred în continuare, *tema* lui interesează, *istoria acestei ţări la care el pretinde că lucrează, nu*?

În al doilea rând V. T. dovedeşte a face parte dintre acei oameni care, avînd posibilitatea de a-şi *publica* propostele în oricare periodic românesc, zbiară ca din gură de şarpe, arătînd cu degetul lor de adolescenţi pârâcioşi pe cel care îndrăzneşte să riposteze - prin mijloacele rămase lui accesibile (internetul). Aşa au făcut - în legătură cu mine - Gabriel Andreescu, avântatul holocaustolog care nu văzuse măcar coperta cărţii autorului acuzat de "antisemitism"; aşa a făcut cuviinciosul L. Antonesei, apărător al lui G. A. în revista pe care o conduce (şi în care mie mi-a refuzat dreptul de replică), pretinzînd că industriaşul drepturilor omului "nu a făcut nimic necuviincios" (sic - nu, nimic necuviincios, doar… incorect: condamnase o carte necititită); aşa au făcut Adameşteanu, Lefter, acum V. Tismăneanu, afirmînd el fără pauză de reflecţie : "Circulă de la o vreme, pe internet…"

"Pe internet", unde alt'? Nu sunt eu un scriitor internetizat prin grija prietenilor lui V. Tismăneanu: Manolescu, Liiceanu, Mihăieş, Lefter, Oişteanu, A. Cornea, Adameşteanu, Patapievici, R. Ioanid, Shafir ? Eu nu am putut face ca Nicolae Moraru - îl cunoştea bine Leon Tismăneanu, erau tovarăşi de şaibă marxist-*stalinistă* - care, după pensionare, îşi confecţionase, acasă o… *stengazeta* (gazetă de perete) în care îşi "publica", producţiile.

Am "publicat pe internet" Jurnalul, iar în acela *şi* scrisoarea lui V. T. prin care îmi cerea amănunte despre tatăl său; apoi scrisoarea mea de răspuns : în aceea îi împărtăşeam partea mea de adevăr (la 17 noiembrie 2005). Şi această scrisoare a fost consemnată în Jurnal - la 31 martie 2006. Trebuie să fii de rea credinţă şi neruşinat ca să te indignariseşti ca un curcan pentru că "celălalt" îţi dă replica acolo unde poate - or el nu poate în presa obştească şi din pricina ta, măcar complice la interdicţie.

Este Jurnalul meu, scriitor, persoană publică (în ciuda Neocenzurii Neoscriitorilor Neoromâni); în el consemnez, nu doar cugetări adânci si păreri suprafaţice, dar şi evenimente-de-hârtie, de pildă scrisorile.

Apoi V. T. ştia foarte bine că ţin un jurnal "difuzat pe internet", "ţinere" normală şi… legală - cum de l-a descoperit abia în acel moment?

În încheiere scriam:

(…) “Eu, prin forta împrejuràrilor, nu am avut nici tatà nici mamà nici unchi nici màtusà care sà fi fàcut ràu altora, doar pentru cà ei, “revolutionari de profesie” asa stiau cà… se face lumea nouà. Insà nici nu voi învinovàti vreodatà pe copiii revoluţionarilor bolsevici pentru pàcatele pàrinţilor - grele, monstruoase. Ci - am si spus-o, în legàturà cu Oisteanu: le cer (urmasilor) sà-si asume înaintaşii, sà accepte - cu durere - cà acestia nu fuseserà îngerasi, cà nu pot fi absolviţi doar pentru cà fiii stiu cà pàrinţii lor erau plini de iubire în familie - fiindcà iubirea în familie nu sterge deloc ne-iubirea lor în nefamilie.

“Si asa cum atâţia copii, nepoţi de nazisti s-au târît în viatà càrînd povara teribilà a “dosarului” tatàlui SS-ist sau doar (sic)… membru al partidului lui Hitler, asa sà suporte si urmasii bolsevicilor faptul cà pàrintii lor nu fuseserà, vai, eroi de benzi desenate.

“Cred cu putere cà aceastà “echilibrare” este necesarà, atât pentru noi, eternele victime, cât si pentru urmasii celor care nu se purtaserà cu noi cu mànusi (observi eufemismul?). Or noi suntem milioane - numai în România. Si nimeni dintre vinovaţii de martirajul nostru nu a fost màcar obligat sà treacà prin fata unui tribunal - fie si postum (…)”.

După care comentam:

“Ce fel de *istorie* ştie Vladimir Tismăneanu, *azi*, dacă, orbit de durerea celor aflate despre tatăl său - totuşi: un ne-sfânt…- a uitat că, înainte (…) alţi “revoluţionari”(…) fuseseră debarcaţi, anchetaţi de Instrumentul Revoluţiei: Securitatea, creată după modelul NKVD? Dacă nu vorbim de Pătrăşcanu, un ne-evreu - pe care şi Leon Tismăneanu îl înfierase, bolşeviceşte - hai să vorbim de Ana Pauker: s-a “delimitat” Tovarăşul Tismăneanu de Tovarăşa Pauker, în şedinţele de demascare-înfierare? Bineînţeles, da, altfel n-ar mai fi rămas şeful catedrei de marxism-*stalinism* şi director adjunct al Editurii Politice - sub şefia altui monstru bolşevic, avînd acelaşi “dosar”: Valter Roman? (…) Dar de Chişinevski - dat jos în 1957 (pe când eu mă aflam în anchetă, la Interne)? El, L. Tismăneanu a fost “zburat” (expresia aparţine fiului) în 1958. Nu ştiu dacă tot atunci subalternul său de la Universitate Radu Florian fusese “îndepărtat” - însă deziluzia a fost: chiar dacă după răspunsul meu nu am citit vreun text despre tatăl său, Vladimir Tismăneanu se comportă taman ca fiul lui Radu Florian: detestabil; neintelectual, ne-normal: nu acceptă că tatăl său “a avut şi lipsuri”. Aşa cum nu acceptă că iubita sa mătuşă Cristina Marcusohn (căsătorită Boico) a jucat un rol nefast, mizerabil, de bolşevic fanatic executant orb al ordinelor Moscovei - atât în Franţa, ca spioană sovietică (până la 22 iunie 1941 activînd şi în folosul lui Hitler!), cât şi în “surghiun” în România; rol, nu doar de persecutor al nevinovaţilor, ci şi de trădător-denunţător (a lucrat sub ordinele lui Boris Bruhman, alias “Holban”, cel care a dat pe mâna Gestapoului Grupul Manouchian, “Afişul Roşu”), atât al democraţiei “burgheze” din Franţa ocupată, cât şi al României, ca stat care, de voie, de nevoie, îl:/o acceptase ca cetăţean/că (ba chiar ca supracetăţean - altfel ce-ar fi

căutat, după repatrierea-prin-expulzare în moţul Agerpres-ului?).

Şi degeaba declară el în dialogul cu Nicolae Coande:

"Structura mea mentala esta, intr-adevar, una a nelinistii si a refuzului certitudinilor inghetate" - certitudinile sale au rămas cum fuseseră: îngheţate.

Şi el - ca Oişteanu, ca Anca Răutu-Oroveanu, ca Al. Florian, ca R. Ioanid - şi alţii din aceeaşi…făină - este un autentic pui de bolşevic.

În ciuda aparenţelor."

6) Despre rolul destinat mie în Comisia cu pricina

În unul din mesajele trimise în 10 aprilie a.c. V. Tismăneanu îmi explica din capul locului:

"Rolul Dvs: (…) Nu trebue sa scrie[t]i: ati scris ce trebuia scris".

Distribuirea rolului mut m-a rănit, dar nu m-a determinat să-l trimit pe distribuitor la plimbare. Deci: la o săptămână după invitaţie mi se comunicase că urma să… interpretez Aria (mută) a Decorului, sarcina grea a… activităţii revenind adevăraţilor actori (aflasem două nume: Patapievici şi Antohi).

Atunci, în 10 aprilie am intuit că în acea Comisie nu voi putea *face* nimic-nimic-nimic. Tocmai de aceea fusesem poftit la prezidiu: *să nu fac nimic, doar să… exist, asist, momâie*. Motivul pentru care mi se distribuise astfel de rol? Eram eu cumva antiromân?, antisemit?, analfabet ? În toată modestia: *nu*, la toate trei întrebările. Deci nu existau *motive* (necomunicabile), ci *pretexte*.

De cinci zile a avut nevoie V.T. pentru a confecţiona, cu clacă, *pretextul*: "publicasem" pe internet cu o lună în urmă o scrisoare a lui, astfel "încălcînd un… cod academic, negîndu-i credibilitatea ştiinţifică şi morală, folosind la adresa lui un limbaj inacceptabil, contrare standardelor, pricinuindu-i grave leziuni pe la demnitatea umană etc etc. Sfetnicii săi indigeni şi colonizatori îi vor fi explicat, îi vor fi făcut şi un desen: un eventual câştig prin includerea lui Goma (ca să *se* închidă gura reacţionarilor) va fi anulat de previzibilele "cerinţe" ale aceluiaşi: *includerea şi a istoriei Ocupaţiei Basarabiei, Bucovinei de Nord, precum şi continuarea istoriei de după decembrie 1989 până azi…*

Pe cine bănuiesc a-l fi just-consiliat? De astă dată nu voi ţine seamă de înţelepciunea: "Hoţul cu un păcat, păgubaşul cu zece", fiindcă îi ştiu, îi văd, îi aud pe hoţi:

Pe Mihăieş, *bouar* al minţii, acuzat de "antisemitism", ca şi jupânu-său, Manolescu: de cum primise bilet de voie de la Brucan, viteazul rezistent prin cultură se apucase de gazetărie,

confecţionase chiar interviuri: un volum cu Tismăneanu (!), altul cu Manolescu - chestii însăilate din aproximaţii intelectuale şi din dezinformaţii informaţionale. Omul nu ştie ce-cum să întrebe, habar n-are cum-prin-ce să-l corecteze sau stimuleze pe interlocutor. Tot "militînd", tot scriind, sperînd că astfel va învăţa să scrie, tot periind pe cine trebuia, a ajuns la Institutul Cultural Român, aghiotant al lui Patapievici: temîndu-se că voi cere luna de pe cer: *publicarea unei cărţi* "la el, la Fundaţie" (Buzura: "la Fundaţia mea!"), nu-i va fi lăsat lui "Volo" manşetele nădragilor, până când acesta nu a promis-jurat că nu-l va băga pe lup în târla mioritică a scriitorimii române, Goma are să strice toate aranjamentele intelectualităţii patriei, fiind el notoriu reprezentant al "disidenţei răguşite";

Pe Blandiana: cum să suporte Inventatoarea Rezistenţei prin ArpagiCultură ca Goma să steie la un prezidiu alături de Dânsa, care are neţesitate de trei scaune pentru sine şi de şi un sfert pentru Romi? - şi de un taburet pentru Lumina Lumii Ilieşiu, Spaima Comuniştilor (pe care-i filma de zor şi cu drag până la 22 decembrie 89 fix)?;

Pe Adameşteanu - nu va mai fi avînd puterea de până mai ieri, dar cuvântul său atârnă greu (!) când se arată ocaziunea de a-i plăti lui Goma o parte din răul făcut ei, Reprezentantă-Punct. A ce, reprezen'-punct? Dar a explicat ea, cu gura ei, limpede:

«Ce ştii tu, bă!, păi eu reprezint!»;

Dar Ion Vianu ce cusur va fi avînd, de când, trezit din somn, la nenumăratele comiţii-prezidii, Oişteanu i-a comunicat acest mare secret: Goma e "un basarabean antisemit", iar fiul lui Tudor Vianu, ce să facă: a repetat, papagal, expectoraţia tovarăşului său de baricade şi de vânătoare de "antisemiţi"…;

Dar Sorin Alexandrescu, "nepotul Monumentului", ilustratorul, într-un cărţoi uite-aşa de gros, plin de scheme şi de săgeti indicatoare a mersului geniului la Faulkner ? Cel care petrecuse o viaţă la Amsterdam, ignorînd România şi literatura română (pentru el oprindu-se la Titus Popovici), iar după moartea mamei sale, declarase că el fusese de totdeauna anticomunist - drept care din vara anului 1989 participase la… Uniunea Scriitorilor a lui Ţepeneag cu Breban? (vezi **Jurnal de Căldură Mare**)?;

Dar Antohi, dar Mungiu, dar prinţul-consort al său, "istoricul" Pippidi, descoperitor al "fascistului-Antonescu"-la-români?;

Dar Marius Oprea, rămas văduv (nu orfan?) de "Institutul R. Ioanid", tăricean, după apariţia băseştei "Comisii Volo"?;

Dar Manolescu-UNESCO, legitimatorul lui Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă?;

Dar Patapievici, heideggerul nostru drag, iubit şi raional?;

Dar Botezătorul său (şi al lui Georgel Zacuscă), liicheanul, frèrul sebastianez, altfel monarfistul-foc: Liiceanu?;

Să nu fi intervenit cu "un mic sfat" Cosaşu, Ianoşi, Oişteanu, tovarăşa Lilly Marcou?, nici veteranul turnător Zalis? Nici Max Katz, automonitorizatornicul, citeşte: fabricantul din nimic a "antisemitismului tradiţional românesc"? ; nici maeştrii săi întru holocaustizare, politrucii Elie Wiesel, R. Ioanid ? Nici măcar Doamna Monica Lovinescu, nu pentru întâia oară condiţionînd prezenţa sa de absenţa lui Goma?

7) Despre cei care fac istoria României

a. Din 23 august 1944 Ocupanţii ruşi ne-au falsificat istoria prin trimişii : Pauker, Chişinevschi, Răutu, Roller - de unde termenul: *rollerizare*;

b. După decembrie 1989 Pelin ne-a *pelinizat-o;*

c. Din 1991 Istoria României a fost *wieselizată;*

d. În 1998 Istoria României a fost traficată prin traducerea **Cărţii negre a comunismului** de St. Courtois (în originalul apărut în 1997, deficitar la capitolul ţării noastre prin "grija" lui Karel Bartosek şi prin refuzul lui Courtois de a completa-corija prezentarea României), apoi prin strădania intelectualilor români de frunte: Blandiana, Onişoru, Rusan, Liiceanu.

Cum am spus (şi am scris, în **Săptămâna Roşie**, capitolul "Când ai crescut în cultul victimei inocente îţi vine greu să accepţi ca ai fost un bun călău"), originalul francez ignorase (cu o exepţie: **Piteşti** de V. Ierunca), toate celelalte texte scrise de români, traduse în franceză, aflate la îndemâna "responsabilului capitolului "Europa Centrală şi de Sud-Est", pe nume Karel Bartosek. Acesta, împreună cu M. Berindei, A. Paruit, A. Lavastine, profitînd de indisponibilitatea lui F. Maspero, fondatorul revistei *L'Alternative*, a pus mâna pe ea şi a prefăcut-o, din publicaţie anticomunistă în una… "eurocomunistă", rebotezată *La Nouvelle Alternative*. Tovarăşul Bartosek (tovarăş al tovarăşului Courtois) a aplicat metoda idioată, a tovarăşului de la Cluj, St. Borbély (cum se întâlnesc marile spirite!), după care… "*ar fi greşit să punem prea mult accent pe destinul dramaturgului ceh Vaclav Havel, al filosofului maghiar Istvan Bibo, al scriitorului român Paul Goma sau pe alţii, provenind din inteligheţia şi să-i lăsăm în umbră pe «oamenii de rând»"* - motiv pentru care nu pomeneşte de mişcarea pentru drepturile omului din 1977, solidarizată cu Charta 77, iar dintre "oamenii de rând" nu îl pomeneşte pe legendarul Vasile Paraschiv (desco-

perit alaltăieri de însuşi V. Tismăneanu). Doamne fereşte să fi citat din eseul lui C. Dumitrescu **La Cité Totale**, nici din Crăciunaş: **Le dernier regard** ; nu au fost pomenite nici cărţile mele "penitenciare" (orişicâtuşi publicate la Gallimard, la Seuil, la Hachette); nici măcar volume ca **La vie en rouge**, de Duplan şi Giret, **Le KGB en France** de Thierry Wolton nu au îndeplinit condiţiile de intrare…

În schimb (!) Bartosek îi indică la Bibliografie (extrem de săracă, total nereprezentativă), pe…Vladimir Tismăneanu, ei da! - cu *volumul în limba română* "Fantoma lui Gheorghiu-Dej"!- şi pe autoarea unui text despre… oamenii care l-au adus pe Ceauşescu la putere - semnat de arhinecunoscuta cercetătoare Cristina Boico - cu totul întâmplător mătuşa lui V. Tismăneanu - oh, oui.

Să recunoaştem: varianta românească repară o nedreptate flagrantă a originalului francez: în ea apare… Blandiana (adevărat, într-o notă de subsol - dar nu este pomenită Doina Cornea, nici de Dorin Tudoran, nu vine vorba, nici de Dan Petrescu, nici de Luca Piţu…- ce-om fi vrând: nu aceştia au 'grijit ediţia, ci ea, Romi, Liiceanu şi Onişoru! - se observă);

e. În 2005 Istoria României şi a Românilor a fost falsificată prin înfiinţarea Institutului pentru studierea Holocaustului, *imeni* Wiesel, al cărui scop este, nu studierea tragediei evreilor, ci impunerea în şcolile noastre a materiei obligatorii concepută de evrei - şi doar de ei (să nu mi se spună că *goi*-ul Pippidi contează - da de unde, niciodată, în nimic nu a contat);

f. Tot în 2005, ca un fel de compensaţie acordată şi majoritarilor români din România, guvernul a decis înfiinţarea unui institut pentru studierea comunismului. Director : istoricul Marius Oprea, adjunct: istoricul Stejărel Olaru. Cât de onestă, cât de profesionistă a fost iniţiativa de a se, în sfârşit!, apleca şi asupra pătimirilor noastre, ale românilor victime ale bolşevismului rusesc, s-a observat numaidecât prin:

- anunţarea perioadei de studiu, decapitînd-despiciorînd-o: excluzînd tragedia începută la 28 iunie 1940, şi suprimînd "postrevoluţia", permanentul război civil durînd şi azi;

- cooptarea (sic) în Comisia de studiere a crimelor comuniste a lui "Radu Ioanid", cunoscut sionist, antiromân notoriu (crescut, instruit în herghelia lui Serge Moscovici, din care au ieşit şi exemplare ca: M.D. Gheorghiu, Isac Chiva, A. Lavastine, Maria Mailat…);

g. În 2006 a fost anunţată o altă mâncare de peşte: "Comisia Tismăneanu-Băsescu". Dacă aceasta, destinată a cerceta crimele comuniste nu are ca membru al Colegiului de onoare un pui de

bolşevic (I. Ioanid) are ca… secretar-general al chiar Comisiei care a şi început să-i poarte numele, un alt pui de bolşevic : prietenul vostru "Volo", altfel : Vladimir Tismăneanu.

Şi, de parcă aceste nenorociri nu ar fi destul de… nenorocite, iată că şi…

g. …ambasadorul USA în România, N. Taubman, după ce ne-a demonstrat cu strălucire că un ambasador nu are rolul de a se ocupa de relaţiile ţării sale cu cetăţenii ţării în care a fost numit, ci de Holocaust, de predarea lui obligatorie în şcoli, acţune propagandistică împănată cu ameninţări din repertoriul lui Wiesel (cel de la 3 iulie 1991, din *New York Times*):

"Trebuie să ştiţi că dacă antisemiţii nu sunt criticaţi [înfieraţi] în public, veţi suferi. Veţi fi izolaţi, Occidentul vă urmăreşte cu mirare, cu spaimă, cu groază".

De curând, prin cine ştie ce ameninţări-promisiuni (să fie întrebat inevitabilul Ungureanu), ambasadorul Taubman i-a adus pe români până la acceptarea unei monstruozităţi, a unei Minciuni a Veacului: re-inaugurarea, în Cişmigiu, a unui monument al ostaşilor americani căzuţi pentru liberarea României…

Or toată toată lumea ştie că americanii în chesti, aviatori de bombardiere, înainte de a fi doborîţi, ne făcuseră praf şi pulbere, ne amestecaseră cu molozul - la Ploieşti, la Bucureşti, în 4 aprilie 1944, în zona Gara de Nord, unde au murit mii de civili, dintre care trei sferturi refugiaţi grupaţi acolo în vederea "dispersării" în vestul ţării - prefigurînd crima de la Dresda, din anul următor, 1945: tot refugiaţi civili din Est erau…

La Bucureşti, în 4 aprilie 1944 a pierit şi unchiul meu Ignat Goma.

Aşadar: după exemplul evreilor care au treabă, n-au, fabrică "dovezi de antisemitism", americanii au, n-au treabă, fabrică "prinosuri de recunoştinţă" (se recunoaşte expresia?, tata, deşi fost deportat în Siberia, zicea: «Americanii sunt un fel de ruşi - doar că au mai multe stele pe drapel»).

Cum de îi rabdă pământul pe guvernanţii români care nu apără interesele românilor, ci pe ale ruşilor şi pe ale ucrainenilor (pe lângă interesele, muuult mai importante ale surorilor, cumnatelor, verişoarelor - chiar şi ale nepoţelelor?). Cum de mai fac umbră pământului guvernanţii români care nu cunosc istoria elementară a ţării lor, România, iar dacă o cunosc, puţin le pasă de **adevărul** ei, ci sunt cu gândul numai la "consideraţia" pe care o vor primi (şi dolarii! să nu fie uitaţi dolarii!) de la aceşti ruşi cu mai multe stele pe drapel…?

9) Despre certificatele de bună-purtare

Armand Goşu: “In ultimele zile, v-ati vazut dosarul la CNSAS. E vorba de un dosar provenit de la SIE, de un dosar lucrat de cei de la Directia de Informatii Externe a Securitatii”.

Aşadar V. Tismăneanu a avut nevoie de un certificat de ne-securist - de la CNSAS. De ce ? Cine i l-a cerut? Tăriceanu? Băsescu? R. Ioanid? Ca să-i tragă ei un Club al Certificaţilor? Cine le va fi liberat *spravka* ceea? Tot ei, după modelul “Certificatului de Revoluţionar”?

Nu am nici o încredere în indivizii care, ţinînd să-şi “probeze” onestitatea pusă sub semnul întrebării, umblă cu “certificate” ba de revoluţionar, ba de absolvent al Academiei de Jurnalistică, ba de persoană care nu a lucrat în viaţa ei pentru, zi-i pe nume: “poliţia politică” (Andrei Cornea, filosof, director-de-direcţie şi holocaustolog *rasist*), când vorbea de securiştii care o agresaseră pe Monica Lovinescu, le zicea: “membri ai poliţiei”. Drăguţ. Şi ce subţire-diversionist. Ca şi “Domnul Iliescu” în gura lui V. Tismăneanu (dar “Domnul Măgureanu” pe buzele celui-mai-tânăr-filosof-la-român: Liiceanu?).

Nu am încredere în certificatizanţii CSNAS - am vrut să spun: confecţionatorii, li se mai zicem: falsificatori. Pentru că am zăbovit cu privirea asupra câtorva beneficiari, comunic lista lor:

- Gelu Voican Voiculescu-Sturdza-Clytoris: Prietenul meu Gelu, rănit de mirarea-dezaprobarea exprimată de mine la apariţia lui în banda de bandiţi organizatori ai “revoluţiei de la 89”. Brucan, Iliescu, Roman, Măgureanu, a compus în vara anului 1990 o compunere intitulată: “Dosar de securitate” (al său, dosarul!) şi a încercat să-l publice în revista *22*. G. Adameşteanu, pe atunci total inocentă, însă nu şi ticăloşită, a refuzat. A aflat N. Manolescu! Pe loc l-a invitat pe supraşeful Securităţii iliesciene să aducă la el, la *România literară* “Dosarul de securitate”. Prezentat de redacţie (Manolescu-Dimisianu), animalul care nu există a apărut pe 5 pagini, în două numere, ultimele pe 1990.

Pe atunci nu se vorbea de certificat “de la CSNAS”. Se vede însă că autoritatea (i)morală a lui N. Manolescu (care tocmai luase, imediat după mineriadă, un interviu lui Iliescu, în care îl domnìse şi îl **o**-ìse: “Om, cu O mare”) fusese hotărîtoare. Gelu umbla pe la cocktailuri, în Libia, distribuia fotocopii, cu autograf, adăugînd, oralmente: «Uite ce scrie *România literară* a lui Manolescu despre mine!» - se oprea la timp, nu explica: «Din moment ce îmi publica dosarul de securitate, înseamnă că sunt curat, nu am nimic de ascuns».

Doamne fereşte, cum să aibă de ascuns ceva împuşcătorul Ceauşeştilor!

Şi Ion Iliescu a cerut şi a obţinut certificat de CSNAS - ei şi? Ce probează acela: că Iliescu nu a lucrat pentru Securitate, "doar" pentru NKVD, apoi KGB?

C. V. Tudor: şi el este diplomat al CSNAS;

Şi Buzura:

Si Uricaru;

Şi Voiculescu-Crescent a fost recent spălat, sfinţit…

Ei şi?

Înseamnă că toţi certificaţii (de către cine: de către CSNAS, unde nu te mai poţi răsuci de câţi securişti - dar securiste! - pe metru pătrat fojgăie) au devenit curaţi? Ca "domnul Iliescu" după spălătura de sânge şi de căcat operată de Manolescu, Pleşu, Breban, Simion, Sorescu - şi Tismăneanu?

10) Despre a fi sau a nu fi evreu în România

Prietenii, îndatoraţii lui V. Tismăneanu i-au sărit întru apărare, acuzîndu-i pe acuzatori că… l-ar fi acuzat pe "Volo" pentru păcatul-crima de a fi evreu.

Să avem iertare: în primul rând şi fiul meu Filip este evreu, după mamă - şi ne înţelegem bine, împărtăşim aceleaşi valori; în al doilea: din câte ştiu - şi ştiu, fiindcă pe mine mă interesează ce se petrece în lume, deci mă informez - nimeni nu l-a acuzat "pentru că este evreu". Evreii sionişti (dar şi: Manolescu, Gârbea, Marta Petreu) ne acuză pe noi, românii, că suntem "antisemiţi", noi însă, românii nu suntem nici sionişti, nici manolişti, nici martopetrişti - nici andreipipidişti. Acuzatorii s-au înşelat şi au înşelat atunci când l-au acuzat pe Vladimir Tismăneanu doar ca fiu al unor bolşevici evrei veniţi pe tancurile sovietice.

Dar tocmai asta condamnăm noi la veniţii-pe-tancuri: faptul că îi acuzaseră - şi trimiseseră la puşcărie! - pe părinţi pentru faptele (reale, imaginare) ale copiilor, pe fii, nepoţi, veri, vecini pentru faptele părinţilor!

Am spus de la începutul acestui text: nu acesta este păcatul lui V. Tismăneanu - fiindcă nu ne putem alege părinţii - ci altul, altele, nu moştenite, ci câştigate.

V. Tismăneanu, istoricul, se fereşte ca de foc de a ieşi din cercul pentru studiere fixat de el, fixat de fixatori: se ocupă numai de trimişii (sau unşii pe loc), de primă mărime ai Porţii Kremlinului, în scop de *colonizare*: Pauker, V. Roman, Chişinevschi, Moghioroş, Gheorghiu-Dej, Bodnăraş, Iliescu, iar evrei-

lor nu le spune pe nume, ci îi îngroapă în alt abuz lingvistic (precum anti*semitism*): "minorităţi etnice". Ce comod: ca şi victimele maghiare ale Holocaustului, repartizate de Wiesel la vecini (şi ocupaţi, evreii bolşevici au fost împrăştiaţi la rubricile unguri, cehi, polonezi, bulgari, ruşi. Sub umbrela "obiectivităţii istorice" (dar V. T. nu este istoric!), încearcă - şi reuşeşte - să reabiliteze mai degrabă pe ici decât pe colo sinistre figuri ca Ana Pauker, în schimb (!) să zugrăvească în negru figuri antipatice lui şi familiei sale: Ceauşescu, Răutu, Radu Florian…

11) Ce fel de istorie a României vrea V. Tismăneanu?

Ceea ce i se poate reproşa (şi trebuie să i se reproşeze) lui Vladimir Tismăneanu este, nu faptul că este evreu (ei şi? este ceea ce este!), ci faptul că, evreu printre *goi* (români), este insensibil la viaţa şi la moartea *goi*-lor; nu i se poate reproşa că este fiu de bolşevici evrei care doar rău au făcut băştinaşilor - ci că nu a renunţat la graniţa mentală reproducînd graniţa reală (Zidul ! Autozidul!) separînd iremediabil "Cartierul Primăverii, cuibul de bolşevici" şi restul ţării, *populaţia*.

El nu poate, nu vrea să accepte că există şi *altceva, altfel* decât propria persoană, propria categorie, propriul clan. De pildă, pentru el, umanist, nu există suferinţa palestinienilor, nici injustiţia, nici neomenia cu care sunt trataţi, ei băştinaşii, de către invadatorii israelieni (să nu invoce "dreptul istoric": Filistenii erau oamenii locului, sedentari atunci când Evreii, păstori, au dat peste ei, venind din Mesopotamia). Nu am citit şi nu am auzit ca cineva să fi citit vreun rând de măcar înţelegere, dacă nu de compasiune (i-aş cere prea mult dacă aş rosti "fraternitate") pentru altă comunitate oprimată, alungaţă de la vatra ei: a palestinienilor. Nu, nu. Deşi există atâţia evrei normali şi celebri (nu chiar ca şi "profesorul de la Maryland") şi tot din aria rusească proveniţi: Menuhin, Barenboim, ba chiar şi dintre evreii noştri: Sami Damian. Aceştia au riscat *normalitatea* - şi au fost trataţi, cum altfel, decât de "antisemiţi".

Vladimir Tismăneanu - şi asta va fi concluzia mea - o persoană structural insensibilă (istoria se face şi cu inima, nu?, chiar riscînd o abatere subiectivă); pe el îl interesează - vezi-i bibliografia - personalităţile-care-fac-istoria, chiar dacă părintele său, Leon Tismăneanu, ne obliga, ne soma să credem că… masele; îl preocupă cancanurile, mâncătoriile, întreturnătoriile mafioţilor bolşevici - şi nu cei care au suferit, care şi-au pierdut viaţa (unii şi sufletul) sub şenilele de tanc sovietic ale Marii

Terori de la Răsărit.

Ce fel de "istorie" va superviza, dirija "Volo" - altfel băiat bun, serviabil - dacă nu are *mijloacele*?

Fiindcă nu le are; el nu a văzut, nu a auzit ce se petrecea dincolo de Zidul Ierusalimului Cartierului Primăverii unde a copilărit şi unde s-a întors. V. T. este surd, orb, nu are odorat, deci nu ştie cum "arată" mirosul de sărăcie, mirosul de fără-acoperiş (dacă tovarăşii tovarăşilor părinţi ai săi îi alungaseră din case şi le luaseră locul, fără măcar a schimba cearceafurile…); mirosul de frică-de-arestare, de frică-de-exmatriculare din facultate (ei, da: catedra de marxism-*stalinism* se ocupa şi de "purificarea" corpului studenţesc, iar C.C. al UTM - reprezentat de Trofin, Petre Gheorghe, C. Burtică - şi Ion Iliescu! - un an întreg, 1958, a tot pus la-zid şi pe rug sute de studenţi *potenţial periculoşi*, drept care i-a exmatriculat); mai departe: miros de-frică-de-anchetă; mirosul de sudoare (de frică), de urină-sânge-căcat din timpul anchetei la Securitate. Dar mirosul de moarte ştie el cum… miroase?

Va realiza comanda prezidenţială a unei Istorii a României din ultima jumătate de veac alcătuită doar din portretele monştrilor comunişti, mai mult sau mai puţin feroci, mai mult sau mai puţin buni părinţi?

De acord - dar victimele? Unde sunt victimele - milioane - din "Istoria" lui Tismăneanu Vladimir?

Grav handicapat de originea sa de evreu basarabean, inima nu-l va lăsa să aducă vorba şi despre imensa - şi actuala - tragedie a românilor basarabeni şi bucovineni treziţi în 28 iunie 1940 robi ai ruşilor, cu identitatea schimbată, cu alfabetul schimbat, cu o matrie maşteră: nu mai erau români, nu mai vorbeau limba română, drapelul nu mai era tricolor, ţară nu le mai era România, ci Marea Uniune Sovietică! Violentaţi, umiliţi, pângăriţi în credinţa lor creştină de evreii bolşevici, mult mai răi decât ruşii-curaţi - unii prieteni, vecini, colegi deveniţi de nerecunoscut: turbaţi de ură faţă de români, mai ales dacă aceştia erau militari şi se retrăgeau, umiliţi de ordinul de a nu răspunde agresiunilor, în Săptămâna Roşie; după aceea jefuiţi de pâinea pe care ei o făcuseră, alungaţi din casele pe care ei le zidiseră, arestaţi, anchetaţi, unii deportaţi în Siberia, alţii împuşcaţi pe loc.

Cum să-i compătimească V. Tismăneanu pe basarabeni şi pe bucovineni, când treaba murdară, de zapcìi-caralìi, de călăi în slujba ruşilor o făceau evreii - mulţi cunoscuţi de părinţii săi: Perahim, Sorin Toma, Roller…? Cât de drept va fi V. T. în judecăţile sale istorice - ziceam că se va studia şi perioada dinainte de 1946…- atunci când va ajunge la episodul refugiaţilor din

martie 1944? Va accepta, el, făcînd parte dintr-o comunitate care a dat realitatea şi expresia "Ovreiului Rătăcitor" (aşa zicea tata că ajunsesem noi), că există durere şi mai sfâşietoare, cea a "Ovreiului rătăcitor în proprie ţară" - când acest efect avea această cauză: *comunismul* rusesc? - cel pe care îl visaseră părinţii săi şi pentru a cărui realizare renunţaseră şi la gândire logică şi la inimă (caldă, în principiu), devenind roboţi ai Distrugerii, ai Terorii, ai Ororii? Ce va înţelege el din continuarea dramei refugiaţilor, (re)fugind, ascunzîndu-se prin păduri, prin peşteri de frica ocupanţilor şi prinşi, legaţi, predaţi jandarmilor, jandarmii ruşilor - pentru a fi "repatriaţi în Siberia"?

Şi cum va percepe el Istoria *cotelor*, Istoria *colectivizării?*

Cum să accepte - cu inima şi cu capul - că decembrie 1989 nu a însemnat încetarea Terorii bolşevice, că de atunci a continuat prin războiul civil aţâţat de "domnul Iliescu", cu care el conversase despre război, despre pace, de "domnul Brucan", coleg de bancă revoluţionară cu părinţii săi, de "domnul Petre Roman", fiul altui "domn" şi acela "erou din Spania", Valter?

Acestea au fost întrebări la care am şi dat răspunsul:

Nu, Vladimir Tismăneanu nu este deloc omul potrivit la locul potrivit.

Prezenţa lui în fruntea unui organism de o asemenea importanţă pentru trecutul dar şi pentru viitorul nostru este o eroare care ne va costa alţi ani, alte decenii de "tranziţie" (citeşte: încremenire, dare îndărăt, retrogradare).

Cum adică: nu se găseau istorici oneşti, serioşi, cunoscători ai "materiei" şi ai meseriei? Tot la cârpaci, la peticari, la improvizaţi am recurs? Există oameni din toate generaţiile care au, totuşi, idee despre Istoria Contemporană - cine a avut ideea nefericită, nocivă de a face, mai ieri apel la "salvatori" de teapa lui R. Ioanid, acum la un băiat simpatic, dar atât: V. Tismăneanu?

De Iliescu, Năstase, Constantinescu, Ciorbea, Tăriceanu, Băsescu - chiar şi de Ungureanu - nu se va mai vorbi peste un deceniu, însă despre această această iresponsabilă uşurătate, criminală neseriozitate de a trata - pentru a câta oară? - Istoria României se vor rosti stră-stră-strănepoţii noştri; cu fălcile strânse, cu lacrimi de ciudă şi de mânie - şi de ruşine.

Se vor întreba: Ce fel de oameni am fost noi? Şi îşi vor răspunde, cu năduf:

«Oameni de nimica, asta au fost!»

Paul Goma

P.S. Intr-un interviu cu A. Bădin din *Adevărul* din 13 iunie a.c.: V. Tismăneanu declară senin:

"domnul Goma a publicat si o scrisoare pe care i-am adresat-o în nume personal. M-a costat mult sufleteste sã decid cã nu pot colabora cu domnul Goma din motive de standarde profesionale. Am avut bunã credintã în relatia cu dl Goma, iar domnia-sa, ulterior, si o spun acum pentru prima datã, mi-a trimis o scrisoare care se încheia cu cuvintele "îmi cer iertare""

Este adevărat că i-am trimis o scrisoare în care îmi ceream iertare pentru… eroarea de a fi "sudat" două paragrafe, atribuindu-l, nedrept, pe al doilea lui V. Tismăneanu. Or el translează iertarea la… publicarea pe internet a scrisorilor. Îl informez că pentru această faptă (scrisorile publicate pe internet) nu-mi cer şi nu-mi voi cere iertare. PG

Marţi 27 iunie 2006

Am mai trimis prin e-mail "Tismăneanu…", am pregătit "hârtia" pentru cei care nu au internet.

M-au indispus opiniile (despre text) ale lui Culcer şi ale lui Varlam. Rău fiind, zic: Or fi avînd şi ei dreptate. Însă şi bun fiind, zic: «Dar dacă am până şi eu dreptate?»

Chiar aşa.

Miercuri 28 iunie 2006

Sinistră aniversare: 66 ani de la Invazia ruşilor în Basarabia, Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa. A. Vartic pe de o parte, Elena Andronache (GID) de ceastălaltă (pe malul drept al Prutului se află şi Iaşul, dar şi Parisul…) au celebrat cum se cuvine acest eveniment despre care unii "nebuni" ca noi cerem să fie inclus în Istoria României scrisă de comicii vestiţi ai memoriei: Wiesel-Oprea-Tismăneanu.

Aseară Franţa a învins Spania cu 3-1. Şi din o întâlnire de fotbal se pot trage "învăţăminte" de genul:

«Nu vă râdeţi de bătrâni, tovarăşi - căci ei, bătrânii, e-he…"

De o săptămână spaniolii (jurnaliştii, antrenorul, dar şi jucătorii, în interviuri) au făcut un bataj mediatic nedemn: în loc să spună că echipa Franţei a jucat prost, lamentabil în ultimii ani, ei, au tras tot pe bătrâneţe: că Zidane e prea bătrân; că Barthez e şi el bătrân, în plus: chel! - unde mai pui că e antipatic şi… antisemit (nu s-a uitat spusa acestuia că în Israel nu se simte în siguranţă - drept care bravii israelieni au huiduit Marseileza şi au fluierat de fiecare dată când Barthez atingea mingea - ei bine, ieri spaniolii au făcut la fel: au fluierat tot timpul imnului naţional al echipei din faţă); că Vieira e sfârşit, că Makelele e un veteran din

războiul 14-18, că Sagnol de-abia se mişcă, în plus are mustaţă…

Ei bine, bătrânii i-au bătut la curu-gol pe tineri, de nu s-au văzut. Golul spaniolilor a căzut dintr-un penalty abuziv, furat - dar cele trei franceze mai ales primul, al lui Riberry şi ultimul, al lui Zidane au fost, sple-ndi-de!

Concluzie: tovarăşi! Nu vă râdeţi de persoanele în vârstă. Căci nu se ştie ziua şi ceasul…

Deci aşa funcţionează "autoapărarea umanistă" învăţată în ghettourile galiţiene, exersată în Săptămâna Roşie începînd din 28 iunie 1940 pe spinarea, fie a militariilor în retragere despre care se ştia bine că au ordin strict să nu răspundă la provocările "narodului maldaviniesc", altfel evreu toată ziua, fie asupra unor civili terorizati şi de violenţele atacurilor, dar mai ales de surpriza de a se trezi atacaţi de vecini, de colegi, chiar de prieteni…

Vasăzică israelienii au dreptul ("istoric", pasămite) de a ţine în sclavie poporul băştinaş al Palestinei, iar la fiecare semn de nesupunere oarbă («Se dedau la acte de antisemitism!» zbiară comunitatea din care cel puţin trei sferturi nu este… semită (cum sunt palestinienii), ci türkă (eshkenazy), "umanistul" stat evreu trimite aviaţia şi blindatele şi artileria (terestră şi marină) ca să vâneze câte un "terorist", distruge cinci case şi omoară cinci babe şi zece copii şi răneşte cincisprezece nevinovaţi - femei, copii. Laudă statului care pune preţ pe *om* şi nu se lasă până nu îl recuperează, dacă e luat prizonier sau ostatec… Da, dar Statul Israel îl consideră *om* numai pe evreu - nu şi pe *goi*. Se crede îndreptăţit să răpească, să încarcereze, să-i ţină închişi pe palestinienii "terorişti", puţin păsîndu-i că acum o jumătate de secol ei, evreii erau consideraţi "terorişti" de către britanici.

Le-au fost ucişi câţiva soldaţi - subliniez: *soldaţi* - un altul (tot *militar*) răpit. Foarte urât din partea răpitorilor, drept este să-l libereze numaidecât pe bietul soldăţel ("care are o mamă înlăcrimată şi un tată sfâşiat de durere", cum prezintă situaţiunea presa israeliană - *şi americană* ! - ca şi cum niciunul dintre "teroriştii palestineni" - câţi or fi încarceraţii: peste o mie? - nu au nici tată nici mamă, au fost născuţi "dintr-o eroare a naturii", cum explica un mare savant, desigur, evreu). Numai că, pentru a-l libera pe soldatul israelian, întreaga armată este mobilizată - şi sprijinită ferm prin declaraţii belicoase de Departamentul de Stat: rezultatul? Două poduri distruse, uzina electrică scoasă din uz, case dărâmate, cu locuitorii în ele, o lume amărâtă şi-a făcut iar boccelele, gata să se dea fuga să se ascundă - dar unde, dar încotro, pentru că strategii militari israelieni le-au făcut imposibilă fuga, prin distrugerea podurilor…

Este strigătoare la cer nedreptatea care *se* face palestinienilor. *Se*-ul nu impersonalizează (nedreptatea), ci o face colectivă. Iar în colectivitatea cu pricina intră, nu doar americanii, ci şi europenii. Ba chiar şi… ne-europeni de teapa românilor. Analfabeţi din moşi-strămoşi, gândind cu opincile şi cu ranchiuna ("palestinienii" pe care îi cunoscuseră românii erau tot atât de reprezentativi pentru poporul palestinian, cum erau şi hoţii de buzunare români"), în vremea din urmă lăsîndu-se ciocăniţi la cap de propaganda evreilor şi de a *goi*-lor slugarnici (Pippidi, Totok, Marta Petreu, Antonesei, Mihăieş-"antisemitul", Manolescu-UNESCO), cu gândul la o "bursulică", la un "mic serviciu", nu acceptă adevărul: ceea ce suportă palestinienii din 1948 din partea israelienilor este de cel puţin cinci ori mai crunt decât ceea ce am îndurat noi, cei căzuţi sub cizma rusească. Ei sunt, nu doar exploataţi, robi pe pământul lor, furat de invadatori, dar "băgaţi în sârme" - nu vorbesc de închisori şi de lagăre, ci de cei "liberi".

Si această situaţie este considerată de americani ("hăi cu stelili pă drapel") normală.

Bine, bine, americanii sunt nişte brute, nişte inculţi - dar românii noştri? Aha, ei sunt… desculţi, vorba lui Arghezi.

Să le fie ruşine! Să se încalţe degrab', altfel americanii îi vor călca pe degete cu bocancii lor numărul 52.

Joi 29 iunie 2006

Sfinţii cu pricina. Până acum - dimineaţa, devreme - am primit o felicitare de la Elena Andronache. Şi un text-interviu al lui Liviu Ioan Stoiciu. Fiind, nu doar favorabil mie (ceea ce, mărturisesc, umil: mi-a plăcut foarte), este şi o exactă, percutantă analiză a vieţii românului - nu doar scriitor ci şi vieţuitor semplu.

Reproduc integral:

"Puncte Cardinale / Rost
"Interviu cu scriitorul Liviu Ioan Stoiciu

"Ce v-a determinat să optaţi pentru publicarea jurnalului lui Paul Goma?

"Trăim într-o Românie schimonosită spiritual, cenuşie, falsă, cu o elită vândută corectitudinii politice "internaţionaliste", care afişează democraţia şi libertatea "în general" pe toate gardurile, dar e incapabilă să-şi asume responsabilităţile stricte faţă de propria conştiinţă (aceea nepervertită de interese şi trădări), faţă de identitatea noastră specifică şi faţă de personalităţile sale incomode, cu coloană vertebrală. Întreba-

rea pusă de Dvs. n-ar avea sens într-o democraţie reală: Paul Goma trebuie publicat cu tot ce scrie, fiind o conştiinţă recunoscută a neamului lui, nu e cazul să optăm dacă să-l publicăm. Nu sunt vorbe mari ce spun, Paul Goma se identifică azi cu acei români din stratul profund al spiritualit??ii româneşti, cu statut public, demn, perceput mereu ca nemul?umit şi incomod, care se simte dator să spună lucrurilor pe nume, să deschidă ochii puternicilor zilei sau liderilor societăţii civile şi colegilor lui scriitori că sunt lipsiţi de clarviziune şi că România merge pe un drum greşit (drum greşit recunoscut de toate sondajele postcomuniste, de altfel). Paul Goma nu e un cârcotaş-mişţocar (un Mitică bucureştean), ci un scriitor perfect liber (locuieşte la Paris, de unde urmăreşte în amănunt viaţa politică, socială şi culturală românească), care judecă la adevărata valoare involuţiile româneşti postcomuniste (e într-un perpetuu exil ultragiat, pus pe baricade) – ceea ce deranjează la culme. S-a ajuns azi la paroxism: Paul Goma, marele scriitor disident (fost şi actual disident în România, e de necrezut, la 16 ani de la prăbuşirea comunismului) este interzis tacit în revistele literare care apar sub egida Uniunii Scriitorilor din România (USR) – rareori se scrie despre opera sa (şi atunci depreciativ) şi niciodată nu i se publică texte de ale sale originale. Şi nu numai: mass-media scrisă (publicaţiile cotidiene sau neliterare) şi audio-vizuală tace şi ea, atunci când e vorba de Paul Goma. Excepţie fac azi doar ziarul "Ziua" şi trei reviste literare independente, fără tiraj: "Jurnalul literar" (Bucureşti), "Ardealul literar" (Deva) şi "Oglinda literară" (Focşani) – vi le redau să vedeţi cât de gravă e marginalizarea lui Paul Goma, controlată "de sus" (vreau să spun de cei ce controlează lumea, nu numai de cei ce controlează România sau USR). Asta dă de gol şi ce se ascunde în spatele chipului deformat al realităţii româneşti de azi, de fapt. În aceste condiţii, vă daţi seama, am considerat o onoare să-l public pe mai departe pe Paul Goma – mereu l-am publicat. La ziarul "Cotidianul" l-am publicat şi zilnic pe Paul Goma. Numai că, o dată cu venirea actualei Puteri închinate corectitudinii politice, a intrat în funcţiune la turaţie maximă şi "mafia din presă" – am fost înlăturat din redacţia "Cotidianul" pe tăcute de către "caţavencii" de serviciu ("Academia Caţavencu" a cumpărat ziarul "Cotidianul", ştiţi; între timp şi "Academia Caţavencu" a fost înghiţită de un rechin şi mai mare, de S.O. Vântu), închinaţi camarilei lui Traian Băsescu, preşedinte de ţară acuzat că a colaborat cu Securitatea şi că a făcut parte din "mafia din flotă" (atacat de mine permanent în "Cotidianul")... Era normal să fiu pedepsit şi acolo unde aveam cartea de muncă, mai apoi, la revista literară "Viaţa Românească" (unde am fost până anul trecut redactor-şef), fiindcă l-am publicat iar pe incomodul Paul Goma, după ce a venit în fruntea USR un fidel al actualei Puteri politice şi al corectitudinii politice, N. Manolescu (chiar dacă azi domnia sa se laudă că nu mai face politică, după ce a eşuat în fruntea unui partid)... L-am publicat pe Paul Goma cu un jurnal literar, în care făcea praf elita românească, în frunte cu N. Manolescu, dovedită coruptă de putere, de "banii puşi la bătaie să cumpere conştiinţe". Doar că, lipsiţi de demni-

tate, cei ridiculizaţi, iresponsabili, în frunte cu N. Manolescu şi Comitetul Director al USR (în care sunt recunoscuţi "bursieri Soros", responsabilii cu alegerea bursierilor, am citit de curând "Lista Soros" în ziarul "Ziua", în acest sens, altfel bursieri "portocalii" nelipsiţi de pe listele de tot felul de "proteste civice postcomuniste", şi până la foşti propagandişti PCR, scriitori, chiar membrii ai CC al PCR sau foşti colaboratori ai Securităţii) l-au acuzat pe Paul Goma de... antisemitism, în mod aberant – asta fiindcă "suna mai bine", eticheta de antisemit aducând automat blamul public... O mizerie de nedescris, pe care eu o voi condamna în veci. Paul Goma şi-a păstrat mereu independenţa şi curajul de se exprima fără menajamente, ocupându-se inclusiv de teme tabu, precum aceea legată de evreii români compromişi de colaborarea lor condamnabilă cu partidul unic şi Securitatea, din funcţii-cheie.

"Ce vă apropie (etic şi / sau estetic) de Goma?

"Paul Goma e printre prea puţinii mari scriitori români care şi-au respectat condiţia de a avea şi obligaţii morale, etice, în numele colectivităţii, nu numai obligaţii estetice, individualiste. El n-a crezut în basmul lui N. Manolescu, că scriitorul român a rezistat prin cultură. Să fim serioşi, scriitorul român a rezistat în majoritate prin laşitate şi atât. Paul Goma a contestat sistemul comunist, pe faţă. Cei prea puţini care au scos capul şi s-au opus dictaturii comuniste sunt azi asupriţi de majoritatea oportunistă a scriitorilor. E stupefiant că după 16 ani de la înlăturarea oficială a comunismului în literatura română nu s-a făcut nici un fel de curăţenie morală în USR şi că un Paul Goma, singurul scriitor român de care ţine seama cu adevărat străinătatea (vezi dicţionarele de literatură universală), e pus la index de USR şi de către preşedintele ei, N. Manolescu! Ba mai rău, profund nedrept şi tendenţios, Paul Goma e acuzat de antisemitism! Numai în România e posibilă o asemenea execuţie publică, ştiindu-se că un scriitor, inclusiv în jurnalele sale, are totală libertate să se exprime după propria voinţă, dincolo de orice lege restrictivă a corectitudinii politice de la un moment dat... Vă daţi seama, de Paul Goma mă apropie totul (excesele domniei sale intră în regula jocului), cred în condiţia sa misionară, de a deschide ochii lumii căreia îi aparţine, inclusiv asupra abuzurilor politice. Fără scriitori ca Paul Goma, literatura română ar fi o mare de caractere viciate, contemplative, pasive, visătoare, "izolate în turnul de fildeş", rupte de realitate, fără coloană vertebrală, care ar trăi într-o lume paralelă faţă de cititorii lor... În galeria "Marilor Români" (de care se face mare caz acum, când vă răspund, e o nouă întreprindere de tembelizare românească?, fără criterii şi de necontrolat public, temându-mă sincer de rezultat, care va fi sigur în spiritul "corectitudinii politice") n-ar trebui să lipsească Paul Goma, domnia sa depăşindu-şi condiţia de mare scriitor.

"Care a fost relaţia dumneavoastră cu Securitatea şi P.C.R.?

"Eu n-am fost membru PCR, am refuzat să fiu. De altfel, n-am fost membru al niciunui partid nici după Revoluţie... Intuitiv, am înţeles din liceu că trăiesc într-o lume care nu spune adevărul – la 15 ani, în 1965, am afişat la gazetele de perete ale liceului poeme protestatare şi am fost exmatriculat... trei zile (cu obligaţia de a fi mutat de la casa părintească la internatul liceului, unde am fost controlat strict de pedagogi). A trebuit bietul tata (a făcut trei ani de prizonierat în Siberia), atunci, să vândă o vacă să cumpere bunăvoinţa "tovarăşilor profesori" (colaboratori ai Securităţii, desigur). Un semn distinctiv al destinului meu a fost acesta, de a nu mă putea integra în societate, de a fi inadaptabil. Născut în 1950, am fost şi eu "un produs" al comunismului, dar... altfel. Toată viaţa am fost intransigent, nu am acceptat nimic din ce ni se dădea la toţi de-a gata din punct de vedere ideologic. În armată am stat mai mult în arest, deşi eram radiotelegrafist (am plecat voluntar, la 18 ani, întrerupându-mi facultatea de filologie, atunci când URSS a intrat cu tancurile în Cehoslovacia; am terminat liceul teoretic la Adjud, regiunea Bacău, la 17 ani), exasperat de îndoctrinarea comunistă, de lecţiile zilnice cu "învăţăturile de partid". În semn de protest, după armată, am lucrat în mină, la Bălan (unde te îmbolnăveşti de silicoză) să fiu sigur că nu mă îndepărtez de realitate, conştient că e o păcăleală "viitorul luminos" – aici am avut de a face cu securiştii judeţului Harghita, după ce am scris către "organele centrale" proteste împotriva condiţiilor primitive de viaţă din subteran. Am fost adus în 1971 la ziarul românesc din Miercurea Ciuc la "secţia scrisori", unde mi-am luat în serios munca, relatând realităţile din teren şi... am intrat în conflict direct cu Securitatea, fiind trimis la Bucureşti la Facultatea de ziaristic? "Ştefan Gheorghiu", să... învăţ să scriu conform "comandamentelor". Bineînţeles, nu m-am înscris la această facultate a PCR, ci la facultatea de filozofie – am refuzat însă să merg la cursuri şi aici, înţelegând rapid că trăiesc o altă mare minciună... Am intrat într-o boemă literară perdantă, în 1973 am vrut să mă sinucid (am avut două tentative), considerându-mă un ratat incorigibil, într-o lume în care eu nu am loc... N-are rost să vă mărturisesc viaţa mea în amănunt. În 1975 mi s-a născut un fiu, m-am căsătorit la Focşani cu fiica unui legionar (Vasile Popa, şef de cuib în munţii Vrancei), viitoare prozatoare. Eram "ciumat politic" şi considerat ultimul om. "Adunat de pe drumuri", însă, strângând din dinţi, mi-am definitivat în secret cărţi în manuscris, în 1980 am debutat prin concurs cu prima mea carte de versuri, "La fanion", la Editura Albatros, pentru care am primit Premiul USR! Premiu nesperat al USR, ce avea să devină o pavăză în faţa autorităţilor vrâncene, care-mi purtau mendrele. În 1981 Virgil Ierunca a citit la Radio Europa Liberă un poem al meu intitulat "Lanţul", împotriva faraonului naţional, poem flagrant anticeauşist (publicat de revista "Viaţa Românească") – din acel an mi s-a deschid dosar operativ la Securitate (am fost bruscat şi ameninţat cu arestarea de către securiştii vrânceni). În 1982 a apărut al doilea volum al meu de versuri, intitulat

"Inima de raze", care avea pe copertă (era fotocopiat un poem scris de mână, cuprins în carte): "trage / cortina de fier: aici, în / nimica / unde zacem în propriile noastre / excremente // păcătoşi, în / utopie"... Am devenit "oaia neagră" a regimului comunist, urmărit "la sânge". S-au întâmplat atâtea, nu mai insist, războiul de uzură cu securiştii vânceni a ars mai multe etape. Fiind cunoscut pe plan naţional, cotat de critici ca poet care contează (de care se vorbea şi la Radio Europa Liberă), am fost mereu ţinut sub observaţie strictă, intimidat în fel şi chip, dar nu s-a îndrăznit să se treacă la măsuri radicale împotriva mea, deşi publicam şi citeam la şezători poeme protestatare, împotriva regimului. În 13 octombrie 1989 am semnat Apelul împotriva realegerii lui N. Ceauşescu la al XIV-lea Congres al PCR (alături de Doina Cornea şi Dan Petrescu) – din acea zi am fost anunţat că am "domiciliu obligatoriu" şi că nu mai am loc de muncă la Biblioteca Judeţeană (unde eram bibliotecar, angajat prin concurs). Am încercat să încalc interdicţia, să vin la Bucureşti să semnez un alt protest, al lui Stelian Tănase, am fost oprit cu forţa în gara din Focşani, fiind avertizat mai apoi că, dacă urcam, mi se pune la cale un accident, trebuia să fiu aruncat din tren... Atunci am trimis o scrisoare deschisă prin care ceream înfiinţarea unei Uniuni a Scriitorilor necomunişti (eu am devenit membru al USR după Revoluşie). Pe 5 decembrie 1989 mi s-a înscenat la Focşani un proces public de către Securitate, în faţa unei săli arhipline cu activul cultural al judeţului Vrancea, în principal, coordonat de scriitori (membri ai Cenaclului USR din Vrancea, în frunte cu Florin Muscalu şi Traian Olteanu) şi de Comitetul de educaţie socialistă, cu trimişi din Bucureşti, securişti şi culturnici), la care s-a cerut să-mi abjur semnătura pe acel Apel (deşi între timp N. Ceauşescu fusese reales în fruntea PCR) – s-a cerut să fiu lăsat fără loc de muncă în judeţul Vrancea şi în cel mai bun caz să fiu trimis la o mină... Totodată, am fost trecut pe o listă neagră naţională, a celor ce trebuia să fie lichidaţi fizic până la sfârşitul lui 1989. Ce să vă mai spun, am avut noroc de venirea Revoluţiei. Pe 22 decembrie 1989 am fost pus cu forţa preşedintele judeţului Vrancea de către revoluţionari (eram cunoscut de la Radio Europa Liberă) şi am devenit automat membru al Parlamentului Provizoriu – poziţie din care am plecat definitiv pe 5 martie 1990, scârbit de transformarea FSN în partid şi de acapararea structurilor de stat de către neocomunişti, de comunişti şi securişti cu pielea schimbată (din martie 1990 am fost ales în lipsă redactor-şef la noul săptămânal al USR, "Contrapunct", unde am publicat pagini întregi şi despre crima postcomunistă din 13-15 iunie, din Piaţa Universităţii; de altfel, am publicat o carte la Editura Humanitas în 1992, "Jurnalul unui martor" despre aceste evenimente tragice; un an mai târziu, în 1991, mi-am dat demisia din fruntea săptămânalului "Contrapunct", colegii de redacţie făcând compromisuri politice, şi am venit în redacţia lunarei "Viaţa Românească").

"În prezent, avem de-a face cu o campanie anti-Goma?

"Indiscutabil, e o campanie – condusă în numele corectitudinii politice. Paul Goma a dat în judecată, pentru calomnie, toate numele publice care l-au etichetat drept antisemit (repet, în mod iresponsabil). În timp, s-a demonstrat că e o campanie împotriva lui Paul Goma, împotriva staturii sale intransigente, pentru compromiterea autorităţii sale. Fiindcă Paul Goma devenise un "guru credibil" al eticului românesc şi al radicalizării discursului anticomunist, era de aşteptat să se ajungă până aici, să se încerce "închiderea gurii" lui, cu orice preţ, inclusiv prin calomnierea sa. Personal, regret că în acest joc degradant s-au implicat şi N. Manolescu şi acea parte a scriitorilor români care serveşte fără discernământ (citeşte: din interes "capitalist", mai nou) abuzurile celor ce promovează din străinătate corectitudinea politică, fără nuanţe. Paul Goma a pus sub semnul întrebării legitimitatea morală a elitei româneşti (elită cumpărată cu o funcţie înaltă sau cu o bursă în Occident), dovedită necompetitivă, şi aşa ceva nu se iartă. "Revoluţiile portocalii" din fostele ţări comuniste (fie şi din spaţiul URSS) au dat de gol şi mecanismul vânzării conştiinţelor naşionale (conştiinţe din rândul societăţii civile, plătite să manipuleze populaţia de rând) în numele "schimbării şi reformei" (profitabile Marilor Puteri, care găsesc în ele noi pieţe de desfacere, "democraţia importată" nefiind chiar pentru căţei)...

"Cine şi de ce o orchestrează?

"Cine o orchestrează? "Internaţionalismul" postcomunist, adepţii globalismului economic fără condiţii şi ai multiculturalismului minoritar, care nu mai dau doi bani pe valoarea umană, în general şi pe identitatea înnăscută, în particular. Totul trebuie să fie o apă şi un pământ, să poată să fi condusă mai uşor prostimea... Cine? Cei ce conduc lumea, de altfel, în secret sau pe faţă, din secolul trecut. Marile Puteri politice şi economice controlează totul, de la Uniunea Europeană la NATO sau SUA (hegemonice nu numai pe plan militar, azi ajutate şi de expansiunea Internetului; bineînţeles, nu întâmplător preşedintele Traian Băsescu s-a pus bine în primul rând cu "licuriciul cel mare", crezând că e aplaudat de poporul român, "învăţat cu capul plecat, cap pe care nu-l taie sabia" – un alt fals istoric, perpetuat) şi, în plan secund, Rusia, toate deţinătoare ale armelor nucleare. Teoria "aleşilor de către Dumnezeu" (deştepţi, în particular, exclusivişti şi intoleranţi dar solidari între ei, cum să nu învingă?), are aplicare în practică. Mesajele sublimale (de care se vorbeşte în televiziune) sunt făţiş afişate în politică, ei au impus legi (neuitând suferinţele îndurate de strşmoşii lor, dar refuzând să le egaleze cu cele provocate de genocidul comunist) prin care trebuie să le recunoaştem ascendentul divin... "Că aşa a lăsat Dumnezeu lumea, cineva trebuie să o orchestreze" – păcat că românii n-au noroc.

"Avem de-a face cu un alt Paul Goma după decembrie 1989?

"Aceasta e şi întrebarea care se pune în legătură cu marele disident rus Alexandru Soljeniţîn (să rămân doar la exemplul lui, pe urmele căruia Paul Goma a călcat sever, inclusiv în cazul reevaluării istorice a rolului evreilor în impunerea comunismului în spaţiul concentraţionar sovietic / românesc-basarabean). Paul Goma trăieşte în Occident, are perspectiva critică a neajunsurilor democraţiilor occidentale, "gândeşte cu capul său, nu cu al altora" şi e un sceptic, nu crede nici măcar în determinismul divin (de o rasă sau alta), darmite în determinismul indus de Marile Puteri ale secolului trecut şi al celui actual. Pe zi ce a trecut, după ce a plecat din România şi-a apăsat discursul anticomunist şi a căutat originile răului comunist, care nu se mai termină, care se reînnoieşte, îşi schimbă pielea (năpârleşte când şi unde te aştepţi mai puţin), să-l înţeleagă şi să-l distrugă. Nu întâmplător i s-a spus că e legionar, când a luptat în ţară cu comunismul, de către comunişti – legionarii au fost primii care au înţeles rolul nefast al comunismului de tip răsăritean. Absolut revoltător e că azi i se spune că e antisemit, numai fiindcă a îndrăznit să-i dea de gol pe evreii care au importat comunismul în ţară (de la partidul unic, la Securitate, ca ideologi) şi au fost şi ei unelte practice ale comunismului represiv în România (şi Basarabia). Sau fiindcă a cerut să se recunoască genocidul comunist (la care au contribuit şi evrei; fără să generalizăm), nu numai genocidul împotriva evreilor (la care au contribuit şi români; fără să generalizăm), fiindcă oricum istoria nu poate fi schimbată şi într-o zi adevărul iese singur la lumină, chiar dacă azi e ţinut sub obroc, "interpretat" după placul vremurilor conformiste... Paul Goma a fost mereu liber, o fire de luptător, care nu ţine cont de tabuuri, nici măcar de cele inventate de "democraţiile occidentale" în favoarea minorităţilor de tot felul, cărora li se trece cu vederea ceea ce nu i se trece cu vederea majorităţii. La 70 de ani cu o minte clarvşăzătoare, marele scriitor Paul Goma rămâne şi un reper moral, cu care scriitorimea română nu se va mai întâlni – şi cu toate acestea (sau poate tocmai de aceea), Paul Goma "e ţinut cu capul la cutie" în literatura română (literatură care refuză să se reevalueze şi etic în continuare, scriitorii în viaţă, compromişi de trecut, având grijă să minimalizeze acest aspect, altfel definitoriu pentru o biobibliografie sinceră şi glorioasă). Înţelept, Paul Goma îşi respectă condiţia, îşi duce crucea în singurătate, izolat. Sper să aibă parte măcar de o posteritate pe măsură, dacă în timpul vieţii e blamat de confraţii săi.

"Pe cine continuă să incomodeze Paul Goma?

"Toate spiritele conformiste sunt incomodate de Paul Goma. Ca şi cei ce nu iubesc adevărul, care o scaldă de pe o zi pe alta, speriaţi de bombe, atenţi să fie corecţi politic, să nu deranjeze, să supravieţuiască pe cât de neimplicaţi, pe atât de nedemn. Să nu cumva să îndrăzneşti să le pui oglinda în faţă scriitorilor români şi să le spui că lasă de dorit din mai multe punte de vedere, că devii duşmanul lor de moarte. E de necrezut, adversarii imorali ai lui Paul Goma sunt cei din elita care

"pupă papucii" puternicilor zilei, mereu schimbaţi. E dezolant să vezi că Paul Goma e făcut albie de porci de liderii corectitudinii politice (fără coloană vertebrală, doar arivişti), din societatea civilă sau din rândul scriitorilor (persoane publice, care ar trebui să fie conştienţi de rolul lor în societate, mai ales atunci când fac şi pe publiciştii sau ocupă funcţii-cheie). Azi nu atât politicienii (care sunt conştienţi de nuanţele corectitudinii politice, aplicabile de la caz la caz, nu la grămadă) sunt duşmanii lui Paul Goma, cât personaje fără scrupule, scoase din culisele lui I.L. Caragiale (care domină societatea de azi), personalităţi publice cu caracterul în schimbare (după interese), care vor putere cu orice preţ. Toţi "oportuniştii gândirii" se simt vizaţi azi de Paul Goma în România: e o lume de tranziţie postcomunistă, care va dispărea o dată şi o dată. Noua generaţie, care n-are nici prejudecăţi postcomuniste, va trebui să-l reconsidere pe Paul Goma şi să-i ridice statuia pe care o merită.

"Cum vă explicaţi că Paul Goma – cel mai vehement şi mai curajos opozant al regimului Ceauşescu, care a atacat "frontal" Securitatea – se situează într-o radicală opoziţie şi faţă de „elitele" politice, intelectuale, literare post-decembriste?

"Explicaţia elementară e că Paul Goma e singurul scriitor liber cu adevărat din România, care n-are nimic de pierdut şi de câştigat din poziţia sa. Ştiţi că o omenire întreagă aşteaptă să apară Adevărul-adevărat, să fie înfăţişat şi să fie acceptat aşa cum e (fie şi cu preţul sfârşitului lumii). Paul Goma a impus adevărul său în relaţiile cu această lume românească nedispusă să-l accepte, l-a pus pe hârtie, l-a scris şi l-a vorbit. Bineînţeles, adevărul lui Paul Goma nu convine, adeseori domnia sa "dă cu parul", nu iartă pe nimeni (nici pe domnia sa), e convins că menirea sa este să îndrepte ce se mai poate îndrepta... Că nu e crezut, că e executat public pentru ce afirmă, că e arătat cu degetul ca un blasfemiator, ăsta e destinul său. Vehemenţa lui Paul Goma îi face pe cei ce-l prigonesc şi mai puternici, azi, ca şi ieri (atâţia au profitat de pe urma acestei vehemenţe, să se caţere în funcţii-cheie; asta fiindcă structurile de putere stau în mâinile celor care abuzează) – normal ar fi să vină şi ziua "răzbunării", când i se va da dreptate numai lui Paul Goma şi nu se va mai pune la bătaie sintagma cu "au dreptate toţi, nu numai Paul Goma". E prea departe această zi? Cu atât mai rău pentru România... Paul Goma e din a doua parte a secolului trecut până azi un opozant credibil, printre prea puţinii români care au avut ceva de spus zi de zi, şi care au contat, încălcând toate regulile şi tabuurile comuniste şi postcomuniste – şi de aceea el e ţinta. Azi trebuie să demolăm şi mitul disidenţei din regimul comunist al lui Paul Goma, nu numai protestele sale anticomuniste din ultimii 16 ani – aşa ne cere nu numai laşitatea postcomunistă, depăşiţi cum suntem de viaţa de azi pe mâine capitalistă, ci şi "corectitudinea politică" (să fiu iertat pentru repetarea acestei sintagme, dar ea e pericolul cel mai mare cu care ne confruntăm, ne va fi distrusă identitatea metodic). Paul Goma a reuşit

să intre în dizgraţia (cum a intrat şi Al. Soljeniţîn) "Guvernului Mondial" – nu? Umorul nu strică în asemenea context, Guvernul Mondial este clonat la Bucureşti, în mizerie...

"Este Goma antisemit? De ce a ajuns să fie catalogat astfel? Cui prodest?

"Nu numai că Paul Goma nu e antisemit, dar nici un scriitor nu poate fi antisemit în opera sa literară. Degeaba se tot dau de ceasul morţii detractorii lui Paul Goma "să-l înfunde" cu această calomnie, degeaba se face referire la legea împotriva însemnelor fasciste şi antisemite... E o prostie. Poţi critica politica românească sau americană, poţi fi adică etichetat drept antiromân sau antiamerican de către poliţia spirituală de azi (întruchipată de apostolii corectitudinii politice!), dar nu poţi critica politica Israelului (ceea ce a făcut Paul Goma în jurnalul literar pe care i l-am publicat în revista "Viaţa Românească"), deoarece devii automat... antisemit! Numai în România se poate întâmpla aşa ceva, reaua-credinţă a susţinătorilor politicii corecte depăşind orice imaginaţie. Sper din toată inima să câştige Paul Goma procesul de calomnie deschis împotriva celor ce l-au etichetat drept antisemit. Şi eu l-am rugat să o facă, să deschidă un proces public, să se înceteze o dată cu această ameninţare cu intrarea în puşcărie fiindcă îţi permiţi să ai o opinie, într-o ţară în care Constituţia stipulează libertatea de expresie. Este condamnabil că Uniunea Scriitorilor, condusă de N. Manolescu se pretează la asemenea mârşăvie, de linşare a unui mare scriitor disident, etichetându-l drept antisemit. Cum e posibil ca tocmai conducerea USR să transforme în delict penal o opinie a unui scriitor? După cum aştept să aplaud sentinţa prin care se va da câştig de cauză ziariştilor de la ziarul "Ziua", care au fost acuzaţi de antisemitism de către „cei 18", calomniatori din "societatea civilă" (printre ei şi scriitori; cam aceiaşi semnatari-calomniatori ai lui Paul Goma). Ştiţi, redactorii ziarului "Ziua" au fost acuzaţi de antisemitism şi fiindcă au publicat protestele lui Paul Goma!

"Cine şi de ce s-a sesizat din partea comunităţii evreieşti în „scandalul Goma"? Dar dumneavoastră cum aţi devenit „legionar" şi „antisemit"? Cine are interesul să vă atârne şi dumneavoastră tinicheaua „antisemită" de coadă?

"N-a fost nici o sesizare oficială a comunităţii evreieşti. Un fost colaborator al foii Securităţii ("Săptămâna" lui Eugen Barbu), pe nume H. Zalis a făcut o delaţiune ordinară către USR, pentru a se acoperi incalificabila înscenare a condamnării revistei "Viaţa Românească", peste noapte acuzată că promovează antisemitismul, deoarece l-a publicat, în numărul ei 6-7 de anul trecut, pe Paul Goma cu câteva pagini de jurnal literar (care cuprindea luna ianuarie 2005). Spun înscenare, fiindcă între timp am înţeles ce s-a întâmplat la sfârşitul lunii august 2005, de fapt. De un an N. Manolescu se tot chinuia să fie

numit ambasador UNESCO (propus de fostul preşedinte al USR, Eugen Uricaru, care era şi secretar de stat la MAE; aţi aflat, între timp Eugen Uricaru a pierdut procesul împotriva CNSAS, demonstrându-se că a făcut poliţie politică; adică a fost un turnător). Cum N. Manolescu era pe lista antisemiţilor (etichetă pusă pe nedrept, după ce N. Manolescu a cerut într-un articol să se recunoască şi holocaustul comunist) în scriptele celor ce conduc lumea, dosarul său nu era aprobat... Aşa că N. Manolescu, victimă a ambiţiilor sale de preamărire, a găsit de cuviinţă să însceneze cazul Paul Goma-Viaţa Românească-antisemitism (care s-a lăsat cu demiterea mea din funcţia de redactor-şef adjunct; practic, eram redactor-şef, deoarece redactorul-şef era ambasador din 2001 la Atena şi postul său de la revistă nu mai era retribuit), să-şi spele păcatele. Crezând că dacă-l înfierează pe Paul Goma ca antisemit, se vor uita acuzaţiile de antisemit la adresa sa, puse de comunităţile evreieşti din ţară şi din lume. O incalificabilă demisie morală a lui N. Manolescu, care a revoltat o lume întreagă, Paul Goma ieşind şi mai întărit din această încercare. Cum era de aşteptat, Paul Goma continuă să fie interzis în România, în timp ce N. Manolescu a fost numit ambasador UNESCO la Paris – operaţiunea sa de prostire a reuşit... Incredibil de jenant şi dezonorant, N. Manolescu a mers până acolo încât i-a acuzat public şi pe semnatarii protestului (cu sutele; care au luat apărarea lui Paul Goma şi a mea) că sunt... legionari şi antisemişi! Altfel, în privinţa mea – nu, N. Manolescu (nici altcineva din Comitetul Director al USR) n-a îndrăznit să mă eticheteze drept "legionar" şi "antisemit"! Am fost acuzat că l-am publicat pe Paul Goma, nu că sunt "legionar" sau "antisemit". Le-am atras atenţia la toţi că vor primi un pumn în plină figură dacă mă vor eticheta astfel, fiindcă eu n-am răbdare să pierd vremea la tribunal, să-i dau în judecată pentru calomnie – cu atât mai mult cu cât revista "Viaţa Românească" a fost deschisă tuturor scriitorilor, inclusiv delatorului H. Zalis... Eu am fost găzduit în liceu de o familie de evrei la Adjud (locuiau în casa mea părintească; pe când familia mea de origine domicilia într-un canton CFR), am numai cuvinte de recunoştinţă la adresa ei, cu ea am mâncat cele mai bune bucate şi ea m-a educat în spiritul toleranţei şi al curăţeniei...

"Care este atitudinea scriitorilor, în cadrul breslei, faţă de „cazul Goma" şi faţă de demiterea dumneavoastră abuzivă de la conducerea "Vieţii Româneşti"?

"Atitudine recunoscută de când lumea la scriitorul român: lipsă de solidaritate. A fost un concurs de morală publică, pe care breasla l-a pierdut... N-ai ce să-i ceri acestei bresle care s-a hrănit din laşitate şi tăcere subînţeleasă. Abuzul a fost flagrant în cazul "Vieţii Româneşti" – şi cu toate acestea el a fost dus liniştit până la capăt, N. Manolescu nu a ţinut cont de nimic, orbit de pofta de parvenire (ca "ambasador" i se pare maximum de profit) şi de ura sa la adresa lui Paul Goma, care nu i-a iertat niciodată lipsa de clarviziune, atacându-

l în publicistica sa. Ştiţi cş Paul Goma a fost trădat în 1977 de scriitorii români din Consiliul USR, care au cerut să fie dat afară din USR (în acel Consiliu era şi N. Manolescu şi toată floarea cea vestită a viitorilor lideri de opinie postcomunişti). În 2005, puţini scriitori din ţară au condamnat execuţia publică la adresa "Vieţii Româneşti", la adresa lui Paul Goma şi a mea (ei au semnat Protestul public de care vă pomeneam; las la o parte infantilismul public, jignitor al lui N. Manolescu, care m-a acuzat că eu am adunat semnăturile pe acel Protest; Protest iniţiat şi definitivat în exclusivitate de scriitorul Dan Culcer, publicistul Valerian Stan şi istoricul Mircea Stănescu; le mulţumesc şi pe această cale, au dat un exemplu de demnitate publică, nesperată pentru "românul adormit pe picioare de azi, indiferent şi fără mustrări de conştiinţă", ca şi pentru scriitorul român fără coloană vertebrală, căruia nu i-a venit să creadă că au fost şi colegi de ai lor care au protestat împotriva abuzurilor lui N. Manolescu, un zeu postcomunist). Sigur, eu îmi merit soarta, trebuia să fiu pedepsit deoarece am îndrăznit să-l public pe Paul Goma-cel-interzis de postcomuniştii din literatura română, dar... ce vină a avut "Viaţa Românească", să fie dezavuată? Şi de ce lui Paul Goma trebuia să i se pună anatema de antisemit? Sunt profund dezamăgit de continua involuţie a conştiinţei de persoană publică la scriitorul român, închipuit "fără responsabilităţi", rupt şi de lumea reală postcomunistă, ferit, care nu vrea să dea socoteală pentru ce face!

"Este adevărat că se fac presiuni asupra dumneavoastră, chiar şi după demiterea din funcţia de redactor-şef adjunct, cât şi asupra redactorului-şef, dl. Caius Traian Dragomir, pentru a părăsi redacţia acestei reviste?

"Mai nou, N. Manolescu, în faţa Consiliului USR mi-a sugerat la derută să-mi dau demisia din redacţia "Viaţa Românească" – fiindcă vrea să instaleze un nou redactor-şef, pe motive politice (care să fie exclusivist, să transforme "Viaţa Românească" într-o revistă închisă, intolerantă, a prietenilor corectitudinii politice şi atât), pregătit să lucreze cu o altă echipă... Aştept urmările, n-am de gând să fac jocul lui N. Manolescu şi al camarilei lui din Comitetul Director al USR. Adaug ultima ameninţare a lui N. Manolescu: "Ferească Dumnezeu să ajungi să vii să-mi ceri mie un loc de muncă"... I-am răspuns că mai bine îmi pun funia de gât decât să ajung la mila lui! Nu mă impresionează nimeni şi nimic pe lumea asta dintre muritorii de rând (fie ei şi şefi ai şefilor). Cât o mai vrea Dumnezeu să mă ţină pe aici, voi reacţion dur împotriva tuturor celor ce abuzează de destinul lor norocos, destin care îi pun în funcţii-cheie.

"Când preşedintele Uniunii Scriitorilor, dl. Nicolae Manolescu, v-a înmânat premiul Uniunii Scriitorilor pentru dramaturgie, aşi declarat cş trşişi în plin absurd. De ce?

"Nicolae Manolescu nu mi-a înmânat nici un premiu, era doar un prezentator al Galei Premiilor USR: probabil că a fost în pericol să cadă de pe picioare când a auzit cine e premiantul. Premiul mi-a fost înmânat de Mircea Ghiţulescu, el a tăiat plicul închis, în care era trecut numele celui premiat (premiile au fost hotărâte de un juriu de cinci critici, cu o oră înainte de Gală; Nicolae Manolescu s-a jurat că nu ştie cine sunt premiaţii şi a jucat perfect acest rol). Am declarat că trăiesc în plin absurd fiindcă ştiam că nu am nici o şansă să depăşesc noua cumpănă din viaţa mea, intrat cum eram în dizgraţia totală a conducerii USR în urma "Cazului Viaţa Românească-Paul Goma-antisemitism" – fiind asigurat de binevoitori că voi fi îngropat de viu în literatura română, fiindcă N. Manolescu "e răzbunător, nu te iartă pentru ce i-ai făcut"! Nu puteam să cred că destinul meu prăpăstios e în stare să-mi ofere o fereastră de supravieţuire într-o lume literară sălbăticită, sufocată de aroganţă, abuzuri, exclusivism, intoleranţă (e adevărat, în aceeaşi zi a premierii am aflat că fiul meu a dat faliment şi că are "creditori la uşă"; aşa sunt eu făcut, nu pot să mă bucur de nimic). Pesimist cum sunt că avem cu toţii loc în literatura română, am fost consternat să aflu că sunt premiat. Aştept ziua când Uniunea Scriitorilor, conducerea ei va fi în stare să-l premieze pentru întreaga operă pe Paul Goma, cu inima deschisă – abia atunci voi considera că s-a făcut dreptate, dar voi apuca eu această zi?

"Cum vă vedeţi viitorul?

"Nu vşd nici un viitor pentru mine, de şase ani sunt obsedat de sinucidere (e un dat nativ, o chestiune personală, n-are rost să mă justific de ce, nu mă mai pot motiva să continui). Nu mă mai interesează viitorul. Aş fi fericit să apuc (dar n-o să trăiesc eu atât de mult!) să văd că România are în sfârşit noroc de un conducător clarvăzător, care să ţină cont de interesele românilor, nu de interesele lui personale sau de interesele Marilor Puteri... Toată viaţa am fost un naiv, care s-a luptat cu morile de vânt. Mereu în opoziţie, am avut parte numai de prejudicii. Dar nu mă plâng, observ numai că a trecut viaţa şi că nu m-am ales decât cu prea puţin, chiar dacă mi-am făcut datoria nu numai faţă de mine însumi, cu vârf şi îndesat (am avut o familie, un copil, o casă, am publicat mai multe cărţi, poezie, roman, teatru, jurnal / memorialistică / eseu / publicistică, bine primite de critică, unele premiate, am fost pe baricade, nu am stat deoparte la o adică, mi-am respectat statutul de persoană publică, "la nivelul meu", onest).

"25 iunie 2006. Bucureşti
"Interviu realizat de Traian Călin Uba"

Nu am notat acum câteva zile impresia rea, întristătoare provocată de ultimul număr din *Vatra* (nr. 5/ 2006).

Al. Cistelecan scrie despre trei cărţi a trei critici, a doua fiind

Metamorfozele punctului de Virgil Podoabă. Acolo capitolul III şi ultimul se intituleză "Paul Goma - Secvenţe dintr-un eseu monografic (neterminat)". Că textul lui V. Podoabă despre Paul Goma are 65 pagini din 300 nu ar avea importanţă (deşi are); că este favorabil autorului - nici el - ba da, ba da. Or Al. Cistelecan consacră fiecărui autor de care se ocupă V. Podoabă în volumul său un comentariu - mai lung, mai scurt -… cu o excepţie: Goma.

Fusesem, vai, obişnuit să nu se scrie deloc despre mine în reviste; nici măcar la rubricile Revista revistelor unde în principiu se anunţă fie colaborarea la vreo altă publicaţie, fie a unui volum. Mă obişnuisem ca cei care, la *Vatra* se ocupaseră "în trecut" de mine să nu se mai ocupe - nici Virgil Podoabă - nici Pantea, nici Boldea, nici Vlad - ce să mai vorbesc de "fetele ardelene": de vreo trei ani ele scriu despre oricine altcineva, dar nu despre Goma. Nici Sanda Cordoş, nici Anca Haţieganu (despre acestea bănuiesc de ce: le-am încondeiat în "listele" publicate pentru "adeziunea" la tot felul de cauze murdăritoare: realegere lui Iliescu, la prima, semnarea "Listei lui Ilieşiu" a doua). Dar Nicoleta Sălcudeanu? Nu mă întreb de ce nu mai scrie despre mine - a to-ot scris, până mai an - însă, brusc, după o călătorie la Paris de acum un an sau mai mult (cu Marta Petreu, ghidate de Ţepeneag şi Paruit), nu mi-a dat măcar un telefon: că este la Paris, dar că de astă dată nu poate trece pe la noi… Şi nu a răspuns la cele câteva tentative emailate. Şi-a schimbat şi adresa internet, mesajele mi se întorc… De ce?

Fiindcă aceşti prieteni s-au "săturat" de mine, nu în urma vreunui conflict, a vreunei insulte sau gafe din partea mea, ci… fără motiv, îmi iau dreptul să deduc:

Au fost "motivaţi" (citeşte: şantajaţi, ameninţatî cu represalii) din afară, exact, dar exact ca pe timpul… dinainte de 1989. De vreo trei-patru ani scriitorii români (nici o importanţă că "inainte de 89" erau minori, sau nu erau scriitori, este vorba de reacţii transmise de înaintaşi) se comportă ca pe timpul când li se atrăgea atenţia - erau… atenţionaţi, vorba lor - că nu este justă atitudinea lor de… împăciuire faţă de actele duşmănoase ale unor duşmani a po'rului, prin urmare să nu-l mau frecventeze pe acela… Mă laud că aş fi putut reconstitui "discursul" securistului sau al colegului de redacţie bine-situat politic: Dimisianu, Ţoiu…, după cum am ştiut atunci că prietenul a fost ieri înfricoşat, băgat în boale: Sorin Titel, Gabriela Adameşteanu, Cezar Ivănescu (de aceea mă detestă el: *ştie că eu ştiu*: că *am ştiut* de atunci).

A dispărut Securitatea? Trăiască Securitatea!, sub uniforma civilă a holocaustologilor: Oişteanu, A. Cornea, Al. Florian, nu în

ultimul rând R. Ioanid. Ei exercită o teroare cumplită asupra bieţilor ‘telectuali, slabi de înger, robi ai socialului…Înainte “culpa” era: duşmănia faţă de clasa ‘ncitoare şi Uniunea Sovietică - azi faţă de evrei, de Israel - şi desigur, atitudinea “sinucigaşă” faţă de americani. Ce erau ai noştri căcăcioşi înainte, dar să-i vezi acum! Ai zice că pornesc la Războiul de O Sută de Ani!

Cine se îndoieşte, nu are decât să se uite la Cistelecan şi la Nicoleta Sălcudean.

Ciudat - deocamdată: dintre “fetele ardelene”doar Ruxandra Cesereanu continuă să-l pomenească pe Goma. De ce?

Nu ţ-oi spune… , vorba basarabeanului.

Înapoi la Cistelecan: şi lui i se aplică înţelepciunea: “Dumnezeu să te ferească de «răzbunarea» celui care a apucat să-ţi facă o porcărie”;

Nici o contradicţie: Cistelecan va fi avut de suferit de pe urma criticelor vizibile-citibile din partea colegilor *goi*: Al. Ştefănescu, Dimisianu, precum şi a celor invizibile pentru noi, muritorii de rând, însă deductibile, acelea din parte evreilor - pentru “crima” de a fi publicat în *Vatra*, în două părţi, **Săptămâna Roşie**?, ca să salveze revista, ameninţată cu nefinanţarea, a avut reflexul normal al salvării *Vetrei*, prin promisiunea că nu-l va mai publica pe Goma.

Până aici nimic condamnabil (atenţie, vorbesc de români!), decât faptul că nu mi-a comunicat - în secret, se înţelege - şantajul la care fusese supus.

Da, dar pe Cistelecan îl mustră conştiinţa: cum de putuse consimţi la o asemenea vânzare-de-frate (pentru că asta a fost)? Şi, tot mustrîndu-l conştiinţa aceea, într-o primă fază îl împinge să interzică orice aluzie la Goma în *Vatra* - ca să vază tovarăşii că el este soldat disciplinat. Deci nu mai publică nici texte de, nici despre.

Şi vorba Ilfpetrovului: Cistelecan, după ce a dat cuvântul de ordine, a avut iar mustrări de conştiinţă trnsformate în ceva mai… neinsemnat pe moment, dar cu timpul devenind insuportabil: prin *ruşine*.

Astfel îmi explic eu participarea vocacalică a lui Cistelecan la şedinţa de pomină a Comitetului Director în care fusesem antisemitizat de Manolescu. Fiindcă prietenul Cistelecan nu s-a mulţumit (sic) doar să încuviinţeze ce propunea preşedintele lui (de care deprinde finanţarea revistei, un premiu pentru cineva apropiat, o călătorie - oricum : o “înaltă preţuire” din parte-I), ci s-a rostit şi el, atât în “acţiunea” de hărţuire-punere la zid a lui Liviu Ioan Stoiciu - care, auzi neruşinare!, îl publicase în *Viaţa*

românească pe Goma, cu un text antisemit!, dar a zis şi el că textul lui Goma este antisemit! Din documentul sonor înregistrat (din păcate incomplet) de însuşi L.I. Stoiciu, răzbate şi glasul cristalin al Martei Petreu - e-he-he, Marta, proafa de marxism, uceniţa lui Ianoşi, inventatoarea împărţirii nete a oamenilor în "filosemiţi" şi "antisemiţi".

Urmare a acestei penultime acţiuni de însănătoşire a climatului scriitoricesc, Al. Cistelecan a scăpat de *ruşine* (cui pre cui scoate el) şi a dat în mândria datoriei împlinite. Deci: La Atac!: Jos cu antisemiţii din România! Moarte lor! - *prin tăcere*. Este adevărat; tăcerea în jurul lui Goma fusese inventată în urmă cu un deceniu (după publicarea Jurnalului I-II-III, la Nemira, prin al doilea ukaz al Monicăi Lovinescu : «Goma e contestat») aplicat de puii spirituali ai săi: Manolescu, Liiceanu, Pleşu, Adameşteanu, însă Cistelecan, ardelean zăbavnic, nu se trezise la timp şi mă mai publicase până în 2002. Dar de-acum, gata!

Zăbavnicul Al. Cistelecan ar fi în stare să păstreze tăcerea în legătură cu mine chiar dacă, din întâmplare, aş putea publica din nou (Dă, Doamne!). Aşa, din consecvenţă scriitoricească.

Vineri 30 iunie 2006

Astă noapte Israelul a arestat peste 60 de deputaţi palestinieni - israelienii pretind că numai activişti ai Hamas, ceilalţi spun că şi din formaţia preşedintelui. Au bombardat clădirile guvernului de la Ramalah - "dar n-au făcut victime - cu excepţia unui terorist". Îmi plac de mor astfel de precizări, ca şi: "Autorităţile au deschis o anchetă" - şi cu ancheta se aleg orfanii şi văduvele şi supravieţuitorii rămaşi fără adăpost. Astfel de anunţuri provoacă urlete de bucurie printre "umanişti" dâmboviţelioţi ca alde A. Cornea, Oişteanu, Vianu, Shafir, Al. Florian.

Este o ruşine toleranţa oricui: guvernant, jurnalist comentator, dar mai ale *scriitor* faţă de acest stat terorist, rasist, obraznic, care este convins că îşi poate comite orice ticăloşie, orice crimă împotriva *omului* (ne-evreu, atenţie), fiindcă în spate îi stă America!

V. Roncea îmi scrisese că… a înaintat textul ("Tismăneanu") conducerii? Se vede că Comitetul Central al Zilei strâns consiliat de Rodica şi Nicholas au zis *niet*! - în ruseşte, în text, doar ambii-doi de la ruşi se trag - prin bunici.

IULIE

Sâmbătă 1 iulie 2006

Orele 19,45: Surpriză: Portugalia a învins Anglia. Cu 3-1, în final (după 120 minute de joc şi terorizantul "11 metri"). Nu eram un admirator al portughezilor, ca echipă, mai degrabă Anglia mă atrăsese. Numai că azi Albionii au jucat foarte prost. Nici Lusitanii nu au fost mai breji, dealtfel meciul propriu zis s-a încheiat cu 0-0. Dar la urmă, "Portocalia", cum îi ziceam eu în **Arta refugii** a învins. Parcă nu sunt nemulţumit. În inima mea Englezii au "scăzut" după ce am aflat că ambasada lor de la Berlin, în fiecare zi de meci al naţionalei este coborît drapelul cunoscut de toată lumea, al Union Jack-iei (aşa se va fi grafiind?) şi înălţat cel cu crucea roşie pe fond alb - doar al Angliei, nu al… Marii Britanii. Nu am înţeles: excluşii sunt doar cei din Commenwelth sau şi galii şi scoţienii şi irlandezii… (de nord)? Oricum ar fi acest "local patriotism" este de un gust îndoielnic.

Peste o oră (la 21 Ora Parisului) va începe meciul Franţa-Brazilia. Om vidè ce-o iş*î*.

Ora 22,50. Franţa a câştigat cu 1-0. A marcat Henry. Că tot n-am eu ţară, mă bucur pentru bucuria ţării gazdă a noastră de, iată, aproape 29 ani.

Duminică 2 iulie 2006

Veşti cretine dinspre Bucureşti:

Textul meu " Despre Tismăneanu…" nu este acceptat la nici un ziar din România Multilateroasă, altfel Democrată, ba chiar şi Liberală - mai cu seamă. Fireşte nu îndrăznesc să mă compar cu Marele Tismăneanu, publicatul oriunde-oricând, ba chiar invitat să le facă onoarea "profesorul", cum îl periază periatori îmbătrâniţi întru lustruitul ghet(r)elor ca Leonard Oprea, Adâncul Cugetător de la Boston, acest neasemuit om-religios, misticul mereu-gata să poale pupa şefului de moment, mai ieri lui Manolescu: "Dom' profesor", apărîndu-l de atacurile ticăloşilor de "legionari" care nu pricepeau nimic din măreţia Nicki-ului Botezător de Iliescu şi spălător de sânge, acum pe Tismăneanu, alt domprofesor, el avînd standard universitar…

De ce am adus vorba de un lingău îmbătrânit în temenèle ca Leonardul Oprea? Doar ca să-i ard o labă acestui poet târâie-brâu şi târâie-limbă care a sărit în "ajutorul" Manolescu, cel care tocmai făcuse o măgărie cetăţenească şi o păcătoşenie creştinească? - sau Loprea nu este creştin? Nu? Dar ce este el?

În fapt voiam să-mi pregătesc o punte aruncată pe malul altui cuvios: Dan Stanca. Câtă vreme de *Aldine* s-a ocupat Mihai Creangă nu cred să fi fost text trimis de mine şi nepublicat. Dar, vai, Mihai Creangă s-a pensionat, iar sucesorul său, scriitorul Dan Stanca (cel care, imediat după 1989 se amestecase în discuţia deschisă de mine despre "literatura de sertar", zicînd că şi pe el l-a prins rivuluţia cu sertarele pline de texte… nepublicate) nu mişcă-n front, defilează după ritmul bătut de unul, pe nume Bogdan Ficeac, sergent-major de felul lui. Sau chiar plutonier.

Iată ce îmi scrie Valerian Stan - el trimisese textul meu lui Dan Stanca însoţit de câteva cuvinte de recomandare:

De dimineată:

"În continuare nici un semn de la Dan Stanca iar Aldinele au aparut si nici urma a textului trimis. VS"

La prânz:

"Dan Stanca nu-mi da nici un semn (va pun mai jos scrisoarea pe care i-am trimis-o). VS"

Cu adausul:

"Ah, desigur, editorul roman poate sa raspunda orice - inclusiv ca Paul Goma nici nu exista de fapt. Si daca nu exista, nici nu avea cum sa scrie vreun text. Iar un text care nu a fost scris nici nu poate pentru ca sa fie publicat VS

Nu doar misticul curvios (pleonasm permis) Dan Stanca nu răspunde la mesaje, la texte trimise (de ce mă grăbesc să-l acuz?, omul o fi, ca tot românul, la Mamaia, la Sinaia, la Tataia? - el mai degrabă la Muntele Athos?), dar nici Andrei Bădin, cel care publicase interviul presărat de curbete şi de sătrăiţi-uri mentale în direcţia Tismăneanului, de care vorbisem în P.S.-ul textului meu (şi care acum câteva luni mă rugase îndelung să-i "acord" şi lui unul).

Flori Stănescu îi face Bădin de a-i adresa o scrisoare:

"Stimate domnule Andrei Badin,

Dragi prieteni,

Am tot ezitat daca sa scriu acest mesaj, dupa citirea interviului luat de dl. Andrei Badin lui Vladimir Tismaneanu. Aproape ca nu ma intereseaza ce v-a minat in lupta, ce v-a mobilizat pentru realizarea lui. Dar ma intreb - si, probabil, ca nu sunt singura - de ce este minimalizat, trecut la index Paul Goma.

Sa lucram putin pe text. Lasind, deocamdata, de o parte intrebarile formulate de domnia voastra.

<A enervat declaraţia mea recentă că Securitatea a fost o organizaţie criminalã de la început pânăla sfârşit, iar dacã raportul final nu va ajunge la aceastã concluzie, îmi rezerv dreptul la o opinie dizidentă. >

Uite, pe unii dintre noi nu ne enerveaza declaratia <recenta> a lui V. Tismaneanu, dar mie imi pare ca dumnealui cam pune carul inaintea boilor. Cum ar veni, de vreo 16 ani se tot spune despre comunism ca a fost un regim criminal. Cel mai consecvent declarator, scriitor a fost chiar Paul Goma. Or, era nevoie sa fie numit V.T. staroste al unei comisii prezidentiale ca sa ne spuna treaba asta? Si sa-si creeze pe seama imprejurarilor un alibi de dizident? E hilar! Si, cita vreme isi rezerva el acest <drept> noi asteptam? (ca sa il lasam pe el linistit sa-si faca treaba pentru care a fost numit? Asa mi-a spus cineva recent. Pai, i-am lasat si pe Dej si pe Ceausescu vreo 45 de ani sa ne demonstreze cit de generoasa este ideologia comunista!) Noi nu suntem numiti, suntem doar simpli si normali. Pe noi de ce nu ne ia nimeni in seama?

<Cum poţi sã faci parte dintr-o comisie condusă de cineva căruia îi conteşti autoritatea profesională şi morală?>

Pai, poti, daca intrebatul a acceptat sa faca parte. Desi este hipercunoscut pentru normalitatea, intransigenta si consecventa sa in apararea drepturilor omului si in combaterea ideologiei comuniste. Inseamna, poate, ca a dibuit o miza importanta pentru condamnarea oficiala a comunismului romanesc. Si, zic eu, prezenta lui Paul Goma si a altor absenti de marca ar fi compensat carentele de moralitate si <autoritate profesionala> ale altora.

<M-a costat mult sufleteşte să decid că nu pot colabora cu domnul Goma din motive de standarde profesionale. Am avut bună credinţă în relaţia cu dl Goma, iar domnia-sa, ulterior, şi o spun acum pentru prima dată, mi-a trimis o scrisoare care se încheia cu cuvintele "îmi cer iertare". Îmi este greu de imaginat cã mai pot avea o relaţie personală cu dl Goma. Îl voi admira în continuare pentru ceea ce a fãcut şi voi susţine ca cărţile [sic] sale să fie publicate în România. Este nedrept sã nu fie cunoscut!>

“Apoi, V. Tismaneanu, ca politolog ce se afla, incurca prea mult labilitatile sufletesti (caci parintesti!) cu studiul aprofundat al sistemului comunist, cu <standardele profesionale>. Nu vi se pare? Daca as fi fost ziarista l-as fi intrebat cum de isi permite sa sugereze ca Paul Goma nu detine standarde profesionale in materie de comunism (si de combatere a lui!), cum de isi permite sa hotarasca el (chiar daca numit de presedinte) ca cel mai important reper istoric al dizidentei romanesti, care a scos cu demnitate Romania din inertia mamaligoasa a rezistentei prin cultura facind sa se cutremure constiintele vinovate ale romanilor si Europei, poate fi indepartat in felul in care au facut-o V.T. si amicii lui de spritz si de interese?

“Il admira? Este nedrept ca Paul Goma sa nu fie cunoscut in Romania? Atunci de ce contribuie la minimalizarea si marginalizarea lui batindu-si joc de noi si de istoria noastra traumatiza(n)ta?

“DE CE NU II ACORDATI LUI PAUL GOMA UN DREPT LA

RASPUNS? Mai bine spus, de ce trebuie sa creada romanii ca Paul Goma nu are nimic de spus, mai mult, ca este vinovat de ceva?

Paul Goma stie si poate sa isi ceara iertare. Intrati pe www.paul-goma.free.fr si vedeti cum si de ce a facut-o. Doar pentru ca ii atribuise lui V.T. un text care nu era al lui. Atit. Si nimic mai mult.

"Eu, personal, nu astept sa condamne Vladimir Tismaneanu comunismul. Vreau doar sa apuc sa traiesc un strop de normalitate in tzara asta nenorocita, in care cenzura a dobandit gratziozitati de felina. Flori Stanescu"

În legătură cu care Valerian Stan:

"Am vazut si eu interviul dlui Badin cu V. Tismaneanu si cred ca dna Stanescu ridica aici cateva chestiuni importante, la care subscriu aproape in totalitate. In ce priveste "dreptul la raspuns", mi se pare si mie absolut nedrept ce se intampla. Numai din ce-am reusit eu sa vad, VT a avut posibilitatea sa-si spuna punctul de vedere in cel putin trei interviuri in trei publicatii foarte raspandite - Adevarul, Cotidianul si 22, timp in care un text al lui Paul Goma, care priveste in special neadevarurile spuse de VT in privinta sa, nu isi gaseste locul in nici o publicatie din tara. Aflu ca textul dlui Goma v-a parvenit si dvs, dle Badin. Asa cum va stiu, sunt sigur ca veti face tot ce se cuvine ca el sa fie publicat in Adevarul. V-as fi o data in plus recunoscator daca ne-ati da si noua o semn in legatura cu chestiunea aceasta.

"Valerian Stan"

Apoi:

"Cred ca textul Dlui Goma ar trebui trimis si la 22 - sigur ca nu-l vor publica, dar sa se stie inca o data despre ce e vorba; in orice caz, urmatorul Jurnal al Dlui Goma ar merita sa noteze lucrurile acestea
VS

"Grigore Culian imi scrie ca textul va aparea in NYM din 5 iulie."

La *22* nu am trimis - din obişnuinţă: să *nu*-mi publice Palada, ceea ce… *nu*-mi publica Adameşteana?

Flori Stanescu:

"Dragi prieteni si (ne)cunoscuti,

"Cum nu pot sa va retransmit mesajul de raspuns primit de la dl Andrei Badin, imi permit (fiind textul meu nu cred ca este vreo problema!) sa va trimit ultimul meu mesaj catre domnia sa.

"Este un mesaj chiar ultim, de ruptura.

"Nu ma indoiesc, veti deduce raspunsul sau printre rindurile mele.

"Oricum, unde dai, si unde crapa! Ce intreb eu si ce mi se raspunde... Noapte fara ploaie si vint, Flori"

“Stimate domnule Badin,

“Daca domnia voastra crede ca in interviul cu pricina Paul Goma este <doar un subiect tangential> inseamna ca eu sunt cu adevarat <vitriolanta>, am trecut prin facultatea de istorie precum gisca prin apa, tot ceea ce am scris si publicat (umil, dar asa este cind esti un marginal care incearca sa-si supravietuiasca familia din munci la fel de umile, dar oneste!) este nul etc.

“Faptul ca Paul Goma a beneficiat de un interviu acum nu stiu cita vreme (care nu avea nici in clin, nici in mineca, sub nici o forma, cu ce discutam noi aici - anume contextul creat de Comisia Basescu-Tismaneanu), ca Valerian Stan publica in New York Magazin (oare de ce a ajuns dl V.S. sa publice aproape numai in NYM?) nu justifica deloc atitudinea presei romanesti de azi fata de Paul Goma si de toti cei care au alte optici asupra trecutului si prezentului. Nu stiu cum o fi la ziaristi, dar in materie de istoriografie cronologia este esentiala in identificarea unui subiect. Asadar, daca imi spuneti mie ca privim mult prea mult in trecut si prea putin in prezent, nu doar ca ati <gresit> destinatarul, dar riscati sa il scoateti din sarite.

“Daca avem alte pareri inseamna ca omorim un proiect inainte de a se naste? Ca avem apucaturi tipic romanesti? Dar domnia voastra ce este? Considerati ca avem nevoie de o schimbare de tactica si de ton. Eu, personal, folosesc <tactica Flori Stanescu>, nu sunt angajata institutiilor statului. Cit despre ton, cele mai mari mirsavii, crime si incalcari ale drepturilor omului se fac pe cele mai echilibristice si suave tonuri diplomatice.

“In legatura cu afirmatia ca s-a spus cam tot ce se putea spune pe acest subiect m-ati facut praf. (deductia logica in context sa fie oare ca pentru Paul Goma si altii nu mai exista motivatie, <cerere>?) Fac o marturisire <publica>. In 1990, cind faceam practica la Arhivele Statului (apropo, ma pricep la cititul in arhive si in <limba de lemn>), directorul de atunci - generalul Munteanu, se intelege ce <functie> avea! - mi-a replicat cu un zimbet cald si ingalat-binevoitor (ah, tonul!) <Domnisoara, nu este nevoie sa vedeti dosarele cu Miscarea Legionara, pe acest subiect a scris tot ce se putea scrie regretatul Aurica Simion>! Eu tocmai iesisem din comunism si tot ceea ce stiam despre legionari era deformat de istoriografia oficiala. Era pur si simplu curiozitatea unei studente in anul I. Ei,...

“Carevasazica, traim intr-o tara libera?

“Nu, domnule Badin, nu depinde (si) de mine ca Paul Goma sa primeasca ceea ce merita. Ci depinde de noi toti daca mai meritam ceva. Nu incercati sa ma faceti pe mine (care sunt o nimeni in tara asta de cacat) vinovata de eventualul esec al Comisiei Basescu-Tismaneanu sau de marginalizarea lui Paul Goma.

“Daca as putea, daca as avea voie, as face din mesajul dvs. de raspuns catre mine si dl Valerian Stan un studiu de caz intr-un manual de istorie pentru clasa a XII-a. Ca sa inteleaga si eventualii tineri doritori de a deveni ziaristi cum nu trebuie sa faca jurnalism.

“Dvs. nu ne-ati raspuns ca un ziarist, ci ca un om politic.

“Eu nu astept ca Vladimir Tismaneanu sa isi faca treaba si sa il critic dupa. Ce, sta prost cu nervii, nu-i place sa fie criticat? S-a invatat doar cu laudele? Este personaj public acum, nu majoreta. Vad in ultimul timp cum se pling marii barbati romani ca sarmanul specialist nu este lasat sa cugete la condamnarea comunismului. Asta-i culmea! N-aveti decit sa sprijiniti dvs. Comisia B-T, nu mi-a cerut mie ajutorul. Eu nu sunt presa romana. Pe de alta parte, nu stiu de ce sunteti atit de lezat de un biet mesaj internetic. Trebuie sa comunicam si noi, cei fara iesire <in larg>, cumva.

“De acum inainte, domnule Badin, nu veti mai fi destinatarul nici unui mesaj dinspre mine. Evident, am dreptul sa va citesc articolele si interviurile. Sper.

“Cu amaraciune,

“Flori Stanescu”

Luni 3 iulie 2006

Am înţeles că azi este pronunţarea (procesului). Am pus întrebarea, urmează să mi se confirme-infirme.

Am impresia că prietenii mei de la Bucureşti suferă mai mult decât mine de pe urma refuzurilor presei de a reproduce “Către Tismăneanu - în 11 puncte”. Şi eu în locul lor aş avea acelaşi reflex - de solidaritate. Însă eu, vai, mă aflu *în* şi nu: *la* - locul meu… Nu fiindcă puţin mi-ar păsa (cum să nu-mi pese că nu mi se dă dreptul la replică în presa în ţara mea?, la urma urmelor mult mai a mea, ţara aceea decât a tuturor şefilor de ziare şi reviste măcar pentru că eu am făcut câte ceva pentru ea şi am fost pedepsit pentru *facte*. Doar n-o să mă apuc să-mi compar *faptele* cu ale lui Dan Stanca (care fapte: cele de care-i erau pline sertarele când Brucan a fluierat ieşirea în recreaţie?), sau cu ale vajnicelor anticomuniste Palada, Adameşteanca, ori a bărbaţilor Lefter, Bădin? - ce să mai vorbesc de tovărăşeta Carmen Muşat - care nu poate pretinde că “Revoluţia” a prins-o minoră şi inocentă, de doi ani absolventă a facultăţi, numai bună pentru schimbul-de-mâine.

Dar, iată, obişnuinţa creează rele deprinderi. Iar acestea, la mine, nu intră în categoria resemnărilor, deşi uneori (adeseori) îmi vine tare greu. Tare foarte-greu.

Ca orice fiinţă omenească (sic) şi eu am avut visuri (nu vise)-de copil: să zbor, să mă înalţ în văzduh, iar de acolo să privesc, lumea aflată jos, să văd… - era să spun: “furnicarul”, dar nu spun; ci lumea noastră, pământenească, gliioasă - şi dragă.

Deşi nu m-oi fi crezînd eu buricul pământului, mă cred, în schimb, un spin în Talpa Ţărişoarei. Şi chiar dacă vinovaţii de

"tratamentul" aplicat mie, prin nepublicare (cărţi, articole), prin complicitate (e-he, complicitatea în mizerie - cu "ăla de e bun la suflet: ne dă gamela pe vizetă", carevasăzică gardianul care ne păzeşte de cel rău…, potrivit discursului standardismănean a unui profesor universitar - o cunosc, solidaritatea asta, n-aş mai cunoaşte-o, din închisoare, din domiciliu obligatoriu, din… "libertatate"). Apoi, am mai spus-o când am vorbit de romancierul Dan Stanca: or fi plecat chiar şi prozatorii patriei, ca omul-nou, în vacanţă, să se odihnească, după atâtea eforturi estetice pe câmpul culturii. «Ce, vrei să nu mă duc în concediu?», cum mă bătea la palmă intelectuala clasei, Adameşteanu…;

…eu, de acolo, din punctul înalt de observaţie… observ; văd; ştiu; ţin minte.

Plecarea în concediu - mai ales de vară, a fost totdeauna un pretext infantil («Doamnă, vă rog să nu mă ascultaţi azi, că mă doar capul/burta…»); un alibi. Interpelatul - vinovatul direct sau complicele - nu răspunde la… interpelare, el pleacă în concediu (ca să nu răspundă); el zice «Aşteaptă-mă aici, mă întorc într-un minut» - şi nu se întoarce nici după 7-8 ani, câţi au trecut de când Marele Volovici, întrebat de Micul Dan Petrescu în legătură, dacă îmi aduc bine aminte cu chestiunea esenţială: pe ce lucrase el, editor, **Jurnalul** lui Sebastian: pe manuscrisul original? sau, cum spusese alt Mare - în toate direcţiile - Z. Ornea: «Pe xeroxuri originale!»? - şi el zice: «Las'-că-ţi explic eu…» - şi trec deceniile, uneori "explicătorul" decedează-prin-murire, iar tu aştepţi, crăcănèlic, să afli pentru-că-de-ce-domnule?, de-ce-nene?

Dacă nu sufăr peste poate din pricina soartei mele de nepublicat în ţara mea, în limba mea - că n-o fi ţara aceea proprietatea lui Manolescu-UNESCO!, nici a lui Oişteanu-Holocaust (deşi, mai ştii…?), sufăr, în continuare de culpabilitate-neputinţă: prin prezenţa mea - mai potrivit ar fi: prin existenţa mea - am provocat celor apropiaţi mie, necazuri. În ultima vreme lui Liviu Ioan Stoiciu (chiar dacă el protestează, contestează acest rezultat mizerabil, purtînd marcă românească: «Tu eşti ăla, *cu* Goma!», ceea ce semnifică: «Eşti antisemit *ca* Goma!»); apoi lui Valerian Stan - nici el nu mai este publicat decât în *New York Magazine* - apoi Stăneştii. Ce erau ei marginalizaţi înainte de atingerea de mine, însă după aceea… În capul pătrat (deşi tricolor) al "românilor de bine", ca Marius Oprea explodează de-a dreptul concluzia: «A, păi ăsta-i ăl cu Goma…» şi nu este necesară continuarea, doar suntem în Regatul-Republican al Adameşteancăi, Elipsolteanca, cea cu:

«Ce ştii tu, bă, păi eu reprezint!» - şi gata "motivaţia".

Fac o pauză cât să reproduc scrisoarea lui Valerian Stan către Bădin (acest bădin: are să intre în cartea de istorie băgat pe blat de Valerian Stan şi de Flori Stănescu). Mai întâi rezumă scrisoarea de răspuns a bădinului:

"In scrisoarea sa, dl Badin ne sfatuieste sa-l lasam pe Tismaneanu sa lucreze ("Dormi linistit, FNI lucreaza pentru tine!"), sa nu mai fim asa de incrancenati si "vitriolati"... Din scrisoarea sa mai rezulta si ca nu va publica textul lui Paul Goma (text vrand sa raspunda inclusiv neadevarurilor spuse pe seama sa de VT in interviul cu Badin) cu "argumentul" ca... Paul Goma "si-a explicat pozitia fata de dl. Tismaneanu in ZIUA, iar dl. Stan a scris numeroase articole pe acesta tema in New York Magazin". I-am raspuns cu randurile de mai jos:
Valerian Stan"

Apoi răspunsul său:

"Domnule Badin,

"In ce ma priveste, resping sfaturile complet nepertinente si lipsite de decenta pe care va permiteti sa mi le dati. (Numai pentru ca nu vreau sa insist nu va spun mai mult decat atat: mi se pare deplasat sa-mi dea sfaturi de comportament public un ziarist platit din banii lui Taher/Hrebenciuc/Tinu si, mai nou, Patriciu).

"In interviul pe care i l-ati luat, Tismaneanu spune mai multe neadevaruri privind povestea cu Goma si cu Comisia sa, iar apelul pe care eu vi-l facusem venea sa va aminteasca de o regula deontologica elementara, anume ca ar fi trebuit sa dati cititorilor dvs posibilitatea sa-l asculte si pe Paul Goma. Dvs scrieti: "De asemenea, domnia-sa si a explicat pozitia sa fata de dl. Tismaneanu in ZIUA, iar dl. Stan a scris numeroase articole pe acesta tema in New York Magazin". Ce legatura au astea, dle Badin, cu faptul ca dvs ii refuzati lui Paul Goma un text in care intentiona sa puna la punct - in Adevarul, acolo unde au fost tiparite - neadevarurile pe care Tismaneanu le-a raspandit in cele patru zari cu concursul dvs generos?

"N-am mai citit demult ceva mai lipsit de logica decat mesajul dvs. Dar bine ar fi sa fie numai lipsa de logica...

"Valerian Stan"

Am pierdut şirul. Deci mă opresc.

Am scris un bileţel lui Tismăneanu:

Scrisoare către Vladimir Tismăneanu

Paris, 3 iulie 2006

Domnule Vladimir Tismăneanu,

În 22 iunie acest an am scris textul "Despre Vladimir Tismăneanu - şi nu numai - în 11 puncte" în replică la interviul luat de A. Goşu, publicat în revista *22*.

Numai că nici "22" (Rodica Palade) nici "Aldine" (Dan Stanca) nici "Ziua" (S.R. Stănescu) nici "Adevărul" (unde filtru este A. Badin, cel care a luat interviul la care fac aluzie în Post Scriptum) nu au răspuns, cu excepţia ultimului, care a transmis hotărîrea: NU.

Dacă aş fi în locul lui Vladimir Tismăneanu, m-aş îngrijora. Sunt convins că din partea sa nu a fost emis nici un ukaz de a nu publica ripostele lui Goma la propostele lui Tismăneanu - ar însemna să ne întoarcem în cumpliţii ani 1948-1958 când la "puritatea ideologică" a textelor apărute în volume, în presă vegheau: delirantul Chişinevschi, ferocele Răutu, subalternii săi devotaţi Valter Roman, Leon Tismăneanu, Goldberger, Ofelia Manole şi alţi tovarăşi de alte naţionalităţi de sinistră amintire.

Pentru a-şi "repera" onoarea, Vladimir Tismăneanu (dar vrea? - vom verifica numaidecât) are de făcut următorul lucru:

Să se adreseze şefilor publicaţiilor respingătoare, propunîndu-le textul de mai jos, însoţit de scrisoarea de faţă, în virtutea toleranţei, chiar dacă aceasta nu face parte din panoplia "standardelor academice" cu care mi-a închis gura când m-a anunţat că nu mai fac parte din Comisia prezidenţială pentru studierea comunismului - fiindcă îmi lipsesc standardele…

Dacă va pretinde că el, Vladimir Tismăneanu este un biet profesor la Maryland, în trecere prin Bucureşti (în momentul de faţă aflat la odihnă binemeritată la Sinaia, Mamaia, Tataia) şi că nu are nici o putere (sic) să ceară, să impună, să dikteze - îi voi răspunde cu o anecdotă adevărată:

Acum câţiva ani, în Franţa izbucnise un scandal: scriitorul Renaud Camus (a nu se confunda cu Albert, mort în 1960) scrisese în Jurnalul său publicat, că la postul de radio France Culture lucrează mult mai mulţi redactori evrei decât neevrei, iar aceştia invită în emisiunile lor prieteni, colegi - tot evrei - mai numeroşi decât neevreii. Bietul Renaud Camus, el, naivul, în virtutea dreptului de expresie, îşi exprimase o *opinie* care, nu întâmplător era şi exactă - şi nu doar privind posturile de radio, ci şi la cele de televiziune - dar ce campanie a fost orchestrată împotriva fiorosului "antisemit"! - la care au participat, cu sfânta-le indignare tenorii (în România li se zice: "directorii") opiniei publice indignate.

Singurul dintre intelectualii care nu s-a năpustit să dea cu parul în

capul blasfematorului a fost filosoful Alain Finkielkraut, titular al unei emisiuni săptămânale, "Répliques" pe care o deţine şi azi, la postul de radio maisusnumit. Evenimentul se petrecea înainte de izbucnirea ultimei Intifada - provocată de Ariel Sharon, astfel ajungînd la guvernare - deci pe când Finkielkraut mai era o persoană rezonabilă, cu care se putea discuta (chiar şi despre Palestina, fără ca el să invoce "argumentul demografic"! - depun mărturie, pe atunci eram în relaţii *normale*) - şi care a intervenit ca un şef de clasă, bătînd din palme, cerînd atenţie şi spunînd, în esenţă:

Este adevărat ce susţine Renaud Camus că la France Culture sunt mulţi redactori evrei - dar ar fi trebuit să recunoască: *mulţi* nu semnifică *toţi*. Doar *suntem în Franţa unde chiar şi francezii au dreptul să lucreze la acest post de radio*… (sublinierea îmi aparţine).

La o astfel de insolenţă nimeni dintre bravii francezi nu a răspuns: şi ei sunt traumatizaţi, paralizaţi de culpabilizarea cultivată consecvent de holocaustologi.

Eu însă, român fiind - chiar de nu am nici un fel de cetăţenie (româna mi-a fost furată de *Statul român în 1977* şi nerestituită nici azi - cu scuze), îmi spun că românii mei n-or fi ei chiar atât de laşi, de nedemni - cu condiţia ca un evreu să le dea bilet de voie la exprimare, fie şi cu perfidia unui Alain Finkielkraut.

Aşadar îi propun lui Vladimir Tismăneanu să se adreseze el tovarăşilor responsabili de ziare-revistei posturi de radio şi televiziune, recomandîndu-le să publice textul "Despre Vladimir Tismăneanu - şi nu numai - în 11 puncte" însoţit de scrisoarea de faţă. Astfel va face să înceteze zvonul că el ar fi dat dispoziţia de a i se înterzice lui Goma dreptul de a publica - cu atât mai puţin: dreptul la replică - în româneşte, în România.

Tot se lăudase (despre V. Tismăneanu este vorba, în continuare) că el va face tot ce-i stă în putere pentru ca Goma să poată publica, în limba sa, în ţara sa - ei bine, iată ocazia!

Drept care ataşez textul cu pricina şi aştept rezultatul intervenţiei sale - în favoarea mea.

Paul Goma

Marţi 4 iulie 2006

Noapte sufocantă. Azi dimineaţă, la orele 5, erau 27°C pe balcon. Iar azi se anunţă o şi mai caniculoasă încercare.

Dan Culcer nu este de acord cu Scrisoarea către Tismăneanu. Crede ca-i dau prea multă importanţă. Şi că nu e clar ce vreau să demonstrez; şi mai ales nu e limpede ce vreau să obţin - prin scrisoare. Sa-l împing pe VT intr-o situaţie dilematica în care sa se dea de gol? S-a dat deja. De ce sa se bata el pentru dreptul meu? Cer unui escroc sa joace cinstit? De ce am nevoie de intermedierea lui V. Tismaneanu? Cine-i asta şi ce rol vreau eu

să joace el în viaţa mea?…

Asta este. Culcer este consecvent: de la o vreme (de când îi reproşasem că semnase lista pentru re-alegere lui Iliescu, în urmă cu peste un cincinal ? sau de când l-am-pus-bine, în Jurnal, după ce a semnat Apelul lui Ilieşiu?) mormăie, mârâie, bârâie, e nemulţumit de mine…

Nici eu nu sunt mulţumit de mine. De fiecare dată când fac o nefăcută mă întreb dacă nemulţumitul mârâitor al facerii mele nu are dreptate? Găsesc că da: are. După care găsesc: parcă şi eu aşa avea (ceva-oarecum) dreptate. Ce-i de făcut într-o astfel de dilemă din care nu ies? Ce să fie de făcut: "din greşală în greşală/, spre victoria finală!"

Catastrofă la Valencia - metroul -, catastrofă perpetuă în Palestina, inundaţii în România şi în Calabria.

Şi noi? Noi - la mijloc, în cuptorul Parisului.

Acum este ora 7,30 şi va trebui să ies în piaţă, pentru legume-fructe - cât e răcoare (ce să spun: răcoare!): dacă mai zăbovesc, are să-mi fie foarte greu să merg încolo.

Dar şi mai greu să mă întorc.

Mă consolez de ne-publicare, spunîndu-mi că internetul suplineşte - în foarte mică măsura, dar o face - presa scrisă:

În ultimele luni mi-au scris e-mail-uri câteva zeci de elevi şi doi sau trei studenţi. Cu toţii aflaseră despre existenţa mea de la colegii lor; niciunul nu văzuse, necum să citească vreo carte de-a mea. Căutaseră pe internet, găsiseră. Şi copiaseră, imprimaseră-dăduseră-mai-departe cum ziceau comuniştii că făceau ei, în negra'galitate. Unii îşi spun numele şi localitatea - jumătate din ei sunt basarabeni - alţii se păstrează în pseudonimat…

Ultima scrisoare, parvenită ieri:

"(…) -AM HOTARAT SA NU INVAT PENTRU BACALAUREAT IONA DE M. SORESCU-DATORITA FAPTULUI CA A FOST COMUNIST-IAR PENTRU ACEST LUCRU AM AVUT DE PIERDUT LA NOTE LA SCOALA(CLASA A 12-A)-AM INTREBAT-O PE PROFESOARA DE ROMANA DE CE NU NE DA CEVA DE PAUL GOMA DE CITIT-MI-A RASPUNS CA GENERATIILE TINERE VOR CITI-ASA CA SA TRAITI SI NUMAI BINE DOMNULE GOMA!"

"(…) SI AM CITIT FIECARE ELEV IN PARTE CATE UN FRAGMENT DIN „SAPTAMANA ROSIE„ -A FOST CEL MAI VIU DOCUMENT SI UN MOMENT DE TACERE ABSOLUTA IN CLASA -TOATA CLASA A FOST IMPRESIONATA DE ORELE DE FINAL DE AN DE LA ISTORIE -VA APRECIEM SI IUBIM!

(AU FOST EXTRASE DE PE INTERNET)".

Nu i-am mai pomenit pe "bătrânii" care mă descoperă. Şi aceştia, în majoritate sunt basarabeni-bucovineni, cam de vârsta mea, deci copii în momentul Catastrofei Noastre de la 28 iunie 1940. Tăcuseră şi ei - până în 22 decembrie 1989: să intre (iar) în puşcărie?; apoi, constatînd că "schimbarea" este numai în vorbe au tăcut în continuare: erau bătrâni, erau bolnavi, erau dezamăgiţi, la ce bun să deschidă gura?

Palestina. "Discursul" şi "metodele" israelienilor sunt ale unui *stat în război cu alt stat*. Or nu poate fi vorba de nici un război, ci de *acte de terorizare a ocupatului de către ocupant*. Păstrînd proporţiile, în esenţa lor acţiunile militare israeliene se aseamănă cu cele duse de Securitate împotriva partizanilor. Este adevărat că trupele MAI erau formate în majoritate de românii ocupaţi de ruşi luptînd împotriva românilor care nu acceptau ocupaţia - pe când în Palestina Ţahalul este în exclusivitate alcătuit din evrei. Dacă în folosirea mijloacelor moderne de luptă - ţinînd cont şi de timpul care a trecut iar tehnologia belicofiloasă a făcut enorme "progrese" - Ţahalul a învăţat câte ceva de la americani, deşi eu înclin spre din contra: americanii au învăţat de la israelieni metodele cele mai odioase, mai umilitoare, mai degradante, mai dezumanizante de a trata prizonierii - prin *ură*, care devine: *-de-rasă.* În privinţa liniei generale este evidentă influenţa rusească (cu o singură deosebire: ruşii nu îşi recuperează prizonierii, ba, când aceştia li se întorc singuri-singurei, ori li-i trimite duşmanul, tot ei, nefericiţii prizonieri sunt pedepsiţi.

Mi-a trimis Luca Piţu numărul pe iunie-iulie 2005 al revistei *Rost*. Există şi studiul lui Mircea Stănescu "Represiunea comunistă împotriva culturii, studiu de caz: Paul Goma"

Numărul este închinat lui Gavrilă Ogoranu.

Toate numele partizanilor pomeniţi în studiu îmi sunt cunoscute: din anul şcolar 1953-54, de la Făgăraş, după eliminarea de la Sibiu - fireşte, de la colegii (şi colegele!) de liceu, de internat, fiindcă acolo relaţii cu adulţii nu aveam. Am pus în **Roman intim** scena atroce - însă cât de pedagogizantă prin terorizare! - a "descărcării buştenilor": trupurile îngheţate ale împuşcaţilor aruncate din camioane în faţa clădirii Securităţii aflată lângă liceul de fete.

Din păcate autorul articolului (acelaşi Iuliu Crăcană) omite (cu o singură excepţie: un ofiţer Popovici; sau nu va fi ştiind ?) - numele securiştilor care i-au hăituit, au terorizat membrii fami-

liilor urcaţilor la munte, transformîndu-i pe cei mai mulţi în "informatori". Numai că aici este folosit un fals termen, căruia îi dau altă accepţie: *informatorul* este (sau devine) persoana care nu a fost implicată în "caz", sau într-o măsură nesemnificativă; el dă *informaţii* Securităţii de bună voie sau pentru răsplată sau pentru "iertarea" unei culpe anterioare. Dar să spui despre victime, în special despre mame, soţii, copii care, după ce au fost arestaţi, torturaţi, că sunt "informatori" (de la: *a da informaţii*) pentru că sub tortură au divulgat fapte sau vorbe care îl apasă şi pe cel vizat - dacă se ascunde - dar şi pe el, membru al familiei… Este şi incorect şi calomniator. Acestora din urmă - "favorizatorii" (de mirare că I. Crăcană omite - sau nu cunoaşte? - acest termen) *"informaţiile" le erau stoarse, zmulse prin şantaj murdar şi prin tortură curată* (Securiştii, ruşinoşi, mie-mi spui, foloseau, pentru tortura de ultim grad : "mijloace specifice" (sic).

O altă pată albă: un capitol este intitulat "Capcana 'fuga în Grecia'", spune ce spune dar nu pomeneşte un nume: Ion Bucelea. Întâmplarea a făcut ca în anul următor celui de la Făgăraş (1953-54), la Rupea, să fiu coleg de cameră cu profesorul de matematică Ion Bucelea. Şi tot din întâmplare (a dracului întâmplare!) în martie 1958, în carantina de plecare de la Jilava să-l întâlnesc pe Bucelea: am fost coleg de carantină de sosire la Gherla timp de vreo lună, apoi, cu o "pauză" de patru luni, a mea în Zarcă, de prin august să devin iar coleg de cameră-stadion (209?) care, înainte, la 14 iunie se răsculase şi ea. În mai multe cărţi am pus episodul despărţirii de Bucelea, eu urmînd să mă liberez (sic) aşternînd şi mânia, aproape ura cu care el îmi refuzase puloverul "blindat" pe care i-l oferisem. Oricum, de la el aflasem ceva amănunte despre înmormântarea, într-o grădină, a unor partizani împuşcaţi, despre tentativa de fugă în Grecia…

Nu am mai avut veşti dinspre el până prin 1998 (?) când Lucia Hossu Longin a filmat două episoade pentru "Memorialul Durerii". De la ea am aflat amănunte despre Petrişor şi despre Borza (rele!) în schimb despre Bucelea: bune, ceva în genul: el a fost unul dintre puţinii care nu au băgat pe alţii în puşcărie…

Ei bine, nici acum nu am aflat mai multe de la I. Crăcană.

Miercuri 5 iulie 2006

Surpriză: Germania a pierdut cu 0-2 în faţa Italiei. După cum a jucat : fără fantezie, fără vlagă, fără orizont - nici nu merita altceva. Ei, da: acest Campionat fusese croit de nemţi, pe măsura nemţilor, la ei acasă, pentru încoronarea lor… Este de înţeles marea deziluzie, dar vorba fotbalistului-de-rând: balonul el este

cam rotund…

În astă-seară: Franţa-Portugalia. Om supravieţui şi-om vedea.

Ce minunat prilej de concentrare umană, de entuziasm de mase, de tristeţe naţională, de arătare a muşchilor, de lacrimi cât pearja, vărsate chiar de cei care detestă fotbalul! Nici un alt sport, nici o altă manifestaţie populară - de muzică, de teatru - nu întruneşte sufragiile… mondiale - ca fotbalul. Şi asta de la generalizarea radioului: el a permis "pătrunderea febrei în cel mai izolat cămin". Iar după apariţia televiziunii…

După meciul Franţa-Spania s-a difuzat un firicel de reportaj dintr-o mănăstire de maici, dominicane, cred, prezentînd momentul întânirii televizate (ce idee luminoasă avusese acel jurnalist!). Într-o sală imensă - va fi fost trapeza, însă acum cele vreo douăsprezece călugăriţe erau stinghere, nu ocupau întreg spaţiul. Iar femeile acelea fără tinereţe, fără dinţi, fără vreo cunoaştere a fotbalului, săreau, tresăltau, încurajau, se prăbuşeau în disperare (când "ai noştri" pierdeau mingea), ţopăiau de bucurie, chirăiau, urlau, dansau - acolo, în Sfânta Casă a Domnului, riscînd flăcările Iadului pentru păcatul pământesc al lăsării, al abandonării in braţele Diavolului Fotbal!

Recitind - cu plăcere, recunosc spăşit - **Altina**, am fost surprins (ei, da; surprins!) să aflu cât de bolnav eram în vara anului 1997, când scrisesem acest romănaş (ce, nu merge; romănaş?, dar "tocăniţă de văcuţă" de ce merge? Fiindcă ea este ceva de mâncat? Dar şi altina pe varză, ea este delicioasă!). Comparînd perioadele, trag concluziunea că, acum, deşi cu 9 ani mai… bogat în hibe trupale şi inimale, nu mă simt, ca atunci, cu un picior în groapă, doar popa să-mi deie ultima împărtăşanie lipsind. Este adevărat, am mari dificultăţi (dureroase, ca să mă exprim) la mers, memoria îmi face tot mai des pocinoage (pocinoguri?), dar-însă-totuşi, mă ţine la suprafaţă masochismu-mi structural, conştiinţa că sunt persecutat, interzis, exclus, expulzat.

Ciudat este că strigînd apelul nominal al celor care au pus la cale, au pus în aplicare, au consimţit la "planul de măsuri", vorba Organelor Noastre, deci tot vinovaţi prin complicitate sunt şi ei, nu mă încearcă, de-o pildă *ura* faţă de aceşti prieteni care m-au trădat, faţă de aceşti fraţi care m-au vândut.

Nu, nu. Sigur este că la începutul "campaniei" (care se situează în vara lui 89, când cu Marea Uniune a Scriitorilor a lui Breban şi a lui Ţepeneag), furios pe agresori, s-ar putea să fi încercat şi o umbră de astfel de sentiment. Dar numai "o idee". Cu timpul… Eh, timpul, cum lucrează el la ameliorarea

producţiei la hectar de creaturi umane! Cu timpul, ziceam, am trecut la alte simţiminte, vorba clasicilor.

Ură faţă de cei care m-au îngropat de viu? Luînd-o ierarhic: *Ură* faţă de Monica Lovinescu? Dar eu nu fac parte din fiinţele care "ce mult au iubit ele, urînd" (sau invers). Ca basarabean, deci liric-patetic, în momentul în care m-am convins că Monica Lovinescu îmi face rău cu metodă, cu strategie, cu tenacitate şi nu din vreun accident, că organizează facerea răului prin puii săi : Liiceanu, Adameşteanu, D.C. Mihăilescu "şi aşa mai demult", cum zicea profesorul de zoologie al lui Dimov, am simţit că mă cuprinde… *jalea*. Am şi notat această simţire, fiindcă voiam să evit cuvântul adânc ofensator (şi adevărat): *milă*. Forţînd oleacă limba română: îmi era jale *de* Monica Lovinescu, cea care ce fusese dânsa şi iată ce ajunsese…

Aşadar, nici vorbă de *ură* împotriva ei pentru ceea ce întrezăream că mi se va întâmpla după ukazurile: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe P. Goma», apoi: «Goma este contestat».

Ura este un sentiment - sau un tratament - pe care îl rezerv celor care mă agresaseră de totdeauna, care mă însângeraseră de când am ţinere-de-minte şi cu care m-am înfruntat de când mă ştiu: ruşii, komisarii, securiştii. Ura, la mine este o armă (zic şi eu, ca să mă încurajez) de război - înfruntări pe care le-am pierdut cu regularitate de ceasornic. Ura fiind graniţa, şanţul, gardul, zidul care mă desparte de duşmanii mei juraţi - şi permanenţi.

Or Monica Lovinescu (şi Virgil Ierunca) nu mi-a(u) fost duşmani, ci, mai grav: prieteni trădători. Securistul "lucra" cu tancul, cu buldozerul, situaţia era în alb-negru: el - de la începutul conştiinţei mele - încerca să mă strivească, eu… încercam să nu mă las strivit. Inegală, dezechilibrată, incomparabilă înfruntare - el o maşină monstruoasă (Aparatul, Organul), o instituţie a Terorii, eu, un biet ins, o muscă, un şoricel care, ca în filmele de desene animate, se ridică în două picioare şi se bate cu lăbuţele în piept, a acceptare a "duelului". Ridicol, nu? Cum altfel? Ridicol şi prostesc din partea mea, fiindcă… "Nu te pui cu Puterea".

Deci: *am urît* Puterea, Aparatul, Organul şi pe reprezentanţii (citeşte: ciomegele) lor.

Însă, iată, pe Ivasiuc nu l-am urît, nu-l urăsc - *mi-e jale de el*. Fiindcă a fost prietenul meu, fiindcă am împărţit cu el gamela şi tineta, la Gherla, fiindcă în libertate am mâncat la masa lui şi am fumat din ţigările lui (o scăpare: nu i-am băut whisky-ul, vorba lui Breban). Iar el m-a trădat, m-a vândut. Ce *jale*!

Continuu, coborîtor, ierarhia avînd-o în vârful moţului pe Monica Lovinescu:

Gabriela Adameşteanu: cum s-o urăsc (tocmai pe ea?). Dar

ea, sărăcuţa, e atât de proastă, de căcăcioasă, de laşă, de imorală, de veninoasă, de răzbunătoare, încât nu merită ura - ci jalea;

Liiceanu : i-aş acorda o decoraţie ("şi-o consideraţie", vorba unei manéle) dacă l-aş "jigni", tratîndu-l cu tot respectul pe care nu-l merită; altfel reprezentîndu-mi-l unsuros, cu profilu-i spiritualizat de ştiucă păroasă şi asudată, mă copleşeşte jalea;

Manolescu: el nici măcar jale nu-mi mai provoacă. Doar *milă*. Faţă de imensul nimic, strălucitul mediocrulescu, altfel lingău ordinar. Şi ce profil-drept prezenta înainte de decembrie 89 şi cum s-a arătat a fi din-faţă începînd din iunie 1990, după spălarea de sânge şi de căcat a lui Iliescu: "Omul cu *o* mare…"

Joi 6 iulie 2006

Franţa-Portugalia: 1-0. Întâlnire extrem de tensionată, de aceea nu va lăsa o amintire nepieritoare.

Vineri 7 iulie 2006

Palestina. Israelienii distrug cu tancurile, cu elicopterele case, drumuri, poduri, şcoli, spitale, ucid oameni pe care îi taxează de "terorişti - *ei, adevăraţii terorişti de stat şi de partid*. În acuzatia Consiliului Evreiesc era şi această dovadă de "antisemitism a lui Goma: criticarea statului Israel".

Cum să nu critici "statul Israel"? Doar dacă eşti un fanatic bolşevico-sionist, ca alde Oişteanu, A. Cornea, Al. Florian, Lya Bejamin, Shafir, R. Ioanid şi toţi cei din celula de partid bolşevic a holocaustologilor. Că militarii israelieni nu-şi fac probleme de conştiinţă: «Am în faţă un bătrân şi un copil - trag în ei cu tunul? Sau *doar* cu mitraliera?», ar fi de înţeles din punctul de vedere al crudelor legi ale războiului (deşi am mai scris, voi mai scrie: în Palestina nu este război ci o *permanentă campanie de terorizare* a populaţiei băştinaşe, botezată de terorizatori: campanie împotriva terorismului!); dar să fii sociolog, filosof, istoric, jurnalist, medic (de pildă Vianu; de pildă Irina Cajal), altfel spus: civil - şi să vehiculezi o doctrină belicoasă, rasistă, exclusivistă, feroce împotriva a tot ce nu este evreu… - ce dovedeşte? Doar insensibilitate? Sau *ură* rasistă, cum numai evreii au nutrit-o şi o nutresc în continuare împotriva *goi*-lor.

Ieri mi-a trimis Mircea Stănescu studiul său despre reeducare. Cunoşteam fragmente, acum aveam în faţă o carte… I-am comunicat două-trei observaţii mărunte, uşor de îndreptat. Deşi M.S. dovedeşte că s-a documentat cu mare seriozitate, eu unul

am rămas cu o senzaţie de neîmplinire. Mai cu seamă în privinţa lui Ţurcanu: noi, cei din "ilegalitate" - citeşte: care am scris despre Piteşti înainte de 1989, decembrie, 22 fix - adică Bacu, Ierunca, eu - îl percepeam pe Ţurcanu ca pe un monstru mitic, avînd un comportament monstruos - în cursul reeducării -, însă despre Ţurcanu cel din timpul anchetei şi al procesului doar frânturi din relatările supravieţuitorilor - şi pe acelea bănuindu-le de folclorizare.

Oricum, abia acum aflu că pe grefier îl chema *T. Petrescu Joiţeanu*! Şi că avea grad de maior…

Ziceam că mă aşteptam ca Ţurcanu-cel-de-la-proces să fie prezentat, în sfârşit, mai… în carne şi oase - în ciuda limbajului de anchetă. Să nu fi avut M.S. documentele procesului? Dar totuşi, citează un fragment din o declaraţie a lui.

Mi-a telefonat Iuliu Crăcană - să mă întrebe dacă este credibilă informaţia din BIRE… Nu a apucat să termine, că, fără a afla ce fel de informaţie, am strigat: «Nu!» Omul nu era atât de naiv, va fi ştiut cât adevăr vehiculase BIRE, dar probabil va fi vrut să intre în vorbă cu mine, să mă întrebe despre ce cred în legătură cu textele lui despre mine, ce impresie m-a făcut ultimul despre partizani… Numai că eu fusesem atât de monopolizat de oroarea numită BIRE, încât nu i-am spus nici un cuvânt de apreciere despre studiile sale şi am uitat să-i atrag atenţia că în studiul despre partizani din *Rost* dacă dă numele victimelor - şi foarte bine face - nu dă numele bestiilor de securişti care îi vânaseră, hăituiseră, împuşcaseră pe "fugari" - aşa le ziceau securiştii, iar ditamai Breban şi Zaciu preluaseră termenul aplicîndu-l plecaţilor ilegal (!) din ţară - martirizaseră familiile, vecinii lor. Si nu amintise că atunci apăruse termenul - şi el batjocoritor. "favorizator".

Dar uite, nu i-am spus astea. Păcat.

Duminică 9 iulie 2006

Aseară Germania a învins Portugalia cu 3-1 în "Finala Mică" În astă seară Franţa întâlneşte Italia. Nu dau nici un pronostic: jocul poate fi sublim de frumos, după cum poate fi întristător de închis, enervant, cu obişnuitele italienisme (obstrucţii, simulări, provocări) - în care caz francezii se vor lăsa antrenaţi în acestă "tactică-tehnică" - şi vor pierde.

Acum, cu 12 ore înainte de meci sunt susţinător al ambelor echipe, în proporţii egale - pentru jocul lor "latin", plin de fantezie, pentru valoarea individuală a jucătorilor. După un prost

obicei, de cum se va desemna o echipă dominatoare, o voi susţine pe cea dimpotrivă.

Luni 10 iulie 2006

Italia a învins Franţa. Jocul a fost cum m-am temut: tensionat, presărat de brutalităţi, de simulări italiene, de neputinţe franceze. Ce păcat, ce păcat: Zidane, după ce a marcat un penalty extraordinar, după o prestaţie mediocră în teren, după o ciocnire de pe urma cărei s-a ales cu o invaliditate temporară a braţului drept, scos din fire de atacurile pe la spate, de tragerile de tricou practicate cu alegreţe de italieni, a făcut de nefăcutul gest: i-a dat un cap în… piept lui Materazzi. Catastrofă: a fost eliminat de pe teren. Totuşi, după prelungiri, rezultatul era 1-1. Proba penalty-urilor a fost decisivă: Trézeguet - înlocuitorul lui Zidane - trage în bară, iar italienii devin campioni ai lumii. Concluzia mea: Zidane a făcut ca Franţa să piardă; sau: a câştigat pentru Italia.

Aş fi vrut - dacă tot a fost să câştige italienii - ca aceştia să o facă cinstit, fără brutalităţi, fără "*tirages*" (trageri de maiou), fără teatru de cel mai prost gust. Dar pentru că au câştigat ei: felicitări!

Franţa s-a prăbuşit aseară. Odată cu expulzarea lui Zidane. S-a prăbuşit şi echipa de aur şi idolul naţiunii: Zidane.

Ar fi fost normal (de ce-i voi fi dînd mereu cu "normalul?") ca această echipă glorioasă, retrăgîndu-se din fotbal să o facă demn, bărbăteşte - nu golăneşte - încă o dată : ce decepţie, Marele Zidane! Înainte de meci mă gândeam că nu este a bună hărmălaia pro-Zidane, pro-Franţa care cuprinsese pe aproape toţi, din Metropolă, dar mai ales pe cei de Peste Mări, martinichezi guadelupeeni, guyanezi, reunionezi, kanaki…- fiindcă la urma urmei, din echipa de aseară doar doi erau albi: Barthez şi Sagnol, Riberry, alb, însă musulman, Zidane marsiliez, dar berber (din tată harki). Supestiţios fiind din natură îmi ziceam că nu ar fi trebuit să vândă pielea ursului din pădure, să nu zică: hop! până nu săriseră…

Oare? Dar aceste două săptămâni de nebunie au fost două săptămâni de jubilaţie, de frăţietate, de sărbătorire, întâmplător, a fotbalului). De ce să fie "temperaţi" în manifestările lor oameni care până atunci nu avuseseră un asemenea prilej - şi nici n-or să aibă altul (nici ei nici copiii lor), vor trăi din amintiri; din amintiri de război. Iar dacă nu s-au semnalat decât la început derapaje, huliganisme (materie în care campioni sunt englezii, descendenţi ai familiei Hooligan), asta graţie organizatorilor germani. Că tot a pierdut Franţa şi nu am chef să mă bucur de

victoria italienilor - care, ieri, nu mi-au plăcut cum au jucat - îmi spun că învingătorul în acest Campionat de fotbal 2006 a fost Germania. Nu doar ca organizare "ceas eleţian", dar prin educarea populaţiei de a primi respectuos, chiar călduros, pe străini. Şi nu în ultimul rând m-a impresionat atitudinea "fanilor" germani după înfrângerea echipei lor: în loc să organizeze manifestaţii de lamentări, de văicăreli, de blesteme - ca italienii, ca spaniolii, ca brazilienii, ca portughezii ("Geantă, n-ai ce-i face"), ei şi-au sărbătorit jucătorii, asigurîndu-i că, chiar de au pierdut ("Fotbalul nu e decât un joc"), ei continuă să-i respecte, să-i iubească - ca pe nişte ostaşi întorşi înfrânţi din o campanie pierdută.

E-he, fotbalul! Ce lucru mare, domnilor, doamnelor, domnişoarelor! Aproape tot atât de mare ca boxul - atât că acela nu mobilizează întreaga planetă cu prilejul unui campionat.

Aşa, practicate modest, cu mijloacele materiale de acum aproape 60 ani, în adolescenţă, atât fotbalul cât şi boxul mi-au fost "materii" dragi, de pe urma cărora m-am ales cu mult mai multe câştiguri - decât de pe urma fizicei, chimiei, matematicei. Fotbalul şi Boxul, pentru mine, stau pe raftul cel mai de sus al modestei mele biblioteci: între Istorie şi Literatură.

Marţi 11 iulie 2006

Ieri fotbaliştii au fost primiţi de Chirac. Bine a făcut (Chirac) din punct de vedere politic? Bine. Dar cu "celălalt" punct cum rămâne? Cu cel moral? Primindu-l la Elysées, preşedintele francezilor i-a acordat o "amnistie" prezidenţială. Prin asta i-a şters şi vina unui gest idiot, condamnabil, vina de a fi lăsat echipa Franţei - cu zece minute înainte de fluierul final! - în zece oameni, practic de a fi favorizat victoria Italiei? Până când Zidane nu va dezvălui ce anume i-a zis Materazzi, asupra lui va plana bănuiala că, în fond, Geniul este un Golan oarecare.

Miercuri 12 iulie 2006

Căldură-mare ieri, alaltăieri. O suport din ce în ce mai greu. În ciuda "cazematei de pânză" din faţa ferestrelor, în ciuda uşilor deschise, pentru a se face curent, nu am reuşit să-mi fac viaţa trăibilă: am avut, ciudate, neobişnuite la mine, dureri de cap. Deci nu am izbutit să lucrez, doar să consemnez în jurnal un paragraf - însă dimineaţa, devreme… Azi, în principiu, va fi o zi mai… temperată, însă cum nici meteorologii nu mai ştiu cum îi cheamă, nu ne rămâne decât să asculta pronosticul înţelept: "Vom trăi şi-(l) vom vedea".

Cred că tot din pricina călduri(lor) nu mai ţin minte unde am citit, de curând, "ajustarea" următoare:

Elie Wiesel nu ar fi rostit, la Sighet:

«Români*i* au ucis, au ucis, au ucis!», ci, la Bucureşti (în iulie 2002), când a fost primit în Academie:

«Români*a* a ucis, a ucis, a ucis!»

Percep abia acum; după 4 ani cât 4 decenii "nuanţa" de o subtilitate cu totul şi cu totul orbitoare.

Ciudăţenia: atunci când am (trans)scris spusele lui Wiesel, nimeni dintre holocaustologi - nici chiar purtătorul de servietă al său, M. Shafir nu m-a corectat. Ba, când, într-o "dezbatere" la care eu participam (sic) telefonic I. Buduca a justificat eticheta de "antisemit" lipită mie pentru că… generalizasem, scriind "evreii" - şi nu "unii evrei". La care am explicat: urmasem exemplul lui Wiesel care, rostise: «Români*i*…», nu «*Unii* români…», iar I. Buduca nu m-a contrazis, deşi avea toate condiţiile (şi biletele de voie de la stăpânire) să o facă.

Ce se va fi întâmplat - pe lângă ne-informarea, dez-informarea mea - de ce nu am fost "corectat?

Abia acum îmi vine în minte: cu mult înainte de Wiesel ambasadorul Americii Michael Guest rostise această măgărie porcărească şi mizerabilă. La urma urmei, "vocabularul" care constituie arsenalul de luptă al holocaustologilor fusese pus la punct din anul 1991, la Washington, aşa cum bine intuisem în **Săptămâna Roşie**, când scrisesem: după 1989 (căderea Zidului Berlinului, nu "revoluţiunea română") evreii din toată lumea fuseseră cuprinşi de panică, temîndu-se de un Nürnberg II, dată fiind participare teoretică şi practică (!) la Teroarea Comunistă "pe a şasea (nu a cincea?) parte a globului pământesc - deci imaginaseră o contraofensivă. Prima ei salvă fusese diversiunea: *Reactivarea Holocaustului*.

Bine-bine, despre astea am mai scris (şi le-am foarte-larg-difuzat pe internet, vorba holocaustologilor care, fără de ruşine compară mijloacele de exprimare ale lor, în presa de hârtie, la televiziune, la radio, colocvii, conferinţe, dezbateri cu… internetul, singura legătură a mea cu eventualii cititori), dar acum este vorba despre, pe de o parte, tăcerea lor, în legătură cu "Români*a*…" lui Guest, apoi a lui Wiesel şi "Români*i*…" în circulaţie, fiindcă din… "circulaţie" am luat-o, reprodus-o - şi nu am fost amendat.

Care este deosebirea semantică, dar şi abject-corectă între "Români*i*…" şi "Români*a*…"?

Nu cunosc etapele elaborării termenului şi alegerea unuia,

dar presupun:

Ca şi termenul "antisemitism" - deşi fals, a fost adoptat, în defavoarea celui adevărat: "antiiudaism" sau "antievreism", Înţeleptii Specialişti în Dezinformare de la Tel Aviv şi de la Washington au optat pentru "România… (a ucis, a ucis, a ucis"), fiind el - termenul - mult mai *cuprinzător geografic-demografic* decât "Românii…"

Deosebirea: de esenţă propagandistică: "Românii…" îi vizează pe *toţi românii de azi* (să zicem: din 1990 încoace), pe toţi oamenii, pe toţi cetăţenii români ; or, "între timp" trecuseră aproape 50 ani, de la Holocaust iar… "actualii" români, în majoritatea lor nici nu erau născuţi atunci când se terminase războiul (1945) şi suferinţele evreilor, deci nu vor putea fi uşor de culpabilizat (da' de unde!: prin piteştizare, românii au ajuns să accepte vinovăţia şi pentru ce se va întâmpla în lume în 2015!);

Pe când: "România… (a ucis, a ucis, a ucis!)" nu se împiedecă în amănunte ca: individ, vârstă, culpabilitate reală sau complicitate la lichidarea evreilor - până în 1944 - ci *stigmatizează, nu geografia, nu cronologia, nu populaţia - ci o unitate istorică :* **România***, cu trecutul, cu prezentul, cu viitorul său.*

T o t u l.

Ce subtilitate groasă, ce şmecherie grosolană, puturoasă! Ce inteligentă-ca-vaca (săraca) piruetă lingvistică! Nu contează: plăvanii noştri români o vor lua şi pe aceasta de bună, de adevărată, de imitat(ă) ca şi celelalte scorneli diversioniste sovieto-sioniste: *perestroika, glasnosti, gulagul…românesc, refuznik…*

Iar eu ce fac acum? - altceva decât să dau adevăratul, potrivitul răspuns lui Guest, lui Wiesel, mincinosul-calomniatorul românilor, nostalgicul maghiarismului la care nu mai poate ajunge, oricâte plecăciuni ar face la picioarele tronului Atilăi Vodă:

- Ba a mă-tii!

Ciudat că Taubman încă nu a repetat această ticăloşie totalizatoare - dar poate că nu sunt eu informat. Sau niciodată nu e prea târziu pentru americanisme sionìce.

Vineri 14 iulie 2006

Zi grea, ieri. Dar noaptea de azi-noapte! Canonada petardelor a început pe când soarele era încă pe cer şi nu a încetat decât după orele 2 dimineaţa. Zgomot, dar mai ales fumul de pucioasă m-a deranjat, fiindcă a trebuit să închid fereastra… Sper că Paişpe Iulie nu va ţine şi azi - deşi…

Nenorocire în Liban, nenorocire în Ghaza, nenorocire în capul de beton ne-armat al lui Bush care nu a găsit altceva de zis decât că… Israelul are dreptul să se apere; şi a îndemnat Israelul la… zi-i pe nume: reţinere. De-un paregzamplu: avioanele, navele maritime, tunurile terestre cu bătaie lungă care bombardează aeroporturile, podurile, şoselele să se… reţină, aşa cum se reţine el, Lumina Lumii, când îi vine să se pişe, dar mai are ceva treabă - şi atunci strânge picioarele şi se… ţine, o vreme.

Din păcate, nici pentru această altă crimă de război nu va da seamă găgăuţă de Bush, care recomandă israelienilor… să nu tragă în civili; or israelienii nu trag în civili, ci în *goi*; în arabi; în creştini; în *ceilalţi*. Nici tovarăşul de veacuri Olmert (şi ăsta, deşi s-a născut în Palestina sub mandat britanic, are o fizionomie de evreu ungur din Ardeal, din cei care activaseră cu patriotism maghiar pe frontul apărării NKVD-ului în România). Fiindcă nu se poate să nu ia foc Orientul Mijlociu, după atâtea şi atât de sângeroase "ne-reţineri" din partea Israelului. Şi vai, vai, vai, când o fi să fie el bătut la cur şi la cap, pentru o părticică din suferinţele pricinuite palestinienilor (să nu-i uit pe creştinii din Ţara Sfântă), ce vaiete, ce răcnete, ce acuze, ce blesteme, ce invocare a "Noului Holocaust" ale căror victime sunt doar ei, numai ei, evreii! Şi ce valuri de fugă *din* Israel - mai ales spre România, holocaustizată, spre Basarabia martirizată! Nu doar fiii, nepoţii, cumnaţii securiştilor, KGB-iştilor criminali, dar chiar ei înşişi, călăii (că n-or fi crăpat chiar toţi, mai există pensionari securişti plătiţi gras de Bucureşti şi de Chişinău), vor cere protecţie şi adăpost, la noi, peste noi. Şi vor începe cultul celui de *Al Doilea Holocaust*, ne vor obliga copii să înveţe "materia" asta, ameninţindu-ne prin "ambasadori americani" ca Taubman că, dacă nu suntem cuminţi şi nu acceptăm minciunile lor, ne vor bate cu picioare de scaun în cap, numai în cap, în cap, după exemplul securistului etern - varianta ameliorată Guatanamo. Iar românii, boi din moşi-strămoşi, vor accepta: îi vor compătimi pe bieţii-evrei - iarăşi martirizaţi - şi îi vor detesta pe "teroriştii palestinieni" - e-he, autoanalfabetismul!

Sâmbătă 15 iulie 2006

Altă noapte-grea. Bubuituri, fum.

Duminică 16 iulie 2006

Război în lege. Război unilateral, se înţelege. Israelul atacă

cu mijloace militare - şi ucide civilii cei pe care Bush îi pomenise, ca "de evitat". Interesul politic, desigur, dar ceva mai puţin ticălos este Putin decât Bush.

Americanii…

Luni 17 iulie 2006

Măgarii din G8! Cad în cur de admiraţie faţă de "primul automobil al lui Putin" (Bush), telefonează la Washington, din una din navetele puse la dispoziţie de ruşi, întru preumblare, dînd directive de "politică externă", sigur(ă) că "acolo" nu este ascultată-înregistrată (vorbesc de Condoleezza), îşi între-arată cerul St.Petersburgului (oh, nopţile albe! - dar va fi careva dintre participanţi care să fi citit măcar o pagină din Dostoievski? - cred că singurul dintr ei este: Chirac!), dar nu fac cel mai mărunt gest pentru a opri măcelul din Liban-Palestina. L-au trimis - s-a trimis el - pe Prodi, această babă neputincioasă înclinată la toate compromisurile - mai ales la cele îngăduite de americani, dar până ajunge el, până face baie, până dejunează, mor oameni, femei, copii, de o parte şi de alta a frontierei Israelului cu Libanul.

Libanul… Gutuia oprită în gâtul Israelului de la naştere, din 1948. Recenta ispravă bucală (s-a înţeles: este vorba de condiţiile puse de Olmert): hezbolahii să părăsească zona sudului Libanului "până la Beirut.

Cum altfel? Olmert - chiar de nu este fiu spiritual al bolşevicilor evrei din Ardeal - este fiu de sânge al ruşilor imperialişti. Gândeşte ruseşte, acţionează ruseşte: diktează unui stat vecin ce să facă, ce să dreagă, pentru a-i asigura lui "o centură de securitate", altfel… el, după metoda ruseasco-americană, dă cu boamba!

Îmi aduc aminte una din condiţiile… Ba nu: una din "explicaţiile" date de ruşi *după* Cedarea Basarabiei, din 1940 - aproximativ asta:

«Graniţa româno-sovietică era prea aproape de Odessa, oraş de mare importanţă pentru noi - aşa că am negociat (sic) mutarea ei mai încolo…»

"Prea aproape": 40 kilometri… Mutarea: 120 km.

Însă, după cunoştinţele mele, grija pentru "oraşe de mare importanţă pentru noi" nu era întâia, croologic cea cu "Odessa-Basarabia", din 1940. Ci, în 1939, "Leningrad-Karelia":

"Cum marele oraş purtînd numele lui Lenin este la o bătaie de puşcă (puşca, în ruseşte, putînd fi şi tun, dar să nu ne încurcăm în amănunte de mare importanţă…), vom negocia (sau, ca şi în cazul Basarabiei, da "explicaţii" postmortemice) deplasarea

frontierei mai încolo…»

Asta fiind "istoria" rusească a războiului declarat Finlandei, de pe urma căreia "centura de siguranţă a oraşului purtînd numele lui Lenin" s-a întins până la Oceanul Îngheţat de Nord, pe o suprafaţă de… aproximativ cea a Basarabiei şi a Bucovinei de Nord înghiţite un an mai târziu, 50 000 km pătraţi.

Tovarăşul secretar-general Olmert nu poate respira dacă nu gândeşte bolşeviceşte, dacă nu acţionează ruseşte. El (adică Israelul) are neapărată nevoie de o "zonă de securitate" în Liban! Şi dictează curăţarea sa de "elemente". Or elementele: hetzbolahii provin în majoritate zdrobitoare din populaţia palestiniană alungată din Palestina istorică de evrei, în 1948, apoi în mai multe valuri de teroare exercitată asupra băştinaşilor. Că Israelul e mereu cu mâna sus, să pârască:

«Teroriştii (hezbolahii) sunt ajutaţi cu arme de Siria, de Iran…»

Nici o mirare. Fiindcă adevărul-adevărat acesta este: Israelul este singur-singurel în lupta contra terorismului arab (ce contează că iranienii nu sunt arabi: boii de români cred tot ce le dă, gata-rumegat presa-noastră…), nimeni nu-l ajută, nimeni nu-i dă o cană cu apă… - iar mioriţoşii noştri analfabeţi şi complăcîndu-se în oralitate, ca strămoşii noştri, cred, fiindcă "Numai *România Mare* şi Goma pretind că Americanii îl susţin pe israelieni, oricâte crime-ar face…"

Iar dovada că Americanii nu susţin deloc, dar deloc Israelul în acţiunile lui cele mai detestabile, inumane, criminale, ultimul veto de la ONU, ultimele cuvinte ale Bush-ului de serviciu:

«Israelul are dreptul să se apere…»

Te uiţi la rostitorul acestei adânciuni, te uiţi… Şi te întrebi:

- De ce va fi râzînd râzătorul? Vorba celuia: «E ceva de râs în asta?» Dar va fi pătruns el "asta"? Va fi aflat - din pură întâmplare - că dreptul-la-apărare (de ce nu vor fi spus israelienii adevărul etnic al lor: *autoapărare*?) înseamnă 58 de ani de alungare de pe pământurile lor, din casele lor, 58 de ani de sânge şi de moarte şi de lagăre în ţări străine? Iar acum - în timp ce el emitea cogitaţiunea cu dreptul-la apărare, curge sângele şi bântuie moartea de ambele părţi ale "barierei de securitate" (hait! am dat peste altă invenţie lingvistică sionistă: aşa este botezat Zidul Ruşinii Ierusalimului).

După zâmbetul inocent al rostitorului, ai zice că nu realizează nici ce se întâmplă pe lume, nici ce cuvinte îi ies pe gură.

Eu - "de aici, din Belleville", vorba vorbistului "R. Ioanid" - am dreptul să mă întreb:

«De ce *se râde,* dobitocul - ca un dobitoc?»

Răspunsul tot eu îl dau, citat dintr-un banc prost:
«Fiindcă mi-a văzut degetul…»

Căldură-mare. Zi grea, grea zi.
Mâine va fi şi mai mare-căldură. O să supravieţuim.

Marţi 18 iulie 2006

Ce nenorociri va aduce ziua de azi?
Canicula (34°C) mai merge. Dar Libanul: ba.
Câtă *ură* pun israelienii în fiecare obuz! Ar omorî chiar dacă nu ar conţine explosiv, nu ar produce schije, incendii…

Miercuri 19 iulie 2006

Israelul continuă *distrugerea* Libanului. Iar americanii aşteaptă să li se paveze drumul spre Siria. De ochii lumii dau o mână de ajutor la evacuarea libanezilor, dar nu mişcă un deget pentru ca israelienii să înceteze crima.

LIS îmi transmite ceea ce i se transmisese:

Va trimit un text semnat (si semnalat mie, vedeti la sfarsit e-mai-lul primit) de Ion Murgeanu in "Meridianul Romanesc" din SUA - profit de ocazie sa va imbratisez inca o data cu dragoste, cu omagii
Liviu Ioan Stoiciu

„Meridianul Românesc" (SUA) 469 - 15 iulie 2006 -
SUPLIMENT CULTURAL - Suplimentul Cultural este realizat de Ion Murgeanu PULS

"**Complexe noi si vechi reflexe**

"Într-un articol mai vechi al lui Dorin Tudoran, din „Evenimentul zilei", intitulat „Insuportabila povarã", citeam cum se îngroasã gluma, cunoscutul scriitor si disident al regimului ceausist din România, repetând cu obstinatã ironie acest refren: „De ce nu i s-a dat încã Nobelul lui Norman Manea?"; „Ce aveti de gând cu Nobelul lui Norman Manea?"; „Iar nu i s-a dat Nobelul lui Norman Manea"; „Unde e Nobelul lui Norman Manea?" Nu stim care este cota exactã a scriitorului Norman Manea în America, dupã stabilirea lui acolo în 1986, si nici dacã el si-a mai scris si dupã aceea cãrtile în limba românã, învãtatã de copil la Burdujeni-Suceava, unde s-a nãscut la 19 iulie 1936, ca fiu al contabilului Marcu Manea si al Janetei (n. Braunstein); în România autorul „Anilor de ucenicie ai lui August Prostul" (1979) are încã o cotã bunã; nu ne-ar mira sã ia Premiul Nobel, chiar înaintea altor genii autohtone, pe care o revistã ce apare în orasul natal al lui Norman Manea, le citeazã si ea la coada acestui „caz": „Dumitru Radu

Popescu, Nicolae Breban, Fãnus Neagu, Ileana Mãlãncioiu, de pildã".

"Trecând peste faptul cã noi am avea alte „pilde" în cestiune, vom observa ce reflexe si ce vechituri de complexe macinã lumea culturalã românească de acasã, în general, si lumea literarã în particular. Raporturile în care ne aflãm cu evreii, din anul 1990 încoace, pot fi o realitate confortabilã pânã la urmã. Evreii, stim foarte bine, sunt de vreo cinci milenii încoace „poporul cãrtii" (asa i-a numit la un moment dat fratii lor, arabii, aflati din pãcate acum într-un rãzboi ce pare ireconciliabil, cu dânsii), eminamente spiritual, stând la baza primelor trei religii, cele mai rãspândite din lume: mozaicã, islamicã si crestinã. Din admirabila carte a lui Max I. Dimont, „Evreii, Dumnezeu si Istoria", am tras anumite „concluzii" - de ce sunt evreii „sarea pãmântului", de ce fãrã ei „nu se miscã nimic", si de ce tot ei sunt, sau vor sã parã, si cei mai persecutati cetãteni ai planetei. Pentru cã ei sunt pãstrãtorii unei culturi (spirituale în primul rând), care a supravietuit cãderii unor mari imperii si civilizatii, fiind uniti prin ea, într-o universalitate sui-generis; si tot ei l-au „vãzut" primii pe Dumnezeul cãruia cei mai multi ne închinãm, si care pentru noi crestinii s-a si întrupat, din Fecioara Maria, o desãvârsitã si frumoasã evreicã sirianã, a pãtimit si s-a îngropat, si a înviat a treia zi dupã Scripturi. Ei au rezistat în istorie pãstrând legãmântul cu Dumnezeu prin Moise si patriarhi (îndeosebi Avraam); crestinii fac un pas înainte spre viata vesnicã prin fãgãduinta lui Dumnezeu prin Hristos Iisus Domnul. E penibil deci, însã nu si imposibil, sã vorbim si azi despre „antisemitism" în România, si mai ales în cazul intelectualilor. Nu vom repeta, ca exemplu, cunoscuta butadã cu Petre Roman prim-ministru, care l-ar fi interpelat pe fostul rabin Mozes Rozen, cu nefericita precizare: „Sã stiti, excelentã, cã eu nu sunt evreu." La care, Excelenta sa, i-ar fi rãspuns: „Si crezi cã asta e-o asa de mare onoare?" Oh, Petre Roman, în puseul lui patriotard si „nationalist" românesc (un oportunism de altfel, conjunctural), a semnat tot atunci ca prim-ministru, pentru aparitia unui otrãvit sãptãmânal, despre care stim ce a propagat, ce propagã si azi. Existenta unui asemenea „focar" de intoxicare a si tulburat, într-un fel, apele unui dialog, care ulterior a împãrtit lumea românească în tabere. În cazul elitelor intelectuale (atâtea câte le avem), deoparte s-au aflat, la un moment dat: Z. Ornea, Vladimir Tismãneanu, Radu Ioanid, Alexandra Laiguel-Lavastine, Michael Shaphir, Stelian Tãnase, Leon Volovici, Andrei Cornea, Mircea Iorgulescu, Vasile Popovici s.a., „o grupare eminamente simbolicã" a consemnat presa, „în virtutea ideilor pe care le sustin", pe de alta Nicolae Manolescu, Dorin Tudoran, Monica Lovinescu, Alex. Stefãnescu, Consantin Toiu, dar si Ion Buduca, Ion Bogdan Lefter, unii redactori ai României literare, altii ai Jurnalului literar si ai Academiei Catavencu, neconsemnati aici, ce aveau sã punã în paralel, la un moment dat, holocaustul cu gulagul, desi nici acestia din urmã nu agreau nationalismul vulgar si sovinismul de gen „România Mare", si de la alte fituici asemãnãtoare.

"Aparitia Jurnalului lui Mihail Sebastian, în 1996, avea sã roadã asperitãtile, între „tabere" constituind „un catharsis", dupã opinia chiar

al lui Norman Manea, înscris si el la discutie „last but not least". Jurnalul lui Mihail Sebastian avea sã ne arate cã dracul n-a fost eminamente negru, nici chiar în „generatia 30", din care s-au ridicat cei trei pentru Europa si lumea largã: Eliade, Cioran, Ionesco, si a fost pus ca termen de comparatie cu cele ce au urmat „accidentului" si mortii lui M. Sebastian (1945), în anii 50, dupã stalinizarea culturii române pânã la îndobitocire, instaurând „obsedantul deceniu", din care n-au lipsit si mentorii evrei; deci s-au putut trage concluzii mai juste asupra „prizonierilor istoriei", si de o parte si de alta, din Generatia 30, ca si din Generatia anilor 50! Cenzura, pe care eminentul critic Nicolae Manolescu (astãzi presedintele scriitorilor), la un moment dat o credea abolitã, si ireversibilã, n-a fost decât o cezurã, din moment ce, asa zisa corectitudine politicã triazã si azi subiectele publicate în presa literarã, si nu numai.

"Dupã ce, în desfãsurãtorul dialogului celor douã grupãri, de mai sus, limbile s-au amestecat, discutând despre holocaust versus gulag, unii trecând dintr-o tabãrã-n alta, si invers, s-a gãsit mai recent un subiect tabu, pentru o pactizare cvasi-generalã: subiectul Paul Goma si ale sale pagini de Jurnal 2005 publicate neatent sau chiar neglijent corect politic în paginile revistei Viata Românească, în numãrul din septembrie 2005. Victima întâmplãrii, poetul Liviu Ioan Stoiciu, explicã – ce coincidentã, tot în revista din orasul nasterii lui Norman Manea, ce i s-a întâmplat lui în materie de „antisemitism": „Am primit o lectie de bunã purtare în septembrie 2005, când a apãrut pe piatã protestul (initiat de Dan Culcer la Paris) împotriva restaurãrii cenzurii si a transformãrii libertãtii de expresie într-un delict, dupã ce N. Manolescu (abia ales presedinte al USR), condamnabil, a înscenat „Cazul Viata Românească – Paul Goma-antisemitism" sã poatã sã parvinã ambasador la UNESCO…" Nu comentãm! Idiosincraziile, certurile între scriitori, sunt la ordinea zilei…

"Lui Liviu Ioan Stoiciu i s-a luat mica lui „deputãtie" de redactor-sef adjunct al Vietii Românesti, rãmânând, cu mari eforturi de întelegere, prin solidarizarea unor scriitori de diverse generatii, doar simplu redactor acolo…

"Afacerea a rãmas în continuare tulbure, iar Paul Goma mai departe persona non grata la Bucuresti, în gruparea de ieri, a radicalilor holocaust versus gulag, cãci, între timp aceasta, pupat Piata Edependenti, cu sustinãtorii holocaustului autonom fatã de gulag. De fapt ce a fluierat în bisericã Paul Goma, încât nici „Comisia prezidentialã pentru analiza dictaturii comuniste din România" nu l-a mai inclus în ea, cum, initial, preconizase presedintele Traian Bãsescu? Paul Goma s-a fãcut „antipatic" imediat dupã revolutie, la împãrtirea prãzii, când dizidentilor de carton „ai lui Iliescu" li s-a tot dat câte ceva: unuia o revistã, altuia o fundatie culturalã, unui al treilea Academia Românã, „pe viatã", cu un tabel de noi academicieni la purtãtor... E un dosar întreg, plin de tunete si fulgere, din partea unicului disident autentic, de altfel, împotriva comunismului si-a lui N. Ceausescu, din anii 77 – a se vedea cartea lui Paul Goma, Culorile cur-

cubeului 77, publicatã încã la Editura Humanitas, într-o armonioasã colaborare a dizidentului, cãruia i s-a spus la un moment dat „un Soljenitân român", cu combatantul-filosof (sic!) al lichelismului mioritic Gabriel Liiceanu! Pe urmã lucrurile s-au învãlmãsit, cine stie cum, si din nou Goma-Gurã Mare a iesit din cãrtile celor de acasã…mai bine zis din jocurile de culise balcanice de la Bucuresti. Poate si din cauzã cã „Soljenitân român", ca si Soljenitân-rus de altfel, practicã acum un gen de nationalism revendicativ si… „furios" recuperatoriu…

"Vechi complexe reactivate de vechile reflexe, ale regimului de tristã amintire, aflat abia în moarte clinicã, ce cu greu se resorb, ca dintr-o ranã din care puroiul s-a scos printr-o incizie abia superficialã. Oricând se va gãsi loc pentru negustori în tempul ideilor nepãtate pe Dâmbovita. Dar Noul Iisus nu si-a împletit încã biciul din streanguri, sã-i alunge din el; mai curând moartea naturalã va goli templul inocentilor de nãimitii de ieri si de azi, si de falsul în actele publice ale „revolutiei vândute" si-ale unui comunism dupã comunism, chemat chiar acesta sã facã analiza si sã dea verdictul mortii comunismului, prin condamnarea publicã a dictaturii sale din România. Cãci uite ce aflãm, totusi, în ultima clipã: La Viata Românească, revista ce l-a publicat, „iresponsabilã" pe „antisemitul" Goma (cãsãtorit totusi cu o evreicã, ce i-a tinut mai ales la greu spatele dizidentei sale dezlãnuite din anii 70!), se face curãtenie generalã. Toatã redactia ar trebui înlocuitã. Se deschid ferestrele si se dã prin cele douã încãperi, de la Asociatia Scriitorilor Bucuresti, cu spray-uri dezinfectante. Va veni si un nou redactor sef. Ne-am „obrãznici" oare prea tare, dacã l-am propune în functia respectivã, pe Paul Goma însusi?! Ar fi poate timpul sã-l repatriem, totusi, pe „sãlbaticul dizident" anticeausist („bohaiul", cãruia „dizidentul" anticapitalist de azi, generalul de securitate Plesitã, un obisnuit al talk-show-urior televizate, i-a smuls barba, lovindu-l cu duritate la pãrtile moi!), si sã-i dãm, iatã, si lui Goma ceva la el în tarã. De ce nu i s-ar potrivi lui scaunul basarabeanului C. Stere, dupã 100 de ani de la ctitorirea Vietii Românesti (stiut fiind cã nici Stere n-a fost mai comod decât Goma la vremea lui!)… Dar asta e doar o pãrere; Uniunea Scriitorilor si revistele „ei" sunt mereu ale altora; ca „banii si femeile" poetului maghiar Arany Janos: „Atâtea femei frumoase si toate ale altora; /atâtia bani si toti ai altora!" (citat din memorie).
http://www.meridianul.com/Cultura.htm
----- Original Message -----
From: irina oana
To: liviu.stoiciu@gmail.com
Sent: Tuesday, July 18, 2006 6:08 PM
Subject: MERIDIANUL ROMANESC
Draga Poete, accesati www.meridianul.com si pe lista de rubrici care apare tastati CULTURA unde cititi in mod deosebit articolul Complexe noi si vechi reflexe... Ar putea sa va intereseze ori cel putin sa va amuze. Al Dvs. cu drag si prietenie ION MURGEANU
Ii puteti vinde pontul si Dlui Goma

O gură de aer răcoritor în acest cazan în care fierbem - la propriu şi la figurat - de mai bine de o săptămână.

Joi 20 iulie 2006

Noapte de iad - la Paris. Am moţăit, de bine, de rău până pe la ora 1 noaptea, când… n-am mai avut aer: de parcă mi-l supsese careva de la gură. M-am ridicat din pat: nu, nu mai era aer.

Şi, dintr-o dată, o bubuitură. Iar lumea s-a reumplut de aer, drept care am putut să dorm până pe la 5 - pe ploaie. Şi astăzi ne aşteaptă o zi grea, dar mai puţin foarte. Au murit câţiva oameni, francezi, nu toţi bătrâni, bolnavi - de căldură.

În Liban: nenorocire. Îmi lipsesc cuvintele. Fiindcă ştiu: niciodată evreii nu vor fi pedepsiţi pentru crimele lor din Imperiul Sovietic, din Palestina, din Liban.

A mai scăzut vipia, dar se vede că sunt istovit - de ea, de viaţă, de Liban - aşa că am recăpătat glas voalat de (mare) bolnav de inimă. Şi suntem ameninţati că va continua…

Vineri 21 iulie 2006

Astă noapte am dormit oleacă: numai 28°C la miezul nopţii.

Acum, dimineaţa, să vezi şi să nu crezi: 24°C! Dar încă nu a ieşit soarele…

Sâmbătă 22 iulie 2006

Jurnalul meu a devenit, prin forţa lucrurilor, un buletin meteorologic. Nici nu se poate altfel: nu doar Franţa este caniculàtă, dar şi Anglia şi Germania - şi Olanda, oameni buni! Şi ieri au murit oameni din pricina asta - cei mai mulţi în Franţa, cei mai numeroşi din Franţa: *Le S(ans) D(omicile) F(ixe)*, cloşarzii, ca să înţeleagă chiar şi intelectualii români, sorbonarzi. În ciuda echipelor de supraveghere şi asistenţă, aceştia cad pradă… căldurii şi din motivul sfânt că ei, alcoolici fiind, nu simt deloc nevoia să bea apă.

Ce - şi câtă - omenire nefericită!

Ieri am primit prin e-mail următorul mesaj:

“Stimate Domnule Paul Goma,

“Sunt un roman din Italia, artist plastic.Primesc de mai mult timp o revista electronica prin internet, ANALIZE SI FAPTE. In numarul

de saptamana trecuta exista si un articol despre Dvs. (cam pe la mijlocul publicatiei) care am crezut ca va intereseaza. De aceea vi-l trimit.

“Cu stima, […]

Iată articolul - numai că artistul plastic din Italia nu divulgă cine este autorul (să fie Octavian Mihăiescu, el semnînd şi alte texte?) şi nici dacă ceea ce mi-a trimis este întreg sau… “truncated”…

“POLEMOS

“V. Tismaneanu catre Paul Goma: "Nu trebuie sa scrieti, ati scris ce trebuia scris"

“Cum a inteles si tradus, pentru noi, Paul Goma sfatul presedintelui comisiei de condamnare urgenta a comunismului: "Este pentru prima data cind V.Tismaneanu imi traseaza sarcini: Eu nu va trebui sa (mai) scriu, pentru ca... am scris ceea ce trebuia scris... In limba romana se traduce: D-ta, Goma, stai pe scaun, la prezidiu, insa nu iei cuvantul; l-ai tot luat, ai tot spus ceea ce ai avut de spus "

“TISMANEANU ANTI - GOMA

“Basescu Traian are inteligenta si comportamentul unui navigator: de pe o punte pe alta !! In ultimul moment paraseste puntea care se scufunda si trece pe alta; de salvare. Asa a facut si de data aceasta cu numita comisie de condamnare de urgenta a comunismului, a gasit de urgenta, la cerere, puntea, aparent, de salvare !!

“Flotantul de la Cotroceni dixit: "Voi declara Raportul Comisiei act oficial al statului roman, document oficial (repetitia mama "intelepciunii", unde nu-i imaginatie si varietate) in care seful statului (asa-i sta bine Romaniei, sa aiba sefi) va asuma responsabilitatea condamnarii unei epoci (e vorba de fosta epoca de aur) din istoria statului roman. Hura ! Traiasca !! Si apoi s-a spalat pe miini, numindu-l presedinte de comisie (la cerere,indicatie, nu pot sa-mi dau seama cum) pe Vladimir Tismaneanu, fiul politrucului comunist Leon Tismeneski ce a fost, spre sfirsit, seful catedrei de marxism-stalinist al Universitatii din Bucuresti.

“Vladimir Tismaneanu a venit de peste Occean, cu avionul (fiindca tancurile nu merg pe apa) cu o morga de mare profesor universitar american si s-a declarat de istoricul "number one" al comunismului romanesc inconjurindu-se la repezeala de o comisie pe masura sa, de la GDS-22-Soros plus, de forma, niste adevarati anticomunisti de-o viata, dar octogenari coplesiti de probleme de sanatate si a declarat ca in 6 (sase) luni va da gata raportul de urgenta de 100 (o suta de pagini + anexe) Hura !! Traiasca !!

“Un "munte de comisie" va da nastere la un soricel cu malformatii, dar portocaliu pe care Basescu Traian il va numi act oficial, dupa ce fiecarui membru de comisie i-a revenit sa scrie 2 - 3 pagini in sase luni !! Va dati seama ce efort intelectual titanic au depus si inca gratuit (unii)? Va dati seama ce spectacol de circ vi se ofera ? Nu

gratuit; ei, Basescu - Tariceanu, va fac circul de peste un an in timp ce romanii le dau piinea !! Realizati ca sunteti pusi in fata celei mai mari feste prezidentiale de pina acum: comunistii pusi sa condamne comunismul !! Va dati seama ca numindu-l presedinte de comisie pe Vladimir Tismaneanu, fost lector al Comisiei de Propaganda a Comitetului Municipal Bucuresti al PCR (Partidul Comunist Roman) si al Comitetului Central al UTC, fiul politrucului comunist Leon Tismeniski iar mama luptatoare in Razboiul Civil din Spania in brigaziile rosii (comuniste) totul este numai o farsa, o bataie de joc si un afront adus poporului roman. Va dati seama, realizati, dar majoritatea ramineti neutri, fiindca e mai sanatos !! Daca pentru unii, cazuti din luna, condamnarea comunismului in Romania are nevoie de o comisie, si daca, pardon, cazuti din luna in cap pe pamint, de fapt NU doresc sa condamne ceea ce ar trebui condamnat, numirea lui Vladimir Tismaneanu asigura succesul, cu o conditie: sa-i inchida, inca o data, a citea oara, gura lui Paul Goma !! Si acest lucru l-a realizat "renumitul politolog si istoric american" originar din Romania.

“Intii l-a invitat sa faca parte din comisia pe care o prezideaza. Spre surprinderea multora, Paul Goma a acceptat. O noapte intreaga Vladimir a lui Tismeneski a visat un gigantic cal troian care trecea peste autoritatea sa. Insomnia cosmarului nu a fost fara rezultat, i-a dat un email lui Paul Goma, in care ii scria cit l-a emotionat si bucurat acceptarea invitatiei sale. Ca este bine-venit si nu trebuie sa spuna nimic, sa faca nimic, sau sa scrie. Doar figuratie. Si fotografii istorice cu el, cu Basescu, cu Manolescu, cu H.R Patapievici. Nu este o noutate pentru nimeni personalitatea nemanevrabila a lui Paul Goma, asa ca raspunsul lui a fost, vorba scriitorului Cornel Cotutiu, o secure cu rotile !! In fata argumentelor, tovarasul presedinte Vladimir Tismaneanu a schimbat emotiile si bucuria initiala cu profunda consternare gasind un pretext in scrisele lui Paul Goma si i-a retras invitatia !! Asa l-a imputernicit Basescu Traian sau cine stie cine: cu putere absoluta, specifica dictaturii comuniste: cine nu asculta de presedinti sunt dusmanii poporului. Pretextul prezentat pentru cei ce casca gura la comisia Tismaneanu este atentatul lui Paul Goma la proprietatea intelectuala a lui Vladimir Tismaneanu ceea ce contravine stadardelor academice din Maryland si-i lezeaza demnitatea umana ! In paranteza, desi nu-i important, dar hilar din partea unui profesor de stiinte politice american, sa precizeze ce fel de demnitate are, de parca ar exista si demnitate bovina sau porcina, doar important si trebuie retinut cu atentie, aducerea in discutie a proprietatii intelectuale si creierea unui precedent, intentionat, in comisia Tismaneanu !! Tot ce trece printr-un intelect este proprietate intelectuala !! Pe vremuri, lectorul cu propaganda comunista, tovarasul Vladimir Tisma-neanu nu avea proprietate intelectuala personala, dar o trimbita, din greu si prelung, pe cea a lui Marx si Lenin, a Odiosului si Sinistrei !! Acum, de cind a ajuns "number one" in politologia damboviteana post decembrista, nu permite nimanui sa se atinga de noua sa proprietatea intelectuala anticomunista !! Cum Paul Goma a produs infractiunea, pentru

inceput, a zburat afara din comisie si daca vrea, il da si-n judecata, fiindca datul in judecata pentru orice este o practica academica americana, dupa care, mai nou, se dau in vint si bucurestenii. In situatia unui proces se ajunge intr-o ipostaza interesanta: materialiceste Paul Goma este sarac, dar din punct de vedere al proprietatii intelectuale este un mare latifundiar, poate cel mai mare dintre scriitorii romani in viata. Numai ca nici-o instanta din lumea civilizata nu poate sa-i ia proprietatea intelectuala a lui Paul Goma si sa i-o dea despagubire tovarasului presedinte Vladimir Tismaneanu. Nu poate sa-i ia nici personalitatea istorica, nici caracterul demn si curajos in fata comunismului, nici dreptul de a exprima adevarul ! Nici reeducare tip Pitesti nu merge la Paul Goma, fiindca-i imun. DA, poate sa-l zboare afara din comisia lui sau altii sa-i topeasca cartile sau sa nu-l publice, dar astea
sunt practici naziste sau comuniste, condamnate de omenire, de istorie! Comisia Tismaneanu nu intra nici la omenire nici la istorie. Ea este doar inca un rebut al presedintelui Basescu Traian, prin care s-a mai facut, inca odata, de ris ...

"Cit priveste precedentul cu proprietatea intelectuala, tovarasul presedinte Vladimir Tismaneanu poate sa-l foloseasca la discretie, pentru obstructia deschiderii unor documente semnificative ale teroarei comuniste in Romania, motivind ca sunt proprietati intelectuale ale Anei Pauker, Alexandru Draghici, Leon Tismeneski, s.a.m.d. Desigur, analizind si comentind liber condamnarea comunismului ca act istoric nu ne limitam numai la politruci tanchisti si fiii lor, dar cu ei trebuie inceput; pentru ca ei au inceput".
"=== message truncated ==="

În Liban tragedia continuă. Israelul a primit bilet de voie de la americani de a… continua cum a început (din 13 iulie?), iar Olmert s-a grăbit să spună că "recuperarea celor doi ostateci" va mai dura "câteva săptămâni". De ce "câteva"? Din 13 iulie abia a trecut o săptămână şi două zile, iar Libanul a devenit o ruină.

La Washington Condoleezza, rânjind, explică: nu este bine să cerem acum încetarea focului între beligeranţi (sic), fiindcă peste un an, peste doi, situaţia se va repeta. Deci să mai aşteptam până se coace situaţia (aşa ceva).

Duminică 23 iulie 2006

Proteste de stradă - începînd cu Israelul (la Tel Aviv circa 1000 participanţi, care riscă mult mai mult decât în oricare ţară "democrată" a lumii), împotriva războiului din Liban. Privindu-i pe participanţi (la protest) îmi vine în minte, nesmintit, patria mea dragă, România. Cu o nuanţare: în Israel chiar există - atâţia câţi există - oameni care să nu fie de acord cu "linia generală"guvernamentală, pe când pe meleagurile-mioritice… Românaşii noştri,

şi mai turmoşi (turmici? turmatici?) decât evreii!

Proteste vehemente în Spania, în Germania, în Anglia, în Danemarca, în Suedia - în Franţa cele mai… moderate.

"Aviaţia aeriană israeliană a bombardat… Saida" - aşa începe una din ştirile care defilează pe site-ul *Ziua*. Nu ştiu dacă este concepţia-despre-limbă-şi-viaţă doar a ziarului sau a unei agenţii centrale de ştiri. Oricum "aviaţia aeriană" poate proveni din canicùlă : te bate soarele drept în creieri (nu creiere?, ba chiar: crieri!) şi gata fandacsia! Din păcate nu bombardează (în Liban) doar aviaţia-aeriană, ci şi aviaţia-marină; chiar şi aviaţia-terestră, altfel spus a*n*tileria, vorba alfabetizaţilor vorbişti de pe forumul *Ziua*.

"Aviaţia aeriană" după toate semnele este un calc după ivrit-ul gândit-vorbit de tovarăşul nostru drag Olmert şi ai săi.

Altfel nu ar fi anunţat: "*Israelul în favoarea unei forţe internaţionale în sudul Libanului*"

Cum aşa? Acum câteva ceasuri respingea cu indignare o asemenea propunere (făcută acum mai bine de o săptămână de Franţa, cea ultrasemită) - Israelul fiind susţinut de America cea obiectivă, neutră şi pacifică, prin Rânjeetta Rice, aia care l-a pupat cu caninii de castor pre Ungureanu - posesorul de ochelari, deci deţinător de diplomă de absolvent de liceu. Ce se va fi petrecut între timp? Să se sperie oare evreii de propunerea sirienilor de a se angaja în convorbiri de găsirea a unei soluţii de pace? Sau au aflat de la ministrul de externe al Germaniei că de data aceasta distrugerile pricinuite de "aviaţia aeriană" israeliană în Liban nu vor mai fi plătite de Turcul-Contemporan, Vaca Nemţească? Nu cred. Atunci? Mister.

Luni 24 iulie 2006

În sfârşit, Bush este de acord cu… încetarea ostilităţilor!

Dar care este motivul "acordului"? Petrolul! O delegaţie saudită (nu am înţeles ce "grad" au componenţii în tribul găza-rilor, dar este ministru de externe) l-a vizitat pe Georgică-Minte-Mică şi… Cu ce îl vor fi momit-ameninţat? Ei, cu ce: cu petrolul! De aceea Condoleezza se va afla azi în Israel. Ca să… înceapă ei, americanii convorbirile de pace! Ca şi cum până azi-dimineaţă nu aceiaşi americani fuseseră prosteşte, criminal împotrivă, că, dragă-doamne, Israelul are dreptul să se apere…

Tot azi s-a aflat cu ce fel de arme "se apără" Israelul în Liban, împotriva civililor libanezi:

- cu arme cu fosfor - interzise;

- cu arme… (altfel decât cu fosfor, dar care provoacă răni groaznice, necesitînd amputarea - li se spune: "cu implozie");

- cu mine antipersonal.

Iată pentru că de ce, de fiecare dată când organismele internaţionale încercau să impună o lege interzicînd, de pildă, fabricarea minelor antipersonal, alături de URSS (cum să-i spun, altfel?), China, se aflau la loc de cinste Israelul şi USA.

"În familie noastră…" - acest început de rând, de frază, de idee m-a colonizat astă-noapte, în somnul ceva mai puţin neodihnitor decât în alte nopţi (când nu puteam dormi de căldură).

Aşadar, "în familia noastră…", ca să reiau o idee deloc veche, deloc originală, răs-dezbătută (în jurnalul meu personal şi intim - instalat pe internet), chestiunea evreiască, a evreităţii, a fost mereu prezentă; trei subiecţi vorbitori, trei nuanţe în atitudinea faţă de Poporul Ales - din care Ana face parte, de drept; din care Filip face parte - ca fiu al mamei sale; din care fac parte şi eu, ca… tată de copil evreu, nu?

Faţă cu evenimentele create de sionism, de israelism: agresiuni, injustiţie, provocări de suferinţe, acuzaţii aiurea, imbecile ("antisemitism", "intenţie de a-i trimite la Auschwitz"), ce mai suferitoare este Ana. Reacţia ei este cu-lacrimi, cu-proteste (în general, de tipul Popescu: «Cum este posibil, domnule, aşa ceva…?»), în final cu acceptarea, asumarea păcatului comun, al tribului, sub forma: «Sunt ai mei, lua-i-ar dracu' de cretini, de ticăloşi!».

Sar la mine: cu aceleaşi "argumente", cu aceleaşi blesteme-înjurături mi-i asum şi eu pe ai mei, pe tracodacii tricolori.

Filip însă încă nu a ajuns la "înţelepciunea" lui tată-său, să-i judece pe evrei cu "dar-însă-totuşi"; "ei, care ne-au dat Cartea" şi alte moderaţionisme care nu moderaţionează nimic, doar cer un răgaz de gândire (sic). El îi judecă pe ai noştri (acum de evrei vorbesc, doar ai noştri sunt, lua-i-ar dracu, vorba nevesti-mi) cu-fără-nuanţă, cu alb-sau-negru şi degeaba îi amintesc: Cele Zece Porunci sunt valabile numai pentru ei, între ei, nu şi pentru *goi*; evreii îi consideră pe *goi* ne-oameni; balanţa după care cântărim noi lumea şi omul ne vine de la Cristos, iar creştinismul (în realitate o creaţie a lui Saul/Paul) este, nu doar o sectă a mozaismului, ci o gândire contra…- dovadă: persecuţiile împotriva păstrătorilor tradiţiei "mamei"…

"În familia noastră…" - ca să închei, provizoriu, acest capitol…

Deşi a ţinut să-i fie secretă sosirea la Beirut, Condoleezza fost întâmpinată de câteva pancarte improvizate scrise pe bucăţi de carton:

"Ţi-au trebuit 12 zile ca să afli ce se întâmplă aici?"

Vorba românului-american:

«Şi dacă nu afla nici în 120 zile?»

Marţi 25 iulie 2006

O altă zi fioroasă; meteorolgii ne consolează: nu azi - când la Paris termometrul va urca până la 36 grade, ci mâine, când va urca peste-peste…

M-a îngreţoşat până la vomă politica-de-pace a Americii: nici o tresărire a ceea ce se numeşte - desuet, desigur: umanism. A promis 30 milioane de dolari ajutor "umanitar" şi cu asta, basta, îşi vede de planetarismu-i căcăcios. Ai zice că americanii au coborît cu hârzobul dintr-un cer… de ghiaţă pe pământul nostru, că nici măcar nu au auzit că lumea este alcătuită din *oameni*, nu din tehnicişti. Ei nu au nici o legătură de sânge, de suflet cu Europa din care au venit (unii: de care au fugit), dar care ar fi putut să le dea oarecari porniri… umaniste. Bine-bine, ştiam de multă vreme că ruşii sunt campioni în materie de *nepăsare faţă de om*. Ei bine, americanii, ca ruşi cu mai multe stele pe drapel, în ciuda "religiozităţii" atât de manifeste, atât de zgomotoase, nu ştiu ce-i aceea *mila* faţă de semeni, cu un termen slav, ortodox, *la charité* cu unul francez, catolic; americanii, ca nişte căzuţi din lună (în sensul rău, depreciativ al cuvântului) sunt şi mai nepăsători, nu doar faţă de suferinţele ne-americanilor, dar chiar ale propriilor cetăţeni. Cum s-au purtat ei cu băştinaşii din triburile "indiene"?; dar cu mexicanii cărora le-au furat mai bine de jumătate din ţară - tot sudul de la Atlantic la Pacific şi tot vestul cu California cea binecuvântată?; cum s-au purtat ei în războaiele duse de capul lor în secolul trecut - în Vietnam, în Cambodgia, în Laos?; dar în Afganistan, de au ajuns bieţii localnici să regrete ocupaţia sovietică?, ce au făcut ei în Irak - şi ce vor face, în continuare, dacă vor continua să alerge după… *petrol, singura lor valoare morală*?

Îngrijorător este faptul că americanii-americani se arată a fi din ce în ce mai asemănători evreilor-evrei, mai cu seamă celor numiţi de o jumătate de secol: israelieni. Aceeaşi nepăsare, faţă de *celălalt,* aceeaşi desconsiderare devenită rasism, cruzime, aceeaşi lipsă de morală.

N-am comentat campania "voci curate", iniţiată de… *Ziua*! Victor Roncea face pe purtătorul de drapel al acestei "spălări" moralizatoare (numită stângaci, plagiat după italieni in lupta lor împotriva Mafiei şi impropriu, fiindcă categoria socioprofesională căreia se adresează se foloseşte de *condei*, nu de *voce*), dar o face ca tot ce se face la noi din intenţii-bune-superficiale: prost. Şi, mai grav: uitînd oportun că el însuşi (V. Roncea) lucrează la un periodic obedient, controlat tot timpul de Ambasada Israelului, condus de un notoriu turnător care îşi imaginează că, dacă el a avut "curajul" de a recunoaşte (într-un moment de pericol de deconspirare) - gata, este, nu doar iertat de păcate, dar acestea (păcatele), i-au fost şterse, nu mai există nici în amintiri - nemailipsind decât decorarea pentru merite deosebite în recunoaşterea că fusese informator al Securităţii! Apoi acelaşi Victor Roncea mi-a rămas dator cu câteva răspunsuri la scrisori, nu intime, ci de principii - gazetăreşti - care vizau ceea ce se numeşte curent: *dreptul-la-replică*. Omul mi se păruse onest - dar neputincios. Ridica din umeri, emailat, la întrebările mele: de ce nu-mi publică SRS drepturile la răspuns - date lui Silviu Lupescu, lui Teşu Solomovici, lui însuşi, lui George Damian (altă cruntă desiluzie: el îl credeam gazetar, când colo e un oarecare găinar care nici nu a auzit de Codul Manierelor Corecte - faţă de adevăr, faţă de alţi producători de texte; necum să-l respecte).

Revenind la "Vocile curate"… Încă o dată: bune intenţii, dar nerezemate pe cunoştinţe elementare despre… subiect, riscă să prefacă şi campania asta într-o hărmălaie mahalagească, unde toţi purtătorii de pix se cred purtători de cuvânt («Doar suntem în democraţie - nu?»). În această chestiune - incapactatea lui V. R. de a găsi capătul bun al firului din ghem - este şi ceva orgoliu: mai an, îmi spunea că el mă preţuieşte, *fiindcă m-a citit* - ceea ce la unul ca mine, nepublicat, rămâne o performanţă - şi pomenea volumui de **Scrìsuri** de la Nemira, **Jurnalele I-II-III** şi **Jurnalele 1999-2003** publicate la Criterion… Va fi citit, dar…nu a reţinut mare lucru. Sau apropae-nimic. Nici măcar din **Cod Bărbosul** anexa **Culorii Curcubeului** de la Polirom - mai ales de acolo ar fi avut ocazia să se "documenteze" asupra Fenomenului Turnătorului la Român.

Şi nu.

Joi 27 iulie 2006

Ieri nu am notat nimic, deşi am avut ce, vai, mai ales despre Liban. Dar căldura, căldura înnebunitoare m-a ars - nu: m-a fiert.

Am zăcut, agonizînd, până către zece seara, când a venit -

din cer, de unde alt'? - liberarea. A tunat, a fulgerat, a plouat - ne-a răcor*a*t. Iar eu pe Domnul am lăud*a*t, că încă n-am mur*a*t - s-a înţeles, am vrut să continuu rima şi a ieşit ce a ieşit (dovadă că efectele caniculei, e-he-he, or să dureze, cauzatoare pe la partea creieralã - iată o aluzie la Marta Petreu!). Să vedem cât va ţine pauza. Dacă ar ţine până în decenalul viitor, ce bine-ar fi!

Mi-a revenit cheful să scriu - nu doar în jurnal. Da, chef am, dar putinţă…

Vineri 28 iulie 2006

Uitînd experienţa caniculei precedente, mi-am imaginat că de cum vine răcoarea, cum pot scrie din nou… Vai, nu: va trebui să treacă cel puţin o săptămână de răcoare, ca să ajung în stare de a putea consemna crima permanentă a israelienilor în Liban, în Gaza, crima permanentă a americanilor peste tot şi laşitatea europenilor în faţa acestor doi mari făcători de război, tradusă prin abandonarea uneri ţări, a unei culturi, a unui principiu. Oarecare opoziţie a opus Franţa, prin, cine ar fi crezut: Douste-Blazy!, dar şi acest firicel de voce a rămas ne-auzit în hărmălaia "diplomaţilor", nu de carieră, ci prin structură, de gen baba Prodi, lingător de ghete, de-ai zice că s-a născut pe malul Dâmboviţei.

Iar în pauze să mă ocup şi de sufletul meu cel nepublicat.

Deocamdată mă înfurii - pe loc, pe loc, fiindcă nu am unde mă desfăşura - pe bâlciul, nu al deşertăciunilor ci al mahalalei mentale care a cuprins întreaga românime - inclusiv "diaspora", cum se alintă cei plecaţi - de chestia cu… "voci curate".

Şi, de parcă n-ar fi destul noroi pe meleagurile deşteaptă-te-române!, iată-l şi pe bălegosul Pacepa (acest suprasecurist cere "şi-a recuperat colecţia de tablouri" - care tablouri, tovarăşi?, moştenite de unde, de la cine?), explicînd el, "patriotul", cum stăm cu Băsescu, patriotul celălalt, cum stăm cu patriotul-român Bush - de mirare că l-a omis pe patriotul ultra-român Nicholas Taubman, cel care a contribuit hotărîtor la falsificarea istoriei României prin impunerea (în prezenţa lui Anastasiu - ăsta fiind ministrul Armatei, frate geamăn cu puradelul Ungureanu de la Externe!) a unui monument al ostaşilor americani căzuţi - şi ei! - pentru liberarea României de nemţi! Of, Doamne! Cum de îngădui atâta prostie româno-americană pe cap de român, şi aşa necăjit, oropsit, bătut de toate vânturil, în plus analfabet, săracul

Îngăduitor cu mine, îmi mai dau o zi de recuperare.

Bine: două.

Sâmbătă 29 iulie 2006

Această neruşinată, Condolezza s-a dus în Asia de Sud-Est - unde a fost huiduită cu tot cu Bush al ei - ca să… cânte la pian: ca o scândură. N-ar fi fost rău dacă cineva ar fi înregistrat "interpretarea" ei, ca să se vadă că individa este din piatră-seacă, din lemn-uscat, nu are sensibilitate nici cât un păduche. În schimb (sic) rânjeşte, mai ales când nu trebuie.

A murit marele Rabin Şafran. Dumnezeu să-l odihnească. A spus scris şi el multe răutăţi minciuni despre români, însă cu sensul dreptăţii ne-etnice. Gurile rele ziceau că Şafran nici nu era evreu… Ba era - dar nu ca javrele contemporane, puii de bolşevici sionişti: Oişteanu, Shafir, R. Ioanid, A. Florian, Max Katz, A. Cornea - să-l pun şi pe Tismăneanu aici? Îl pun, în ciuda răcnetelor indignate ale interesaţilor Manolescu, Mihăieş, Liiceanu şi alţi argaţi ai sioniştilor - pentru o buca de pâine.

Ieri am primit *Jurnalul Literar*. N. Florescu îmi publică cele două epistole către Băsescu, promite reproducerea Scrisorii către Tismăneanu. Este şi textul semnat de Flori Stănescu despre cartea Marianei Sipoş, apoi un articol al Elvirei Iliescu despre Grigurcu.

Aşa, deci: *Jurnalul Literar* a rămas singurul periodic literar care mă mai publică. Cum are un tiraj submodest, cum este mereu taxat de "legionaroidism" (Laszlo, I.B. Lefter, Antonesei), sper să fie lăsat să mai existe… - deşi este mereu pârît - sus-de-tot - de către Împăratul Academiei, Eugen Simion Întâiul - şi Ultimul.

Duminică 30 iulie 2006

Nu, nici astăzi nu mă simt în stare să lucrez. Poate de săptămâna viitoare (care începe mâine).

În Liban crime peste crime - din partea israelienilor. Şi minciuni peste minciuni - tot din partea israelienilor.

Masacru la Quana: israelienii somaseră populaţia-paşnică să părăsească localitatea, însă populaţia-paşnică nu a putut părăsi localitatea: pe de o parte drumurile erau demult impracticabile, fiind bombardate de peste o săptămână, pe de alta bombardamentele nu au încetat nici o clipă, au durat două ore încheiate, ba artileriei terestre şi aviaţiei i s-a adăugat artileria marină. Astfel, în doar una din pivniţele uneia din casele unde se ascunseseră bieţii oameni au fost găsite azi dimineaţă în jur de 40 cadavre de femei

şi copii - *deocamdată*, neputînd fi înlăturate dărâmătu-rile celor-lalte case bombardate, nici măcar a celei despre care este vorba.

Faţă cu această - a câta? barbarie - Condoleezza, care avea de gând să viziteze azi Beirutul a fost invitată să rămână în Israel, la adăpost (drept care ea a şi plecat la Washington, ca să cică "lucreze" la un proiect de… încetare a focului).

Manifestaţii violente împotriva Israelului în toată lumea - şi în Australia -, iar la Beirut sediile ONU şi UE au fost atacate.

Acum vreun deceniu, tot la Quana, şi tot un bombardament imbecil, de tip rusesc, din acela cu-nepăsare (atunci - acum îi zic: american, fiindcă evreii îl fac cu-ură) şi care a pricinuit peste o sută de victime civile, "ţinta" fiind un post ONU- a oprit agresiu-nea israeliană şi l-a făcut pe Shimon Perez să piardă alegerile…

A re-apărut legendarul purtător de cuvânt israelian Pazner, tovarăş sovietic autentic, despre care am mai scris, în momentul invadării Irakului. Cu nădragii în vine şi bâţâind şi mai diago-nalic din cap, a vărsat găleata cu minciuni şi a şters-o. Printre ele, iat-o pe cea mai gogonată: Israelul nu admite, mă-nţelegi, înceta-rea focului, nici coridoare umanitare, fiindcă de acestea vor profita hezbolahii ca să se întărească, aprovizioneze, atace… Firește, în capul cubic al tovarăşului Pazner de sinistră amintire nu era loc măcar preţ de o secundă pentru întrebarea: Bine-bine, dar civilii?; dar populaţia civilă?; dar femeile, dar copiii? În mintea lui de bolşevic sionist nu încăpea decât un singur duşman: hezbolahul, manipulat de Siria, înarmat de Iran… Dar oare Israelul de cine va fi fost înarmat de la începuturile sale, că doar nu de… România? Nici măcar de Rusia, maica lui de suflet. Ci de boii de americani.

Un prieten îmi transmite câteva texte dealtfel publicate în presa din ţară (*Adevărul literar şi artistic* de săptămâna trecută). Nu voi zăbovi la "comentarea" lor - debilă, analfabetă, ca să-i zic de-a dreptul: treabă românească - ci voi reproduce câteva fragmente din "contribuţia" colegilor mei (de condei) Marele Buzura şi şi Mai Marele Breban:

"Din arhivele CNSAS
Contactarea în mediul literar (I)
Carmen Chivu, Raluca Vasilescu

"(…) Toate aceste cazuri sunt extrase din dosare de urmărire informativă, adică persoanele respective au fost urmărite de Securitate o perioadă mare de timp, dovadă volumele numeroase care alcătuiesc aceste dosare.

"D.U.I. - dosar de urmărire informativă - "OŞANU" (…)

"Raport informativ, 20.04.1983, col. Merce Ilie (subl. m. P.G.)

"La întâlnirea pe care am avut-o cu numitul A.B. acesta mi-a relatat următoarele:

"A venit în Bucureşti pentru a participa la şedinţa plenară a Consiliului de conducere a Uniunii Scriitorilor. N-a avut posibilitatea să se întâlnească decât întâmplător cu câţiva scriitori ca D.C. şi E.S. (…) Se pare, spunea el, că nu se cunoaşte bine psihologia scriitorilor, a oamenilor de litere în general, care trebuie lăsaţi în mediul lor pentru că acolo sunt obişnuiţi, acolo îşi spun părerile, acolo îşi consumă gloanţele şi trebuie lăsaţi să şi le consume pentru că apoi, dacă se procedează cu tact şi înţelegere, cu inteligenţă, ei îşi văd mai departe deale scrisului şi nu sunt periculoşi, mai bine zis nu devin periculoşi. (…)Mai multă atenţie ar trebui, spunea A.B., liderilor de opinie, scriitorilor consacraţi, cu platformă, recunoscuţi ca atare, cu prestigiu şi influenţă care periodic ar trebui chemaţi, consultaţi cu privire la modul de rezolvare a problemelor lor şi chiar pe un plan mai larg, de către factori de conducere de partid şi de stat, să vadă că nu sunt neglijaţi. După părerea lui s-ar câştiga enorm şi nu e deloc mare lucru. /…/

"Revenind la şedinţa de la Uniunea Scriitorilor la care urma să participe, a spus că a venit hotărât să ia cuvântul de această dată. Un cuvânt trăznet, cum îl caracteriza el, fulminant. /…/

"I-am recomandat, totuşi, să mai analizeze dacă e oportun sau nu să ia parte la discuţii,(…) i-aş recomanda să se abţină dacă nu-şi poate impune un autocontrol (…). /…/

"În final, vizibil satisfăcut, mi-a spus că a ţinut cont de sugestia de a nu lua cuvântul la şedinţă urmând ca să facă acest lucru cu alt prilej (…)

"Nota Serviciului. - A.B. este lucrat prin DUI (n.n. - dosar de urmărire informativă) de Sec. jud. CLUJ, fiind luat în control de către noi. Este în contactul nostru pentru temperare, influenţare şi, treptat, atragere la colaborare, având multiple relaţii şi posibilităţi în mediul scriitorilor din Bucureşti. Am făcut demersuri la C.C.E.S. pentru a se găsi o posibilitate de transferare a lui A.B. la Bucureşti, lucru la care ţine foarte mult şi de care ar putea depinde în mare măsură atitudinea lui în continuare, inclusiv în raporturile cu noi."

"Raport informativ, 25.11.1982, col. Merce Ilie: (subl. m. P.G.)

"La data de 25.11.1982 am avut o întâlnire cu scriitorul A.B. din Cluj, venit la Bucureşti pentru a realiza un montaj la Televiziune /…/.

"(…)S-a întrebat şi el de ce unii dialoghează cu cei de la Europa Liberă, de ce bat la uşa lor, dar n-a aprofundat această problemă şi n-a găsit un răspuns. El este de bună credinţă şi nu poate crede că o mare valoare, un mare talent poate să fie duşman al ţării, al societăţii. În ceea ce-l priveşte, dacă ar fi să opteze şi azi, cu ochii închişi ar opta tot pentru socialism, pentru că nu există o altă orânduire mai bună. (…)

"Nota Serviciului. /…/ Este în controlul nostru pentru influenţare şi exploatare informativă. Prin conducerea C.C.E.S. vom căuta să-l sprijinim în realizarea dorinţei sale de a se stabili în Bucureşti, scontând că astfel reuşim să-l atragem de partea noastră şi, treptat, să-l folo-

sim în realizarea unor sarcini de securitate. (subl. mea, P.G.)

"Notă, 16.12.1982, col. Merce Ilie: (subl. m. P.G.)

"Cu prilejul întâlnirii pe care am avut-o cu A.B., acesta, mi-a relatat următoarele: Este obsedat de ideea de a pleca din Cluj, unde se consideră neglijat complet de autorităţi, care apelează la el doar când acolo vin străini şi diplomaţi (…)N-a fost sprijinit în obţinerea unei locuinţe corespunzătoare, deşi a solicitat de mai multe ori acest lucru. Nu are un serviciu pe măsura lui pentru a se putea desfăşura după posibilităţile sale. /…/ (…)

La data de 24.11.1984 este întocmit Raportul de închidere a dosarului "considerând că obiectivele pentru care a fost lucrat au fost rezolvate". Cu toate acestea, se propune "menţinerea sa în contact în vederea consolidării influenţei pozitive asupra sa şi prin el şi asupra altor legături ale sale cu manifestări ostile."

"Raport informativ, col. Merce Ilie, 11.01.1985:

"În ziua de 07.01.1985 am avut un nou contact cu scriitorul A.B., venit în Bucureşti (…) Referitor la regizorul L.P. care în ultimii ani şi-a făcut o mare popularitate în străinătate, a menţionat că este mâhnit deoarece nu este valorificat în ţară (…) În virtutea relaţiilor pe care le are cu L.P. i-am sugerat lui A.B. să-l determine să realizeze filme cerute pe comandă socială şi să mai renunţe la orgoliul şi viziunea sa prea personală (…) A.B. este în contact pentru influenţare pozitivă

"D.U.I. "BALTAG"

"În cazul următor, interesul era mult mai mare, deoarece "B." pleca deseori în străinătate, unde se întâlnea frecvent cu scriitori plecaţi, fie legal, fie ilegal din ţară. Astfel, dacă rămânea în contactul Securităţii, putea oferi informaţii despre poziţia celor din străinătate, dar la fel de bine o putea chiar şi influenţa. De această dată, scriitorul este convins că prin aceste discuţii, de fapt este vorba de o influenţare pozitivă, aduce un serviciu culturii. Mai mult, îşi ia munca în serios, până la a sugera ofiţerului că ar trebui să solicite înregistrarea unui interviu care avusese loc la postul de radio "Europa Liberă", pentru a lua măsurile care "se cuvin". Câteva concluzii reies de aici: scriitorul nu se ferea să recunoască faptul că asculta posturi de radio interzise, ceea ce înseamnă că se bucura de un statut privilegiat; cunoştea destul de bine metodele Securităţii şi nu în ultimul rând ştia că poate să profite de pe urma acestor contactări. (subl. mea, P.G.)

"Cu prilejul contactării lui B.N. (13.10.1982), cpt. Florea Lucian menţionează:

"Având în vedere poziţia pe care s-a situat, apreciem utilă continuarea contactelor cu cel în cauză în scopul realizării unor sarcini de dezinformare pe linia discreditării unor elemente ostile virulente ("Tudorache", "Dandu", "Dalton"), cât şi stabilirii anumitor probleme de interes operativ, privind emigraţia intelectuală reacţionară.(…)"

Notă , 13.10.1982:

"Recent, a fost contactat scriitorul N.B., care, în curând, va efectua o nouă deplasare la PARIS, unde i se va publica un roman la editura Flammarion, rezultând următoarele:

Elementele active din cadrul emigraţiei reacţionare, precum M.L., V.I. şi E.I. încearcă să-l influenţeze pentru a-şi exprima public dezacordul faţă de politica promovată pe plan intern de statul român şi să recurgă la acţiuni de scandal politic. /.../ Pretinde că a respins toate încercările de racolare, întrucât doreşte să rămână în continuare un scriitor loial ţării. /.../ (…)

Notă TO, 18.02.1977:

"Ora 14.00 chemat:

Tov. Pleşiţă: Dar despre tâmpenia asta la care spuneai că te-a invitat şi pe d-ta să semnezi...

Dl. B.: Da, mi-a povestit de câteva cazuri, a spus că au primit nişte oameni paşaport rapid, şi că pleacă şi ...

Tov. P.: Şi că a realizat ceva! Pentru ăia!...

Dl. B.: Daa... mă rog! Aspectul ăsta m-a interesat mai puţin.

Tov. P.: Deci, discuţia aţi axat-o pe treaba asta...

Dl. B.: Da, pe problema lui şi pe rezolvarea problemei lui.

Tov. P.: Dar ai încercat să-l temperezi...

Dl. B.: Păi, acuma eu cred că dacă am avut discuţia asta şi dacă o să mergem săptămâna viitoare la tovarăşul secretar, eu cred că ... /.../

Tov. P.: Da, să vedem, că poate că G. îl trage şi pe…?

Dl. B.: Da. Nu ştiu, nu v-am spus că tovarăşul secretar mi-a spus că şi în problema… s-ar putea găsi o rezolvare.

Tov. P.: Ei, probabil că s-a gândit la ceva. Mie nu mi-a spus. Probabil că au ei nişte proiecte, pe la propagandă, pe acolo. E o treabă bună, ai făcut o treabă bună! /.../"

Notă TO, 22.02.1977:

"Ora 14.00 cheamă:

B.: Uitaţi, acuma m-am întors de la partid.

Tov. Pleşiţă: Aha!

B.: Şi eu cred că a decurs în condiţii satisfăcătoare, foarte bune. Adică i s-a spus că P.G. greşelile care a făcut, că se învecinează cu trădarea şi aşa mai departe. Şi el a fost profund emoţionat. Profund emoţionat, a avut unele obiecţii, a spus că mai sunt 3 oameni arestaţi /.../.

Tov. P.: Dacă ar fi fost vorba de arestat, în primul rând trebuia el arestat că-i instigator.

B.: Da, da, i s-a spus. Că s-a plâns de anumite presiuni, i-a spus: Nu, nu. Dacă era vorba să fii arestat, ai fi fost arestat. /.../

B.: /.../ Aţi auzit ce-a spus ieri E.I. [Eugen Ionesco - nota mea] ? Aţi auzit ieri? N-aţi auzit. E.I., la Europa Liberă a avut un interviu cu M.L., de 10 minute, să-l cereţi că este...

Tov. P.: Interesant...

B.: Interesant. În ce sens? Chiar şi P.G. a spus că bătrânul s-a scrântit, s-a .../.../ Şi-a permis să ia un ton, faţă de tovarăşul Ceauşescu, inadmisibil pentru... să discuţi aşa cu un şef de stat!

Tov. P.: Da, un tâmpit! Da, am să-l cer, mulţumesc. /.../

B.: /.../ Pe undeva, intenţia a fost chiar să iau atitudine dar nu are rost, în cazul meu, ştiţi...

Tov. P.: Ei, da. Nici nu merită să intrăm în polemici.

B.: Şi mai ales că eu v-am spus: eu pot face unele servicii în străinătate.

Tov. P.: Da, sigur.

B.: Pe plan cultural."

Notă TO, 02.04.1977:

"R. de la cabinetul tov. Pleşiţă îl întreabă pe B. dacă are ceva pentru tov. Pleşiţă. B. îi spune ca deocamdată nu are nimic."

Raport, 29.08.1983, cpt. Florea Lucian:

"Faţă de cele raportate, consider oportună totuşi continuarea contactelor cu obiectivul în scopul exploatării informative."

Raport de închidere, 09.05.1987, lt. col. Achim V., mr. Mălureanu, col. Raţiu:

"Ulterior (anului 1977 - n.n.) a fost menţinut în contact pentru influenţarea pozitivă şi exploatarea informativă."

(…)

Nu m-au impresionat deloc "dezvăluirile" din… astea, zi-le pe nume: documente.

Fiindcă adevărul îmi era cunoscut. Şi în legătură cu Buzura - încă din 1972, când, la Paris, îl propusesem pentru traducere la Gallimard, iar el, chiar atunci ("de 23 august"!) îl lingea pe Ceauşescu în revista pe care o conducea, la Cluj.

Iar Breban…

Luni 31 iulie 2006

Iată preţul încetării focului - pentru 48 ore: moartea femeilor, copiilor de la Quana (românii grafiază: Cana şi spun că localitatea a rămas celebră de la binecuvântarea dată de Isus "Nunţii de la Cana Galileei" - de acum încolo am să scriu şi eu: *Cana*).

Amănunt important ca toate "amănuntele" despre viaţă, despre moarte: copiii ucişi erau, în majoritate handicapaţi. Probabil exista acolo un stabiliment pentru aşa ceva, deşi se

vorbeşte de copii morţi acoperiţi de dărâmături împreună cu mamele lor.

48 ore! Ce generos, Israelul! Va fi aşteptînd ca lumea întreagă să cadă-n cur de admiraţie, ba chiar, pe lângă coroniţa de premiant, să-i ofere - "din partea casi', pentru osteneală" - şi un plic conţinînd câteva zeci de miliarde de dolari în contul "despăgubirilor" pentru Holocaustul de acum peste o jumătate de secol.

Aşa merge lumea - în Orientul Înapoiat: strâmb, violent, mincinos.

După ce ieri, la aflarea ecourilor internaţionale intrase în panică - (am văzut multe la viaţa mea, dar o femeie mai înnebunită de frică, mai incapabilă de gesturi normale ca Ţvi Livi, ministresa de externe: ba). Azi ONU a condamnat *bombardarea Canei* - dar, la stăruinţele USA, nu şi *bombardatorul Libanului*: Israelul. Deci, Agresorul, după 48 ore poate să continuie liniştit agresiunea, botezată "operaţii de autoapărare" la graniţa Libanului cu Siria, de-o pildă. Căci Unchiuleţul Sam veghează. Aşa cum ştie el: nu doar cu foc şi pară (au fost interceptate în Scoţia două avioane americane transportînd arme nepermise destinate israelieni) - ci mai ales cu *ură*.

Întru ilustrarea acestui… combustibil cu care funcţionează motorul israelienilor nu mă pot stăpâni de a nu cita iarăşi din N. Iorga, **România - cum era până la 1918** (reeditare din 1940), capitolul "La un vechi câmp de luptă: Sculenii":

"Că a fost odată aici o luptă, fără puteri multe ori vitejie mare, însă oricum, lupta dintre apăsători şi un neam doritor de libertate, prins în războiul sfânt al dezrobirii sale, că aici Grecii au fost striviţi, măcelăriţi sau izgoniţi peste Prut, unde oşti ruseşti înşiruite priviau, cu ochi duşmani pentru Turci, cu ochi creştini, frăţeşti pentru Greci - aceasta o ştiu puţini. Doar bătrânii mai vorbesc uneori de păţania 'volintirilor'(…).

"**Jalnica Tragodie**, naiva poemă căinătoare a bătrânului Vornic Alecu Beldiman, spune amănunţit această poveste (…) Cetind din nou lungile versuri ticăite, după cunoaşterea locurilor, le înţelegi mai bine. Iată plecarea Turcilor din Iaşi la 13 iulie. 'Urdia' se opreşte întâi la Copou, târguşorul de azi (…). Pe atunci Evreii ieşeni, trezindu-se din groaznica frică pe care le-o făcuseră eteriştii, căutau pe 'răi', îi 'târâiau' pe stradă, până nu se mai puteau ţine în picioare şi tăbărînd asupra celor istoviţi de puteri, îi ucideau cu nesaţ:

'Jidovii se răsvrătise, şi toţi răii ridicaţi,
Părînd că-s volintiri vre unii, îi tăiau nejudecaţi:
Pe uliţă stârvuri multe, căci, ducînd, îi târâia,
Şi unde cădea vre-unul, acolo îl şi tăia'.

"(…) întinsul şes e pustiu (…) numai (…) uriaşii plopi negri stau nemişcaţi în valurile de lumină, ca un trist monument funerar al celor morţi, cu eroism, cu cinste, - cu ruşine, pentru libertatea elenică".

Ştiau evreii de ce anume îl urau/îl urăsc dincolo de moarte pe Iorga (într-o normală simetrie cu legionarii care l-au şi asasinat). Fiindcă el, ca moldovean, ştia foarte bine ce ravagii, ce ruină provocaseră evreii galiţieni năboind Bucovina, Maramureşul, Ţara Moldovei cu tot cu Botoşaniul său natal; şi ştia ce se întâmplă în jumătatea orientală furată de ruşi la 1812, botezată Basarabia. Apoi ca istoric ştia cum, de ce fac evreii ceea ce fac. Şi scrisese. Şi tipărise. Şi vorbise - în conferinţe. Oricât de inflamat îi era caracterul şi condeiul (o spune un admirator necondiţionat al lui Stere, victimă a sa) Iorga, ca istoric, ca patriot român, scrisese - cu fatalele şi nesemnificativele exagerări - *adevărul*. Or *adevărul în legătură cu evreii* a fost - şi nu doar la noi, la români - un subiect "arzător" şi… pe-loc-relativizator, de către băştinaşii, fie şantajaţi cu câte ceva, fie de-a dreptul plătiţi. Un exemplu printre celebrii "directori de opinie" ai epocii Eminescu fiind Titu Maiorescu: pentru a închide gura "nebunului" (între ghilimele) gazetar - unul cum nu avusesem până atunci şi nici nu am mai avut după el - Marele Maiorescu nu a ezitat *să-l facă* pe Eminescu nebun (fără ghilimele), pentru a-i închide pentru totdeauna gura care tuna şi fulgera împotriva răilor evrei şi a ticăloşiţilor *goi* care se lăsaseră cumpăraţi şi vindeau ţara, bucată cu bucată.

Nu este deloc întâmplător că, dintre marii-noştri înaintaşi, după ocuparea României de către ruşi dintre *epuraţi* (citeşte: scoşi din cultura română, interzişi, amintiţi doar pentru a fi acuzaţi de toate păcatele lumii) au fost… "antisemiţii", acei intelectuali care avînd darul (şi posibilitatea de a se exprima în periodice) apăraseră *poporul*: or poporul acela, în România, era român. Iar cei care atentau la fiinţa lui, a poporului român erau ne-românii evrei, fie ca arendaşi cruzi, fără milă - ei au şi provocat Sângeroasa Revoltă din 1907 - fie, la sate şi în târguri cârciumarii - evrei, traficanţi ai băuturii şi pricepuţi foarte în a-i prinde în plasa de păianjen a băutului-pe-datorie pe ţăranul român şi în a scoate şapte piei de pe el. Or acest atentat - exterior - la însăşi fiinţa poporului (român - care popor era alcătuit în proporţie de cca 90 % ţărani) era insuportabil pentru adevăraţii directorii de conştiinţă de atunci. Iar pentru că în România Mică de după Unirea din 1959 şi după împroprietărirea ţăranilor dezastrul era mai evident în Moldova, nu este de mirare că moldovenii au fost cei mai aprigi apărători ai românului naiv, analfabet,

deposedat de pământ prin tertipuri necunoscute nouă şi otrăvit de rachiu: Kogălniceanu, Alecsandri, Hasdeu, Eminescu, Iorga… Aceştia erau catalogaţi de komisarii bolşevici epuratori drept "reacţionari", "apărători ai claselor dominante", "negatori ai sfintei lupte de clasă", ba chiar de "duşmani ai poporul român"!

Şi, mă rog, cine erau epuratorii, altfel "apărători ai poporului român"- în România ocupată de ruşi? Fireşte, tovarăşii noştri de alte naţionalităţi: Ana Pauker, Chişinevski, fraţii Oigenştein (Răutu), Sorin Toma, prelungiţi prin odiosul rabin bolşevic Rosen, cel care îşi făcuse un ideal (religios) de viaţă din interzicerea definitivă a lui Eminescu.

Înapoi la ura evreilor faţă de *goi*; am văzut repetat, imagini la televizor prezentîndu-i pe bravii artilerişti israelieni. Echipajul fiecărui tun greu autotractat funcţiona într-o perfectă disciplină - şi eficacitate. Am mai văzut - în documente filmate din timpul războiului - artilerişti germani, pe de-o parte, ruşi pe de alta, în plină activitate. Nemţii alimentau piesele, ocheau, trăgeau cu o mare economie de mişcări, aş zice: cu o terifiantă sobrietate; ruşii făceau aceeaşi operaţie alergînd încolo, încoace (ducînd obuze pentru a fi încărcate în tunuri, întorcîndu-se ca să ia altele). Artilerişti israelieni însă fac aceste manevre în cu totul alt "stil", i-aş zice: *jubilator*. Cu o bucurie nesfârşită duc obuzele la curul tunului, cu bucurie încărcătorii le încarcă în chiulasă, tot cu bucurie - aproape dansantă - tragătorul trage… Fiind tun autotractat, din cupola blindajului răsare după fiecare obuz un ostaş - nu "răsare" ci ţâşneşte, ca activat de un resort şi dă de ştire cu un aer béat, de satisfacţie cvasisexuală că obuzul a fost tras - ceea ce până şi noi am văzut. I-am văzut pe unii din cei din turelă marcînd o pauză - înainte de a trage un nou obuz - în care părea a spune o rugăciune… Şi i-am văzut pe cei care se rugau, pioşi, înainte de a trage cu tunul în "necredincioşi".

Ce, ar fi de mirare dacă ar trimite obuzul - cu ajutorul lui Adonai - în capul inamicului, cel care trebuie, nu infrânt, ci *nimicit*? Deloc. Cum nu sunt de mirare slujbele (sau rugăciunile) de blesteme pe care evreii au obiceiul să le profereze (sic!) la adresa duşmanului - fie el vinovat de ceva, fie doar victimă a lor - repet iar exemplul acelor "doamne evreice" care, imediat după Săptămâna Roşie, 28 iunie - 4 iulie 1940 s-au adunat la Marea Sinagogă din Bucureşti, unde i-au blestemat ore în şir… pe cine altcineva, dacă nu pe militarii şi pe civilii români în retragere din Basarabia şi Bucovina taman pe cei umiliţi, batjocoriţi, spurcaţi mai ales de evrei?

Ei, bine, şi aceste slujbe-de-blesteme vor fi făcut parte din *războielor preventive* atât de dragi evreilor de totdeauna.